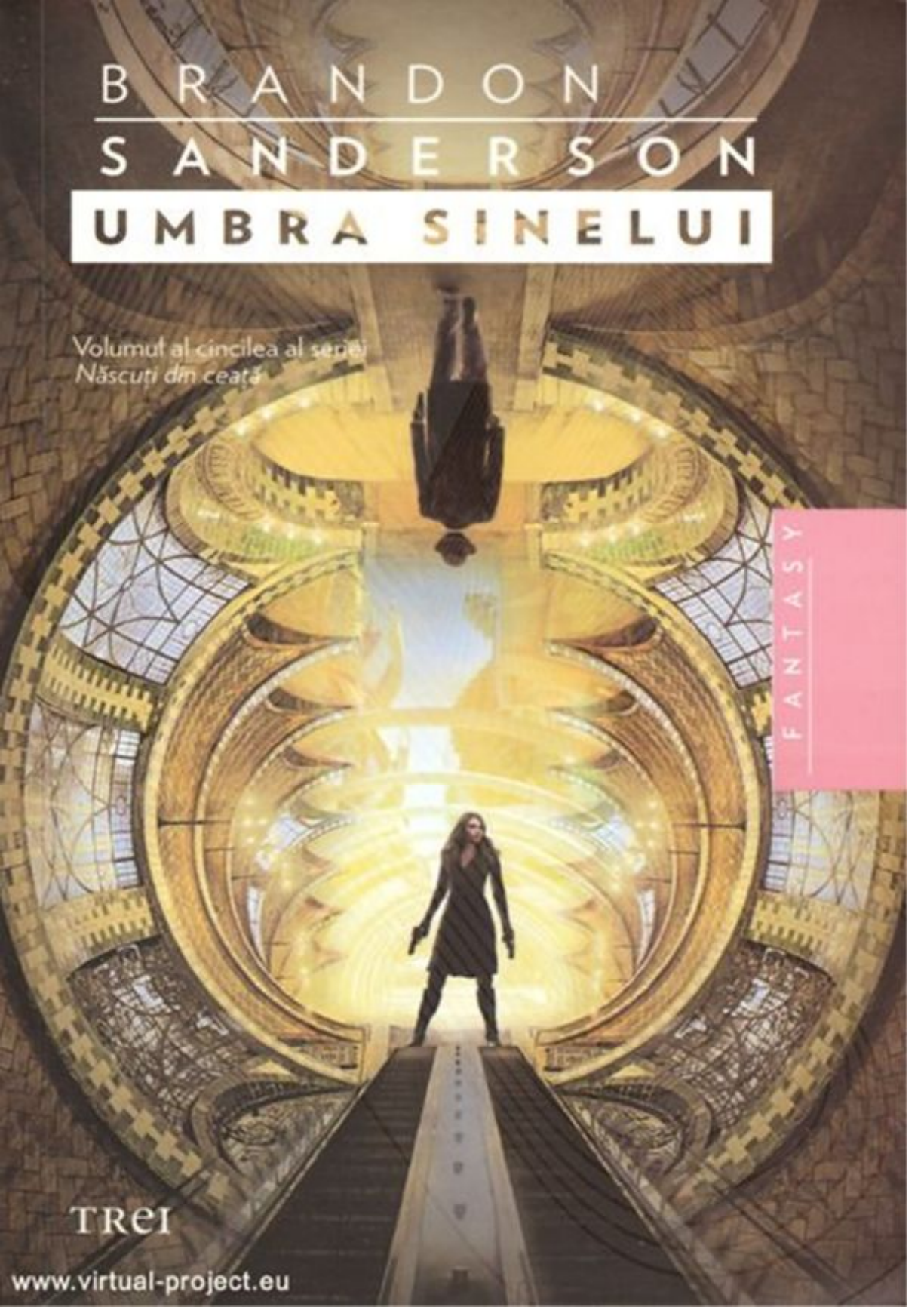
BRANDON
SANDERSON
UMBRA SINELUI
Volumul al cincilea al seriei
Născuți din ceață
FANTASY
TREI
www.virtual-project.eu

Brandon Sanderson

SERIA NĂSCUȚI DIN CEAȚĂ

VOLUMUL 5

UMBRA SINELUI

Traducere din engleză de
Marilena Dumitrescu

EDITURA TREI
2019

Titlu original: *SADOWS OF SELF*, (2015)

Pentru MosheFeder,
care şi-a încercat norocul cu mine

PROLOG

Waxillium Ladrian, gardian al legii, angajat cu simbrie, se dădu jos de pe cal şi se întoarse spre crâşmă.

— Ia te uită! exclamă puştiul, sărind şi el jos de pe calul lui. Ai reuşit să nu-ți prinzi pintenul în scară şi să nu te împiedici.

— N-am pățit-o decât o *singură dată,* spuse Waxillium.

— Da, dar a fost *super*caraghios.

— Rămâi lângă cai, îi ordonă Waxillium aruncându-i puştiului frâul. N-o priponi pe Distrugătoare. S-ar putea să am nevoie de ea.

— S-a făcut!

— Şi *nu cumva* să şterpeleşti ceva.

Puştiul – 17 ani, față rotundă cu tuleie abia mijite după săptămâni întregi de speranțe istovitoare – încuviință dând solemn din cap.

— Promit să nu ciordesc nimic de la tine, Wax.

Waxillium oftă.

— Nu asta ți-am spus.

— Dar...

— Rămâi cu caii! Şi nu te întinde la taclale cu nimeni!

Waxillium dădu din cap şi intră în crâşmă cu paşi sprinteni. Îşi mai umplu puțin metalmintea, cât să-şi reducă greutatea cam cu zece procente. Îşi luase acest obicei după ce cu câteva luni în urmă, în timpul unuia dintre primele raiduri pentru care avea să fie plătit, rămăsese fără rezervă de greutate.

Cum era de aşteptat, crâşma era mizerabilă. De fapt, aici, în Ţinuturile Necruţătoare, totul era ori plin de praf, ori uzat, ori defect. Trecuseră cinci ani de când venise aici şi tot nu reuşise să se obişnuiască. Este adevărat că, în cea mai mare parte a timpului, în aceşti cinci ani încercase să-şi câştige existenţa ca funcţionar, evitând să fie recunoscut, şi, în acest scop, se mutase din ce în ce mai departe de centrele populate. Dar în Ţinuturile Necruţătoare până şi aşezările cu un număr mare de locuitori erau mai murdare decât cele din care plecase el, din Bazinul Elendel.

Mai mult, aici la marginea regiunilor locuite, mizerabil era *prea puţin spus* despre modul de trai. Oamenii pe care-i găsi în crâşmă şedeau tolăniţi pe podea, pe lângă mese, şi abia dacă-şi ridicau privirea. La fel ca plantele, oamenii erau ţepoşi şi se târau pe suprafaţa pământului. Până şi salcâmii, cu forma lor de evantai, reuşeau uneori să se ridice ceva mai sus, având un aer de vigoare, robust.

Waxillium îşi roti privirea, scrutând încăperea, cu mâinile în şolduri, sperând să atragă atenţia. Nu reuşi, ceea ce îl contrarie. Ce rost avea să porţi costum elegant, de oraş, cu cravată de culoarea lavandei, dacă nimeni nu te băga în seamă? Măcar ăştia nu râdeau pe sub mustaţă, cum făcuseră mai înainte cei din cealaltă cârciumă.

Cu mâna pe armă, Waxillium avansă spre tejghea fără să se grăbească. Cârciumarul era un bărbat înalt, probabil cu ceva sânge de Terrisian în el, dacă era să judeci după silueta-i suplă, deşi rubedeniile mai rafinate din Bazin s-ar fi îngrozit să-l vadă clefăind dintr-un copan unsuros de pui, pe care-l ţinea într-o mână, în timp ce cu cealaltă umplea carafele. Waxillium îşi înăbuşi senzaţia de greaţă; încă nu reuşise să se obişnuiască cu ceea ce înţelegeau localnicii prin igienă. Prin partea locului, cei care îşi aduceau aminte să-şi şteargă mâinile pe pantaloni înainte de a-ţi strânge mâna, după ce se scobiseră în nas, se considera că exagerează.

Waxillium rămase în aşteptare. Pe urmă mai aşteptă încă puțin, în cele din urmă, îşi drese glasul, în fine, cârciumarul se apropie alene de el.

— Ce pofteşti?

— Caut un om, zise Waxillium cu voce scăzută. Îl cheamă Joe Grant.

— Nu-l cunosc, răspunse barmanul

— Nu-l cunoşti... E *singurul* bandit celebru de prin partea locului.

— Nu-l ştiu.

— Dar...

— Pe cei de teapa lui Joe e mai bine să nu-i cunoşti, spuse barmanul, apoi îşi înfipse dinții în copan. Dar am un prieten.

— Ca să vezi!

Barmanul îi aruncă o privire încruntată.

— Hm! făcu Waxillium. Scuze. Spune mai departe.

— S-ar putea ca prietenul meu să fie dispus să ştie câte ceva despre anumite persoane, când alții se codesc. Dar durează ceva până ajung la el. Cât dai?

— Sunt un om al legii, răspunse Waxillium. Fac ceea ce fac în numele dreptății.

Cârciumarul clipi. Fără grabă, în mod deliberat, de parcă ar fi fost conştient că depune un mare efort.

— Va să zică... dai ceva?

— Bine, dau, zise Waxillium oftând şi socotind în gând cât cheltuise deja de când se afla pe urmele lui Joe Granit.

Nu-şi putea permite să rămână lefter din nou.

Distrugătoarea avea nevoie de şa nouă, iar Waxillium uza costumele pe-aici cu o viteză înspăimântătoare.

— Aşa, vezi? zise cârciumarul făcându-i semn lui Waxillium să-l urmeze.

Străbătură sala făcându-şi loc printre mese şi trecând pe lângă un pian lipit de un stâlp, între două mese. Părea că nu mai cântase nimeni la el de multă vreme, iar pe capacul lui fuseseră înşirate mai multe stacane soioase. Imediat pe lângă scări intrară într-o cămăruță. Mirosea a praf.

— Aşteaptă aici, îi spuse cârciumarul, apoi închise uşa şi ieşi.

Waxillium îşi încrucişă braţele la piept uitându-se atent la singurul scaun din încăpere. Vopseaua albă se scorojea şi se desprindea; fără îndoială, dacă s-ar fi aşezat, i s-ar fi luat aproape toată pe pantaloni.

Începea să se deprindă cu oamenii din Ţinuturile Necruţătoare, chiar dacă nu şi cu obiceiurile lor. În ultimele câteva luni, de când vâna recompense, constatase că prin părţile locului *se mai găseau totuşi* bărbaţi şi femei de caracter, rătăciţi printre ceilalţi. Dar păreau a fi cuprinşi cu toţii de un fel *de fatalism* încăpăţânat. Nu aveau încredere în autorităţi şi se fereau adeseori de oamenii legii, chiar dacă în felul acesta le îngăduiau unor indivizi, precum Joe Granit, să prăduiască şi să facă ravagii. Dacă n-ar fi fost recompensele oferite de companiile feroviare şi miniere, nimic nu s-ar fi...

Fereastra se zgudui. Waxillium reveni la realitate, duse mâna la pistolul de la şold şi îşi aprinse oţelul. Metalul îi genera în corp o căldură instantanee, ca atunci când bei un lichid prea fierbinte. Linii albastre îi ţâşniră din piept înspre obiectele de metal dimprejur, dintre care unele se aflau imediat dincolo de fereastra închisă cu obloane. Altele se îndreptară în jos. Crâşma avea beci, ceea ce era lucru rar în Ţinuturile Necruţătoare.

Putea să folosească liniile la nevoie şi să împingă în obiectele de metal cu care erau ele conectate. Dar pentru moment urmări cum o mică tijă se strecură între cercevelele ferestrei, apoi urcă şi desfăcu zăvorul care le ţinea închise. Fereastra zăngăni şi se deschise.

Înăuntru sări o tânără îmbrăcată cu pantaloni închişi la culoare, cu o puşcă în mâini. Zveltă, cu faţa pătrăţoasă, ţinea între dinţi o ţigară neaprinsă şi îi părea lui Waxillium vag cunoscută. Femeia se ridică de pe jos, cu un aer mulţumit, apoi se întoarse ca să închidă fereastra. Şi în clipa aceea dădu cu ochii de el.

— La dracu! exclamă ea târându-se înapoi, scăpând ţigara şi ridicând puşca.

Waxillium ridică la rândul său pistolul si se pregăti de allomanţie, regretând că nu găsise o cale de a se proteja împotriva gloanţelor. Adevărat, putea împinge în metal, dar nu era suficient de rapid pentru a opri focul de armă, decât dacă reuşea să împingă arma înainte de a fi apăsat trăgaciul.

— Hei, spuse femeia privindu-l prin cătare. Nu tu eşti tipu ăla? Care l-a omorât pe Peret cel Negru?

— Waxillium Ladrian, zise el. Gardian al legii, angajat cu simbrie.

— Glumeşti. Aşa te prezinţi?

— Bineînţeles. De ce nu?

Femeia nu-i răspunse, în schimb îşi luă privirea de la armă şi îl cercetă câteva clipe. În cele din urmă, zise:

— Cravată? Hai nu, zău?

— Aşa-s eu, spuse Waxillium. Un gentleman care vânează recompense.

— Mai întâi de toate, de ce-ar avea nevoie un vânător de recompense să fie într-un anume fel?

— E important să ai reputaţie, răspunse Waxillium ridicând bărbia. Şi bandiţii au; oamenii au auzit de Joe Granit dintr-un capăt într-altul al Ţinuturilor Necruţătoare. De ce nu ar auzi şi de mine?

— Pentru că în felul acesta devii o ţintă sigură.

— Pericolul merită asumat, răspunse Waxillium. Dar fiindcă veni vorba de ţinte...

Îşi lăsă arma deoparte şi arătă spre a ei.

— Umbli după recompensa pentru Joe, zise ea.

— Bineînţeles. Şi tu?

Tânăra încuviinţă dând din cap.

— O împărţim? întrebă Waxillium.

Femeia oftă, dar lăsă arma jos.

— Fie! Dar cel care-l împuşcă primeşte dublu.

— Eu mă gândeam să-l prind viu...

— În regulă. Asta-mi măreşte mie şansele să-l omor prima.

Îi zâmbi cu gura până la urechi şi se strecură spre uşă.

— Numele meu este Lessie. Atunci, Granit e pe-aici pe undeva, înăuntru? L-ai văzut?

— Nu, răspunse Waxillium alăturându-i-se la uşă. L-am întrebat pe cârciumar şi el m-a trimis în camera asta.

Femeia se întoarse spre el.

— L-ai întrebat pe cârciumar?

— Sigur, zise Waxillium. Am aflat ce se spune. Cârciumarii ştiu tot şi... De ce dai din cap?

— În cârciuma asta, *toţi până la unul* sunt oamenii lui Joe. Tu *l-ai întrebat pe cârciumar?*

— Cred că am stabilit deja asta.

— Căcat!

Femeia crăpă uşa şi privi în sală.

— Cum dracu' ai reuşit *tu* să-l dovedeşti pe Peret cel Negru?

— Cu siguranţă, nu-i chiar o catastrofă. Nu-i posibil ca *toată lumea* din cârciumă...

Când privi prin deschizătura uşii, vocea i se stinse. Cârciumarul cel înalt nu dăduse fuga să aducă pe nimeni. Nici vorbă; era în mijlocul sălii, arăta cu mâna spre uşa cămăruţei şi-i zorea pe criminalii şi bandiţii adunaţi acolo să se ridice de jos şi să pună mâna pe arme. Oamenii păreau că ezită, iar unii gesticulau nemulţumiţi, dar nu puţini erau cei ce îşi scoseseră deja pistoalele.

— Fir-ar să fie! şuşoti Lessie.

— Ne retragem pe unde-ai venit? întrebă Waxillium.

Femeia răspunse închizând uşa cu mare băgare de seamă, apoi îl împinse la o parte şi se precipită spre fereastră. Se prinse cu mâinile de pervaz, gata să sară afară, când un foc de armă răsună chiar lângă ea desprinzând aşchii din lemn.

Lessie înjură şi se aruncă la podea. Waxillium se ghemui alături.

— Trăgător de elită! şuieră el.

— Întotdeauna eşti atât de perspicace, domnule Cravată?

— Nu, numai când mă ia cineva la țintă.

Privi precaut peste marginea pervazului, dar trăgătorul se putea furişa în numărate ascunzători din apropiere.

— Avem o problemă.

— Din nou acelaşi ascuțit spirit de observație!

Lessie se târî pe podea până la uşă.

— Vreau să spun, din mai multe puncte de vedere, continuă Waxillium deplasându-se ghemuit până în cealaltă parte a încăperii. Când au avut timp să amplaseze un trăgător de elită? Probabil că *au ştiut* de venirea mea. Locul acesta ar putea fi o capcană.

Lessie trase o înjurătură în şoaptă, în timp ce el ajunse la uşă şi o crăpă. Bandiții se certau fără să facă multă gălăgie şi arătau înspre uşă.

— Îmi acordă importanță, spuse Waxillium. Aha! Reputația funcționează, înțelegi? Le este frică!

— Felicitări! răspunse femeia. Crezi că-mi vor oferi vreo recompensă dacă te împuşc?

— Trebuie să ajungem la etaj, spuse Waxillium cercetând o scară în imediata apropiere a uşii.

— La ce ne-ar folosi?

— Ei bine, în primul rând că cei înarmați, care vor să ne omoare, sunt adunați toți aici jos. Eu aş prefera să mă aflu în altă parte, iar scara este mai uşor de apărat decât camera asta. În plus, am putea da de o fereastră pe cealaltă parte a clădirii, pe unde să scăpăm.

— Da, numai dacă eşti pregătit să sari de la etajul al doilea.

Săritul nu era o problemă pentru un monedazvârlitor; în cădere, Waxillium putea împinge într-o bucată de metal aruncată la pământ, reducându-şi astfel viteza, ca să aterizeze în siguranță. În acelaşi timp era şi feruchimist, prin urmare îşi putea folosi metalminţile pentru a-şi micşora şi mai mult greutatea reducând-o până ce ajungea, practic, să plutească.

Abilitățile lui Waxillium nu erau însă renumite, iar el avea intenția să lase lucrurile așa și în continuare. Auzise ce se spunea despre miraculoasele lui supraviețuiri și îi plăcea că rămăseseră învăluite în mister. Se specula că ar fi fost născut-din-metal, desigur, dar atâta timp cât nu se știa prea bine ce era în stare să facă, avantajul era de partea lui.

— Uite ce este, eu voi alerga la trepte, îi spuse el femeii. Tu, dacă vrei să rămâi aici și să lupți încercând să scapi, foarte bine! O să le distragi atenția în folosul meu.

Femeia îi aruncă o privire, apoi zâmbi cu gura până la urechi.

— În regulă. Facem cum zici tu. Dar dacă ne împușcă, rămâi dator să dai de băut.

Ceva îmi este foarte cunoscut la ea, își spuse Waxillium. Apoi încuviință dând din cap, numără în șoaptă până la trei și țâșni afară pe ușă ațintindu-și pistolul asupra celui mai apropiat criminal. Omul sări înapoi când Waxillium trase trei focuri... și rată. Gloanțele nimeriră în schimb pianul, declanșând un sunet disonant la fiecare impact.

Lessie se târî după el și o apucă spre scară. Adunătura pestriță de bandiți întoarse armele la ei, țipând luată prin surprindere. Waxillium își retrase pistolul – scoțându-l în afara razei de acțiune a allomanției lui – și împinse ușor de-a lungul liniilor albastre ce țâșneau din el către bărbații din sală. Aceștia deschiseră focul, dar împingerea lui reuși să devieze traiectoria gloanțelor suficient încât acestea să rateze ținta.

O urmă pe Lessie în sus pe scări, ieșind din bătaia puștilor.

— Fir-aș a naibii, spuse Lessie când ajunseră pe primul palier. Suntem în viață.

Se uită în spate, la el, cu obrajii în flăcări.

În mintea lui Waxillium se produse un declic.

— *E-adevărat* că te-am mai întâlnit cândva, spuse el.

— Nu-i adevărat, spuse ea ferindu-şi privirea. Să rămânem...

— La Boul Plângăcios! continuă Waxillium. Fata care dansa!

— Pe toți zeii! exclamă ea continuând să urce prima. N-ai uitat!

— *Mi-am dat seama* că te prefăceai. Nici măcar Rusko n-ar fi angajat pe cineva atât de nesincronizat, oricât de frumoase i-ar fi fost picioarele.

— Acum însă, putem sări pe fereastră, te rog? spuse ea verificând dacă nu erau ceva bandiți şi pe la etaj.

— Ce căutai acolo? Vânai recompense?

— Da, cam aşa ceva.

— Şi chiar n-ai ştiut că urmăreau să te...

— Am încheiat orice discuție.

Ajunseră la ultimul etaj şi Waxillium rămase o clipă în aşteptare, până când o umbră profilată pe perete îi vesti că cineva venea după ei, sus. Trase un foc de armă în direcția ucigaşului apărut, nu-l nimeri nici de data aceasta, dar cel puțin îl făcu să se retragă. De jos se auziră înjurături şi ceartă. O fi fost Joe Granit jupân, dar oamenii din crâşmă nu-i erau devotați trup şi suflet. Era cert că primii care urcau scara aveau să fie omorâți şi niciunul nu dorea să-şi asume riscul.

Waxillium câştiga astfel timp. Lessie dădu buzna într-un dormitor, trecând pe lângă patul gol lângă care zăcea o pereche de cizme. Deschise rapid fereastra aflată pe cealaltă fațadă a clădirii, opusă poziției trăgătorului de elită.

Oraşul Weathering se desfăşura în fața lor, o adunătură izolată de prăvălii şi locuințe înghesuite ce păreau să aştepte – în zadar – ziua în care calea ferată îşi va întinde tentaculele până la ele. Ceva mai departe, în spatele caselor sărăcăcioase, câteva girafe păşteau leneşe, singurul semn că pe câmpia nesfârşită trăiau şi nişte animale.

Nu puteai sări de la fereastră decât direct pe pământ, nu exista niciun acoperiş pe care să te poți cățăra. Lessie se uită în jos cu băgare de seamă.

Waxillium îşi înfipse două degete în gură şi fluieră ascuțit.

Nicio mişcare.

Fluieră din nou.

— Ce dracu' faci? îl întrebă Lessie.

— Îmi chem calul, răspunse Waxillium şi mai fluieră o dată. Putem sări direct în şa şi pe-aci ți-e drumul.

Femeia se holbă la el.

— Tu chiar vorbeşti serios.

— Bineînțeles. Am mai făcut-o.

Jos, în stradă, apăru o figură singuratică, puştiul care se ținuse după Waxillium.

— Ah, Wax? strigă băiatul. Distrugătoarea-i colo, se adapă.

— La naiba, exclamă Waxillium.

Lessie îi aruncă o privire.

— Ți-ai numit calul...

— Este cam placid... şi, ce-i cu asta? se răsti Waxillium cățărându-se pe pervazul ferestrei. M-am gândit că numele ar putea să-l stimuleze.

Duse mâinile căuş la gură.

— Wayne! Adu-l aici. Vom sări!

— Vom sări pe dracu', se răți Lessie. Crezi că şaua are puteri magice şi n-o să-i frângem spinarea calului când aterizăm pe el?

Waxillium ezită.

— Păi, am citit că oamenii fac asta...

— Bine, bine, am o idee, spuse Lessie. De ce nu-l chemi pe Joe Granit, să vă duceți în mijlocul drumului şi să vă înfruntați la prânz, cum se obişnuia odinioară?

— Crezi c-ar rezolva ceva? Eu...

— Nu, n-ar rezolva, i-o reteză ea. Nimeni n-ar face aşa ceva. E o prostie. Pentru numele lui Năruire! Cum ai făcut *totuşi* de l-ai omorât pe Peret cel Negru?

O clipă se priviră fix.

— Ei bine..., începu Waxillium.

— La naiba! L-ai prins pe budă, nu-i aşa?

Waxillium zâmbi larg.

— Ei, da.

— Şi l-ai împuşcat pe la spate?

— Cu tot curajul cu care poate un om să-l împuşte pe altul pe la spate.

— Ha! Poate că nu-i totul pierdut în ceea ce te priveşte.

Waxillium făcu un gest cu capul înspre fereastră.

— Sari?

— Bineînțeles. De ce să nu-mi rup picioarele înainte să mă împuşte? Măcar s-o fac lată, domnule Cravată.

— Cred că n-o să pățim nimic, domnişoară Jartea Roz.

Femeia ridică din sprânceană.

— Dacă ai de gând să mă porecleşti după hainele pe care le port, pot să fac şi eu la fel.

— Nu mai fac, spuse ea, apoi trase adânc aer în piept. Aşadar?

El încuviință dând din cap şi îşi aprinse metalele, pregătindu-se s-o ia cu el, astfel încât să amortizeze căderea pentru amândoi – suficient cât să pară că supraviețuiseră săriturii în mod miraculos. Între timp însă, observă o mişcare la una dintre liniile albastre – una abia vizibilă, dar destul de groasă, îndreptată spre cealaltă parte a străzii.

Fereastra de la moară. Razele soarelui scânteiau pe ceva din interior.

Waxillium se repezi să o apuce pe Lessie şi o trase în jos. O fracțiune de secundă mai târziu, glonțul le trecu pe deasupra capetelor, izbind uşa din peretele opus.

— Alt trăgător de elită, şuieră ea.

— Spiritul tău de observație este...

— Tacă-ți gura, se răsti ea. Acum ce facem?

Waxillium se încruntă, gândindu-se la întrebare. Se uită la gaura făcută de glonț, calculându-i traiectoria. Trăgătorul de elită țintise prea sus; chiar dacă nu s-ar fi ghemuit, Waxillium tot nu ar fi pățit nimic.

De ce să țintească mai sus? Mişcarea liniei albastre îi arăta că omul alergase ca să-şi ocupe poziția înainte de a trage. Să fi țintit în grabă? Sau avea un alt motiv, sinistru? Să mă *elimine în* aer? *În timpul zborului pe fereastră?*

Auzi paşi pe scări, dar nu văzu nicio linie albastră. Blestemă, târându-se să arunce o privire afară. Un grup de bărbați înainta tiptil pe scări, şi nu erau bandiții de la parter. Bărbații aceştia purtau cămăşi albe mulate pe corp, aveau mustăți ca o dungă şi erau înarmați cu arbalete. Nicio aşchie de metal asupra lor.

Rugina naibii! Ştiau că el este monedazvârlitor, aşa că Joe Granit îi pregătise un pluton de execuție.

Se retrase în cameră şi o apucă pe Lessie de braț.

— Informatorul tău ți-a spus că Joe Granit se află în această clădire?

— Da, răspunse ea. Sigur e aici. Îi place să fie prin preajmă când se adună o bandă; îi place să-şi țină oamenii sub observație.

— Clădirea are beci.

— Şi... ce-i cu asta?

— Ține-te bine!

O luă în brațe şi se rostogoli cu ea la podea, ceea ce o făcu să țipe şi apoi să înjure. Ținând-o deasupra lui, Wax îşi spori greutatea.

Reuşise să depoziteze suficientă în metalminte, după ce transferase greutate timp de săptămâni întregi. Acum o extrase pe toată, sporindu-şi instantaneu greutatea de mai multe ori. Podeaua de lemn trosni, apoi *se prăbuşi* sub ei.

Waxillium trecu prin plafon sfâşiindu-şi hainele şi pluti prin aer trăgând-o pe Lessie după el. Strângând din ochi împinse în spate, în sutele de linii albastre ațintite spre cuiele din duşumeaua de dedesubt. Le împinse cu toată forța în jos ca să desfacă podeaua de la parter şi să deschidă astfel un drum către beci.

Trecură prin podeaua de la parter, într-un nor de praf şi aşchii. Deşi Waxillium reuşi să încetinească puțin căderea printr-o împingere de oțel, tot se izbiră

puternic, prăbuşindu-se pe o masă dintr-o încăpere din pivniță.

Waxillium icni de durere, dar reuşi să se răsucească şi să se scuture de lemnul rupt. În mod surprinzător beciul era lambrisat cu panouri de esență prețioasă şi iluminat cu torțe arcuite în forme feminine. Masa pe care aterizaseră fusese acoperită cu o față de masă albă, somptuoasă, iar acum zăcea grămadă, picioarele se împrăştiaseră, iar tăblia se înclinase într-o parte.

În capul mesei şedea un bărbat. Waxillium reuşi să se ridice dintre resturi şi îndreptă arma spre individul cu față de brută şi şi ten cenuşiu-albăstrui – însemnele unui om care se trage din koloşi. Joe Granit. Se părea că Waxillium îl întrerupsese în timpul cinei, judecând după şervetul prins la gât şi supa împrăştiată pe masa răsturnată în fața lui.

Lessie gemu, se rostogoli şi-şi scutură aşchiile prinse de veşminte. Puşca îi rămăsese probabil la etaj. Waxillium strânse degetele pe pistol şi le cercetă din priviri pe cele două gărzi de corp înveşmântate de călătorie, postate în spatele lui Joe Granit, un bărbat şi o femeie – gemeni, după cum auzise, consumatori de droguri. Erau surprinşi de apariția lui intempestivă, evident, căci deşi puseseră mâinile pe arme, nu le folosiseră.

Waxillium controla situația, cu pistolul îndreptat spre Joe – dar dacă *ar fi tras,* gemenii îl ucideau în clipa următoare. Se vedea treaba că nu reflectase îndeajuns la un asemenea atac, aşa cum ar fi trebuit.

Joe adună resturi din castronul sfărâmat, în jurul căruia, împrăştiați pe fața de masă, erau stropi roşii de supă. Reuşi să strângă ceva în lingură şi o duse la gură.

— Tu, spuse el după ce sorbi supa, ar trebui să fii mort.

— Poate n-ar strica să angajezi altă bandă de criminali, spuse Waxillium. Cei de sus nu valorează mare lucru.

— Nu la ei m-am referit, spuse Joe. De cât timp eşti aici, în Ţinuturile Necruţătoare, provocând dezordine? Doi ani?

— Unul, spuse Waxillium.

Venise mai demult, dar începuse să „provoace dezordine", după cum se exprimase Joe, abia în ultima vreme.

Joe Granit plescăi din limbă.

— Crezi că eşti un personaj nou pe-aici, băiete? Cu ochi mari, cu centura coborâtă pe burtă şi pinteni noi, lustruiţi? Ai venit să ne scoţi din obiceiurile noastre barbare. Vedem zeci ca tine în fiecare an. Ceilalţi au decenţa fie de a învăţa să se lase mituiţi, fie de a muri înainte de a distruge prea mult. Nu e cazul tău.

Trage de timp, îşi spuse Waxillium. Îşi aşteaptă oamenii să coboare de sus.

— Lăsaţi armele jos! spuse Waxillium aţintindu-şi pistolul spre Joe. Lăsaţi-le jos sau trag!

Cele două gărzi nu mişcară. *Nicio linie metalică nu ducea spre garda de corp din dreapta,* se gândi Waxillium. *Nici spre Joe, măcar.* Cel din stânga avea un pistol şi se baza probabil pe viteza de reacţie împotriva unui monedazvârlitor. Ceilalţi doi purtau în tocuri nişte arbalete bizare, punea pariu. Capabile să tragă o singură dată, confecţionate din lemn şi ceramică. Făcute să-i ucidă pe monedazvârlitori.

Chiar folosindu-se de allomanţie, Waxillium nu va fi niciodată în stare să-i omoare pe toţi trei, fără să fie împuşcat la rândul lui. Picături de sudoare i se prelingeau pe tâmplă. Era tentat să apese pe trăgaci şi să împuşte, dar atunci va fi omorât şi el. Ştiau şi ei acest lucru. Erau la paritate, dar *ei* aşteptau întăriri.

— Locul tău nu-i aici, spuse Joe aplecându-se înainte, cu coatele rezemate pe masa distrusă. Noi am venit aici ca să scăpăm de oameni ca tine. De regulile voastre. De supoziţiile voastre. Nu vă vrem.

— Dac-ar fi adevărat, spuse Waxillium surprins de calmul propriei voci, atunci n-ar veni la noi oameni cu lacrimi în ochi pentru că le-aţi ucis fiii. Poate că

n-aveți nevoie de legile din Elendel, dar asta nu înseamnă că n-aveți nevoie de niciun fel de lege. Şi nu înseamnă nici că oameni ca tine pot să facă orice poftesc.

Joe Granit dădu din cap şi se ridică în picioare, cu mâna pe tocul armei.

— Nu eşti în mediul tău aici, băiete. Aici fiecare are un preț. Cine n-are, nu-i la locul lui. Vei muri, lent şi în dureri, aşa cum moare un leu în oraşul ăla al tău. Ceea ce fac eu azi este un act de clemență.

Joe trase.

Waxillium reacționă rapid, împingând în lămpile de pe peretele din dreapta. Erau bine ancorate, aşa încât Împingerea allomantică îl dirijă spre stânga. Răsuci arma şi trase la rândul lui.

Joe apucă arbaleta şi aruncă o săgeată, dar lovitura rată ținta străpungând doar aerul acolo unde se aflase Waxillium. De această dată însă, glonțul tras de Waxillium nimeri, lovind-o pe femeia din gardă, care îşi pregătise şi ea arbaleta. Femeia căzu, iar Waxillium, izbindu-se de perete, smulse pistolul din mâna celeilalte gărzi de corp, exact în momentul când bărbatul apăsă pe trăgaci.

Din nefericire, împingerea lui Waxillium făcu să-i sară şi lui arma din mână, dar el o dirijă învârtind-o spre cealaltă gardă de corp. Arma îl pocni pe om în plină figură, punându-l la pământ.

Waxillium se redresă şi îl căută din priviri pe Joe prin încăpere. Omul părea uluit să-şi vadă ambele gărzi doborâte. Nu era timp de pierdut. Waxillium se târî înspre bărbatul corpolent, cu sânge de koloss. Dacă putea face rost de ceva metal, pe care să-l folosească drept armă, poate...

În spatele lui răsună un țăcănit. Waxillium se opri şi se uită peste umăr la Lessie, care îndreptase o mică arbaletă fix spre el.

— Fiecare de-aici are un preț, spuse Joe Granit.

Waxillium se holbă la săgeata arbaletei, cu vârf de obsidian. Unde o ținuse până acum? Înghiți în sec.

Şi-a asumat riscul de a urca scările împreună cu mine! îşi spuse el. *Cum era posibil să fi...*

Dar Joe ştiuse că el era allomant. Şi fata la fel. Când fugise împreună cu el pe scări în sus, Lessie ştiuse că era capabil să devieze tirul bandiţilor.

— În fine, zise Joe, poţi să-mi explici de ce nu l-ai *împuşcat* pur şi simplu în cămăruţă, unde îl dusese cârciumarul?

Fata nu răspunse, ocupată să-l cerceteze pe Waxillium.

— Te-am avertizat că toţi cei din cârciumă erau în slujba lui Joe, sublinie ea.

— Eu...

Waxillium înghiţi în sec.

— Eu încă mai cred că ai picioare frumoase.

Lessie îi prinse privirea. Oftă, întoarse arbaleta şi trase în Joe Granit, lovindu-l în gât.

Waxillium privi uluit cum trupul enorm al bărbatului se prăbuşi la podea, în gâlgâit de sânge.

— Atât? spuse Lessie aruncând-i lui Waxillium o privire furioasă. Numai atât poţi să spui ca să mă câştigi de partea ta? „Ai picioare frumoase”? Pe bune? Eşti *atât* de slăbuţ la minte, domnule Cravată.

Waxillium răsuflă uşurat.

— Uf, pentru numele lui *Armonie.* Eram aproape sigur că ai să mă omori.

— Ar fi trebuit, bombăni ea. Nu-mi vine să cred...

Se întrerupse auzind scările scârţâind, căci gloata de ticăloşi de la etaj îşi adunase în cele din urmă curajul şi cobora în fugă. Vreo şase dintre ei dădură buzna în încăpere cu armele gata de luptă.

Lessie se aruncă după pistolul gărzii doborâte.

Waxillium făcu un calcul rapid, apoi făcu cel mai natural gest. Se postă dramatic în mijlocul molozului, cu un picior ridicat, având alături leşul lui Joe Granit şi pe cele două ale gărzilor doborâte. Din plafonul distrus mai curgea încă praf, scânteind în razele de soare strecurate prin fereastra de sus.

Bandiții rămaseră țintuiți locului. Se uitară în jos, la cadavrul prăbuşit al şefului lor, apoi îl priviră uluiți pe Waxillium.

În cele din urmă, cu aerul unor copii prinşi la furat dulciuri din cămară, lăsară armele jos. Primii se repeziră peste ultimii, încercând să fugă, şi gloata lor gălăgioasă se îmbulzi înapoi pe scară în sus, lăsându-l în urmă pe barmanul deznădăjduit, care o luă din loc ultimul.

Waxillium se întoarse şi îi întinse mâna lui Lessie, iar fata se lăsă trasă în picioare. Se uită după grupul de bandiți care se retrăgea tropăind cu cizmele pe duşumea, zorind să se salveze.

Peste numai câteva clipe, în clădire se lăsă liniştea.

— Ha, făcu Lessie. Eşti surprinzător ca un măgar care dansează, domnule Cravată.

— Prinde bine să ai un scop, remarcă Waxillium.

— Într-adevăr. Crezi că ar trebui să-mi găsesc şi eu unul?

— Să-mi găsesc scopul a fost una dintre cele mai importante decizii pe care le-am luat când am venit în Ținuturile Necruțătoare.

Lessie încuviință dând uşor din cap.

— Habar n-am despre ce vorbim, dar sună cam necurat.

Privi în spate, la cadavrul lui Joe Granit, întins înțepenit în balta propriului sânge.

— Îți mulțumesc, spuse Waxillium. Că nu m-ai ucis.

— Eh! Până la urmă tot îl omoram, ca să-l predau pentru recompensă.

— Ei, da, sigur. Dar mă îndoiesc că intenționai s-o faci în fața găştii lui, când erai captivă într-un beci fără ieşire.

— Adevărat. A fost o mare prostie din partea mea chestia asta.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

Lessie rămăsese cu ochii la cadavru.

— Am făcut o mulțime de lucruri pentru Joe şi-mi pare rău de asta, din câte-mi aduc aminte, n-am

împuşcat niciodată un om care n-a meritat să moară. Să te omor pe tine... ei bine, părea aş ucide şi ceea ce reprezinți tu. Înțelegi?

— Cred că-mi dau seama unde bați.

Fata se frecă peste rana sângerândă de la gât, căci în cădere se zgâriase în lemnul rupt.

— Totuşi, sper că data viitoare nu vom mai face la fel de multă mizerie. Îmi *plăcea* cârciuma asta.

— Am să mă străduiesc, răspunse Waxillium. Intenționez să schimb câte ceva pe-aici. Dacă nu chiar Ținuturile Necruțătoare în întregime, măcar oraşul acesta.

— Păi, continuă Lessie apropiindu-se de cadavrul lui Joe Granit, sunt sigură că dacă vreunui pian rău intenționat i-ar veni ideea să atace oraşul, se va gândi de două ori, având în vedere ce eşti în stare să faci cu pistolul.

Waxillium tresări.

— Atunci... ai văzut, nu-i aşa?

— Rar mi-a fost dat să văd asemenea măiestrie, spuse ea îngenunchind şi scotocindu-l pe Joe prin buzunare. Trei împuşcături, trei note diferite, niciun bandit doborât. E nevoie de îndemânare pentru asta. N-ar fi rău să te gândeşti mai puțin la scop şi să exersezi mai mult cu arma.

— Ei, *ce ai spus e o* porcărie.

— Perfect. Nu-mi place să mă necăjesc la întâmplare.

Scoase portofelul lui Joe şi zâmbi, aruncându-l în sus şi prinzându-l. Deasupra, prin gaura pe care o făcuse Waxillium, apăru un cap cabalin, urmat de altul mai mic, adolescentin, acoperit perit cu un melon. De unde îl luase?

Distrugătoarea necheză un salut.

— Sigur, *acum* se vine, comentă Waxillium. Cal nătâng.

— Mie mi se pare, comentă Lessie, că a se ține la distanță de tine în timpul unui schimb de focuri este o dovadă de *inteligență* deosebită din partea calului.

Waxillium zâmbi şi întinse mâna spre Lessie. Ea o prinse, iar el o trase la piept. Apoi se ridicară amândoi dintre dărâmături, traşi în sus de o linie de lumină albastră.

PARTEA ÎNTÂI

1

Şaptesprezece ani mai târziu

Winsting zâmbi în sinea lui, admirând apusul. Era seara ideală pentru o vânzare la licitaţie.

— Camera mea blindată este pregătită? întrebă Winsting cu mâinile uşor crispate pe balustrada balconului. Pentru orice eventualitate?

— Da, milord.

— Flog purta pălăria caraghioasă specifică locuitorilor din Ţinuturile Necruţătoare şi o haină care să-l apere de praf, deşi nu ieşise niciodată din Bazinul Elendel. Era o gardă de corp excelentă, împotrida unui simţ al vestimentaţiei ridicol, dar Winsting nu ezita să-i stimuleze emoţiile pentru a-i spori simţul loialităţii, într-un mod subtil. Niciodată nu strica să fii prevăzător.

— Milord? zise Flog aruncând o privire în încăperea din spatele lor. Sunt toţi aici, milord. Sunteţi gata?

Fără să-şi ia privirea de la asfinţit, Winsting ridică un deget făcându-i semn gărzii să tacă. Balconul, aflat în al Patrulea Octant din Elendel, dădea spre canal şi Pivotul oraşului, oferind o frumoasă privelişte peste Câmpul Renaşterii. Umbra statuii Războinicului în Ascensiune şi cea a Ultimului Împărat se alungeau în parcul înverzit unde, după cum spunea ciudata legendă, le fuseseră descoperite cadavrele după Marea Catacendre şi Ultima Înălţare.

Aerul era înăbuşitor, temperat o idee de briza răcoroasă care sufla dinspre Golful Hammondar, la câteva mile spre vest. Winsting bătea cu degetele în balustrada balconului, trimițând cu răbdare impulsuri de putere allomantică în intenția de a ține sub control emoțiile celor aflați în încăperea din spatele său. Sau cel puțin a celor suficient de imprudenți, care nu-şi purtau pălăriile căptuşite cu aluminiu.

Dintr-o clipă într-alta...

Apărută inițial sub forma unor vârfuri de ace în atmosferă, ceața se îndesi sub ochii lui, propagându-se precum gheața pe sticla unei ferestre. Lujerii se întinseră şi se încolăciră unul în jurul altuia devenind suluri, apoi râuri de mişcare, torenți care cuprinseră şi acoperiră oraşul, înăbuşindu-l. Epuizându-l.

— O noapte cețoasă, spuse Flog. Înseamnă ghinion, cu siguranță.

— Nu fi ridicol! îi replică Winsting aranjându-şi cravata.

— Ne urmăreşte, îşi spuse părerea Flog. Ceața reprezintă ochii Lui, domnule. Este cert, este de la Năruire.

— Superstiții prosteşti.

Winsting se întoarse şi intră în cameră cu paşi mari. Flog închise uşile în urma lui, înainte ca vălul de ceață să se strecoare printre invitații la petrecere.

Cei peste douăzeci de oaspeți – însoțiți de gărzi de corp, desigur – care se amestecau şi stăteau de vorbă formau un grup select. Erau nu doar persoane importante, ci şi foarte nepotrivite unele cu altele, în pofida zâmbetelor forțate şi a schimburilor de amabilități lipsite de importanță. La asemenea evenimente, Winsting prefera să-şi aducă rivalii. Să le ofere ocazia de a se privi şi de a afla cât îi costă dacă pierd competiția pentru bunăvoința lui.

Winsting păşi printre ei. Din păcate, mulți purtau pălării cu căptuşeli de aluminiu, care-i protejau de allomanția emoțională – deşi el însuşi îi dăduse

asigurări fiecărui participant că niciunul dintre ceilalți nu va aduce cu el domolitori sau ațâțători. Despre propriile-i abilități nu pomenise nimic, bine-înțeles. Deocamdată nimeni nu ştia despre el că era allomant.

Se uită spre capătul opus al încăperii, unde Blome se ocupa de bar. Omul dădu din cap. Niciunul dintre cei prezenți în încăpere nu ardea metale. Excelent.

Winsting se apropie de bar, se întoarse şi ridică brațele ca să atragă atenția invitaților. Gestul scoase la iveală butonii cu diamante sclipitoare pe care-i purta la cămaşa albă, scrobită.

Montura era de lemn, desigur.

— Doamnelor şi domnilor, spuse el, bine-ați venit la mica noastră licitație. Aceasta începe acum şi se va încheia când voi auzi cea mai bună ofertă.

Nu mai spuse nimic altceva; prea multe vorbe distrug suspansul. Winsting acceptă paharul cu băutură oferit de unul dintre servanți şi dădu să se amestece printre participanți, dar privind mulțimea avu o ezitare.

— Edward Ladrian n-a venit, spuse el cu glas scăzut. Refuza să-l numească folosind porecla lui stupidă, Domnul Costum.

— Nu, răspunse Flog.

— Mi s-a părut că ai spus c-au venit toți!

— Toți cei care au anunțat că vor veni, zise Flog şi se foi stânjenit de pe un picior pe celălalt.

Winsting îşi țuguie buzele, dar nu-şi trădă în niciun fel dezamăgirea. Era convins că invitația îl intrigase pe Edwarn. Poate că reuşise să-l cumpere pe vreunul dintre capii infractorilor aflați în încăpere. Trebuia să se gândească bine la acest lucru.

Winsting îşi croi drum spre masa pe care se afla piesa principală a serii. Un tablou înfățişând o femeie întinsă; îl pictase chiar el şi devenea din ce în ce mai bun.

Tabloul nu valora nimic, cu toate acestea bărbații şi femeile adunați la fața locului îi vor oferi sume uriaşe pentru el.

Primul se apropie Dowser, cel care controla cea mai mare parte a operațiunilor de contrabandă din Octantul al Cincilea.

Barba nerasă de trei zile era estompată de melonul pe care, lucru neobişnuit, nu-l lăsase la garderobă. O femeie frumoasă agățată de brațul lui şi un costum impecabil nu reuşeau să-i spele imaginea unuia ca el. Winsting strâmbă din nas. Aproape *fiecare* dintre invitați era un gunoi vrednic de tot disprețul, dar ceilalți aveau decența de *a nu lăsa să se vadă* acest lucru.

— E urâtă ca Necuratul, obiectă Dowser cu ochii la pictură. Nu pot să cred că ne-ai chemat să licităm pentru aşa ceva. Cam neruşinat, nu crezi?

— Preferi să fiu sincer până la capăt, domnule Dowser? întrebă Winsting. Vrei să spun sus şi tare? „Plăteşte-mă şi obții în schimb votul meu pentru Senat anul viitor?”

Doswer se uită în stânga şi în dreapta de parcă s-ar fi aşteptat în orice moment ca poliția să dea buzna în încăpere.

Winsting zâmbi.

— Ai remarcat, presupun, nuanțele gri din obraji. O reprezentare a originii vieții, din cenuşă, în perioada pre-Catacendrică, ce zici? Este cea mai bună pictură pe care am făcut-o până acum. Cât oferi? Ca să deschidem licitația?

Dowser nu scoase niciun cuvânt. Până la urmă tot va face o ofertă. Toți din această cameră reflectaseră bine înainte de a accepta să participe. Jumătate dintre ei erau capi ai criminalității, precum Dowser. Ceilalți erau omologii lui Winsting, lorzi şi doamne din cele mai importante case nobiliare, deşi nu mai puțin corupți decât capii lumii interlope.

— Nu te temi, Winsting? întrebă femeia care-l ținea pe Dowser de braț.

Winsting se încruntă. Nu o recunoştea. Zveltă, cu păr blond, tuns scurt, şi o privire de porumbiță, era neobişnuit de înaltă.

— Să mă tem, draga mea? se miră Winsting. De oamenii adunați aici?

— Nu, răspunse ea. Că fratele tău va afla... cu ce te ocupi.

— Te asigur, răspunse Winsting. Replar ştie exact cine sunt.

— Tocmai fratele guvernatorului, continuă femeia. Să ceară mită.

— Dacă eşti într-adevăr surprinsă, draga mea, spuse Winsting, înseamnă că ai trăit prea izolată. Pe piața asta s-au vândut peşti mult mai mari decât mine. Poate vei fi de față când va sosi următorul val.

Comentariul îi atrase atenția lui Dowser. Identificând mecanismele ce funcționau în spatele ochilor lui Dowser, Winsting zâmbi. *Da,* îşi spuse Winsting, *tocmai am sugerat faptul că fratele meu ar putea fi şi el dispus să primească mită de la voi.* Asta ar putea face să crească oferta.

Winsting se duse să aleagă nişte creveți şi plăcintă de pe tava unui servant.

— Femeia care-l însoțeşte pe Dowser este spioană, îi şopti Winsting lui Flog. Poate că-i în slujba poliției.

Flog tresări.

— Milord! Am verificat şi para-verificat fiecare persoană participantă.

— Ei bine, ați sărit una, şuşoti Winsting. Pun pariu pe întreaga mea avere. Urmăreşte-o după ce se termină întrunirea. Ai grijă să sufere un accident dacă pleacă de lângă Dowser, indiferent din ce motiv.

— Da, milord.

— Şi, Flog, mai spuse Winsting, te rog să acționezi pe față. Nu vreau să cauți vreun loc unde să nu se vadă nimic din cauza ceții. Ai înțeles?

— Da, milord.

— Excelent, spuse Winsting zâmbind cu generozitate, îndreptându-se cu paşi mari spre Lordul Hughes Entrone, văr şi confident al capului Casei Entrone.

Winsting petrecu o oră întreagă făcând conversație şi, încetul cu încetul, ofertele începură să curgă. Unii

dintre participanţi aveau încă reţineri. Ar fi preferat să se întâlnească între patru ochi, să-şi exprime ofertele în taină, apoi să revină în subteranele din Elendel. Capii infracţionalităţii şi nobilii deopotrivă, toţi preferau să abordeze un subiect pe îndelete şi nu să-l discute deschis. Totuşi prezentară oferte, şi nu din cele mai mici. Când încheie primul tur al încăperii, Winsting abia reuşea să-şi ascundă încântarea. Nu mai era nevoit să-şi limiteze cheltuielile. Dacă fratele lui ar fi putut...

Împuşcătura a fost atât de neaşteptată, încât la început crezu că unul dintre servanţi a spart ceva. Dar, nu. Fusese o bubuitură puternică, asurzitoare. Până acum nu mai auzise cum răsună un foc de armă tras în interior; habar nu avea că putea fi atât de năucitor.

Rămase cu gura căscată şi scăpă băutura din mână încercând să desluşească sursa împuşcăturii. Dar mai urmă una şi apoi încă una. Se transformară într-o furtună, trăgeau unii într-alţii, dintr-o parte într-alta, într-o cacofonie a morţii.

Până să apuce el să strige după ajutor, Flog îl şi înşfacă de braţ şi îl târî pe scări în jos, spre camera blindată. Una dintre gărzile sale de corp se împiedică de prag, uitându-se cu ochi mari la sângele de pe propria cămaşă. Winsting se holbă la omul muribund până ce Flog reuşi să-l urnească din loc şi să-l împingă în casa scării.

— Ce se întâmplă? întrebă Winsting în cele din urmă, când un gardian trânti uşa închizând-o în urma lor şi încuind-o.

Gardienii îl zoriră să coboare scările întunecate, slab iluminate din loc în loc de becuri electrice.

— Cine a tras? Ce s-a *întâmplat?*

— N-avem de unde să ştim, răspunse Flog.

Deasupra răsunau în continuare împuşcături.

— S-a petrecut prea repede, adăugă el.

— Cineva a început să tragă, din senin, spuse altă gardă de corp. Poate să fi fost Dowser.

— Nu, a fost Darm, zise altul. Prima împuşcătură am auzit-o dinspre grupul lui.

În orice caz, era un dezastru. Winsting văzu cum norocul lui murea scăldat în sânge la etajul de deasupra şi simți că i se face rău când ajunseră, în cele din urmă, la capătul scărilor şi la uşa boltită prin care îl împinse Flog.

— Mă duc înapoi, sus, spuse Flog, să văd ce mai pot salva. Să aflu cine a generat toate acestea.

Winsting încuviință dând din cap, apoi închise uşa şi o încuie pe dinăuntru. Se aşeză pe un scaun şi rămase în aşteptare, agitat. Micul adăpost blindat era prevăzut cu provizii de vin şi facilități de tot soiul, dar nu i se putea vorbi despre ele. Îşi frământa mâinile. Ce va spune fratele lui? Mânca-i-ar rugina! Ce vor scrie ziarele? Va trebui să muşamalizeze cumva toată întâmplarea.

În cele din urmă se auzi o bătaie în uşă şi, când Winsting se uită prin vizor, îl văzu pe Flog. În spatele lui, o mică echipă de gărzi de corp supraveghea scara. Se părea că împuşcăturile încetaseră, deşi aici, jos, se mai auzeau nişte pocnete slabe.

Winsting deschise uşa.

— Cum e?

— Sunt morți toți.

— Toți?

— Până la ultimul, spuse Flog păşind înăuntru.

Winsting se lăsă greu pe scaun.

— Poate-i mai bine aşa, spuse el căutând o rază de lumină în acest dezastru. Nu-i nimeni care să ne implice pe noi. Poate reuşim să scăpăm. Să ne acoperim cumva urmele.

Descurajatoare sarcină. El era proprietarul clădirii. Se va face o legătură între el şi toate decesele. Va avea nevoie de un alibi. La dracu', va fi *obligat* să se ducă la fratele lui. Evenimentul l-ar putea costa funcția, chiar dacă publicul nu va afla ce s-a întâmplat. Se prăbuşi pe scaun, frustrat.

— Ei? Voi ce credeți? întrebă el.

Drept răspuns, două mâini îl apucară de păr, îi smuciră capul spre spate şi îi tăiară eficient beregata.

2

Cred că ar trebui să aştern pe hârtie una dintre aceste întâmplari, scria în cărţulie. *Să povestesc versiunea mea. Nu ceea ce vor spune istoricii în locul meu. Mă îndoiesc că ei vor înţelege corect. Nici măcar nu ştiu ce aş dori să spună ei.*

Wax bătu de câteva ori cu capătul condeiului în carte apoi făcu o însemnare pe o bucată de hârtie.

— Mă gândesc să-i invit la nuntă pe fraţii Boris, spuse Steris de pe canapeaua aşezată faţă în faţă cu aceea pe care şedea Wax.

Acesta mormăi ceva, continuând să citească.

Ştiu că Saze nu este de acord cu ce am făcut, contintinua cartea. *Totuşi, la ce s-arfi aşteptat? Ştiind ceea ce ştiu eu...*

— Pe fraţii Boris, continuă Steris. Sunt cunoscuţi de-ai tăi, nu-i aşa?

— Am tras în tatăl lor, zise Wax fără să ridice privirea. De două ori.

Nu pot să *las totul baltă,* scria în carte. *Nu este corect. Hemalurgia are acum efecte pozitive, presupun. Saze reprezintă acum ambele părţi, nu-i aşa? Năruire nu mai este prin preajmă.*

— Este de presupus că vor încerca să te omoare? întrebă Steris.

— Boris Junior a jurat că-mi va bea sângele, răspunse Wax. Boris al treilea – şi da, este fratele lui Boris Junior, nu mai întreba – a jurat că... ce-a jurat? Că-mi ronţăie degetele de la picioare? Nu e prea inteligent.

O putem folosi. Ar trebui? Nu-i aşa?

— Atunci, îi trec pe listă, spuse Steris.

Wax oftă şi ridică ochii din carte.

— Îi vei invita la nunta noastră pe duşmanii mei de moarte, zise el sec.

— Trebuie să invităm *pe cineva,* răspunse Steris.

Cu părul blond ridicat într-un coc în vârful capului, Steris şedea înconjurată de teancuri de hârtii conținând aranjamente de nuntă, de parcă ar fi fost supuşii de la curte. Rochia albastră cu flori era modernă, dar în niciun caz îndrăzneață, iar pălăria pretențioasă i se lipise atât de strâns de păr, încât părea bătută în cuie.

— Sunt convins că putem fi mai inspirați în privința invitaților, fără să-i alegem pe cei care vor să mă vadă mort, spuse Wax. Am auzit că de obicei sunt chemați membri ai familiei.

— Dacă vrei să ştii, zise Steris, cei rămaşi din familia ta sunt exact cei care vor cu tot dinadinsul să te vadă mort, după părerea mea.

Aici avea dreptate.

— Ei bine, nu putem spune acelaşi lucru despre ai tăi. Sau cel puțin eu n-am auzit. Dacă trebuie să completezi lista invitaților la nuntă, cheamă cât mai mulți dintre ei.

— Din familia mea i-am invitat pe toți cei care se cuvine să fie invitați, spuse Steris. Ca şi pe toate cunoştințele care merită această considerație.

Se întinse într-o parte după o foaie de hârtie.

— Tu, în schimb, nu mi-ai dat decât *două* nume. Wayne şi o femeie pe care o cheamă Ranette – care, zici tu, *probabil* că nu va încerca să te împuşte la propria ceremonie de nuntă.

— Este foarte puțin probabil, a fost de acord Wax. De ani de zile n-a mai încercat să mă omoare. Cel puțin, nu la modul serios.

Steris oftă, lăsând jos foaia de hârtie.

— Steris..., zise Wax. Te rog să mă ierți. N-am vrut să sune superficial. Ranette e fată bună. O luăm peste picior, dar este o prietenă adevărată. Nu ne va strica nunta, îți promit.

— Atunei cine o va face?

— Poftim?

— Te cunosc deja de mai bine de un an de zile, Lord Waxillium, spuse Steris. Te iau aşa cum eşti, dar nu-mi fac niciun fel de iluzii. Cu siguranță, se va

întâmpla *ceva* la nunta noastră. Va da buzna un nemernic, vor fi focuri de armă. Sau descoperi explozibili în altar. Ori poate părintele Bin se va dovedi a fi un vechi duşman şi va încerca să te omoare, în loc să țină slujba. *Ceva se va întâmpla.* Eu doar încerc să fiu pregătită.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? întrebă Wax zâmbind. Încerci să-i inviți pe câțiva dintre duşmanii mei pentru că, de fapt, pui *la cale* un moment de agitație.

— I-am selecționat în funcție de nivelul amenințării şi de uşurința accesului, spuse Steris scotocind printre hârtii.

— Stai aşa, zise Wax ridicându-se şi apropiindu-se.

Se ghemui lângă ea, citind hârtiile peste umărul ei. Fiecare foaie conținea o biografie detaliată.

— Ape Manton... Frații Dashir... La naiba! Rick Stranger. De el uitasem. De unde ai astea?

— Toată lumea ştie de isprăvile tale, zise Steris. Sunt din ce în ce mai importante pentru societate.

— De când te ocupi cu toate astea? întrebă Wax frunzărind hârtiile din teanc.

— Am vrut să fac o treabă temeinică. Mă ajută să-mi pun gândurile în ordine. Şi, în plus, am vrut să ştiu cum ți-ai petrecut viața.

Era chiar drăguț din partea ei. În felul bizar, specific lui Steris.

— Invită-l pe Douglas Venture, spuse el. Mi-e prieten, dar nu se poate controla când e băut. Poți conta că va face scandal după ce se încheie petrecerea.

— Excelent, spuse Steris. Şi celelalte treizeci şi şapte de locuri din partea ta?

— Invită liderii cusătoreselor şi fierarilor din gospodăria mea, spuse Wax. Şi pe şefii poliției din mai mulți octanți. Va fi un gest frumos.

— Perfect.

— Dacă vrei să te mai ajut cu ceva la organizarea nunții...

— Nu, cererea scrisă pentru oficierea ceremoniei, pe care i-ai trimis-o părintelui Bin, este singura

sarcină la care te obligă protocolul. Cu restul mă descurc eu: este cel mai frumos lucru de care mă pot ocupa. Acestea fiind zise, mi-ar *plăcea* să aflu ce scrie în cartea aceea pe care o studiezi atât de des.

— Eu...

De la parter se auzi uşa de la intrare lovindu-se de perete şi tropot de cizme pe scări. În clipa următoare, uşa încăperii se deschise cu o izbitură şi Wayne intră rostogolindu-se, nici mai mult, nici mai puțin. Darriance – majordomul – apăru în spatele lui, cu aerul că-şi cerea scuze.

Slab şi de înălțime medie, Wayne era proaspăt ras pe obrajii rotunzi şi – ca de obicei – purta vechea vestimentație din Ținuturile Necruțătoare, deşi Steris, cu intenții explicite, îi dăruise haine noi în cel puțin trei ocazii.

— Wayne, poate încerci totuşi soneria de la uşă, spuse Wax.

— Nuuu, asta îl previne pe majordom, răspunse Wayne.

— Tocmai asta este ideea.

— Ploşnițe îmbuibate, zise Wayne închizându-i uşa în nas lui Darriance. Nu poți avea niciun pic de încredere. Ascultă, Wax. Trebuie s-o ştergem! Marksman a făcut primul pas.

În fine! Îşi spuse Wax.

— Stai să-mi iau haina!

Wayne se uită la Steris.

— Salut, Nebuno! zise el înclinând capul.

— Bună, Idiotule! răspunse ea înclinând capul la rândul ei.

Wax încheie catarama centurii cu pistoale peste costumul elegant de oraş, cu sacou şi cravată, apoi îşi puse pe deasupra mantia-de-ceață.

— Să mergem, zise el verificându-şi muniția.

Wayne ieşi pe uşă ca o furtună şi se rostogoli în jos pe scări. Wax se opri lângă canapeaua lui Steris.

— Eu...

— Bărbatul trebuie să aibă pasiuni, spuse ea apucând altă foaie de hârtie şi studiind-o. Le accept

pe ale tale, Lord Waxillium – dar *insist* să încerci să nu te laşi împuşcat în plină figură, pentru că diseară trebuie să pozăm pentru portretele de nuntă.

— Voi ține minte.

— Şi ai grijă de sora mea, zise Steris.

— Este o urmărire periculoasă, spuse Wax grăbindu-se spre uşă. Mă îndoiesc că va participa Marasi.

— Dacă aşa crezi, atunci facultățile tale profesionale sunt suspecte. Este o urmărire periculoasă, aşa că *va găsi* ea o cale de a se implica.

În pragul uşii, Wax ezită. Se uită la ea, iar ea ridică privirea întâlnind-o pe a lui. Parcă lipsea ceva din despărțirea lor. Un fel de urare de rămas-bun. Afecțiunea.

Steris părea să simtă acelaşi lucru, dar niciunul nu zise nimic.

Wax îşi dădu capul pe spate luând o înghițitură de whisky şi aşchii de metal, apoi țâşni pe uşă şi sări peste balustrada balconului. Îşi micşoră viteza împingând în inserțiile de argint din pardoseala de marmură a holului de la intrare, pocnind cu cizmele în podeaua de piatră când ateriză. Darriance îi deschise uşa de la intrare şi el ieşi în fugă, grăbindu-se să se aşeze lângă Wayne în trăsură, ca să se ducă la...

În timp ce cobora treptele străzii, la un moment dat se opri brusc.

— Asta ce dracu' mai este?

— Un automobil! spuse Wayne de pe bancheta din spate a vehiculului.

Wax mormăi ceva, coborând scara în grabă şi apropiindu-se de maşină. Marasi şedea la volan, îmbrăcată într-o rochie modernă de dantelă, de culoarea lavandei. Părea mult mai tânără decât sora ei vitregă, Steris, deşi între ele nu era decât o diferență de cinci ani.

Practic, Marasi era acum polițistă. Asistenta inspectorului-şef din acest octant. Nu-i explicase niciodată clar lui Wax de ce renunțase la cariera de

avocat pentru a se alătura poliției, măcar nu fusese angajată ca polițist bătăuş, ci ca analist şi asistent executiv. În această postură, n-ar fi trebuit să fie expusă niciunui pericol.

Şi totuşi, iat-o aici. Când se întoarse spre el, ochii i se aprinseră de nerăbdare.

— Ai de gând să te urci odată?

— Tu ce cauți aici? întrebă Wax deschizând uşa fără prea mare încântare.

— Sunt şofer. Ai prefera să conducă Wayne?

— Aş prefera o trăsură şi o pereche de cai buni.

Wax ocupă unul dintre locuri.

— Nu mai fi atât de demodat! zise Marasi mişcând piciorul şi făcând diabolica invenție să țâşnească înainte. Marksman a jefuit Primul Sindicat, după cum ți-ai putut da seama.

Wax se ținu bine cu ambele mâini. Crezuse că Marksman intenționase să dea o lovitură la bancă în urmă cu trei zile. Pentru că nu se întâmplase nimic, bănuise că omul plecase în Ținuturile Necruțătoare.

— Căpitanul Reddi crede că Marksman se va ascunde în vizuina lui din Octantul al Şaptelea, spuse Marasi depăşind o căruță şi atelajul ei.

— Reddi se înşală, răspunse Wax. Ia-o spre Breakouts.

Marasi nu comentă. Automobilul trosni şi se scutură până când ajunseră la tronsonul cel nou cu pavaj de piatră, unde strada devenea mai netedă şi vehiculul prinse viteză. Era unul dintre cele mai noi tipuri de maşini, despre care vuiseră ziarele, cu roți din cauciuc şi motor pe benzină.

Tot oraşul era în transformare ca să poată ele să circule. *Atâta tevatură numai pentru ca oamenii să poată conduce monştrii aceştia,* îşi spuse Wax nemulțumit. Caii nu aveau nevoie de un sol atât de neted – deşi, când Marasi viră în viteză, trebui să admită că automobilul lua curbele într-un mod remarcabil.

Rămânea totuşi un potențial de distrugere oribil, lipsit de viață.

— N-ar trebui să fii aici, îi spuse Wax când Marasi făcu încă un viraj.

Femeia rămase cu privirea ațintită înainte. În spatele lor, Wayne se aplecă ieşind pe jumătate pe unul dintre geamuri, ținându-şi pălăria cu mâna şi rânjind cu gura până la urechi.

— Te-ai pregătit să fii avocat, spuse Wax. Locul tău este la tribunal, nu să urmăreşti un ucigaş.

— M-am descurcat să-mi port singură de grijă în trecut. Atunci nu te-ai plâns.

— Fiecare ocazie a părut a fi o excepție. Iar acum, iată-te din nou.

Marasi acționa ceva ca o pârghie în partea dreaptă, schimbând vitezele maşinii. Wax nu fusese niciodată în stare să priceapă despre ce era vorba. Depăşi rapid mai mulți cai, făcându-l pe unul dintre călăreți să strige după ei. Depăşirea îl proiectă pe Wax într-o parte şi el mormăi nemulțumit.

— Ce nu-ți convine de la o vreme? întrebă Marasi. Te plângi de autovehicul, de prezența mea aici, de ceaiul de dimineață că este prea fierbinte. S-ar zice că ai luat o decizie teribilă în viață, pe care o regreți cu toată ființa ta. Mă întreb care ar putea fi aceea.

Wax continuă să privească drept în față. Îl văzu pe Wayne în oglinda retrovizoare, cum se afundă în bancheta maşinii şi ridică din sprâncene.

— S-ar putea să aibă dreptate, amice.

— Nu-mi eşti de niciun ajutor.

— Nici nu aveam de gând, zise Wayne. Din fericire, eu ştiu despre ce decizie îngrozitoare vorbeşte. Cred că ar fi trebuit să cumperi pălăria la care ne-am uitat săptămâna trecută. Era una norocoasă. Am un al cincilea simț pentru lucrurile astea.

— Al cincilea? întrebă Marasi.

— Da, mirosul este la pământ. Eu...

— Uite acolo, exclamă Wax aplecându-se în față şi privind prin parbriz.

O siluetă țâşni în zbor de pe o stradă laterală, ateriză pe caldarâm, apoi se lansă spre pasajul din fața lor.

— Ai avut dreptate, spuse Marasi. De unde ai ştiut?

— Lui Marks îi place să fie văzut, spuse Wax scoţând pistolul „Răzbunarea” din tocul lui de la brâu. Îşi închipuie că este un potlogar elegant. Fă drăcovenia asta să ruleze lin, dacă poţi.

Marasi nu apucă să-i dea replica, căci Wax deschise portiera şi sări afară. Trase un foc în jos şi împinse în glonţ, lansându-se în sus. O împingere într-o trăsură aflată în trecere azvârli vehiculul cât colo şi îl devie pe Wax în lateral, astfel că în coborâre acesta aterizã pe capota de lemn a automobilului lui Marasi.

Se prinse cu mâna de marginea din faţă a capotei, cu arma lângă cap, în timp ce vântul îi învolbură mantia în urmă. În faţa lui, Marks avansa în salturi prin pasaj făcând împingeri de oţel. În adâncul fiinţei sale, Wax resimţi căldura liniştitoare a propriului metal.

Se propulsă de pe capota automobilului dincolo de marginea drumului. Marks comitea întotdeauna jafurile la lumina zilei, reuşind de fiecare dată să scape luând-o pe străzile cele mai aglomerate. Iubea notorietatea. Probabil că se simţea invincibil. Puterile de allomant aveau uneori acest efect asupra bărbaţilor.

Wax se lansă într-o serie de salturi peste automobile şi trăsuri, trecând pe lângă locuinţele de pe o parte şi de pe cealaltă a străzii. Vâjâitul vântului, înălţimea şi perspectiva îi limpezea mintea şi îi calmau emoţiile cu aceeaşi eficienţă ca şi un domolitor. Îngrijorările dispărură şi pentru moment nu mai rămase decât urmărirea.

Marksman era îmbrăcat în roşu, iar pe faţă purta o veche mască de muzicant ambulant – neagră cu colţi albi, parcă ar fi fost Demonul Adâncurilor din vechile basme. Iar potrivit registrului pe care Wax îl furase de la unchiul lui, era legat de Set. După atât de multe luni, utilitatea registrului începea să se piardă, totuşi mai rămâneau încă de cercetat câteva nestemate.

Marks împinse îndreptându-se spre zona industrială. Wax îl urmă sărind de pe un vehicul pe altul. Era uluitor, dar se simțea mult mai în siguranță făcând salturi prin aerul după-amiezii, decât şezând captiv într-una dintre acele oribile cutii motorizate.

Marks făcu o răsucire în plin salt şi lăsă că-i cadă ceva din mână. Wax se împinse într-un felinar şi sări în lateral, apoi devie bănuții aruncați de Marks, înlăturându-i din calea unui autovehicul care trecea întâmplător pe-acolo. Maşina făcu totuşi un viraj şi se îndreptă spre canal, scăpată de sub control.

Mânca-l-ar rugina şi năruirea, bombăni Wax nemulțumit, împingându-se înapoi către automobil. Îşi accesă metalmintea sporindu-şi de douăzeci de ori greutatea şi ateriză pe capota acestuia.

Cu o bufnitură.

Izbitura înfundă în pământ partea din față a maşinii, hârşâind-o de pietriş, încetinind-o şi în cele din urmă oprind-o înainte de a se răsturna în canal. Zări pentru o clipă figurile uluite ale pasagerilor dinăuntru, apoi renunță la metalminte şi se lansă printr-o împingere în urmărirea lui Marks. Aproape că-l pierdu, dar, din fericire, îmbrăcămintea roşie era uşor de reperat. Wax îl zări când Marks țâşni în sus de pe o clădire scundă, apoi împinse pe lângă zidul unuia dintre zgârie-norii mai puțin înalți din oraş. Wax îl urmări, văzu când omul împinse şi pătrunse înăuntru printr-o fereastră de la ultimul nivel, cu douăsprezece sau paisprezece etaje mai sus.

Wax se avântă spre cer, trecând pe lângă ferestre cu o viteză amețitoare. Oraşul Elendel se întindea de jur împrejur cât vedeai cu ochii, fumul se ridica din centralele cu cărbune, din fabrici şi locuințe, în nenumărate coloane. Se apropie de ultimul etaj, pe lângă fereastra din stânga locului prin care intrase Marks şi, când ateriză lin pe parapetele de piatră, aruncă o monedă spre geamul pe care îl folosise acesta.

Moneda se lovi de geam. Pe fereastră se revărsă o rafală de împuşcături. În acelaşi timp, Wax îşi mări

greutatea şi, rezemându-se de fereastra din dreptul lui, pătrunse prin ea în clădire. Alunecă pe cioburi ridicându-l pe „Răzbunare” spre peretele de ghips care îl separa de Marks.

Linii albastre translucide se răspândiră în jur, îndreptate în mii de direcţii, punând în evidenţă fragmentele de metal. Cuiele dintr-un birou din spatele lui, după care se adăpostise un bărbat speriat. Cablurile metalice din pereţi, conexiunile becurilor electrice. Mai important era însă faptul că un mănunchi de linii duceau prin perete, în camera cealaltă. Erau linii vagi; obstacolele îi slăbeau simţurile allomantice.

Una dintre linii vibră când cineva de dincolo se răsuci şi ridică o armă. Wax roti cilindrul „Răzbunării” şi îl bloca în poziţie.

Ucigaş-de-ceaţă în preajmă.

Trase un foc, apoi *împinse,* etalându-şi metalele şi sfredelind cu glonţul mai departe, cu toată forţa de care era în stare.

Aceasta trecu prin perete ca prin hârtie.

Metalul din camera de alături căzu la pământ. Wax se opinti în perete sporindu-şi greutatea şi crăpă ghipsul. Încă o izbitură cu umărul şi reuşi să pătrundă în cameră, cu arma pregătită, căutându-şi ţinta.

Nu găsi decât o baltă de sânge îmbibată în covor şi un pistol-mitralieră abandonat. Camera era un fel de birou funcţionăresc. Câţiva bărbaţi şi femei se lipiseră de podea *tremurând.* Una dintre femei ridică un deget arătând spre uşă. Wax îi făcu semn din cap că a înţeles şi se ghemui lângă peretele cu uşa, apoi privi precaut afară.

Un fişet metalic alunecă pe coridor înspre el, scoţând un hârşâit penibil. Wax se retrase lăsându-l să treacă, apoi sări în spatele lui şi ţinti.

Arma se smuci îndată intrând în recul. Wax o prinse cu mâinile amândouă ţinând-o strâns, dar o a doua împingere îi smulse celălalt pistol din toc. Picioarele începură să-i alunece, arma îl trase înapoi,

iar el mârâi şi, în cele din urmă, dădu drumul „Răzbunării”. Pistolul se rostogoli până ce se propti în resturile din fişetul zdrobit de perete. Va trebui să se întoarcă după el, să-l ia după ce va termina treaba aici.

Marks se afla în capătul opus al coridorului, îl vedea în lumina blândă a becurilor electrice. O rană la umăr îi sângera, iar faţa-i era ascunsă de masca negru cu alb.

— Există o mie de criminali în oraşul acesta, mult mai periculoşi decât sunt eu, spuse o voce înăbuşită din spatele măştii, şi totuşi tu mă urmăreşti *pe mine,* justiţiarule. De ce? Eu sunt un erou pentru popor.

— Ai încetat să mai fii un erou acum multe săptămâni, spuse Wax înaintând cu paşi mari, în foşnetul mantiei. Atunci când ai ucis un copil.

— N-a fost vina mea.

— Tu ai fost cel care a tras cu arma, Marks. Poate că nu ai avut intenţia s-o nimereşti pe fată, dar ai tras.

Hoţul se dădu un pas înapoi. Sacul aruncat pe umăr fusese sfâşiat, poate de glonţul lui Wax sau de alte schije. Din el cădeau bancnote.

Marks se uita furios la el prin mască, cu ochii abia vizibili sub lumina electrică. Pe urmă se precipită în lateral, ţinându-se cu mâna de umăr, şi intră alergând în altă încăpere. Wax împinse dând fişetul la o parte din drum şi ţâşni cu toată viteza pe coridor. Se opri patinând în faţa uşii prin care dispăruse Marks, apoi împinse în lampa din spate îndoind-o pe perete şi intră în cameră.

Fereastră deschisă. Înainte să se arunce pe geam de la etajul al doisprezecelea, Wax înşfacă un pumn de condeie de pe un birou. Prin aer pluteau bancnote, desfăşurându-se ca o coadă în urma lui Marks, care cădea ca plumbul. Wax îşi mări greutatea, încercând să coboare mai repede, dar nu avea în ce să împingă, iar greutatea mai mare îl ajuta prea puţin împotriva rezistenţei aerului. Marks reuşi să ajungă jos înaintea

lui, apoi împinse înlăturând bănuțul care îl ajutase să frâneze.

Vreo două condeie – cu vârfuri de metal – pe care le împinse în pământ înaintea lui reuşiră, cu greu, să-l încetinească pe Wax.

Marks se îndepărtă făcând salturi, ricoşând dintr-un stâlp într-altul. Nu mai avea în corp nicio bucată de metal pe care să o fi putut detecta Wax, dar se mişca mult mai încet decât până atunci şi lăsa urme de sânge.

Wax se ținu după el. Probabil că Marks se îndrepta spre Breakouts, o mahala în care oamenii îi mai ofereau încă protecție. Nu le păsa că jafurile lui deveniseră violente; se bucurau că fura de la cei care meritau să fie jefuiți.

Nu-l pot lăsa să ajungă în locul acela care-i oferă siguranță, îşi spuse Wax, împingând pentru a ajunge deasupra unui felinar, apoi luându-şi avânt cu ajutorul lui. Se apropia de pradă, iar Marks îi aruncă peste umăr o privire disperată. Wax ridică unul dintre condeie evaluând riscul de a-l nimeri pe Marks în picior. Nu voia să-i aplice o lovitură mortală. Omul acesta ştia multe.

Mahalaua era aproape.

La saltul următor, îşi spuse Wax strângând condeiul în mână. Trecătorii se holbau de pe zidurile din jur, urmărind cursa allomantică. Nu putea risca să-l nimerească pe vreunul dintre ei. Trebuia...

Una dintre figurile acelea îi era cunoscută.

Wax pierdu controlul împingerii. Uluit de ceea ce văzu, abia reuşi să nu-şi frângă oasele când ateriză pe stradă, rostogolindu-se pe bolovani. În cele din urmă se opri, cu panglicile mantiei-de-ceață înfăşurate în jurul trupului.

Se ridică sprijinindu-se pe coate şi pe genunchi.

Nu. Imposibil. NU.

Se târî pe brânci până pe partea cealaltă a străzii, ignorând tropăitul armăsarului negru şi înjurăturile călărețului. Chipul acela. *Chipul* acela.

Ultima dată când văzuse acel chip, îl împuşcase în frunte. Ticălosul de Tan.

Bărbatul care o omorâse pe Lessie.

— A fost aici un bărbat! strigă Wax luptându-se să treacă prin mulțime. Cu degete lungi, cu părul rar. Unul aproape pleşuv. L-ați văzut? L-a văzut cineva?

Oamenii se uitau la el ca la un smintit. Poate chiar era. Wax îşi duse mâna la tâmplă.

— Lord Waxillium?

Se răsuci pe călcâie. Marasi oprise automobilul în apropiere şi acum cobora împreună cu Wayne. Reuşise oare să se țină după el cât îl urmărise pe Marks? Nu... nu, el fusese cel care îi spusese ei unde credea că se va duce Marks.

— Wax, amice? îi strigă Wayne. Ai pățit ceva? Ce-a făcut, te-a doborât de sus?

— Cam aşa ceva, bolborosi Wax privind în jur încă o dată.

Rugina naibii, îşi spuse el. *Stresul mă împiedică să gândesc.*

— Aşadar, a scăpat, zise Marasi încrucişându-şi brațele cu un aer nemulțumit.

— Nu, încă nu, răspunse Wax. Sângerează şi pierde bani pe drum. Va lăsa o urmă. Să mergem.

3

— Când intrăm în mahala vreau să rămâi în spate, spuse Wayne hotărât să vorbească pe un ton solemn. Nu că n-aş vrea să ne ajuți. Vreau. Dar va fi prea periculos pentru tine. Trebuie să rămâi acolo unde ştiu eu că eşti în siguranță. Fără comentarii. Îmi pare rău.

— Wayne, spuse Wax. Nu mai vorbi cu pălăria şi vino aici.

Wayne oftă, mângâindu-şi pălăria, apoi o dădu jos cu părere de rău şi o lăsă în automobil. Wax era băiat bun, dar nu înțelegea o mulțime de lucruri. În primul rând, femeile. În al doilea rând, pălăriile.

Wayne o luă la picior ca să-i ajungă din urmă pe Wax şi Marasi, care cercetau mahalaua din priviri. Păreau a se afla într-o altă lume. Din interior cerul era brăzdat de frânghii cu haine, zdrenţe abandonate, bălăbănindu-se de parcă ar fi fost nişte spânzuraţi. Vântul sufla din acest loc în afară, bucuros să scape, ducând cu el miasme incerte. Alimente gătite pe jumătate. Trupuri îmbăiate parţial. Străzi incomplet spălate.

Casele înalte, compacte aruncau umbre dese, deşi se făcuse după-amiază. De parcă acesta era locul în care înserarea venea să bea un pahar şi să stea puţin la taclale, înainte de a apuca să hoinărească pe-afară, făcându-şi datoria la sfârşitul zilei.

— Ştii, Lordul Născut-din-Ceaţă n-a dorit să existe mahalale în oraşul acesta, spuse Marasi când intrară toţi trei. S-a străduit din răsputeri să împiedice dezvoltarea lor. A ridicat case frumoase pentru săraci, a încercat să le facă durabile...

Wax încuviinţă dând din cap şi jucându-se neatent cu o monedă pe care o trecea peste încheieturile degetelor, în timp ce mergea. Părea să-şi fi pierdut pistolul pe undeva. Şterpelise ceva monede de la Marasi? Era un gest incorect. Când Wayne împrumuta monede de la unul şi de la altul, ţipau la el. E adevărat că uneori uita să le ceară, dar întotdeauna era dispus la un troc cinstit.

Pe măsură ce înaintau prin Breakouts, Wayne rămânea tot mai mult în urma celorlalţi doi. *Am nevoie de o pălărie bună...,* îşi spuse el. Pălăria este un lucru important.

Aşa că ciuli urechile să audă dacă tuşea cineva.

Ah...

Îl găsi pe individ adăpostit sub bolta unei intrări, cu genunchii înveliţi într-o pătură soioasă. Tipul caracteristic pentru mahalale. Bătrân, agăţându-se de viaţă ca rănitul de targă, cu plămânii doldora de diverse fluide scârboase. Bătrânul tuşea scurt şi des în mâna înmănuşată; Wayne se aşează pe trepte lângă el.

— Ce vrei? întrebă bătrânul. Cine eşti?

— Ce vrei? repetă Wayne. Cine eşti?

— Eu sunt nimeni, răspunse omul şi scuipă într-o parte. Un vagabond împuţit. Nu am făcut nimic.

— Eu sunt nimeni, repetă Wayne scoţând o butelcă din buzunarul hainei de călătorie. Un vagabond împuţit. Nu am făcut nimic.

Bun accentul, bun. Curată bolboroseală, o vechitură clasică ambalată într-o pătură de istorie. Închise ochii şi ascultă. Wayne se credea capabil să-şi imagineze cum vorbeau oamenii cu ani şi ani în urmă. Îi întinse butelca de whisky.

— Încerci să mă otrăveşti? întrebă bătrânul.

Mânca din cuvinte, pronunţa sunetele numai până la jumătate.

— Încerci să mă otrăveşti? repetă Wayne mişcându-şi maxilarul de parcă ar fi avut gura plină de pietre, pe care se străduia să le mestece.

Deschise ochii şi înclină butelca spre bătrânul care o mirosi, apoi gustă cu vârful buzelor. Apoi sorbi un pic mai mult. Pe urmă trase o duşcă zdravănă.

— Va să zică, întrebă omul, eşti idiot? Am un fiu care este idiot. Din cel adevărat, aşa s-a născut. Bine, tu pari în regulă, oricum.

— Bine, tu pari în regulă, oricum, spuse Wayne ridicându-se în picioare.

Întinse mâna să-i ia omului de pe cap şapca veche de bumbac, pe urmă arătă spre butelca de whisky.

— La schimb? întrebă bătrânul. Doamne, chiar *eşti* idiot.

Wayne trase de căciulă.

— Poţi să-mi zici alt cuvânt care începe cu „c”?

— Cum?

— Al dracului de frumos, spuse Wayne.

Ţopăi pe scări în jos până la stradă şi îşi azvârli haina de călătorie într-un şanţ îngust – iar împreună cu ea bastoanele de duel, din nefericire. Articulaţiile de lemn le păstră totuşi.

Îmbrăcămintea de sub haina de călătorie provenea din Ţinuturile Necruţătoare şi nu diferea prea mult de

ceea ce purtau oamenii prin mahalalele acestea. Cămaşă încheiată cu nasturi, pantaloni, bretele. Îşi suflecă mânecile îndepărtându-se. Hainele îi erau uzate, peticite în câteva locuri. N-ar fi renunțat la ele pentru nimic în lume. Doi ani căutase haine în care să arate aşa cum trebuia. Ponosite, folosite.

Mai încet cu încrederea în oamenii care umblă în haine prea noi. Din muncă cinstită nu ajungi să ai îmbrăcăminte nouă şi curată.

Wax şi Marasi se opriseră ceva mai încolo şi stăteau de vorbă cu câteva femei în vârstă, cu basmale pe cap şi boccele în brațe. Wayne desluşea destul de clar ce spuneau.

— *Habar n-avem nimica.*

— *A trecut în fugă pe aici acum câteva clipe,* părea să spună Wax. *Precis ați...*

— *Habar n-avem nimica. Nu am văzut nimic.*

Wayne îndreptă spre un grup de bărbați adunați sub o marchiză de pânză murdară, mâncând nişte fructe storcoşite.

— Cine mi-s străinii ăia? întrebă Wayne aşezându-se folosind accentul pe care tocmai îl auzise la bătrân.

Nu-l întrebară nimic. Printr-o mahala ca aceea umblau tot felul de oameni – prea mulți ca să-i poți şti pe toți – dar îți dădeai seama imediat dacă erau de prin partea locui sau nu. Iar Wayne era.

— Sticleți, ce să fie, zise unul dintre bărbați.

Avea un cap ca un castron răsturnat, fără păr şi prea turtit.

— Caută pe careva, zise altul.

Mânca-i-ar rugina şi năruirea! Fața individului era atât de ascuțită, încât ai fi putut ara câmpul cu ea.

— Sticleții vin p-aci numai când vor să salte pe careva. De noi nu le-a păsat niciodată, nici n-o să le pese vreodată.

— Dacă le-ar păsa, spuse capul-castron, ar face ceva cu fabricile alea şi uzinele care aruncă cenuşă peste noi. N-ar mai trebui să trăim în cenuşă. Aşa a zis Armonie, chiar aşa.

Wayne încuviință dând din cap. Avea dreptate omul.

Zidurile acelea erau *într-adevăr* cenuşii. Celor din afară le păsa de acest lucru? Nu. Atâta timp cât nu erau *ei* obligați să trăiască acolo, nu. Nu-i scăpară privirile fioroase pe care le atraseră Wax şi Marasi, arătați cu degetul de cei ce treceau prin apropiere sau care închideau ferestrele de deasupra.

Este mai rău, îşi spuse Wayne. *Mai rău decât de obicei.* Va trebui să stea de vorbă cu Wax despre acest lucru. Deocamdată însă aveau ceva de făcut.

— Caută ceva.

— Nu te băga, spuse capul-castron.

Wayne mormăi.

— Poate-i rost de bani.

— L-ai vinde pe unu de-al nostru? întrebă amenințător capul-castron. Eu te ştiu pe tine. Eşti fiul lui Edip, nu-i aşa?

Wayne privi în altă parte, neutru.

— Ascultă la mine, fiule, continuă capul-castron, scuturând din deget. Să n-ai încredere în sticleți şi să *nu fii* şobolan.

— Nu-s şobolan, zise Wayne pe un ton iritat.

Chiar *nu* era. Numai că uneori omul are nevoie de bani.

— Pe Marks îl urmăresc. I-am auzit. S-au pus o mie de biştari pe capul lui, pe cuvânt.

— Aici a crescut, zise fier-de-plug. E de-ai noştri.

— A omorât-o pe fata aia, spuse Wayne.

— Îi minciună, răspunse capul-castron. Să nu stai de vorbă cu sticleții, fiule. Vorbesc serios.

— Bine, bine, zise Wayne, dând să se ridice. Mă duc doar...

— Ba să şezi la loc, porunci capul-castron. Sau îți trag una zdravănă în cap, uite-acuş.

Wayne oftă şi se aşează din nou.

— Voi, bătrânii vorbiți întruna de noi, dar habar n-aveți cum îi în ziua de azi. Cum e să munceşti într-o fabrică din-astea.

— Ştim mai mult decât îţi închipui, răspunse capul-castron întinzându-i lui Wayne un măr stricat.

— Ia de mancă, ţin-te departe de necazuri şi nu te duce unde nu te-oi vedea.

Wayne mormăi, dar se lăsă pe spate şi muşcă din măr. Nu era rău deloc. Îl mâncă pe tot, apoi mai luă câteva.

Totul se petrecu rapid. Bărbaţii din grupul mâncătorilor de mere se risipiră lăsându-l pe Wayne cu un coş plin de cotoare. Se despărţiră înghiontindu-se amical, fiecare dintre cei patru pretinzând că avea de făcut ceva important.

Wayne îşi îndesă câte un măr în fiecare buzunar, apoi se ridică şi porni şontâcăind după capul-castron. Îl urmări fără mare dificultate, salutând din când în când pe cineva, care îi răspundea ca şi când s-ar fi cunoscut. Era din cauza căciulii. Pune-ţi pe cap acoperământul altuia, începe să gândeşti ca el şi gata, te-ai schimbat. Trecu pe lângă el un bărbat în salopetă de docher, cu umerii încovoiaţi, fluierând o melodie tristă. Wayne prinse melodia. Viaţă dură la docuri. Trebuia să te deplasezi zilnic cu bărcile pe canal – ori aşa, ori găseai vreun pat la marginea golfului, unde probabilitatea de a fi înjunghiat era egală cu aceea de a mânca de dimineaţă.

Aşa a trăit la tinereţe. Avea cicatricile cu care să dovedească, chiar aşa. Dar când băiatul creşte, vrea mai mult de la viaţă decât să se bată la fiecare colţ de stradă sau decât femei care să nu-şi amintească de numele lui de la o zi la alta.

Capul-castron o apucă pe o alee. Ei bine, aici orice stradă amărâtă părea a nu fi decât o alee. Capul-castron trecu din alee în altă alee şi mai mică. Wayne se retrase la marginea potecii şi arse aliaj fuzibil. Mare şmecherie allomanţia, fără îndoială. Arderea metalului crea în jurul lui o mică bulă de accelerare a timpului. Se duse agale după colţ, rămânând în interiorul bulei – aceasta nu se mişca odată cu el, dar el se putea deplasa în interiorul ei.

Îhî! Iată-l, capul-castron în persoană, ghemuindndu-se lângă o grămadă de gunoi, aşteptând să vadă dacă era urmărit. Wayne făcuse bula un pic prea mare şi era *gata-gata* să-l prindă pe om în ea.

Periculos, periculos, îşi spuse Wayne. O greşeală ca aceea, dacă era făcută la docuri, îl putea costa pe om viaţa. Pescui o pătură jegoasă dintre gunoaiele care intraseră în bula lui, apoi se întoarse înapoi, după colţ, şi ieşi din bulă.

Dacă ar fi rămas în bula de viteză s-ar fi mişcat atât de repede, încât capul-castron n-ar fi perceput decât ceva nedesluşit – dacă şi atât. N-ar fi ştiut ce să creadă, Wayne era sigur de acest lucru. Şi-ar mânca pălăria dacă n-ar fi aşa. În fine, măcar una dintre pălăriile lui Wax.

Wayne găsi câteva trepte şi se aşeză, îşi trase căciula pe ochi, se rezemă într-o rână de perete, confortabil, şi întinse pătura peste el. Un beţiv fără adăpost, ca oricare altul.

Capul-castron era om prevăzător. Aşteptă minute bune pe alee înainte de a se strecura afară din ascunzătoare, uitându-se atent în jur, apoi grăbindu-se spre o clădire de vizavi. Ciocăni, şopti ceva şi fu lăsat să intre.

Wayne căscă, se întinse şi azvârli pătura de pe el. Traversă strada spre clădirea în care intrase capul-castron şi se apucă să cerceteze ferestrele acoperite cu obloane. Obloanele erau atât de vechi, încât un strănut mai puternic le-ar fi dărâmat. Trebuia să fie atent să nu-i intre aşchii în obraz când se apropia să tragă cu urechea pe lângă fiecare fereastră.

Oamenii din mahalale au un puternic simţ al moralităţii. Nu ar preda poliţiei pe unul de-ai lor. Nici măcar în schimbul unei recompense. Dar nu era mai puţin adevărat că omul trebuia să şi mănânce. N-ar vrea unul ca Marks să afle cât de loiali îi erau prietenii?

— ...erau o pereche de sticleți, cu siguranță, auzi Wayne la una dintre ferestre. O mie de bişţari e mult, Marks. Mult. Bine, nu vreau să zic că nu poți avea încredere în amici; n-avem calitate proastă printre noi. Dar *zic* că puțină încurajare i-ar ajuta să se simtă mai bine fiind loiali.

Să vinzi un prieten: nu se face, neam.

Să storci un prieten: ei bine, asta nu înseamnă decât o afacere reuşită.

Iar dacă Marks nu se dovedea recunoscător, atunci poate că nici prieten nu era. Wayne zâmbi trăgându-şi articulațiile de lemn peste încheieturi. Făcu un pas în spate, apoi se aruncă asupra clădirii.

Izbi obloanele cu umărul, zdrobindu-le şi trecând prin ele, iar în momentul în care aterizâ pe podea deschise o bulă de viteză. Se rostogoli şi se ridică în picioare în fața lui Marks – care se afla în interiorul bulei. Bărbatul mai purta încă pantalonii roşii, dar masca şi-o scosese şi îşi bandaja umărul. Ridică brusc capul dezvăluind o expresie de surprindre pe chipul cu sprâncene stufoase şi buze pline.

Rugina naibii! Nu-i de mirare că omul poartă mereu o mască.

Wayne îi repezi un pumn în bărbie, doborându-l doar şi atât. Apoi se răsuci pe călcâie cu pumnii strânşi, numai că cei vreo şase ocupanți ai încăperii, printre care şi capul-castron, rămăseseră încremeniți în afara bulei de viteză, chiar la marginea ei. Era un adevărat noroc.

Wayne rânji ridicându-l pe Marks pe umăr. Îşi lepădă articulațiile de lemn, le strecură în buzunar şi scoase un măr. Luă o înghițitură zemoasă, îi făcu semn de rămas-bun cu mâna lui cap-castron – care îi privea cu ochi sticloşi, înghețat – apoi îl aruncă pe Marks afară pe fereastră şi ieşi după el.

Când păşi în afara bulei de viteză, aceasta dispăru automat.

— Ce naiba a fost asta? strigă înăuntru capul-castron.

Wayne îl ridică din nou în spinare pe Marks, în stare de inconştienţă, şi porni la drum, mâncând mărul.

— Lasă-mă să discut eu cu următorii, spuse Marasi. Poate reuşesc să-i fac să vorbească.

Simţea privirea lui Waxillium aţintită asupra ei. Se gândea că încerca să-l impresioneze. Cândva ar fi avut dreptate. Dar acum ea era poliţistă – cu acte în regulă şi în serviciul cetăţii. Asta era *treaba* ei. Waxillium nu era de acord cu decizia ei, dar ea nu avea nevoie de aprobarea lui ca să acţioneze.

Se apropiară amândoi de un grup de proscrişi aşezaţi pe trepte, în mahala. Cei trei tineri îi priviră cu suspiciune; aveau pielea murdară şi hainele prea lungi, strânse cu sfoară la brâu şi la glezne. Părea a fi moda la tineretul de pe stradă. Miroseau a tămâie, pentru că era ceea ce trăgeau din pipe.

Marasi se duse la ei.

— Căutăm un bărbat.

— Dacă-ţi trebuie bărbat, spuse unul dintre băieţi măsurând-o din cap până-n picioare, iată-mă-s.

— Oh, termină, spuse Marasi. Ai... câţi ani... nouă?

— Hei, ştie cât e de lungă! zise băiatul râzând şi apucându-se de prohab. Ai tras cu ochiul la mine, madam?

Bine, m-am înroşit, îşi spuse Marasi. *Nu e prea profesionist din partea mea.*

Din fericire, petrecuse ceva timp în preajma lui Wayne, cu metaforele lui colorate. Se întâmpla să mai şi roşească. Dar continuă.

— A venit aici acum o jumătate de oră trăgând cu arma, rănit, perzând sânge, îmbrăcat în roşu. Sunt convinsă că ştiţi despre cine vorbesc.

— Da, omul orelor fixe! spuse unul dintre băieţi referindu-se la un personaj din poveştile pentru copii. Îl cunosc!

Tratează-i ca pe nişte martori beligeranţi, îşi spuse Marasi, *ca la tribunal. Fă-i să vorbească.* Trebuia să înveţe cum să discute cu oameni precum băieţii

aceştia în lumea adevărată, nu doar în sălile de curs slerile.

— Da, omul orelor fixe, spuse ea. Unde s-adus?

— La marginea înserării, răspunse băiatul. Nu cunoşti povestea?

— Îmi plac poveştile foarte mult, răspunse Marasi, scoţând câteva monede din carnetul de notiţe.

Le ridică. Mituirea era o înşelătorie, dar... ei bine, acum nu erau la tribunal.

Cei trei băieţi se uitară avizi la monede, foamea străfulgerându-le în priviri. Se abţinură repede, dar poate că a arăta bani în locul acesta nu era prea înţelept.

— Să auzim o poveste, spuse Marasi. Despre locul în care s-ar putea ascunde acest... om al orelor fixe. Unde se află înserarea, dacă vreţi. Undeva prin locuinţele acestea.

— Este posibil să ştim, spuse unul dintre băieţi. Deşi, îţi dai seama că poveştile sunt scumpe. Mai mult decât ne arăţi.

În spatele ei se auzi un clinchet. Waxillium scosese şi el câteva monede. Băieţii se uitară la ele râvnind, până ce Waxillium ridică una în sus şi o împinse până ce dispăru.

Băieţii tăcură imediat.

— Vorbiţi cu doamna, spuse Waxillium blând, cu vocea uşor sugrumată. Nu ne faceţi să pierdem timpul.

Marasi se întoarse spre el şi, în spatele ei, băieţii luară hotărârea. Se împrăştiară, evident nedorind să aibă de-a face cu un allomant.

— Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Marasi încrucişându-şi braţele la piept. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Aveau de gând să te mintă, spuse Waxillium privind peste umăr. Şi atrăgeam atenţia, ceea ce nu ne trebuie.

— Îmi dau seama că aveau de gând să mintă, zise Marasi. Dar i-aş fi prins. Atacarea declaraţiilor false este una dintre cele mai bune metode de interogare.

— În realitate, spuse Waxillium, cea mai bună metodă de interogare implică un sertar şi degetele persoanei.

— În realitate, spuse Marasi, nu este adevărat. Studiile arată că interogarea cu folosirea forței duce aproape întotdeauna la informații false. Oricum, ce-i cu tine astăzi, Waxillium? îmi dau seama că de la o vreme pozezi în „justițiarul dur din Ținuturile Necruțătoare".

— Nu-i adevărat.

— *Ba da,* spuse ea. Şi înțeleg de ce. Cât ai fost în Ținuturile Necruțătoare te-ai purtat ca elegantul om al legii. Chiar tu mi-ai spus că te-ai agățat de civilizație, că ai vrut să o impui. Ei bine, aici eşti înconjurat de lorzi tot timpul. Practic, te *scalzi* în civilizație. Aşa că, de această dată, vrei să fii justițiarul din Ținuturile Necruțătoare – să aduci în oraş puțină justiție de modă veche.

— Mult te-ai mai gândit, spuse el şi îi întoarse spatele, cercetând strada.

Ruginã şi Năruire! Wax credea că se îndrăgostise de el. *Idiotul... arogant şi brutal!* Marasi pufni şi plecă semeață

Nu era îndrăgostită. El spusese destul de clar că nu va fi nimic între ei, mai era şi logodit cu sora ei. Şi cu asta, basta. Acum nu mai puteau să aibă nici măcar o relație profesnală?

Wayne se odihnea pe treptele unei clădiri din apropiere. Se uita la ei şi muşca neglijent dintr-un măr.

— Pe unde ai umblat? îl întrebă Marasi apropiindu-se de el.

— Măr? întrebă Wayne întinzându-i unul. Nu-i foarte stricat.

— Nu, mulțumesc. Unii dintre noi s-au preocupat să găsească un criminal, nu ceva de mâncare.

— Ah, despre asta-i vorba.

Wayne dădu cu piciorul în ceva întins pe jos în apropiere, ascuns în umbra scării.

— Mda, m-am ocupat eu de asta în locul tău.

— Ai luat... Wayne, la picioarele tale se află o ființă! Fir-ar să fie de rugină! Pierde sânge!

— Bineînțeles, spuse Wayne. Dar nu-i vina mea, absolut deloc. Însă de pocnit, l-am pocnit în cap.

Marasi duse mâna la gură. *El* era.

— Wayne, unde... Cum...

Waxillium o dădu uşor la o parte; nu-l văzuse apropiindu-se. Wax se lăsă în genunchi şi-i cercetă rănile lui Marks. apoi ridică privirea la Wayne şi încuviință înclinând capul, cei doi se înțelegeau din priviri, cum făceau de multe ori. Tot ce putu pricepe Marasi din acest schimb era ceva între „Bună treabă" şi „Eşti definitiv prost; voiam să fac eu asta."

— Să-l ducem la sediul poliției, zise Waxillium ridicându-l pe Marks aşa leşinat cum era.

— Perfect, spuse Marasi. Totuşi, n-ai de gând să-l întrebi cum a reuşit? Unde s-a dus?

— Wayne are metodele lui, zise Waxillium. Într-un loc ca acesta, ale lui funcționează mult mai bine decât ale mele.

— Ai ştiut, spuse ea împungându-l pe Waxillium cu degetul. Ai ştiut că nu vom ajunge nicăieri punând întrebări!

— M-am aşteptat, spuse Waxillium. Dar Wayne are nevoie de spațiu ca să-şi aplice metodele...

— ...având în vedere cât sunt de nemaipomenit, adăugă Wayne.

— ... aşa că am făcut tot posibilul să-l găsesc pe Marks pe cont propriu...

— ... dat fiind că el nu poate accepta ideea că mă pricep mai bine decât el la lucruri de acest gen...

— ... pentru eventualitatea că Wayne n-ar fi reuşit.

— Ceea ce nu se întâmplă niciodată.

Wayne zâmbi cu gura până la urechi şi muşcă din măr, sărind de pe trepte ca să ajungă lângă Waxillium.

— Cu o singură excepție, atunci. Şi încă o dată. Dar acelea nu contează, pentru că m-am lovit la cap de atâtea ori încât nu mi le mai pot aminti.

Marasi suspină în sinea ei, străduindu-se să țină ritmul cu ei. Trecuseră prin atâtea împreună, încât ajunseseră să se sincronizeze fără să-şi dea seama, ca doi dansatori care dansează formând de mult o pereche. Ceea ce face deosebit de dificilă viața unui nou-venit, care încearcă să li se alăture.

— Ei bine, spuse Marasi, măcar poți să-mi spui şi *mie* ce-ai făcut. Aş putea eventual să învăț ceva din metodele tale.

— Nuuu, zise Wayne. Nu merge cu tine. Eşti prea drăguță. Într-un fel deloc drăguț pentru mine, totuşi. Hai să nu ne mai învârtim în jurul acestui subiect.

— Wayne, uneori mă laşi cu gura căscată.

— Numai uneori? întrebă Waxillium.

— Nu-i pot da tot ce am, frate, zise Wayne trăgându-se de bretele. Trebuie să pun deoparte pentru toată lumea. Drămuiesc fără să țin cont de privilegii, clase sociale, sex sau capacitate mentală. Sunt un sfânt care rugineşte, asta sunt.

— Dar *cum,* spuse Marasi. Cum l-ai găsit? Ai făcut pe careva de pe-aici să vorbească?

— Nuuu, zise Wayne. I-am făcut să nu vorbească. La asta se pricep mai bine. Cred că vine din exercițiu.

— Ar trebui să iei lecții, adăugă Waxillium.

Marasi oftă, pentru că se apropiau de intrarea în Breakouts. Scursurile care ceva mai devreme se înghesuiau pe scări şi pe alei se evaporaseră, probabil considerând prea neliniştitoare atenția atâtor oameni ai legii. Era...

Waxillium se crispă. La fel şi Wayne.

— Ce-i...? începu Marasi, exact în momentul în care Waxillium îl aruncă jos pe Marks şi duse mâna la buzunarul mantiei-de-ceață.

Wayne o împinse pe Marasi cu umărul, dând-o la o parte când ceva se prăbuşi din senin şi se zdrobi pe caldarâm, exact în locul unde se aflaseră ei. Urmară şi alte proiectile, dar Marasi nu se uită la ele. În schimb, îl lăsă pe Wayne să o târască spre un adăpost relativ, în apropierea unei clădiri, apoi amândoi îşi întinseră gâtul să cerceteze orizontul, încercând să-l

depisteze pe trăgătorul de elită. Waxillium se înălță în aer folosindu-se de o monedă pe care o lăsă să cadă, fluturându-şi panglicile mantiei-de-ceață într-o învolburare întunecată. În asememenea momente părea mai primitiv, mai apropiat de străvechii Născuți-din-Ceață. Nu un apărător al legii, ci mai degrabă un spirit al nopții însăşi, venit să ia ceea ce i se cuvenea.

— Oh, la naiba, zise Wayne arătând din cap spre Marks.

Trupul aterizase în mijlocul drumului, iar acum ieşea din el o tijă de lemn.

— Săgeată? întrebă Marasi.

— Săgeată de arbaletă, spuse Wayne. N-am mai văzut aşa ceva de ani buni. N-ai nevoie de ele decât ca să lupți cu allomanții.

Ridică privirea. Deasupra lor, Waxillium urmărea pe cineva, avântându-se spre acoperişul uneia dintre clădiri.

— Rămâi aici, îi spuse Wayne, apoi se repezi pe o alee.

— Stai..., zise Marasi ridicând o mână.

Dar el dispăru.

Ăştia doi, îşi spuse ea nemulțumită. Ei bine, era evident că exista cineva care nu voia ca Marks să fie prins şi să vorbească. Poate afla ea ceva, cercetând săgeata sau chiar cadavrul.

Îngenunche lângă trupul lui, verificând mai întâi dacă era mort de-a binelea – sperând că, poate, săgeata nu-şi făcuse treaba până la capăt. Din păcate, *era* mort. Săgeata i se înfipsese adânc în căpățână. Cine ar fi ştiut că o săgeată poate străpunge craniul în acest fel? Marasi dădu din cap băgând mâna în geantă ca să-şi scoată carnetul şi să noteze poziția în care căzuse cadavrul.

Ştii ceva, se gândi ea. *Asasinul are noroc. Au dispărut atât de repede, încât n-au avut de unde să ştie că au dat o lovitură mortală. În situația în care aş vrea să ştiu dacă Marks a murit, cu siguranță aş...*

În spatele ei se auzi un țăcănit.

...verifica de două ori.

Marasi se întoarse încetişor şi dădu cu ochii de un bărbat zdrenţăros, cu o arbaletă în mână. Se uita la ea cu ochi întunecaţi.

Ceea ce urmă se desfăşură cu mare viteză. Înainte să apuce Marasi să se ferească, omul se năpusti asupra ei. Trase cu arbaleta de pe umăr – stârnind un chelălăit pe alee, ca şi cum ar fi venit de la Wayne – şi o înşfacă pe Marasi de umăr când femeia încercă să fugă.

O strânse punându-i ceva rece la gât. Un pumnal de sticlă. Waxillium ateriză în faţa lor, mantia-de-ceaţă desfăşurându-i-se pe lângă trup.

Cei doi se priviră; Waxilliun ţinea o monedă în mâna dreaptă. O frecă cu degetul mare.

Adu-ţi aminte ce ai învăţat despre situaţiile în care eşti luat ostatic, femeie! îşi spuse Marasi. Majoritatea bărbaţilor iau ostatici din disperare. Îşi putea ea folosi puterile allomantice? Putea încetini scurgerea timpului în jurul ei accelerându-l totodată pentru toţi cei rămaşi în afara bulei timpului pe care o putea crea ea. Exact invers decât putea face Wayne.

Dar ea nu înghiţise niciun pic de cadmiu. Ce prostie! O greşeală pe care ceilalţi doi n-ar fi făcut-o niciodată. Era absolut necesar să nu se mai simtă stânjenită pentru propriile capacităţi, oricât ar fi fost ele de slabe. Doar le folosise cu iscusinţă, şi nu doar o singură dată.

Omul inspira şi expira zgomotos, cu capul foarte aproape de al ei. Îi simţea barba nerasă şi obrazul lipite de pielea ei.

Bărbaţii care iau ostatici nu vor să ucidă, îşi spuse ea. *Omorul nu face parte din planul lor. Îl poţi determina să renunţe stând vorbă cu el, spunându-i vorbe liniştitoare, căutând un teren comun şi construind de acolo mai departe.*

Marasi nu făcu nimic din toate acestea, în schimb, scoase binişor mâna din geantă strângând pistolul mic, cu un singur glonţ, pe care îl ţinea acolo. Înainte

de a fi apucat să-şi dea seama ce face, puse ţeava în obrazul bărbatului, trase...

Şi făcu să-i iasă acestuia maxilarul prin creştet.

4

Wax lăsă mâna jos, uitându-se la cadavrul de lângă Marasi. Împuşcătura îi distrusese o mare parte din figură. Va fi aproape imposibil ca acest bărbat să fie identificat.

S-ar fi întâmplat la fel în orice situaţie. Era de notorietate că aceşti linge-blide ai lui Suit erau greu de găsit.

Nu te gândi la aşa ceva acum, îşi zise el, scoţând o batistă. Se apropie şi i-o întinse lui Marasi. Femeia rămăsese cu o privire fixă, cu faţa plină de sânge şi de fragmente de carne. Privea drept înainte, nu se uita deloc în jos. Pistolul îi scăpase din mână.

— A fost..., spuse ea cu privirea pironită înainte. A fost...

Trase aer în piept.

— A fost neaşteptat din partea mea, nu-i aşa?

— Te-ai descurcat bine, spuse Wax. Oamenii presupun că au puteri depline asupra unui captiv. De multe ori, cea mai bună cale de scăpare este riposta.

— Ce-ai spus? zise Marasi, acceptând în cele din urmă batista.

— Ai tras cu pistolul foarte aproape de capul tău, continuă Wax. Vei avea dificultăţi cu auzul. Fir-ar să fie... probabil că ţi-ai rablagit zdravăn urechea. Dar să sperăm că nu cu totul.

— Ce-ai spus?

Wax arătă cu mâna spre faţa ei şi Marasi se uită la batistă, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Clipi, se uită în jos. Îşi luă imediat privirea de la cadavru şi începu să se şteargă pe faţă.

Wayne ieşi văicărindu-se de pe alee, cu încă o gaură în haine, în dreptul umărului, şi cu o săgeată în mână.

— S-a terminat cu interogatoriul lui, spuse Marasi făcând o grimasă.

— Nu-i nimic, răspunse Wax. Este mai important că ai rămas în viață.

Wax îi zâmbi încurajator în timp ce Wayne făcu semn cu mâna unor polițiști sosiți, în fine, la fața locului, care înaintau acum în mahala.

— De ce mi se întâmplă mereu mie asemenea luccruri? întrebă Marasi. Da, ştiu că nu voi putea auzi ce-mi răspunzi. Dar este... a câta, a treia oară când cineva a încercat să mă ia ostatic? *Arăt* eu lipsită de apărare, sau despre ce este vorba?

Da, arăți, se gândi Wax, dar nu rosti nimic cu voce tare. *Şi este un lucru bun. Pentru că în felul acesta te subestimează.* Marasi era o persoană puternică. În condiții de stres îşi păstra gândirea limpede; făcea ceea ce trebuia făcut, chiar dacă era vorba despre un lucru neplăcut. În acelaşi timp, ținea cu tot dinadinsul să se îmbrace frumos şi să se machieze.

Lui Lessie nu-i dădea prin cap aşa ceva. O singură dată o văzuse Wax îmbrăcată în rochie, cu ocazia unei deplasări întâmplătoare la Covingtar, unde au vizitat grădinile adepților Căii. Zâmbi aducându-şi aminte că altă dată Lessie îşi pusese pantaloni *pe sub* rochie.

— Lord Ladrian!

Polițistul Reddi veni grăbit spre el, înveşmântat în uniforma de căpitan al poliției locale. Bărbatul zvelt avea o mustață pe oală, tunsă cu mare grijă.

— Reddi, zise Wax, salutându-l cu o mişcare din cap. Aradel e aici?

— Inspectorul-şef este angrenat în altă cercetare, milord, răspunse Reddi cu vioiciune.

Oare de ce îi venea lui Wax să-l plesnească pe omul acesta deîndată ce i se adresa? Nu era niciodată impertinent, reacționa întotdeauna cu o corectitudine impecabilă. Poate că tocmai de aceea.

Wax arătă cu degetul spre clădiri.

— Ei bine, poate ai amabilitatea să-i pui pe oamenii dumitale să securizeze zona; va trebui probabil să-i interogăm pe locuitorii de-aici şi să vedem dacă nu

cumva, printr-o minune, putem descoperi identitatea bărbatului pe care tocmai l-a ucis Lady Colms.

Reddi salută, deşi, practic, nu era necesar. Wax se bucura de o îngăduinţă specială, acordată de poliţie pentru acţiuni precum... ei bine, precum aceea de a se deplasa făcând salturi prin oraş, de a purta arme de foc şi de a trage cu ele. Deşi el nu făcea parte din structura lor de comandă.

Poliţiştii se apucară să execute ceea ce li se ceruse. Wax se uită la Marksman, făcând efortul de a-şi ţine mânia sub control. În ritmul acesta nu va apuca *niciodată* să pornească pe urmele unchiului său, Edwarn. Wax nu avea decât o vagă bănuială despre intenţiile acestuia.

Oricine poate deveni allomant, înţelegi... Dacă n-o facem noi, o va face altcineva.

Erau cuvinte din cartea pe care i-o dăruise Ochi-de-Fier.

— Excelentă treabă, milord, spuse Reddi pe un ton calm, arătând cu capul spre cadavrul lui Marksman.

Îmbrăcămintea lămurea totul.

— Încă un ticălos căruia i-ai venit de hac, cu aceeaşi eficienţă care te caracterizează.

Wax nu răspunse. „Treaba excelentă" de azi era doar încă o fundătură.

— Hei, ascultă! spuse Wayne de alături. Cred că am găsit unul dintre dinţii tipului! Curat noroc, nu-i aşa?

Marasi arăta ameţită, aşa că se aşeză pe trepte, în apropiere. Wax ar fi vrut s-o liniştească, dar n-ar fi interpretat greşit acest gest? Nu voia s-o amăgească.

— Milord, putem schimba o vorbă? întrebă Reddi în timp ce în zonă soseau tot mai mulţi poliţişti. Ţi-am vorbit despre inspectorul-şef şi un alt caz. De fapt, eu venam deja spre dumneata când am aflat că urmăreai un om de pe aici.

Wax se întoarse spre el, devenind dintr-odată atent.

— Ce s-a-ntâmplat?

Reddi surâse afectat, dezvăluind o emoție ce nu-i era caracteristică.

— Ceva rău, milord, spuse el pe un ton mai moale Are de-a face *cu politica.*

Atunci, poate era implicat şi Suit.

— Fii mai explicit!

— Are... ei bine, are legătură cu guvernatorul, milord. Vezi, fratele lui a găzduit aseară o licitație. Şi... ar trebui să vezi cu ochii dumitale...

Lui Marasi nu-i scăpă gestul lui Waxillium, care îl apucă pe Wayne de umăr şi îi arătă cu mâna o trăsură de poliție, în aşteptare. Cât va mai dura până când blestematul acesta avea să accepte că-i era măcar colegă, dacă nu chiar egala lui?

Frustrată, se îndreptă spre trăsură. Pe drum avu însă ghinionul să dea peste căpitanul Reddi. Acesta zise ceva, iar Marasi trebui să-şi forțeze urechile țiuitoare ca să înțeleagă şi mai ales să ghicească – ce-i spunea el.

— Doamnă polițist Colms. Nu porți uniforma.

— Da, domnule, spuse ea. Sunt în ziua mea liberă, domnule.

— Cu toate acestea te afli aici, spuse el cu mâinile împreunate la spate. Cum se întâmplă că ajungi în mod repetat în situații de acest fel, deşi ți s-a spus *explicit* că nu este sarcina dumitale, că nu eşti polițist de teren?

— Pură întâmplare, cu siguranță, domnule, răspunse Marasi.

Bărbatul pufni sarcastic. Nostim. De obicei, asemenea reacții erau rezervate Waxillium, când acesta se uita în altă parte. Reddi mai spuse ceva ce Marasi nu desluşi, apoi făcu un semn din cap spre autovehiculului cu care venise – şi care era, de fapt, proprietatea poliției locale; i se ceruse să se perfecționeze în şofat şi să raporteze inspectorului-şef despre eficiența maşinilor. Voia să le testeze pentru a înlocui trăsurile cu atelaj de cai.

— Domnule? spuse ea.

— Cu siguranță, ai trecut prin destule astăzi, doamnă polițist, spuse Reddi vorbind mai tare. Să nu ne contrazicem în această privință. Du-te acasă, spală-te şi prezintă-te la datorie mâine.

— Domnule, spuse Marasi. Aş vrea să-i raportez căpitanului Aradel despre cum l-am urmărit pe Marksman şi despre decesul lui, înainte ca detaliile să se estompeze, îl va interesa, pentru că s-a preocupat personal de acest caz.

Îl privi pe Reddi drept în ochi. Era mai înalt în grad decât ea, într-adevăr, dar nu era şeful ei. Aradel era şeful amândorura.

— În acest moment, inspectorul-şef lipseşte din sediu, spuse Reddi cu evidentă reticență.

— Bine atunci, îi voi raporta şi rămâne să-mi dea el liber, spuse Marasi. Dacă va dori.

Reddi scrâşni din dinți şi dădu să spună ceva, dar o solicitare venită de la unul dintre ceilalți polițişti îl împiedică. Făcu un semn cu mâna spre un automobil şi Marasi îl interpretă ca permisiune de a pleca şi de a acționa cum propusese. Aşa că, în momentul în care trăsura cu Waxillium se urni din loc, ea o urmă cu automobilul.

Până ce ajunseră la capătul călătoriei, la o vilă modernă cu vedere spre centrul oraşului, Marasi îşi mai revenise. Se simțea în continuare slăbită, deşi spera că nu lăsa să se vadă, dar putea să audă cu urechea stângă, chiar dacă nu şi cu cealaltă, de lângă care trăsese cu pistolul.

Coborând din maşină, îşi şterse din nou obrajii cu batista deşi reuşise de mult să înlăture sângele. Rochia i se stricase cu totul. Înşfacă haina uniformei de polițist din spatele automobilului şi o îmbrăcă acoperind petele de la talie în sus, apoi se grăbi să se apropie de Waxillium şi de ceilalți exact când coborau din trăsură.

Mai era o singură trăsură de poliție, observă ea inspectând aleea de acces. Orice s-o fi întâmplat aici, Aradel nu voia să facă mult tapaj în jurul cazului. Îndreptându-se spre uşa de la intrare, Waxillium se

uită în jur şi dădu cu ochii de ea, aşa că-i făcu semn să se apropie.

— Ai idee despre ce poate fi vorba? întrebă el cu voce scăzută, în timp ce Reddi şi alți polițişti discutau lângă trăsură.

— Nu, spuse Marasi. Nu te-au pus în temă?

Waxillium făcu semn din cap că nu. Se uită la rochia ei pătată de sânge, vizibilă pe sub haina groasă, cafenie. Se abținu să facă vreun comentariu şi urcă treptele cu paşi mari, secondat de Wayne.

Doi polițişti, un bărbat şi o femeie, păzeau intrarea în vilă. Salutară când Reddi îl ajunse din urmă pe Waxillium ignorând-o intenționat pe Marasi – şi trecu pragul primul.

— Am încercat să ținem totul sub un control strict, spuse Reddi. Dar se va afla, având în vedere că este implicat Lord Winsting. Fi-ar să fie, va fi un coşmar.

— Fratele guvernatorului? întrebă Wayne. Ce s-a petrecut aici?

Reddi arătă cu degetul spre câteva trepte.

— Ar trebui să mergem la inspectorul-şef Aradel, în sala mare de bal. Te previn că nu este o imagine pentru stomacuri sensibile.

Îi aruncă o privire lui Marasi.

Ea înălță din sprânceană.

— Acum mai puțin de o oră am făcut să explodeze capul unui bărbat, efectiv peste mine, domnule căpitan. Cred că n-am să pățesc nimic.

Reddi tăcu şi îi conduse în sus pe scări. Marasi băgă de seamă că Wayne şterpeli în trecere o cutiuță decorativă de trabucuri – marca Cetățenii Magistrați – înlocuind-o cu un măr stricat. Va trebui să aibă ea grijă ca la un moment dat Wayne să pună cutia la loc.

Sala de bal de la etaj era plină de cadavre. Marasi şi Waxillium rămaseră în prag, privind harababura. Bărbații şi femeile muriseră îmbrăcați în haine scumpe, rochii lungi, diafane şi costume negre, ajustate. Pălăriile zăceau răsturnate de pe capete, covoarele fine, de culoare bej, erau mânjite de bălți stacojii răspândite în jurul celor prăbuşiți. De parcă

cineva ar fi azvârlit în sus un coş de mere roşii şi le-ar fi lăsat să cadă, miezul zemos împrăştiindu-se pe toată podeaua.

Claude Aradel, inspectorul-şef din Octantul al Patrulea, scotocea încăperea. În multe privinţe nu arăta ca un poliţist. Pe faţa dreptunghiulară îi creştea o barbă roşcovană, nerasă de mai multe zile; se bărbierea numai când avea chef. Pielea tăbăcită, brăzdată de zbârcituri, stătea mărturie multor zile petrecute pe teren, nu la birou. Părea a avea spre 60 de ani, deşi refuza să-şi spună vârsta reală; până şi în fişele octantului, în dreptul datei lui de naştere apărea un semn de întrebare. Sigur era doar faptul că Aradel nu avea picătură de sânge nobil în el.

În urmă cu zece ani se retrăsese din poliţie fără să ofere niciun motiv oficial. Umbla zvonul că atinsese plafonul nerecunoscut al promovărilor pe care le putea obţine cineva lipsit de titlul nobiliar. În zece ani se pot schimba multe însă, şi când Brettin ieşise la pensie – imediat după execuţia lui Miles O-sută-de-vieţi, acum aproape un an – căutările pentru un nou inspector-şef ajunseseră la Aradel. Iar el revenise de la pensie şi acceptase funcţia.

— Ladrian, spuse el ridicând privirea de la unul dintre cadavre. Bine că ai venit.

Traversă încăperea şi se uită la Marasi, care îi adresă un salut. Nu-i spuse să plece.

— Aoleu, zise Wayne aruncând o privire înăuntru, distracţia a luat sfârşit.

Waxillium intră în cameră, apucând mâna întinsă de Aradel.

— Acela este Chip Erikell, nu-i aşa? întrebă Waxillium arătând cu capul înspre cel mai apropiat cadavru. Se presupune că făcea contrabandă în Octantul al Treilea.

— Întocmai, zise Aradel.

— Şi Isabaline Frellia, spuse Marasi. Fir-ar să fie! Avem un dosar despre ea lung cât Wayne, dar procurorii n-au reuşit s-o pună sub acuzare până acum.

— Şapte cadavre sunt ale unor oameni de aceeaşi notorietate, spuse Aradel arătând spre câțiva dintre cei căzuți. Majoritatea fac parte din cartelurile crimei, deşi câțiva proveneau din familii nobile cu... reputație dubioasă. Restul au fost reprezentanți de rang înalt ai unor facțiuni importante. Avem aproape treizeci de hoituri aristocrate şi mai multe gărzi de corp pentru fiecare dintre ele.

— Asta înseamnă jumătate din elita criminalității, spuse Waxillium cu glas scăzut, lăsându-se jos lângă un cadavru. Cel puțin.

— Toți cei de care nu ne-am putut atinge, precizează Aradel. Şi nu pentru că n-am fi încercat, te asigur.

— Atunci de ce este toată lumea atât de posomorâtă? întrebă Wayne. Ar trebui să dăm o petrecere cu chiuituri, nu-i aşa? Cineva a venit şi a făcut treaba în locul nostru! Ne putem lua vacanță o lună de zile.

Marasi dădu din cap.

— Schimbarea violentă a puterii în lumea subterană poate fi primejdioasă, Wayne. Această lovitură arată o ambiție uriaşă, cineva i-a eliminat dintr-o singură mişcare pe toți rivalii.

Aradel îi aruncă o privire şi încuviință înclinând capul. Marasi simți un val de satisfacție. Inspectorul-şef era cel care o angajase pe ea, selecționând dosarul ei dintr-o duzină. Toți cei care mai făcuseră solicitări aveau ani întregi de experiență ca polițişti. Dar el alesese un proaspăt absolvent de Drept. Evident, văzuse în ea o promisiune, iar ea intenționa să confirme.

— În ruptul capului nu pot înțelege cine ar fi comis aşa ceva, spuse Waxillium. Să răstorni dintr-o singură lovitură cea mai mare parte din puterile lumii interlope dintr-un oraş nu-i ajută în niciun fel pe făptaşi; este doar un mit din romanele de doi bani. Crimele de acest fel nu fac decât să atragă atenția şi să consolideze rivalitatea tuturor celorlalte bande şi facțiunilor supraviețuitoare, imediat ce se duce vestea.

— Dacă nu cumva este fapta cuiva din afară, spuse Marasi. Un element nesigur din capul locului, cineva care are de câştigat dacă se prăbuşeşte întregul sistem.

Aradel mormăi ceva şi Waxillium încuviinţă dând din cap.

— Dar cum? spuse Waxillium în şoaptă. Cum a reuşit cineva aşa ceva? Cu siguranţă că măsurile lor de securitate au fost la cel mai înalt nivel.

Începu să umble de colo-colo, măsurând distanţe, cercetând unele cadavre, apoi altele, spunându-şi ceva în barbă în timp ce se aşeza din când în când în genunchi.

— Domnule, Reddi a spus că este implicat fratele guvernatorului? îl întrebă Marasi pe Aradel.

— Lordul Winsting Innate.

Lordul Winsting, şeful Casei Winsting. Avea un vot în Senatul din Elendel, poziţie care îi revenise când fratele lui devenise guvernator. A fost un corupt. Marasi şi ceilalţi poliţişti ştiau acest lucru. Privind retrospectiv, Marasi nu era surprinsă să-l găsească în mijlocul unei situaţii ca aceasta. Problema era că, după părerea lui Marasi, Winsting era un peşte mic.

Guvernatorul însă... ei bine, poate că dosarul acela secret de pe biroul ei – plin de insinuări, supoziţii şi indicii – va fi până la urmă important.

— Winsting? îl întrebă ea pe Aradel. Este...?

— Mort? întrebă Aradel. Da, doamnă poliţist Colms. Din invitaţiile pe care le-a trimis ştim că el a fost iniţiatorul acestei întruniri, mascate sub forma unei licitaţii. I-am găsit cadavrul într-un buncăr de la subsol.

Afirmaţia îi atrase atenţia lui Waxillium. Se ridică, se uită direct la ei, apoi mormăi ceva pentru sine şi păşi peste alt cadavru. Ce căuta?

Wayne se apropie de Marasi şi Aradel. Trase o duşcă dintr-o butelcă de argint gravată cu iniţialele altcuiva. Cu bună ştiinţă, Marasi nu-l întrebă de la care mort o luase.

— Vasăzică, dragul nostru şef de casă nobiliară era bun prieten cu infractorii, nu-i aşa?

— De mult îl bănuiam că era necinstit, spuse Aradel. Totuşi oamenii ţin la familia lui, iar fratele lui a făcut tot posibilul pentru ca păcatele lui Winsting să nu ajungă în lumina reflectoarelor.

— Ai dreptate, Aradel, spuse Waxillium din celălalt capăt al sălii. Treaba asta va fi urâtă.

— Habar n-am, interveni Wayne. Poate el n-a ştiut că tipii ăştia erau răi.

— Mă-ndoiesc, spuse Marasi. Şi chiar dacă aşa ar fi, n-ar conta. Odată ce află ziarele... Fratele guvernatorului, mort într-o casă plină de infractori cunoscuţi, în circumstanţe foarte dubioase?

— Ce aud, zise Wayne trăgând încă o duşcă, este că n-am avut dreptate. Distracţia nu s-a terminat.

— Mulţi dintre oamenii aceştia au tras unii într-alţii spuse Waxillium.

Toţi se întoarseră spre el. Wax se lăsă pe vine lângă alt cadavru, cercetând felul în care se prăbuşise, apoi ridică privirea spre câteva găuri făcute de gloanţe în perete.

Om al legii fiind, în special în Ţinuturile Necruţătoare, Waxillium fusese nevoit să-şi dezvolte o serie întreagă de abilităţi. Era şi detectiv, şi cel care aplică legea, parţial lider, parţial om de ştiinţă. Marasi citise zeci de caracterizări despre el făcute de mai mulţi înţelepţi, şi toate studiau mentalitatea lui de om devenit o legendă vie.

— Ce vrei să spui, Lord Ladrian? întrebă Aradel.

— Lupta desfăşurată aici a implicat mai multe tabere, spuse Waxillium arătând cu degetul. Dacă ar fi fost o lovitură neaşteptată, de cineva din exterior – şi Lady Colms are dreptate, aceasta ar fi fost cea mai plauzibilă explicaţie –, ne-am fi aşteptat ca victimele să moară într-un baraj de focuri trase de duşmanul care a dat buzna. Dar cadavrele nu arată o asemenea desfăşurare. Aici a avut loc o încăierare. Haos. Oameni care au tras la întâmplare, unul într-altul. Cred

că s-a declanşat când cineva a început să tragă din *mijlocul* grupului spre margine.

— Aşadar, cel care a început *a fost* unul dintre participanţi spuse Aradel.

— Poate, zise Waxillium. Aşa s-ar spune după cum au căzut cadavrele, după urmele de sânge. Dar mai este ceva bizar aici, foarte bizar... Toţi au fost împuşcaţi?

— Nu, ciudat lucru. Câţiva dintre participanţi au fost înjunghiaţi cu cuţitul în spate.

— I-ai identificat pe toţi cei din încăpere? întrebă Waxillium.

— Pe cei mai mulţi dintre ei, răspunse Aradel. N-am vrut să le schimbăm prea mult poziţiile.

— Vreau să-l văd pe Lordul Winsting, spuse Waxillium ridicându-se în picioare cu mantia-de-ceaţă foşnind.

Aradel îi făcu semn unei tinere poliţiste şi aceasta îi conduse afară din încăpere, pe o uşă. Un fel de pasaj secret? Casa scării, cu miros de mucegai, era suficient de îngustă încât să poată fi străbătută numai în şir indian, cu poliţista din frunte ducând o lampă.

— Domnişoară Colms, întrebă Waxillium cu glas scăzut, ce spun statisticile dumitale despre un asemenea act de violenţă?

Aşa, deci, acum folosim numele de familie, nu-i aşa?

— Nu prea mult. Pot număra pe degetele de la o singură gură mână situaţiile de acest gen. M-aş uita în primul rând la relaţiile dintre oamenii ucişi. Toţi făceau contrabandă, domnule căpitan Aradel?

— Nu, răspunse el din spate. Unii se ocupau de contrabandă, alţii de extorcări, unii erau magnaţi ai pariurilor.

— Deci nu avem de-a face cu o încercare specifică de consolidare a puterii într-un anume tip de activitate infracţională spuse Marasi stârnind ecou cu vocea pe scara umedă, de piatră. Trebuie să găsim legătura, ce i-a făcut pe oamenii aceştia să devină

ținte. Cel care s-a aflat cel mai probabil în spatele întregii situații este mort.

— Lordul Winsting, spuse Waxillium. Vrei să spui că i-a ademenit aici, a pus la cale execuția şi treaba a ieşit prost?

— Este una dintre teorii.

— N-are el atâta vlagă, interveni Wayne din celălalt capăt al şirului.

— Îl cunoşti pe Winsting? întrebă Marasi uitându-se peste umăr.

— Nu în mod special, nu, răspunse Wayne. Dar a fost politician. Vâna politicianului nu e ca una obişnuită.

— Cred că sunt de acord, spuse căpitanul Aradel. Deşi nu m-aş exprima chiar aşa de colorat. Noi ştiam că Winsting e necinstit, dar în trecut s-a mulțumit cu aranjamente mărunte. Mai vindea spațiu pentru încărcături când îi convenea, afaceri dubioase cu proprietăți pe ici, pe colo. Bani în schimbul unor favoruri politice, în general.

— În ultima vreme au apărut zvonuri că intenționa să-şi scoată la vânzare votul din Senat. Am făcut cercetări, dar până acum n-am găsit dovezi. Oricum, să-i omori pe cei de la care aştepți să plătească este ca şi cum ai arunca mina de argint în aer cu dinamită încercând să găseşti aur.

Ajunseră la ultima treaptă de jos, unde mai găsiră câteva cadavre care păreau să fie gărzi de corp, ucise toate cu câte un glonț în cap.

Waxillium se lăsă în genunchi.

— Împuşcați pe la spate din direcția adăpostului, spuse el în şoaptă. Toți patru rapid, unul după altul.

— Executați? întrebă Marasi. Dar cum a făcut ucigaşul de i-a adunat acolo ca să-i împuşte?

— N-a făcut nimic, spuse Waxillium. S-a mişcat atât de rapid, încât ei n-au mai putut să riposteze.

— Feruchimist, spuse Wayne încetişor. La dracu'!

Se numeau alergători-de-oțel, feruchimişti care aveau capacitatea de a depozita viteză. O perioadă de timp se mişcau mai lent, iar mai târziu puteau apela

la rezerve. Waxillium ridică ochii. Marasi citi ceva în privirea lui, un soi de foame. Credea că e implicat propriul său unchi. Era ceea ce gândea *ori de câte ori* un născut-din-metal comitea o crimă. Oriunde se întorcea, Waxillium vedea umbra lui Suit, spectrul unui bărbat pe care nu fusese în stare să-l oprească.

Din câte se ştia, Suit încă o mai ţinea captivă pe sora lui Waxillium. Marasi nu avea prea multe informaţii în această privinţă, iar el nu oferea detalii.

Waxillium se ridică având o mină întunecată şi se îndreptă cu paşi mari spre uşa din spatele celor căzuţi. O deschise brusc şi intră urmat îndeaproape de Marasi şi Wayne. Dădură peste un singur cadavru, prăbuşit într-un fotoliu capitonat din mijlocul încăperii. Avea gâtul tăiat; sângele se îngroşase pe pieptul hainelor, uscat ca vopseaua.

— Ucis cu un soi de cuţit lung sau cu o mică sabie, spuse Aradel. Încă şi mai ciudat, i-a fost tăiată *limba.* Am trimis după un chirurg care să ne spună mai multe despre rană. Nu înţeleg de ce ucigaşul nu a folosit o puşcă.

— Poate pentru că gărzile de corp mai erau încă în viaţă în momentul acela, spuse Waxillium încet.

— Ce-ai spus?

— L-au lăsat pe ucigaş să treacă, zise Waxillium uitându-se la uşă. A fost cineva în care aveau încredere, poate unul dintre apropiaţi. I-au îngăduit asasinului să intre în adăpost.

— Poate că acesta n-a făcut decât să se mişte foarte repede, trecând pe lângă ei, spuse Marasi.

— Poate, a fost de acord Waxillium. Dar uşa se descuie din interior şi nu a fost forţată. Există şi un vizor. Winsting i-a dat drumul înăuntru ucigaşului şi n-ar fi făcut aşa ceva dacă gărzile ar fi fost deja moarte. Omul stă calm în fotoliu – n-a existat o luptă, doar o tăietură rapidă, executată din spate. Ori n-a ştiut că mai era cineva aici, înăuntru, ori avea încredere în el. Judecând după cum au căzut către exterior, gărzile încă mai erau atente la scară, de unde se aşteptau să vină pericolul. Instinctul îmi

spune că a fost unul dintre oamenii de încredere, cineva căruia i-au dat voie să intre şi care l-a omorât pe Winsting.

— La naiba! exclamă Aradel încetişor, Dar... un feruchimist? Eşti sigur?

— Da, zise Wayne din prag. Aici n-a fost vorba de o bulă de viteză. Dintr-una din astea nu se poate trage, frate. Indivizii ăştia au fost omorâți cât ai zice peşte. Wax are dreptate. Ori este vorba despre un feruchimist, ori a găsit cineva soluția să tragă cu arma din interiorul unei bule de viteză – ceea ce *chiar* am dori să ştim cum se poate face.

— Cineva care se mişcă cu viteză feruchimică, aceasta ar fi explicația existenței la etaj a unora ucişi cu cuțitul, spuse Waxillium ridicându-se în picioare. Câteva execuții rapide în plin haos, când toată lumea trăgea în toate părțile. Rapid şi chirurgical, iar ucigaşul era în siguranță, în ciuda focurilor de armă. Căpitane Aradel, îți sugerez să faci rost de numele prietenilor şi servitorilor lui Winsting. Vezi dacă lipsesc cadavre care ar trebui să fie aici. Eu mă uit la cei născuți-din-metal – nu sunt mulți alergători-de-oțel, nici măcar printre feruchimişti.

— Şi presa? întrebă Marasi.

Waxillium se uită la Aradel, care ridică din umeri.

— Nu pot trece situația sub tăcere, Lord Ladrian, spuse Aradel. Nu şi când sunt implicați oameni atât de mulți. Tot va ieşi la lumină

— Să iasă, zise Waxillium oftând. Dar nu pot să nu mă gândesc că asta s-a şi urmărit.

— Poftim? zise Wayne. Am crezut că intenția a fost să ucidă.

— Să-i ucidă pe mulți, Wayne, spuse Waxillium. O schimbare a puterii care controlează oraşul. Principala țintă au fost cei de sus? Sau a fost un atac împotriva guvernatorului însuşi, o lovitură indirectă împotriva casei sale, un fel de mesaj? Expediat ca să-i spună Guvernatorului Innate că nici măcar el nu este de neatins...

Trase capul lui Winsting, cercetându-i gura deschisă. Marasi se uită în altă parte.

— I-au extras limba, şopti Waxillium. De ce? Ce pui la la cale unchiule?

— Poftim? întrebă Aradel.

— Nimic, răspunse Waxillium, lăsând capul să revină în poziția în care fusese răsturnat. Trebuie să plec pentru că am de pozat pentru un portret. Presupun că vei dori să-mi trimiți şi mie raportul după ce ai toate detaliile?

— Da, pot face acest lucru, spuse Aradel.

— În regulă, zise Waxillium îndreptându-se spre uşă. Oh, şi... domnule căpitan?

— Da, Lord Ladrian?

— Pregăteşte-te de furtună! Toate acestea nu s-au întâmplat pe tăcute, ci ca să fie remarcate. A fost o provocare. Autorul acestei situații nu se va opri aici.

PARTEA A DOUA

5

Wayne trase de pălăria lui norocoasă. Era o pălărie de birjar – un fel de melon cu boruri largi, dar fără multe farafastlâcuri în partea din spate. Încuviință din cap uitându-se în oglindă, apoi îşi şterse nasul. Guturai. Cu o zi în urmă începuse să stocheze sănătate, imediat după ce găsiseră toate acele cadavre.

Dispunea deja de un mic depozit de vindecare, pe care se putea baza; îl ținea îndesat în compartimentele din metalmintea sa. Nu prea apelase la el în ultima vreme şi întotdeauna când era mahmur prefera să îndure starea asta zile întregi, pentru că oricum avea să se simtă rău. Dar felul cum mirosiseră lucrurile, cu atât de mulți oameni importanți ucişi, fusese un avertisment din punctul lui de vedere. În curând va avea nevoie de puțină vindecare. Ar fi bine să-şi sporească rezerva cât mai mult cu putință.

Astăzi o lăsă mai uşurel totuşi. Pentru că azi era azi, o zi în care va avea nevoie de puțin noroc. Se simțea tentat s-o numească cea mai proastă zi viața lui, dar ar fi fost o exagerare, cu siguranță. Cea mai proastă zi din viața lui va fi aceea în care va muri.

Deşi s-ar putea să mor chiar azi, îşi spuse el, încingându-se cu centura şi strecurând bastoanele de duel la locul lor în toc, apoi ştergându-şi nasul din nou. Nu *putea fi sigur deocamdată.* Fiecare om moare

odată şi-odată. Întotdeauna i se păruse ciudat că atât de multă lume murea la bătrâneţe, pentru că, din punct de vedere logic, acela era momentul din viaţă când oamenii dispuneau de cea mai mare experienţă pentru a evita moartea.

Ieşi din camera pe care o ocupa în vila lui Wax, remarcând cu nepăsare mirosul de pâine proaspătă venind dinspre bucătărie. Aprecia camera, deşi stătea acolo, de fapt, numai pentru hrană gratuită. Bine, pentru asta, dar şi pentru Wax. Omul avea nevoie de companie, ca să nu devină şi mai ciudat decât era.

Wayne înaintă pe coridorul mochetat, cu miros de lemn lustruit şi de servitori cu prea mult timp liber. Vila era frumoasă dar, zău aşa, omul n-ar trebui să trăiască într-un loc atât de mare; pentru că acesta nu putea decât să-i aducă aminte că era el de mic. Dă-i lui Wayne un sediu drăguţ, strâmt, şi ar fi cel mai fericit. Atunci s-ar simţi ca un rege, când ar fi înconjurat de o grămadă de lucruri.

Ezită în faţa uşii de la camera lui Wax. Ce era obectul acela de pe suportul de lângă uşă? Un candelabru nou, de aur curat, cu un milieu de dantelă albă dedesubt. *Exact* ce-i trebuia lui Wayne.

Căută ceva în buzunar. Oamenii bogaţi sunt total lipsiţi de raţiune. Candelabrul valora probabil o avere şi Wax îl lăsa aruncat aşa, la întâmplare. Wayne se scotoci prin buzunare, căutând ceva potrivit pentru a face schimbul şi găsi un ceas de buzunar.

Ah, acesta, îşi spuse el scuturându-l şi auzind cum zornăiau piesele înăuntru. Cât *să fi trecut de când chesta asta nu mai arătase ora exactă?* Luă candelabrul, puse în buzunar milieul, apoi aşează candelabrul la loc şi atârnă ceasul de el. Părea un schimb echitabil.

Am avut nevoie de o batistă nouă, îşi spuse el, suflându-şi nasul, apoi împinse uşa şi intră.

Wax stătea în faţa unui şevalet şi se uita la planşa mare a schiţei artistului, acoperită de nişte planuri complicate.

— Ai stat treaz toată noaptea, nu-i aşa? întrebă Wayne, căscând. La naiba, omule, nu mă laşi să mă lăfăi în voie.

— Nu văd ce-are a face insomnia mea cu lenea ta, Wayne.

— Mă pune într-o lumină proastă, răspunse Wayne privind peste umărul lui Wax. Huzurul adevărat presupune companie. Când un om nu face nimic de unul singur înseamnă că este trândav; când doi oameni nu fac nimic împreună se numeşte *pauză de prânz.*

Wax dădu din cap şi se duse să studieze nişte grafice. Wayne se uită peste umărul lui, cercetându-i hârtiile. Conţineau liste lungi de idei, cu săgeţi care trimiteau de la unele la atlele şi cu o schiţă a poziţiilor în care căzuseră cadavrele atât în sala de bal, cât şi în camera blindată.

— Ce-s chestiile astea? întrebă Wayne luând un creion şi desenând un băţ în chip de siluetă a unui om înarmat, care trage înspre cadavre.

Mâna îi tremură când trasă băţul care întruchipa arma, dar altminteri era un desen destul de grăitor.

— Dovezi că este implicat un alergător-de-oţel, spuse Wax. Uită-te la tiparul pe care îl creează morţii din sala de bal. Patru dintre cei mai puternici oameni din încăpere au fost ucişi cu aceeaşi armă şi au fost singurii ucişi acolo cu arma respectivă – dar aceeaşi armă i-a ucis şi pe paznicii din afara adăpostului. Pun pariu că cei patru au fost omorâţi primii, morţi cât ai clipi, atât de repede încât s-a auzit ca o singură împuşcătură cu durată ceva mai lungă. Problema este că, judecând după răni, fiecare împuşcătură a venit din altă parte.

Wayne nu ştia prea multe despre armele de foc, având în vedre că nu era în stare să folosească vreuna fără ca braţul să i se comporte precum o căruţă pe un drum accidentat, dar probabil că Wax avea dreptate. Wayne continuă să deseneze siluete de femei cu pieptul gol, în chip de beţe aşezate chiar în centrul

imaginii, dar interveni Wax şi-i smulse creionul din mână.

— Ce-i asta? întrebă Wayne bătând cu degetul în centrul foii de hârtie, unde Wax desenase un mănunchi de linii drepte.

— Mă nedumereşte tiparul folosit de ucigaş, spuse Wax. Cei patru oameni pe care i-a împuşcat la petrecere au căzut în timp ce făceau conversaţii la întâmplare – uită-te în ce poziţii zac. Toţi ceilalţi au murit când s-au extins împuşcăturile, dar aceştia patru au murit când petrecerea era încă în plină desfăşurare. Dar de ce i-a împuşcat din direcţii diferite? Vezi, nu mă pot gândi decât că a tras mai întâi aici, omorând-o pe Lady Lentin. Paharul de băutură pe care l-a scăpat ea din mână a fost călcat în picioare de mai multe ori în următoarele câteva minute. Pe urmă însă ucigaşul şi-a folosit viteza pentru a se muta repede aici şi a tras în altă direcţie. Pe urmă s-a mutat din nou şi încă o dată. De ce patru împuşcături din locuri diferite?

— Cine se afla în locurile din care a tras?

— Cei pe care i-a ucis, evident.

— Nu, vreau să spun, cine s-a aflat lângă el când a apăsat trăgaciul. Nu în cine a tras, ci lângă cine s-a aflat el când a tras.

— Aha..., făcu Wax.

— Îhî. Mie mi se pare că a căutat să-i stârnească pe toţi spuse Wayne trăgându-şi nasul. Să-i facă pe toţi din cameră să se împuşte unul pe altul, înţelegi? Ca atunci când vrei să provoci o încăierare la cârciumă, arunci o sticlă într-un tip şi pe urmă te întorci către cel de lângă tine şi strigi: „Hei, de ce ai aruncat cu sticla în tipul acela simpatic? La naiba, pare un zdrahon. Iar acum vine la tine...”

— Am prins ideea, spuse Wax sec.

Bătu cu degetul în blocul de desen.

— S-ar putea să ai ceva.

— Nu se ia.

Wax zâmbi făcând o însemnare pe mă rginea desenului.

— Aşadar, ucigaşul voia să producă haos... A declanşat o ploaie de tiruri făcând salturi dintr-o parte într-alta a încăperii, lăsând impresia că diferite grupări se atacau una pe alta. Probabil că exista deja multă tensiune, că erau suspicioşi unii faţă de ceilalţi...

— Îhî! Sunt un geniu.

— Ai recunoscut scena doar pentru că ucigaşul i-a determinat pe alţii să facă treaba în locul lui, iar tu eşti specialist în aşa ceva.

— Cum am zis. Geniu. Prin urmare, cum ai să-l găseşti?

— Păi, mă gândeam să te trimit pe tine în Sat, ca să...

— Nu astăzi, spuse Wayne.

Wax se răsuci spre el, ridicând din sprâncene.

— Suntem în întâi ale lunii, zise Wayne.

— Aha! Uitasem. Nu trebuie să te duci *în fiecare* lună.

— Ba da.

Wax îl studie aşteptând, parcă, alte comentarii sau remarci sarcastice. Wayne nu zise nimic. De fapt, chiar era ceva serios. Wax dădu din cap, rar.

— Înţeleg. Atunci, de ce n-ai luat-o deja din loc?

— Ei bine, spuse Wayne. După cum obişnuiesc de multe ori să spun...

— Întâmpină fiecare dimineaţă cu zâmbetul pe buze. Pentru că aşa, nu se va şti ce ai de gând să faci cu ea.

— Nu, nu la asta m-am gândit.

— Până nu afli că nu este adevărat, tratează fiecare femeie ca şi când ar avea un frate mai mare care este mai puternic decât tine.

— Nu, nu... la stai, am spus eu aşa ceva?

— Da, zise Wax revenind la însemnările lui. Erai într-un moment foarte cavaleresc pentru tine.

— La naiba! Chiar ar trebui să scriu pe hârtie toate lucrurile astea.

— Cred că şi asta spui foarte des.

Wax îşi notă ceva.

— Din păcate, mai întâi ar trebui să înveți să scrii.

— Acum eşti nedrept, ripostă Wayne apropiindu-se de biroul lui Wax şi scotocindu-i prin sertare. Ştiu să scriu – recunosc patru litere, iar una dintre ele nici măcar nu se potriveşte în numele meu!

Wax zâmbi.

— Ai de gând să-mi spui ce zici de obicei?

Wayne găsi o sticluță în sertarul de jos şi o ridică lăsând să cadă înăuntru, în locul ei, dantela pe care o luase de afară.

— Dacă va trebui să faci ceva teribil, opreşte-te în camera lui Wax şi mai întâi fă un troc pentru romul lui.

— Nu cred că ai spus aşa ceva vreodată.

— Tocmai am spus.

Wayne luă o înghițitură de rom.

— Eu...

Wax se încruntă.

— N-am ce să-ți răspund la asta.

Oftă, lăsând creionul jos.

— Cu toate acestea, dacă tu nu eşti într-o dispoziție bună, presupun că mă voi duce *eu* să fac o vizită în Sat.

— Îmi pare rău. Ştiu că nu poți să suferi locul acela.

— Voi supraviețui, zise Wax strâmbându-se.

— Vrei un sfat?

— De la tine? Probabil că nu. Dar, te rog, nu te abține.

— Înainte de a pleca, opreşte-te la camera lui Wax, spuse Wayne ducându-se fără grabă spre uşă, şi şterpeleşte-i oleacă de rom.

— Romul pe care tocmai ți l-ai strecurat în buzunar?

Wayne ezită o clipă, apoi scoase romul din buzunar.

— Ah, frate! Iartă-mă. Dificil pentru tine.

Dădu din cap. Bietul om! Închise uşa în urma lui. Trase o înghițitură zdravănă de rom şi îşi continuă drumul, coborî scările şi ieşi din casă.

★

Marasi îşi slăbi gulerul jachetei, bucuroasă să se lase învăluită de briza mării. Risca să-i fie cald în uniformă – astăzi se îmbrăcase regulamentar, cu bluză albă încheiată până sus cu nasturi şi fustă cafenie, asortată cu sacoul cafeniu.

Vânzătorul de ziare de lângă ea nu era la fel de mulţumit că bătea vântul. Înjură şi aruncă o bucată grea de fier – un rest dintr-un vechi topor, se pare – deasupra teancului de publicaţii. Pe stradă traficul se oprise din cauza aglomeraţiei. Şoferii de automobile şi birjarii din vârful trăsurilor ţipau unii la alţii.

— Vedea-l-aş falit pe Tim Vashin, mormăi vânzătorul de ziare cu ochii la trafic. Cu tot cu maşinile lui.

— Nu este vina lui, spuse Marasi scotocind în portofel.

— Ba este, ripostă vânzătorul. Automobilele sunt în regulă, n-am nimic cu ele dacă merg pe drumurile de la ţară sau într-o după-amiază de vară. Dar acum sunt ieftine şi toată lumea şi-a luat câte o rablă din asta! Nu mai poţi ieşi cu calul fără să te doboare câte un automobil de câteva ori.

Marasi plăti câteva monede pentru un ziar. Ţipetele se răreau pe măsură ce traficul se descongestiona, iar caii şi maşinile se puseră din nou în mişcare pe drumul pietruit.

— Auzi, zise vânzătorul de ziare. N-ai mai fost pe-aici?

— Am nevoie de ediţia de după-amiază, răspunse Marasi absentă, îndepărtându-se.

„Strigăte de mânie în plină stradă!” titra ziarul.

Un strigăt ca scrâşnetul de metal răsună în Elendel pe măsură ce oamenii ies în stradă, indignaţi de corupţia din guvern. La o săptămână după ce guvernatorul s-a opus veto Legii 775, aşa-numitul manifest pentru drepturile muncitorilor, fratele acestuia, Winsting Innate, a fost găsit mort după ceea ce pare a fi fost o afacere cu infractori necunoscuţi.

Winsting a fost ucis în vila sa, poate ca urmare a acțiunilor declanşate de poliție împotriva criminalității organizate. Printre cei care şi-au pierdut viața se numără şi celebrul Dowser Maline, de multă vreme suspectat de operațiuni de introducere frauduloasă a minereurilor în oraş, în detrimentul muncii oamenilor cinstiți. Poliţiştii au formulat acuzații de ucidere, dar suspiciunile legate de circumstanțele misterioase în care au avut loc crimele au dus la o revoltă generală.

Marasi băgă mâna în geantă şi scoase ediția de dimineață a aceluiaşi ziar. „Mister la vila Lordului Winsting" se intitula articolul.

Poliţiştii au dezvăluit că Lordul Winsting, fratele guvernatorului, a fost găsit aseară mort în vila în care domicilia. Despre circumstanțele misterioase ale decesului său se ştie foarte puțin, deşi circulă zvonuri că au fost prezenți în acel moment mai mulți din înalta societate.

Celelalte articole se repetau identic în ambele ediții, cu excepția celui referitor la inundațiile din est, care, într-un rând în plus, aducea date actualizate cu privire la numărul de victime. Relatarea despre Winsting eliminase din pagină alte două, în mare parte din cauza titlului foarte mare. Despre *Elendel Daily* nu se putea spune că avea cea mai bună reputație ca sursă de ştiri din Bazin, dar ziarul cunoştea bine piața. Ştirile care întruneau adeziunea cititorilor sau cele care creau spaimă vindeau cele mai multe exemplare.

Pe treptele sediului poliției din Octantul al Patrulea Marasi avu o ezitare. Un şuvoi de oameni umpleau trotuarul grăbiți, neliniştiți, cu capetele plecate. Alții pierdeau vremea, bărbați în haine negre de birjar, cu mâinile înfundate în buzunare, cu pălăriile ascuțite trase pe ochi.

Oameni fără slujbă, îşi spuse Marasi. *Prea mulți pierde-vară care nu au de lucru.* Automobilele şi iluminatul electric schimbau atât de repede viața din

Elendel, încât oamenii de rând nu aveau nicio speranță să poată ține ritmul. Cei proveniți din familii care făceau aceeaşi muncă de trei generații se treziseră brusc că rămăseseră fără slujbă. Iar acum, cu conflctele de muncă de la atelierele de prelucrare a metalului...

Guvernatorul rostise recent câteva discursuri politice adresându-se acestor oameni, făcându-le promisiuni. Mai multe linii de diligentă, care să concureze cu căile ferate şi să ajungă în zone inaccesibile trenurilor. Taxe mai mari pentru importurile din Bilming. Promisiuni deşarte, cele mai multe, dar cei lipsiți de speranță se agățau de ele. Moartea lui Winsting putea zdrobi acele promisiuni. Cum vor reacționa oamenii începând să se întrebe dacă nu cumva guvernatorul, Replar Innate, era la fel de corupt ca şi fratele lui?

În oraş mocneşte focul, îşi spuse Marasi. Aproape că putea să-i simtă dogoarea degajându-se din pagina de ziar pe care o ținea în mână.

Se răsuci pe călcâie şi intră în birourile poliției, îngrijorată că Lordul Winsting, mort, ar putea face mai mult rău în Elendel decât dacă era viu – ceea ce spunea ceva.

Wax se dădu jos din caleaşcă şi-i mulțumi vizitiului înclinând din cap, apoi îi spuse că ar face mai bine să se ducă acasă, decât să-şi aştepte stăpânul.

Wax îşi trase mai adânc pe cap pălăria cu căptuşeală de aluminiu – cu boruri largi, cum se purtau în Ținuturile Necruțătoare, asortată cu haina de călătorie, deşi pe dedesubt purta o cămaşă fină şi cravată. Pălăria şi mantia-de-ceață îl puneau în evidență ca şi când s-ar fi prezentat înarmat cu puşcă la o luptă cu cuțite. Treceau pe lângă el muncitori în salopete şi purtând bască, bancheri cu vestoane şi monocluri, polițişti în chipie sau meloane şi uniforme militare.

Pălării din Ținuturile Necruțătoare nu se vedeau. Poate că Wayne avea dreptate; nu contenea să

vorbească despre importanța unei pălării. Wax trase adânc aer în piept şi intră în Sat.

Acesta fusese cândva, probabil, doar o stradă oarecare dintr-un oraş. Una largă, adevărat, dar nimic mai mult. În perioada de dinaintea copacilor. Răsăriseră aici făcându-şi loc printre pietrele de caldarâm şi dând naştere unui soi de acoperiş, întins pe tot cuprinsul târgului.

Locul acesta lăsa senzația că nu ar fi trebuit să existe. Nu era doar un parc – ci o pădure, necultivată şi neîngrijită, proaspătă şi virginală. În Sat nu puteai intra cu trăsura sau cu maşina; chiar dacă nu ar fi existat copacii, terenul era prea accidentat, ondulat şi neregulat. Casele de pe stradă fusesră înghițite, deveniseră proprietatea Satului. Wax nu putea să nu se întrebe dacă Elendel n-ar fi devenit la fel, dacă n-ar fi fost mâna omului. Armonie transformase Bazinul într-o regiune deosebit de fecundă; aici oamenii nu semănau atât de mult pe cât se luptau să culeagă.

Wax înaintă cu paşi mari, echipat de parcă ar fi plecat la război. Cu ambele arme la şold, „Răzbunare" şi „Sterrion", un pistol cu țeava scurtă în tocul de pe coapsă şi arzând metal în trup. Îşi trase pălăria adânc pe ochi şi pătrunse în altă lume.

Printre copaci se jucau copii îmbrăcați în salopete simple, albe. Tinerii de vârstă ceva mai mare purtau tinningdar, roba specifică din Terris, cu însemnul caracteristic al modelului în V pe partea din față. Ridicau privirea şi îl urmăreau când trecea pe lângă ei. Aerul avea aici un miros *dulce.* Aer dulce. O metaforă stupidă şi totuşi aşa era. Mirosul îi aducea aminte de mama lui.

Şoaptele creşteau în jurul lui Wax, precum vlăstarii primăvara. Îşi ținea privirea ațintită înainte, târându-şi picioarele pe pământul prea elastic. Porți de intrare sau de ieşire din Sat nu existau; cu toate acestea nu puteai nici să intri, nici să ieşi fără a fi reperat. Şi într-adevăr, chiar înainte de a pătrunde el în Sat, o tânără cu o cascadă de păr auriu a fost trimisă în fugă să-i vestească sosirea.

Şi-au găsit liniştea aici, îşi spuse Wax. *S-au împăcat cu ei înşişi. N-ar trebui să le-o iei în nume de rău.*

Nu merse prea mult când, ieşind dintr-un pâlc de copaci, dădu peste trei Terrisieni care-l aşteptau, cu braţele încrucişate, îmbrăcaţi toţi cu roba Brutalilor, Ferruchimişti capabili să-şi sporească forţa. Aveau trăsături suficient de diferite pentru a nu fi luaţi drept rude. Doi aveau înălţimea adesea moştenită genetic printre locuitorii din Terris, iar unul avea pielea ceva mai închisă la culoare – unii dintre Iniţiatori, locuitorii străvechiului Terris, fuseseră negri; Wax însuşi era probabil mai oacheş datorită acestei descendenţe. Niciunul dintre cei prezenţi nu avea trăsăturile alungite, vizibile în picturile vechi. Acestea ţineau de mitologie.

— Ce nevoie te mână, străine? îl întrebă unul dintre bărbaţi.

— Vreau să stau de vorbă cu Sinodul, spuse Wax.

— Eşti poliţist? mai întrebă bărbatul, cercetându-l pe Wax din cap până-n picioare.

Câţiva copii trăgeau cu ochiul din spatele copacilor, îl urmăreau.

— Într-un un fel, spuse Wax.

— Terrisienii îşi fac singuri legea, zise altul. Avem o înţelegere.

— Cunosc convenţia, mai spuse Wax. Doar că am nevoie să discut cu Sinodul sau măcar cu Elder Vwafendal.

— N-ar trebui să te afli aici, justiţiarule, spuse şeful Terrisienilor. Eu...

— Este în regulă, Razal, rosti o voce obosită din umbra unui copac din apropiere.

Cei trei Terrisieni priviră într-acolo şi imediat se înclinară când se apropie o femeie bătrână. Falnică şi cu părul alb, avea pielea mai întunecată decât a lui Wax şi folosea un baston de care nu avea nevoie. Femeia, Vwafendal, îl cercetă pe Wax. Acesta constată că îl treceau apele.

Cu trunchiul plecat în continuare, Razal vorbi pe un ton încăpăţânat.

— Am încercat să-l izgonim, Elder.

— Are dreptul să fie aici, spuse Vwafendal. Are tot atât de mult sânge de Terrisian ca şi tine; mai mult decât majoritatea dintre voi.

Brutalul Terrisian tresări, apoi se îndreptă şi îl studie încă o dată pe Wax.

— Vrei să spui că...

— Da, zise Vwafendal cu un aer extrem de obosit. El este. Nepotul meu.

Wayne ridică butelca de rom şi sorbi ultimele picături. Apoi îndesă recipientul în buzunarul de la haină. Era o butelcă de bună calitate. Poate va reuşi să facă un troc cu ea.

Sări din barca lungă şi îngustă făcându-i cu mâna lui Red, barcagiul. Băiat simpatic, îl lăsa pe Wayne să se plimbe cu barca în schimbul unei istorisiri. Wayne scoase din gură o monedă pe care o ţinuse lângă obraz – şi i-o azvârli lui Red.

Red o prinse.

— De ce este udă? Ai supt-o?

— Allomanţii nu pot să împingă în moneda mea dacă o ţin în gură! îi strigă Wayne.

— Eşti beat, Wayne! spuse Red râzând, împingând cu vâsla în mal ca să se îndepărteze.

— Nu pe cât ar trebui să fiu, îi strigă Wayne la rândul lui. Zgârcitul ăla de Wax n-a avut decenţa măcar să ţină de rezrvă o butelcă plină!

Red întoarse barca, manevrând-o în mijlocul apei, cu pelerina încreţită de vânt. Wayne se îndepărtă de stâlpul care marca punctul de andocare de pe mal şi se trezi în faţă cu cea mai copleşitoare imagine posibilă. Universitatea Elelendel.

Venise vremea celor trei probe pentru Wayne.

Întinse mâna după butelca de rom, apoi îşi aduse aminte – ca prin ceaţă – că o băuse până la fund. „Mânca-o-ar rugina şi năruirea”, bombăni el. Poate că n-ar fi trebuit s-o dea gata. Pe de altă parte, licoarea îl ajuta să ignore guturaiul. Când era abţiguit zdravăn, putea primi un pumn sau două în figură fără să simtă

măcar. Îi conferea un soi de invincibilitate. Una cam stupidă, dar Wayne nu era chițibuşar.

Se apropie de porțile Universității cu mâinile adâncite în buzunarele hainei. Literele gravate sus proclamau, în dialectul High Imperial[1], FOSTÂND TOTDEAUNA VOIND SĂ ŞTIIND. Cuvinte profunde. Auzise că trebuiau înțelese astfel: „Dorința eternă a sufletului flămând este cunoaşterea." Când sufletul lui Wayne era flămând, prefera biscuiții, dar locul acesta era un furnicar de copii inteligenți şi toți erau cam ciudați.

Doi bărbați îmbrăcați în haine negre se rezemau nepăsători de porți. Wayne ezită. Aşadar, de această dată îl urmăreau de la intrare, nu-i aşa? Prima dintre cele trei încercări se desfăşura chiar acolo. Al dracului de frumos!

Ei bine, la fel ca orice mare erou din poveste, şi el va face tot ce îi stătea în putință pentru a evita acest test. Wayne se feri într-o parte înainte de a fi zărit de cei doi bărbați, apoi se furişă pe lângă perete. Universitatea era înconjurată de chestia aceea, de parcă ar fi fost un buncăr. Le era teamă că toată cunoaşterea lor se va strecura afară, cum se scurge apa din urechile unui înotător?

Wayne îşi întinse gâtul încercând să identifice o cale de intrare. Închiseseră cu cărămizi spărtura pe care o făcuse data trecută. Iar copacul pe care-l folosise cu altă ocazie fusese tăiat. Sictir pentru asta! Se hotărî să urmeze o altă mare tradiție a eroilor aflați în fața unei încercări. Se puse pe căutat o cale de a trişa.

Într-un colț din apropiere dădu peste Dims. Tânărul purta melon şi papion, dar cămaşa de pe el avea mânecile sfâşiate. Era capul uneia dintre cele mai importante bande din zonă, totuşi nu-i înjunghia niciodată pe cei încolțiți şi era politicos cu cei pe care îi extorca. Era, practic, un cetățean model.

— Salut, Dims, zise Wayne.

---

1 Este graiul de pe străzile din est pe care-l vorbea Lestibournes/ Fantomă. Vezi *Ultimul imperiu,* cap. 6 (n.red.)

Dims îl măsură cu privirea.

— Azi vii din tabăra vrăjmaşă, Wayne?

— Nici gând.

— Ah, bine, spuse Dims aşezându-se jos pe scări.

Scoase ceva din buzunar – un mic container metalic.

— Să văd, zise Wayne ştergându-se la nas. Ce-i aia?

— Gumă.

— Gumă?

— Da, se mestecă.

Dims îi oferă o bucată. Era împachetată ca o bilă, moale la atingere şi pudrată pe partea din afară.

Wayne se uită bănuitor la băiat, dar se hotărî să încerce. Mestecă de câteva ori.

— Miroase bine, spuse el şi o înghiți.

Dims izbucni în râs.

— N-o *înghiți,* Wayne. Doar o mesteci!

— Şi care-i şpilul?

— Este foarte bună.

Îi mai azvârli o bilă lui Wayne.

Wayne o aruncă în gură.

— Cum mai staţi voi, întrebă Wayne, tu şi Cârpacii?

Cârpacii erau banda rivală din cartier. Dims şi susținătorii lui umblau cu mânecile sfâşiate la cămăşi. Cârpacii nu purtau pantofi. Situația părea cu totul pe placul tinerilor de pe străzi, majoritatea dintre ei fiind copii de oameni fără adăpost. Lui Wayne îi plăcea să-i țină sub atenție. Erau băieți buni. Cândva fusese şi el ca ei.

Pe urmă viața îl dusese pe căi ocolite. Aceşti băieți aveau nevoie de cineva care să-i dirijeze în direcția bună.

— Aşa cum ştii, spuse Dims. Când mai bine, când mai rău.

— Nu vor fi tulburări acum, nu-i aşa? întrebă Wayne.

— Parc-ai spus că azi nu vii din tabăra vrăjmaşă.

— Nu, zise Wayne trecând – din instinct – la un dialect mai apropiat de felul de a vorbi al lui Dims. Întreb şi io ca pretinul.

Dims se încruntă şi se uită în altă parte, dar mormăi un răspuns sincer.

— Nu suntem proşti, Wayne. Nu ne pierdem capul ştii bine asta.

— În regulă.

Dims se uită din nou la el, în timp ce Wayne se aşează.

— Vii cu banii pe care mi-i datorezi?

— Eu îți datorez ție bani? întrebă Wayne.

— De când am jucat cărți? zise Dims. Acum două săptămâni? La naiba, Wayne, eşti beat? Nu-i nici prânzul încă!

— Nu-s beat, zise Wayne trăgându-şi nasul. Cercetez diferite stări de sobrietate. Cât îți datorez?

Dims se gândi.

— Douăzeci.

— Ca să înțelegi, zise Wayne scotocindu-se în buzunar, îmi aduc aminte perfect că am împrumutat de la tine cinci.

Ridică în aer o bancnotă. Era de cincizeci.

Dims înălță din sprânceană.

— Vrei ceva de la mine, să presupun?

— Vreau în Universitate.

— Porțile sunt deschise, spuse Dims.

— Nu pot să intru prin față. Mă cunosc ăia.

Dims dădu din cap în semn de înțelegere. În lumea lui, situațiile de acest fel erau o permanentă nemulțumire.

— Cum te pot ajuta?

Peste puțin timp, un bărbat purtând pălăria, haina şi bastoanele de duel ale lui Wayne încercă să treacă prin fața Universității. Văzu doi oameni în negru şi o luă la goană când aceştia porniră după el.

Wayne îşi potrivi ochelarii, urmărindu-i cum se îndepărtau. Dădu din cap. Rufieni care încercau să pătrundă în Universitate! Scandalos. Intră pe poartă purtând papion şi ducând în brațe un teanc de cărți.

Un alt bărbat – aflat într-un loc mai ascuns, de unde privea cum tovarăşii lui îl fugăreau pe Dims – nici nu-l băgă în seamă pe Wayne.

Ochelari. Erau ca un fel de pălărie pentru oamenii inteligenţi. Wayne aruncă toate cărţile în curtea interioară, şi trecu pe lângă o fântână cu statuia unei doamne îmbrăcată necuviincios – se holbă la ea, dar numai puţin – şi se îndreptă spre Pashadon Hall, dormitorul comun al fetelor. Clădirea semăna izbitor cu o închisoare: trei niveluri de ferestre mici, arhitectură din piatră şi porţi de fier ce păreau a spune: „Nu intraţi, băieţi, dacă ţineţi la părţile voastre intime!"

Împinse uşa din faţă şi intră, pregătindu-se pentru a doua dintre cele trei probe: Tiranul din Pashadon. Stătea la biroul ei, o femeie cât un taur, cu o faţă pe măsură. Era un stâlp al Universităţii, cel puţin aşa i se spusese lui Wayne. Probabil că venise odată cu candelabrele şi canapelele.

Ridică privirea de la biroul de lângă intrare, apoi sări în picioare, gata să atace.

— Tu!

— Bună ziua! salută Wayne.

— Cum ai trecut de paza campusului?

— Le-am aruncat o minge, zise Wayne vârând ochelarii în buzunar. Majoritatea ogarilor sunt încântaţi să alerge după ceva.

Tiranul ieşi intempestiv de după birou. Parcă era o navă oceanică încercând să navigheze pe un canal orăşenesc. Femeii îi plăcea să se considere un membru al înaltei societăţi din Elendel şi, într-un fel, chiar era. La fel cum blocurile de granit din care erau construite treptele de la vila guvernatorului făceau parte din guvernul cetăţenilor.

— Tu! zise ea împungându-l pe Wayne cu degetul în piept. Cred că ţi-am spus să nu mai calci pe-aici.

— Cred că te-am ignorat.

— Eşti beat?

Îi mirosi respiraţia.

— Nu, zise Wayne. Dacă aş fi beat, nu te-aş mai vedea cât eşti de urâtă.

Femeia se îndepărtă furioasă.

— Nu pot să cred cât tupeu ai!

— Chiar aşa? Pentru că sunt sigur că tot atâta tupeu am avut şi altă dată. De fapt, chiar în fiecare lună. Aşa că mi se pare foarte justificat să fac ce fac.

— Nu îți permit să intri. De data asta, nu. Eşti un derbedeu.

Wayne oftă. În poveşti, eroii nu se confruntau de două ori cu aceeaşi bestie. I se părea incorect că el trebuia să dea peste aceasta în fiecare lună.

— Ascultă, nu vreau decât să văd ce face fata.

— Face bine.

— Am bani, zise Wayne. Să i-i dau.

— Îi poți lăsa aici. O tulburi, ticălosule.

Wayne făcu un pas înainte şi îl apucă pe tiran de umăr.

— N-am vrut să ajung în situația de-a face aşa ceva.

Ea se uită la el. Şi, spre surprinderea lui, îşi trosni încheieturile. *Uau!* El băgă repede mâna în buzunar şi scoase o bucată de carton.

— O invitație pentru două persoane, se grăbi să zică Wayne la recepția de primăvară şi discursul politic al guvernatorului care vor avea loc în seara asta, odată cu petrecerea dată de Lady ZoBell la locuința sa. Pe invitație nu este trecut niciun nume. Posesorul ei poate să intre.

Femeia făcu ochii mari.

— De la cine ai furat-o?

— Te rog, spuse Wayne. Mi-a fost adusă la uşă.

Ceea ce era perfect adevărat. Le fusese adresată lui Wax şi Steris. Erau oameni atât de importanți, încât invitațiile care li se adresau nu aveau înscris numele, aşa că, dacă doreau, destinatarii îşi puteau trimite un reprezentant. În cazul oamenilor de vază, precum Wax, până şi apariția unei rude sau a unui prieten la petrecerea ta constituia un avantaj.

Tiranul nu era nici una, nici alta. Dar Wayne îşi închipuia că Wax va fi fericit să nu se ducă la nenorocita aceea de petrecere. Mai mult, Wayne îi lăsase în schimb o frunză foarte frumoasă, pe care o găsise. Frumos mai ruginise frunza aceea!

Tiranul ezită, aşa că Wayne îi flutură invitaţia în faţa ochilor.

— Presupun..., spuse ea. Că te-aş putea lăsa să intri, dar pentru ultima oară. Nu am voie să las bărbaţi în sălile de vizită decât dacă sunt rude.

— Practic, eu fac parte din familie, zise el.

În locul acesta se făcea mare caz de segregarea fetelor şi băieţilor, ceea ce lui Wayne i se părea neobişnuit. Având în vedere cât de deştepţi erau oamenii aceştia, oare nu şi-a dat nimeni seama ce pot să facă fetele şi băieţii împreună?

Tiranul îl lăsă să intre în sala de vizite, apoi o trimise pe una dintre fetele de la birou să o aducă pe Allriandre. Wayne se aşeză, dar nu se putea abţine să bată din picioare. Fusese deposedat de arme, de lucruri cu care să poată mitui, chiar şi de pălărie. Era practic despuiat, dar ajunsese la ultima încercare.

După câteva clipe intră Allriandre. Adusese întăriri, sub forma altor două tinere de aceeaşi vârstă – aproape 20 de ani. *Deşteaptă fată,* se gândi Wayne plin de mândrie. Se ridică în picioare.

— Doamna Penfor zice că eşti băut, spuse Allriandre rămânând în prag.

Wayne îşi accesă metalmintea şi extrase din ea vindecare. În aceeaşi clipă, trupul lui îşi arse impurităţile din interior şi rănile i se vindecară. Acesta considera alcoolul o otravă, ceea ce dovedea că un individ nu poate avea întotdeauna încredere în propriul trup, dar astăzi Wayne nu se plânse. În acelaşi timp guturaiul era alungat, deşi acesta avea să revină. Dintr-un motiv sau altul, greu te vindecai de boli cu metalmintea.

În orice caz, sobrietatea îl pocni ca o cărămidă în bărbie. Wayne trase adânc aer în piept, cu senzaţia că era şi mai despuiat decât până atunci.

— Nu vreau decât să mă joc cu ea, îşi spuse el, fără urmă de insinuare în glas, cu privirea concentrată.

Allriandre îl cercetă cu atenție, apoi încuviință înclinând capul. Dar fără să intre în cameră.

— Am adus banii pentru luna aceasta, spuse Wayne scoțând un plic şi aşezându-l pe masa scundă cu blat de sticlă, din fața lui. Îşi îndreptă spatele, apoi îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Chiar el este? o întrebă una dintre fete pe Allriandre. Se spune că foloseşte un cal pentru a se deplasa, împreună cu Doborâtorul. Din Ținuturile Necruțătoare.

— El este, spuse Allriandre fără să-l slăbească pe Wayne din priviri. Nu vreau bani.

— Mama ta mi-a spus să ți-i aduc, insistă Wayne.

— Nu trebuia să vii personal ca să-i aduci.

— Ba da, spuse Wayne liniştit.

Rămaseră tăcuți, niciuna dintre părți nu făcu nicio mişcare. În cele din urmă, Wayne îşi drese glasul.

— Cum merge învățătura? Eşti tratată bine aici? Ai nevoie de ceva?

Allriandre băgă mâna în geantă şi scoase un medalion mare. Îl deschise dând la iveală imaginea surprinzător de clar realizată prin evanotipie a unui bărbat cu o mustață amplă şi o sclipire în priviri. Avea o față prelungă, prietenoasă, iar în vârful capului avea părul rar. Tatăl ei.

Îl punea pe Wayne să se uite la el de fiecare dată.

— Spune-mi ce-ai făcut, zise ea.

Vocea ei. Ar fi putut la fel de bine să fie însăşi vocea iernii.

— Eu nu...

— *Spune-mi!*

Ce de-a treia probă.

— L-am omorât pe tatăl tău, spuse Wayne cu glas stins, cu ochii la portret. L-am tocat pe o alee, ca să-i iau carnetul cu însemnări. Am împuşcat un om care a fost mai bun decât mine, nu merit să fiu în viață.

— Ştii că nu ai fost iertat.

— Ştiu.

— Niciodată nu vei fi iertat.

— Ştiu.

— Atunci voi lua banii obținuți cu sânge, spuse Allriandre Dacă te interesează, stau bine cu învățătura. Mă gândesc să studiez în continuare Dreptul.

Spera că într-o bună zi se va putea uita în ochii fetei şi va vedea în ei o emoție. Ură, poate. Altceva decât privirea aia goală.

— Ieşi afară!

Wayne lăsă capul în jos şi plecă.

În mijlocul oraşului Elendel n-ar fi trebuit să existe o colibă construită din buşteni, şi totuşi exista. Wax fi nevoit să se aplece ca să poată intra, părând că se întoarce în urmă cu sute de ani. Înăuntru mirosea a piele învechită şi a blănuri

De vatra enormă din mijloc nu va fi nevoie niciodată în clima blândă din Elendel. Astăzi fusese aprins un foc plăpând chiar în centrul ei, iar deasupra fierbea încetişor un mic vas cu apă pentru ceai. Pietrele înnegrite dovedeau însă că vatra era folosită când şi când. Focul, blănurile, picturile în stil vechi de pe pereți – înfățişând în tuşe simple vânturi şi măzăriche şi oameni pe povârnişuri – reprezentau, toate, fragmente ale acelaşi mit.

Străvechiul Terris. Un tărâm legendar de zăpezi şi gheață cu animale cu blană albă şi spirite ce bântuiau în furtunile înghețate. În primele zile de după Catacendre, refugiații din Terris lăsaseră însemnări cu amintiri despre ținutul lor natal deoarece nu mai rămăsese niciunul dintre Păstrători.

Wax se aşează lângă vatra bunicii. Se spune că bătrânii terrisieni îi aşteptau în continuare pe oamenii aceia ascunşi pe undeva, în lumea concepută de Armonie. Pentru credincioşi, acesta putea la fel de bine să fie Paradisul; un paradis înghețat, ostil. Viața într-un ținut în care fructele abundă de la natură, unde nu este nevoie să cultivi mare lucru poate denatura viziunea omului.

Bunica V se aşează în faţa lui, dar nu înteţi focul.

— De data asta ai lăsat armele înainte de a intra în Sat?

— Nu.

Bunica pufni.

— Câtă insolenţă! În timpul îndelungatei tale absenţe m-am întrebat adesea dacă Ţinuturile Necruţătoare aveau să te mai tempreze.

— M-au făcut mai încăpăţânat, atâta tot.

— Pământ al arşiţei şi al morţii, spuse bunica V.

Zdrobi o mână de ierburi, iar firimiturile căzură în strecurătoarea pusă pe ceaşca ei. Turnă apă clocotită peste ele, apoi cu degetele ei noduroase aşează deasupra un capac.

— În jurul tău totul miroase a moarte, Asinthew.

— Nu acesta este numele pe care mi l-a dat tatăl meu.

— Tatăl tău n-a avut acest drept. Ţi-aş cere să-ţi scoţi armele, dar n-ar avea niciun sens. Tu poţi să omori cu o simplă monedă, sau cu un nasture, sau cu ceainicul ăsta.

— Allomanţia nu este chiar atât de nocivă cum o faci dumneata să pară, bunico.

— Nicio putere nu este nocivă, spuse ea. Pericolul vine din amestecul puterilor. Nu eşti vinovat pentru felul tău de-a fi, dar eu nu pot să nu văd în el un semn. Alt tiran în viitorul nostru, prea puternic. Duce la moarte.

Şederea în colibă... aroma ceaiului bunicii... Amintirile îl prinseră pe Wax de guler şi îl aruncară cu faţa în sus în plin trecut. Un tânăr veşnic incapabil să se decidă ce era. Allomant sau feruchimist, lord la oraş sau Terrisian de rând? Tatăl şi unchiul lui îl trăgeau într-o parte, iar bunica, în cealaltă

— Bunico, noaptea trecută un feruchimist a măcelărit oameni în Octantul al Patrulea, spuse Wax. A fost un alergător-de-oţel. Ştiu că-i urmăreşti pe toţi aceia din oraş care au sânge de feruchimist. Am nevoie de o listă cu nume.

Bunica V amestecă în ceai.

— De câte ori ai fost în Sat de când ai revenit în oraş, abia de vreo trei ori, să zicem? Doi ani şi ţi-ai găsit timp pentru bunica ta numai de două ori până azi.

— Poţi să dai vina pe mine, dacă ţii cont cum se desfăşoară întâlnirile noastre? Ca să ţi-o spun direct, bunico, ştiu ce simţi pentru mine. Ce rost are să ne torturăm unul pe celălalt?

— Ai rămas la impresia pe care ţi-ai făcut-o despre mine acum douăzeci de ani, copile. Oamenii se schimbă. Chiar şi cei ca mine.

Sorbi din ceai, apoi mai adăugă ierburi şi scufundă din nou strecurătoarea în apă. Nu-l va bea până nu ieşea cum trebuie.

— Se pare că unul ca tine, nu.

— Vrei să mă momeşti, bunico?

— Nu. Mă pricep să insult mai bine decât tine. Tu nu te-ai schimbat, încă nu ştii cine eşti.

Un vechi subiect de ceartă. Îi spusese acelaşi lucru de fiecare dată, în cele două ocazii când se întâlniseră în ultimii doi ani.

— Nu intenţionez să încep să port robe terrisiene, să vorbesc cu voce scăzută, să mă adresez oamenilor în proverbe.

— În schimb, îi vei împuşca.

Wax respiră adânc. În aer încă mai plutea un amestec de miresme. De la ceai? Mirosuri precum acela de iarbă proaspat tăiată. Proprietăţile tatălui său, iarba pe care obişnuiau să şadă, certurile pe care le auzea între tată şi bunica.

Wax trăise aici, în Sat, un singur an. Doar atât acceptase tatăl să cedeze. Dar şi aşa, tot a fost o surpriză; unchiul Edwarn voia ca Wax şi sora lui să stea departe de locul acesta. Înainte de naşterea moştenitorului său de drept, răposatul Hinston Ladrian, când Wax avea 18 ani, Edwarn îşi însuşise practic copiii fratelui şi încercase să-i crească el. Până în ziua de azi, în mintea lui era greu să facă diferenţa între testamentul părinţilor săi şi cel al lui Edwarn.

Un an printre copacii aceştia. Cât stătuse în Sat, lui Wax îi interziseră allomanţia. În schimb el învăţase ceva mult mai important. Faptul că existau criminali, chiar şi în idilicul Terris.

— Singurele momente când ştiu cu adevărat cine sunt, spuse Wax ridicând privirea către bunica lui, sunt acelea în care mă îmbrac în mantia-de-ceaţă şi-i vânez pe cei care au turbat.

— N-ar trebui să te definească ceea ce faci, ci ceea ce eşti.

— Omul este ceea ce face.

— Ai venit să cauţi un ucigaş feruchimist? N-ai decât să te uiţi în oglindă, băiete. Dacă omul este ceea ce face... gândeşte-te la ce ai făcut tu.

— N-am omorât niciodată un om care n-a meritat.

— Poţi fi *absolut* sigur de acest lucru?

— Într-o măsură rezonabilă. Am făcut greşeli, voi plăti pentru ele într-o zi. Nu mă vei tulbura, bunico. Lupta nu este împotriva naturii celor din Terris. Armonie a ucis.

— El a omorât numai bestii şi monştri. Niciodată pe unul de-ai noştri.

Wax oftă. Mereu ajungeau în acest punct. *Fir-ar să fie de ruginã! Ar fi trebuit sã-l* silesc *pe Wayne sã vinã aici în locul meu. Zice cã bunica într-adevăr îl place.*

Îl surprinse o aromă nouă. Flori presate. În întunecimea încăperii, se văzu din nou stând printre copacii din satul Terris. Uitându-se în sus la fereastra spartă, pipăind glonţul în palmă.

Atunci zâmbi. Cândva amintirea aceasta îi adusese durere – durerea izolării. Acum nu mai vedea decât un gardian al legii pe cale de devenire, îşi aminti cât se simţise de *motivat.*

Wax se ridică, îşi luă pălăria, făcând mantia-de-ceaţă să foşnească. Ar fi preferat să creadă că aromele din încăpere, amintirile, erau create de bunica lui. Cine ştie ce punea în ceaiul acela?

— Sunt în urmărirea unui criminal, zise Wax. Dacă fac acest lucru fără ajutorul dumitale, iar el omoară din nou înainte de a putea eu să-l opresc, vei fi parţial

vinovată şi dumneata. Vezi dacă ai să dormi bine la noapte, bunico.

— Ai să-l ucizi? întrebă ea. Vei trage în piept când ai putea să ţinteşti în picior? Mor oameni în preajma ta, să nu negi acest lucru.

— Nu neg, răspunse el. Omul nu trebuie să apese pe trăgaci, dacă nu vrea să ucidă. Iar dacă celălalt este înarmat, voi ţinti spre piept. În felul acesta, oamenii care mor în preajma mea sunt cei care trebuie să moară.

Bunica V rămase cu ochii pironiţi pe ceainic.

— Persoana pe care o cauţi se numeşte Idashwy şi nu este bărbat.

— Alergătoare-de-oţel?

— Da. Nu este o criminală.

— Ci...

— Este singura alergătoare-de-oţel pe care o cunosc şi care ar putea fi implicată în ceva de felul acesta. A dispărut acum o lună de zile, după ce s-a comportat... foarte haotic. Pretindea că o vizita spiritul fratelui ei mort.

— Idashwy, repetă el.

Se pronunţa cu accentul specific al celor din Terris, *aidaşui.* Silabele se articulau apăsat pe buze, încă o amintire din vremea când stătuse în Sat. Limba Terris murise la un moment dat, dar Armonie o consemnase în memoriile lui, iar acum mulţi Terrisieni învăţau să o vorbească în anii de şcoală.

— Jur că ştiu numele acesta.

— Ai cunoscut-o, cu mult timp în urmă, spuse bunica. De fapt ai fost cu ea în noaptea aceea, înainte...

Ah, da. Subţire, păr de aur, timidă, nu vorbea prea mult. *N-am ştiut că este feruchimist.*

— Nu ai măcar decenţa dea arăta că-ţi este ruşine, spuse bunica V.

— Nu-mi este, răspunse Wax. Urăşte-mă dacă nu poţi altfel, bunico, dar faptul că am venit să stau cu tine mi-a schimbat viaţa, aşa cum mi-ai promis că se

va întâmpla. Şi nu am de gând mă ruşinez pentru că transformarea n-a fost cea la care te-ai aşteptat.

— Doar atât... Încearcă s-o aduci înapoi, Asinthew. Fata nu este o criminală. Are mintea rătăcită.

— Toți sunt la fel, spuse Wax ieşind din colibă.

Cei trei bărbați de mai înainte şedeau afară aruncându-i priviri furioase, nemulțumite. Wax duse degetele la pălărie în semn de salut, lăsă o monedă să cadă, apoi se lansă în aer printre copaci, trecând pe lângă acoperişuri şi ridicându-se spre cer.

★

De câte ori intra în birourile de la sediu, Marasi se simțea cuprinsă de emoție.

Era emoția speranțelor reținute, a unui viitor refuzat. Chiar dacă această încăpere nu arăta cum şi-o imaginase – deşi era administrativ şi organizatoric al polițiştilor octantului, dădea mai curând senzația unui birou din lumea afacerilor –, simplul fapt că se afla aici o emoționa.

Nu aşa ar fi trebuit să arate viața ei. Crescuse cu poveşti despre Ținuturile Necruțătoare, despre oamenii legii şi ticăloşi. Visase la revolvere cu şase camere şi diligențe. Învățase până şi să călărească şi să tragă cu puşca. Şi pe urmă, intervenise realitatea vieții.

Se născuse într-o familie de privilegiați. Da, era copil nelegitim, dar suma generoasă oferită cu regularitate de tată o plasase împreună cu mama ei într-o locuință respectabilă. Îi fusesră garantați banii pentru educație. Cu o promisiune de acest fel – şi cu decizia fermă a mamei că Marasi trebuie să intre în societate şi să-i dovedească tatălui de ce era capabilă – nu-ți poți alege o profesie atât de prost cotată precum aceea de polițist.

Şi totuşi, iat-o aici. Era minunat.

Traversă încăperea plină de oameni aşezați la birouri. Deşi lângă clădire se afla o închisoare, aceasta avea intrare separată şi Marasi rareori călca pe-acolo. Mulți dintre polițiştii pe lângă care trecea în

drum spre încăperea principală erau genul care îşi petreceau majoritatea timpului în birou. Locul ei era un ungher confortabil din apropierea cabinetului căpitanului Aradel. Încăperea ocupată de acesta părea un dulap şi Aradel rareori rămânea înăuntru. Se plimba în schimb prin sala principală, ca un leu la pândă, permanent în mişcare.

Marasi îşi lăsă geanta pe birou, lângă un teanc de rapoarte despre crimele de anul trecut – în timpul ei liber încerca să stabilească în ce măsură infracţiunile mărunte comise în regiune le prevesteau pe cele mai grave. Tot era mai bine decât să citească scrisorile politicoase, dar nemulţumite, ale mamei ei, pe care le ascunsese dedesubt. Aruncă o privire în cabinetul căpitanului şi constată că vestonul lui era azvârlit pe birou, fix lângă grămada de rapoarte pe care ar fi trebuit să le vizeze. Zâmbi şi dădu din cap, îi scoase ceasul de buzunar din veston şi plecă la vânătoare.

Sediul zumzăia de activitate, fără a fi totuşi cuprins de forfota din birourile procurorilor. Cât îşi făcuse ea stagiatura acolo, sub conducerea lui Daius, oamenii i se păruseră, fără excepţie, frenetici. Lucrau fără pauză, iar când se anunţa un caz nou, toţi avocaţii stagiari din încăpere dădeau buzna într-un tumult de hârtii, vestoane şi fuste, întinzându-şi gâturile să vadă cine pusese anunţul şi de câţi asistenţi era nevoie.

Ocazii de a acumula prestigiu şi poate chiar avere existaseră din abundenţă. Cu toate acestea, ea nu putuse scăpa de sentimentul că, în realitate, nimeni *nu făcea* nimic. Cazuri care puteau avea însemnătate lâncezeau pentru că nu se bucurau de suficientă vizibilitate, în timp ce tot ce beneficia de patronajul unui lord sau a unei lady urca imediat în prim-plan. Precipitarea nu avea legătură cu rezolvarea problemelor urbei, ci mai ales cu nevoia de a fi sigur că avocaţii seniori te vedeau că eşti mult mai înfocat decât colegii tăi.

Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Waxillium, probabil că ea ar fi fost şi acum tot acolo. Ar fi făcut aşa cum ar fi

vrut mama ei, căutându-şi confirmarea prin copil. O dovadă, poate, a faptului că *s-ar fi putut* căsători cu Lord Harms, dacă aşa i-ar fi fost scris, chiar dacă se născuse într-o categorie socială inferioară. Marasi clătină din cap. Îşi iubea mama, dar femeia pur şi simplu avea prea mult timp liber la dispoziție.

Birourile polițiştilor erau cu totul diferite de ale avocaților. Nu ştii precis ce scop ai, dar este un sentiment măsurat, chiar chibzuit. Polițiştii de stradă au obiceiul să se rezeme de spătarul scaunului şi să descrie dovezile pentru alți ofițeri, cărora le solicită ajutor ca să rezolve diverse cazuri. Caporalii stagiari mişună aducându-le celorlalți ceşti de ceai, aducând dosare sau executând diverse sarcini. Aici nu prea exista concurența pe care o resimțise printre avocați. Poate pentru că prestigiu nu puteai obține decât prea puțin, iar avere nici atât.

Marasi îl găsi pe Aradel cu mânecile suflecate, cu un picior pe scaun, bătând-o la cap pe locotenenta Caberel.

— Nu, nu, spunea Aradel. Insist, avem nevoie de mai mulți oameni în stradă. Pe lângă cârciumi, seara, unde se adună fierarii după ce rup rândurile şi încheie greva. În timpul zilei nu avem de ce să ne batem capul cu ei.

Caberel încuviință înclinând placid capul, deşi când trecu pe lângă Marasi îşi rostogoli ochii. Într-adevăr, Aradel avea tendința se amestece în toate detaliile, dar cel puțin era un om onest. Marasi putea spune din experiență că oamenii țineau la el, chiar dacă îşi mai dădeau din când în când ochii peste cap.

Smulse o ceaşcă de ceai de pe tava unui caporal care trecu pe lângă ea, distribuind ceştile pe la birouri. Băiatul îşi văzu de drum grăbit, cu privirea ațintită înainte, dar ea îi simți aproape fizic privirea. Ei bine, nu era vina ei că dobândise această funcție şi gradul de locotenent, fără a parcurge şi etapa de distribuire a ceaiului.

Bine, fie, admise pentru sine însăşi, luând o înghiţitură şi apropiindu-se de Aradel. *Poate că şi aici exista totuşi o oarecare concurenţă.*

— Vei lua măsuri să se îndeplinească întocmai? întrebă Aradel.

— Desigur, domnule, răspunse Caberel.

Poliţista era una dintre puţinii de aici care o tratau pe Marasi cu un oarecare respect. Poate din solidaritate feminină.

Erau mai puţine femei în poliţie decât printre avocaţi şi putea presupune, ca o explicaţie, că femeile nu erau atrase de violenţă – dar, pentru că trecuse prin ambele slujbe, Marasi considera că ştia mai bine care dintre profesii era mai sângeroasă. Şi nu era vorba despre aceea în care oamenii umblau înarmaţi.

— Bine, bine, zise Aradel. Mă întâlnesc cu căpitanul Reddi, ca să mă pună la curent, peste...

Îşi pipăi buzunarul.

Marasi îi întinse ceasul, pe care Aradel îl smulse şi se uită să vadă ce oră arăta.

— ...cincisprezece minute. Ha! Mai mult decât mă aşteptam. De unde ai ceaiul acela, Colms?

— Vrei să pun pe cineva să-ţi aducă? întrebă ea.

— Nu, nu, pot să-mi iau singur.

Plecă în fugă şi Marasi înclină capul spre Caberel, apoi se grăbi să-l urmeze.

— Domnule, spuse ea, aţi văzut ziarele de după-amiază?

El întinse mâna, iar ea i-o umplu cu ziare. Şeful apucă teancul de ziare şi, în drum spre sobă şi ceai, a fost cât pe ce să se ciocnească de trei poliţişti.

— Rău, mormăi el. Ziceam că ne-o vor pune în cârcă nouă.

— Nouă, domnule? întrebă Marasi surprinsă.

— Bineînţeles, răspunse el. Nobili morţi, poliţia care nu comunică detalii presei. Din text reiese că au început prin a pune morţii pe seama poliţiei, dar pe urmă şi-au schimbat părerea. Până la sfârşit, tonul este mai furios împotriva lui Winsting decât a noastră.

— Şi asta este mai rău decât furia împotriva *noastră,* pentru că-i acoperim?

— Mult mai rău, doamnă locotenent, spuse el făcând o grimasă şi întinzând mâna să ia o ceaşcă. De obicei oamenii nu-i suportă pe cei care li se opun. Iar noi atragem asemenea reacții ca un magnet, suntem un paratrăsnet. Ceea ce e mai bine să fim noi, decât guvernatorul.

— Doar dacă nu cumva guvernatorul chiar o merită, domnule.

— Cuvinte periculoase, doamnă locotenent, spuse Aradel umplându-şi ceaşca cu ceai clocotit, dintr-un vas mare, pus pe soba cu cărbuni ca să rămână fierbinte. Şi probabil nepotrivite.

— Ştii că umblă zvonul că ar fi corupt, spuse Marasi pe un ton scăzut.

— Ce *ştiu* eu este că suntem funcționari publici, spuse Aradel. Există şi aşa suficienți oameni cu hotărârea şi poziția socială adecvată pentru a supraveghea ce face guvernul. Slujba *noastră* este să menținem liniştea.

Marasi se încruntă, dar nu spuse nimic. Guvernatorul Innate *era* corupt, ştia aproape sigur acest lucru. Prea erau multe coidențe, prea multe mici ciudățenii în deciziile lui politice. Bineînțeles că nu la vedere, dar tendințele erau specialitatea lui Marasi şi totodată pasiunea ei.

Nu-şi propusese să descopere cu orice preț că liderul din Elendel vindea favoruri elitei oraşului, dar când identificase unele semne în acest sens, se simțise datoare să facă unele cercetări. Pe biroul ei, ascuns cu grijă sub un teanc de rapoarte obişnuite, se afla un registru în care adunase toate informațiile. Nimic concret, dar imaginea care se contura era clară pentru ea – deşi înțelegea că altuia i s-ar fi putut părea una nevinovată.

Aradel o studie cu atenție.

— Nu eşti de acord cu părerea mea, doamnă locotenent.

— Nu schimbăm lumea evitând întrebările grele, domnule.

— Atunci, ia-ţi libertatea de a le adresa. În mintea dumitale, doamnă locotenent, nu cu glas tare – şi mai ales nu oamenilor din afara acestui sediu. Nu ne putem permite să-i facem pe oamenii pentru care lucrăm să creadă că încercăm să-i subminăm.

— E nostim, domnule, spuse Marasi. Eu credeam că lucrăm pentru populaţia oraşului, nu pentru liderii ei.

Aradel se opri, cu ceaşca aburindă ridicată în aer.

— Probabil că aşa îmi trebuie, spuse el, apoi sorbi o înghiţitură dând din cap.

Îi simţi fierbinţeala fără să clipească. Oamenii din birou presupuneau că papilele lui gustative se uscaseră cu mulţi ani în urmă.

— Să mergem!

Îşi croiră drum prin încăpere spre cabinetul lui Aradel trecând pe lângă biroul la care şedea căpitanul Reddi. Bărbatul deşirat se ridică în picioare, dar Aradel îi făcu semn să se aşeze şi îşi scoase ceasul.

— Mai sunt... cinci minute până o să mă ocup de dumneata, Reddi.

Marasi îi aruncă un zâmbet căpitanului, ca pentru a-i cere scuze. Primi în schimb o privire încruntată.

— Într-o zi, remarcă ea, tot voi afla de ce mă urăşte omul acela.

— Hmm? făcu Aradel. Ah, i-ai furat postul.

Marasi călcă greşit şi, împiedicându-se, se ciocni de biroul locotenentului Ahlstrom.

— Poftim? întrebă ea grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe Aradel. Domnule?

— Rddi urma să devină asistentul meu, spuse Aradel când ajunseră în cabinetul lui. Era foarte bine situat pentru a prelua funcţia; angajarea lui era ca şi făcută când am primit solicitarea dumitale.

Marasi se înroşi până în vârful urechilor,

— De ce ar vrea *Reddi* să fie asistentul dumitale, domnule? Este poliţist de teren, detectiv senior.

— Toți au convingerea aceasta, că pentru a promova, trebuie să stai mai mult la birou decât pe teren, spuse Aradel. O tradiție stupidă, chiar dacă se aplică şi în ceilalți octanți. Eu nu vreau ca oamenii mei cei mai buni, fie ei bărbați sau femei, să înțepenească pe scaune. Rostul poziției de asistent este să creşti pe cineva proaspăt, care promite, şi nu să laşi un polițist cu multă practică la activ să ruginească.

Afirmația o făcu pe Marasi să pună multe lucruri cap la cap. Ostilitatea pe care o resimțea din partea multora nu se datora doar faptului că ea sărise peste gradele inferioare – mulți oameni cu titluri nobiliare făceau acelaşi lucru. Ci faptului că raliaseră toți lui Reddi, prietenul lor care fusese desconsiderat.

— Atunci..., spuse Marasi respirând adânc şi căutându-şi un punct de sprijin, ca să nu intre în panică. Dumneata consideri că eu sunt un element promițător?

— Sigur că da. Altfel de ce te-aş fi angajat?

Caporalul Maindew trecu pe lângă ei şi salută, iar Aradel îi aruncă în față ziarele mototolite.

— Nu se salută când suntem înăuntru, Maindew. Într-o zi o să-ți pierzi cunoştința dacă te pocneşti în frunte de câte ori trec eu lângă dumneata.

Aradel se uită în urmă la Marasi, în timp ce Maindew bolborosi o scuză şi se grăbi să dispară.

— E ceva în *dumneata,* Colms, îi spuse Aradel. Nu vorbesc de referințele strălucite menționate în dosarul dumitale. Nu-mi pasă ce note ai avut sau cum te-au apreciat oamenii aceia cu limbă de zinc de la biroul de avocatură. Mă interesează ceea ce ai scris despre schimbarea oraşului, idei valoroase. M-au impresionat.

— Eu... vă mulțumesc pentru aprecieri, domnule.

— Nu te flatez, Colms. Este doar o constatare.

Arătă cu degetul spre uşă.

— Scria în ziar[2] că guvernatorul se va adresa cetățenilor oraşului în această seară. Pun pariu că polițiştii din Octantul al Doilea o să ne ceară sprijinul ca să țină mulțimea sub control. Aşa că o să le trimit detalii despre stradă. Du-te cu ei, ascultă, şi pe urmă fă-mi un raport cu ce spune guvernatorul Innate şi fii atentă la reacțiile străzii.

— Da, domnule, spuse Marasi abținându-se să salute când îşi luă geanta şi alergă să-i prindă din urmă pe ceilalți.

2 În Elendel presa scrisă are un rol foarte important. Este urmărită cu mare intres atât de autorităţi, cât şi de oamenii de rând. THE HOUSE RECORD este unul dintre ziarele de „civilizaţie, societate şi cultură care reflectă viaţa cotidiană din Elendel (în volumul de faţă, în facsimil, prima pagină dintr-o ediţie de dimineaţă, redată în patru fragmente, respectiv pp. 115, 198, 287 şi 361). (În acest document, este inserată în pagina următoare – n.red.).

THE HOUSE RECORD

Market Opening
ERSE stocks +0.5
Commodities -2.1

The Weather
Gentle westerly winds will pick up by the evening.

1st of Doxil, 342
Morning Edition
Copyright 342, Lenno Calvar & Daughters & Sons

THE JOURNAL OF CIVILIZATION, SOCIETY, AND CULTURE

3¢/Issue
20¢/Week

"GENTLEMAN JAK IN THE CITY OF FOUNTAINS"

Part Six

"The Sinister Soiree!"

I need not remind my astute readers of the precarious situation in which I was left at the end of last week's column, but for those of you whose heightened tastes have just now led them from the gutters of disgraceful journalism to the noble pages of The House Record, let me present a short recapitulation.

Through the efforts alone of my silver tongue and tin-quick mind, I gained access to Lady Lavont's private party in New Seran wherein she planned to auction the only remaining buttons from the Lord Mistborn's favorite smoking jacket. Handerwym, my faithful Terrisman steward, had prised the information that the leader of the Cobblesguilders planned to steal the buttons by swapping them with impeccable forgeries at some point during the night.

As Handerwym watched the tin buttons from the hors d'oeuvres table, I rubbed elbows with Lady Lavont, and her inner circle, who found me completely enchanting. That was when the man in the striped white suit pointed a gun at me. *(Continued Below!)*

ELENDEL FEELS EFFECTS OF CORBEAU FLOODING

Higher commodities prices to impact market performance

As one of the Basin's key grain-producing regions struggles to rebuild following the breaking of the dam near Corbeau, unanswered questions still threaten the comfort of those at the heart of the Basin. The Argien-Ohr Financial Circle, Elendel's largest and most prestigious committee of bankers and other financial leaders, has called an emergency meeting to discuss sending aid to the flood-ravaged area. The biggest question haunting the Circle is if the investment of boxings and resources will be enough to affect the commodities markets, which are just now beginning to flourish under the predictions of grain harvests half as large as last year's.

"There are enough supplies in reserve to meet most demands over the next four months," says Lord Chapmot Heviers, a Circle member with strong ties to Corbeau. "But after that, most grain will start going to the highest bidder. If you own bakeries, you will think twice about selling loaves at five clips each when you could be selling whiskey at forty clips a bottle."

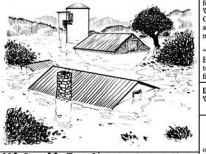

Reckless Roughian Apprehends, Kills Marksman

A year has passed since the Fourth Octant Constabulary's unpopular Decision to deputize the controversial former Roughs lawman Lord Waxillium Ladrian, and the Octant continues to run from a long List of Embarrassments the man has caused.

Foremost are Waxillium "Wax" Ladrian's reckless Efforts to apprehend the notorious Marksman, who stole from institutions essential to the Commerce of our Grand City and took the life of an Innocent Child.

"Wax's" latest caper, though successful, also ended in the death of the accused (as well as an unidentified Bystander), robbing the City of the chance to see Justice done with a proper Trial. In the process Ladrian destroyed the motorcar of Lady Dorise Chevalle who was enjoying a leisurely Drive, and shot up the accounting offices of Linville & Lyons, doing over 400 Boxings of damage. Both have retained solicitors.

Lord Waxillium "Wax" Ladrian

DISTURBANCE At Lord Winsting Innate's cottage— *See Bash, Column 8.*

CADMIUM MISTING slows time to "pulse" through stodgy board meetings—*See Bash, Column 4.*

FAMOUS BAKER decorates exquisite pastries with flakes of ataum—*See Bash, Column 5.*

Vif Sparkle Tonic!
CURES FATIGUE!
Doctors Fronks & Selvest Vif have the remedy for drowsiness and irritability caused by animalcules, ulcers, and poor nutrition.
Remember What the Doctors Say! Drink Vif Sparkle Tonic Every Day!

PECTIN-ADE
THE BASIN'S FAVORITE SNACK
Try all eight flavors! Only 10 clips a box. You'll be glad you stayed for PECTIN-ADE!

Aluminum Doorknobs & Locks. Don't leave yourself vunerable to Allomantic ruffians. We install within the week! 42 Alamus St.

Can you tell a story? Calour Publications is looking for novels in the alloy of Bechare's *The Horribles* and Ausdenee's *Fear & Ferociousness*. Apply with samples at Calour & D. & S. 211 Morise. The Hub, 6th Octant.

Investors Wanted. Investing in electrics will grow your wealth. Contact S.T., 15 Stranat Place.

"Street Racing" Threatens Grand Old Sport

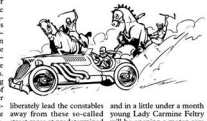

What do you hear the closer one gets to the Hub and the hour gets later? Motorcar engines growling like Roughs beasts and the yell of tires ripping up the roads. It has been half a decade at least since one could hear the nighttime clipclop of horseshoes on cobble and the chirping of crickets. In the last six months, young ladies and lordlings—some of them the very children of our readers!—have taken to racing each other through some of our best-known streets. The betting and exchange of boxings began not long after, and the youths began paying gangs of street urchins to deliberately lead the constables away from these so-called street races at predetermined times.

Hardest hit is the 3rd Octant with its slurry of parallel roads and long straightaways, and in a little under a month young Lady Carmine Feltry will be opening a motor-cars only circuit at the old fairgrounds abutting the Irongate River.

(Continued on Back.)

ALL Children Love SOONIE PUPS

You can move its legs!
Real Fur!
Your child's new best friend!
Only 75 clips, or one-Boxing-fifty for two.

GUEST EDITORIAL: THE NUISANCE OF NEGLIGENT COINSHOTS!

In the last sixteen months I have replaced three lampposts, an iron gate, and two steeple spires, all at my Madsen Ways house. My residence in the 6th Octant, much nearer the Hub, has needed twice that attention due to it being on the main route of Coinshot couriers. Motor cars, carriages, bronze statues. None of these is safe from similar fates. Must our fine neighborhoods look like a return to the World of Ash?

No! Let us take back our dignity! *(Continued on Back.)*

AND IT'S BEDTIME WITHOUT SUPPER, TOO.

VISITORS from other WORLDS

Rarely does The House Record bring news of the sensational, but the reputable Lady Nicelle Sauvage of New Seran has contacted us with a report that will shock you.

"I was lost in the mountains south of the Southern Roughs," said Sauvage. "And my fellow travellers had either left me or died. That's when I came upon a mountain pool of the most perfect blue, fed by the melting snows of the heights. Harmony, but I thought I'd reached Paradise."

As twilight struck early, as it is wont to do in the mountains, Sauvage saw a hunched figure by the pool. "Just a shadow, really," she said. "Piercing eyes, and a face like some otherworldly beast from one of those hideous pulp stories. I regret to say I hadn't the courage to engage this Visitor. Instead, its horrible visage struck right at my heart. I let preservation instinct take over and ran for an hour before making camp elsewhere." *(More on Back, Column 4.)*

The Sinister Soiree!

I described my assailant as wearing a striped white suit, but that is not as specific as it may seem. In Elendel, someone dressed as described would stick out like afternoon tea among koloss, but in New Seran the men run about in such vibrant suits that one would almost think they are all performers late for the circus. So I will be more specific. The gunman also wore mustaches waxed straight horizontal to a perfect point. The women on both sides of him stood back not only because he had brandished a gun, but also because they feared losing eyes to the sharp and glistening facial hair.

I burned what little tin reserves I had left. (You will recall that I detailed the episode last week in "A Sport of Spirits" where I'd been forced to flare most of my tin to counteract the effects of winning a gentlemanly impromptu wine-sipping contest earlier in the evening.)

"Stand down, sir," I said, cursing myself for leaving Glint in my outer jacket taken by the servant when I'd entered the party. Had I become so soft since leaving the Roughs that I felt comfortable enough without Glint on my very person? Never! Unconsciously I knew that even without my trusty sidearm I was a match for any person in the room. Had I not bested the tribes at the Pits of Eltania? Was I not the first to bring back tales of the slopes of the Ashmounts, now gone green with vegetation? And wasn't it I that had domesticated the fabled long-necked horses of the Plains of Kaermeron?

"I shall not lower this gun," said the man, "until you pay for your crimes."

My enhanced senses picked up a faint tremor in the man's speech. I noticed the almost imperceptible flicks of his eyes to the right and left. This wasn't one of the Cobblesguilder henchmen as I'd at first thought. He was a man looking for revenge, and he wasn't entirely sure if I was the one from whom he should exact it.

"Let us talk this through peaceably," I suggested. I gently removed Lady Lavont's trembling fingers from my arm. "All will be solved, my lady," I said, detecting a faint gasp in her breathing as my fingers brushed hers for so short a moment.

Mustaches straightened. "You killed my brother three years back in the Roughs near Lowgrar," he said.

I needed time to think on his accusation, so I stepped forward, raised my hands in the air, and said, "As you can see, I am unarmed." I turned in a circle, displaying to the crowd that I in fact had no sidearm. And yes, bravely, I turned my back on Mustaches, a quick heartbeat slowing to a more reasonable pace.

As I turned, I thought through my predicament. It was true that some three years back I had found myself in the vicinity of Covingtar. But had I killed someone's brother there? No doubt I had left many a man brotherless, but never intentionally. The very thought of killing a man for the express purpose of leaving another man brotherless is highly repugnant to me.

"I am not the man you seek," I said, raising my glass for another sip because, by the Faceless, if I was going to die I would do it drinking a fine Chamblis Montreau 328.

The gun barrel shook more. If my gambit failed, I would sport yet another bullet scar on my strapping abdomen. Skin and muscle would heal, but the finely-woven shirt had been a gift from the daughter of the owner of Gilles & Gilles—on the corner of Canton Avenue and Tronchesau Way—tailors of exquisite and tasteful dress shirts for fashionable and high society types. I did not wish it to be spoiled with my worthy blood.

"Then who are you?" asked Mustaches, his gun's barrel stopping more. The moment of danger was not yet over, but my own breathing evened out. My enhanced senses found Mustache's gazelle-eyes, trusting in his uncertainty of my identity.

As I turned, I thought through my predicament. It was true that some three years back I had found myself in the vicinity of Covingtar. But had I killed someone's brother there? No doubt I had left many a man brotherless, but never intentionally. The very thought of killing a man for the express purpose of leaving another man brotherless is highly repugnant to me.

"I am not the man you seek," I said, raising my glass for another sip because, by the Faceless, if I was going to die I would do it drinking a fine Chamblis Montreau 328.

The gun barrel shook more. If my gambit failed, I would sport yet another bullet scar on my strapping abdomen. Skin and muscle would heal, but the finely-piercing me through the right carlobe, a hole that no doubt would make the honorable Handerwym jealous of the metalminds I might hang there).

"A drink," I roared. "A drink for my friend! For I too wish it to be spoiled with my worthy blood.

"Then who are you?" asked Mustaches, his gun's barrel stopping more. The moment of danger was not yet over, but my own breathing evened out. My enhanced senses found Mustache's gazelle-eyes, trusting in his uncertainty of my identity.

As I turned, I thought through my predicament. It was true that some three years back I had found myself in the vicinity of Covingtar. But had I killed someone's brother there? No doubt I had left many a man brotherless, but never intentionally. The very thought of killing a man for the express purpose of leaving another man brotherless is highly repugnant to me.

"I am not the man you seek," I said, raising my glass for another sip because, by the Faceless, if I was going to die I would do it drinking a fine Chamblis Montreau 328.

The gun barrel shook more. If my gambit failed, I would sport yet another bullet scar on my strapping abdomen. Skin and muscle would heal, but the finely-

"Naturally," I said with humility. "Surely you have heard of me."

"So you ain't that Waxillium Ladrian fellow?"

"By the Survivor, no!" My anger rose without warning. Many a man had met the righteous end of my knuckles for such a comment, but here in the barely civilized reaches of the Outer Cities, I knew I mustn't punish this ill-informed yokel for his folly.

"My good man, no," I said more calmly and letting out a generous laugh. He shakily reholstered his pistol. A crooked smile began beneath those knife-like mustaches of his. I approached him like I would a prairie lion, but heartbeats later I was slapping him on the back like an old friend (and narrowly avoiding the end of one of his mustaches bring me face to face with Old Ironeyes.

I pushed through the crowd toward the only source of reliable tin in the room. The Lord Mistborn's clasps of waxing, which I now knew to be counterfeit—

—Continued next week!!—

THE BEST OF THE BASIN!
Gentleman Jak Recommends a Chamblis 328 with a box of Doxonar Brand Cigars

All Gentleman Jak's Adventures from the pages of The House Record, compiled for the first time and annotated by his faithful Terrisman scribe. Available now at fine book shops in all Octants!

A WAR TO END THE WORLD! SadlerMis & Bulssonommes' A LOVE TO SPAN ETERNITY!

A HERO FOR ALL AGES

The NEW Historical OPERETTA on stage NOW at CLARVONNE'S THEATER 1818 Bonnweather Way

Sursa imaginii: https://i.pinimg.com/originals/5f/42/a4/5f42a44c7cdfda0e310255ce629fae6a.jpg – activ la data de 24.03.2020

6

Wax zbura pe deasupra Elendelului, cu pălăria legată cu şireturi sub bărbie şi mantia-de-ceaţă fluturându-i în spate ca un drapel. Dedesubt, oraşul fremăta şi se mişca, oamenii mişunau pe străzi cum curge sângele prin artere. Unii îi aruncau câte o privire, dar cei mai mulţi îl ignorau. Aici allomanţii nu erau o raritate, ca în Ţinuturile Necruţătoare.

Atât de mulţi oameni, îşi spuse Wax executând o împingere într-o fântână ce întruchipa contopirea cetţurilor în trupul lui Armonie, o siluetă cu braţele ridicate, pe care brăţările străluceau aurii peste cuprul înverzit. Pe bordura ei de piatră şedeau câteva femei, în apă se zbenguau copiii. Automobile şi trăsuri trase de cai alergau pe lângă ea dispărând pe străzile laterale, grăbindu-se spre alte drumuri, după treburile întotdeauna importante ale vieţii citadine.

Atât de mulţi oameni – iar aici, în Octanlul al Patrulea un procentaj înspăimântător dintre ei se afla în responsabilitatea lui. În primul rând, el era cel care plătea salariile sau îi supraveghea pe cei care făceau acest lucru; pe solvabilitaea casei lui se baza stabilitatea financiară a mii şi mii de oameni. Şi asta nu era decât o parte din întreg; căci prin locul pe care îl ocupa în Senat, el îi reprezenta pe toţi cei care lucrau pentru el sau care trăiau pe proprietăţile lui.

Existau două diviziuni în Senat. Pe de o parte sunt reprezentanţii profesiilor, care erau aleşi şi care veneau şi plecau după cum se schimbau nevoile oamenilor. Pe de altă parte erau locurile caselor nobiliare, stabile şi imuabile, neinfluenţate de capriciile alegătorilor. Guvernatorul, ales de cei ce ocupau aceste locuri, prezida peste toţi.

Un sistem destul de bun, care îl punea însă pe Wax în situaţia de a purta de grijă unor mii de indivizi pe care nu avea cum să-i cunoască. Simţi o tresărire a

ochiului şi se răsuci împingând într-o bară de metal lăsată cu neglijenţă să iasă din peretele unei locuinţe.

Situaţia era mai bună în oraşele din Ţinuturile Necruţătoare, unde cunoşteai pe toată lumea. De aceea te puteai ocupa de toţi, *simţind cu* adevărat că faci ceva semnificativ. Marasi ar spune că din punct de vedere statistic era mai eficient să-ţi conduci casa de aici, pentru a spori nivelul general de fericire al oamenilor, dar el nu era un om al cifrelor; el avea încredere în instinct. Iar instinctul îl avertiza că îi lipsea cunoaşterea oamenilor pe care îi servea.

Wax aterizează pe un turn de apă înalt, din apropierea cupolei de sticlă a celei mai mari Biserici a Supravieţuitorului din octantul său. Credincioşii erau înăuntru, la slujbă, deşi mulţi dintre ei vor veni la apusul soarelui să întâmpine ceaţa. Biserica venera ceaţa şi, cu toate acestea, prin domul acela de sticlă oamenii erau despărţiţi de ea. Wax dădu din cap, apoi împinse pentru a înainta de-a lungul canalului din apropiere

Trebuie să fi terminat până acum, îşi spuse Wax. *Probabil că se află la unul dintre cheiurile din apropiere şi ascultă clipocitul apei...*

Zboară mai departe de-a lungul canalului plin de bărci. Pe Promenada Tindwyl, desfăşurată pe malul canalului, era aglomeraţie mare – mai mare decât de obicei. Tumultul vieţii. Era greu să nu te simţi subjugat de marele oraş, înghiţit, copleşit, mărunt. În Ţinuturile Necruţătoare, Wax făcuse mai mult decât să impună legea; o interpretase, o revizuise când fusese nevoie. *El fusese* legea.

Aici trebuia să facă balet printre ego-uri şi secrete.

Încercând să găsească docul pe care îl căuta, Wax fu surprins să descopere în cele din urmă explicaţia aglomeraţiei de pe promenadă. Era acaparată de un grup compact de bărbaţi purtând anumite însemne. Wax trecu pe deasupra lor, descoperind uluit în mijlocul pichetului o mică echipă de poliţişti din octantul local – erau complet încercuiţi de oamni care vociferau şi agitau pancarte cu violenţă.

Wax pluti în jos şi împinse uşor în cuiele din scândurile promenadei, ca să-şi frâneze coborârea. Aterizã ghemuit într-o nişă din apropiere, cu mantia umflată de vânt şi armele clincănind.

Oamenii din pichet îi aruncară o privire fugară, pe urmă se risipiră, fiecare apucând-o în altă direcție. Wax nu trebui scoată nici măcar un singur cuvânt. În câteva clipe, polițiştii asediați ieşiră la suprafață precum pietrele pe câmpie, după ce solul a fost spălat de o ploaie neaşteptată.

— Mulțumim, domnule, spuse căpitanul lor, o femeie ceva mai în vârstă, al cărei păr se ițea de sub chipiu drept ca o mătură, desfăşurat de jur împrejurul capului.

— Devin violenți? întrebă Wax uitându-se după ultimul care dispărea din pichet.

— Nu le-a plăcut că am încercat să-i evacuăm de pe promenadă, Doborâtorule, spuse femeia.

O cuprinse un frison.

— Nu ne-am aşteptat să iasă atât de rău, atât de repede.

— Nu pot spune că-i învinuiesc prea mult, zise unul dintre ceilalți polițişti, un individ cu un gât lung ca o țeavă de pistol.

Colegii se întoarseră spre el şi omul îşi băgă capul între umeri.

— Uitați ce este, nu puteți spune că nu aveți amici printre ei. Nu puteți spune că nu i-ați auzit bombănind. În oraşul ăsta trebuie să se schimbe ceva. Eu atât am de zis.

— Nu au dreptul să blocheze o arteră principală, spuse Wax, oricare ar fi nemulțumirile lor. Duceți-vă înapoi la sediul vostru, iar data viitoare asigurați-vă că veniți cu mai mulți oameni.

Polițiştii încuviințară şi o luară din loc. Nodul de pietoni de pe promenadă se descâlci treptat, iar Wax dădu din cap îngrijorat. Cei care organizau greva aveau *într-adevăr o* nemulțumire. Descoperise câteva situații problematice asemănătoare şi în alte câteva fabrici al căror proprietar era – program de muncă

prelungit, mediu dăunător – şi din acest motiv fusese silit să concedieze câțiva supervizori. Îi înlocuise cu alții, care angajaseră şi mai mulți oameni, pentru schimburi mai scurte, astfel încât în prezent nu existau mulți locuitori în oraş care să nu aibă de lucru. Pe urmă însă fusese nevoit să mărească salariile, astfel încât oamenii să poată trăi muncind în ture mai scurte – ceea ce dusese la scumpirea produselor. Timpuri dificile. Iar el nu avea răspunsuri, nu pentru problemele de acest fel.

Umblă puțin pe jos în lungul promenadei atrăgând nu puține priviri ale celor pe lângă care trecu. Şi curând găsi ceea căuta. Wayne era aşezat pe un ponton îngust din apropiere. Îşi scosese pantofii şi şosetele, băgase picioarele în apă şi privea pierdut în lungul canalului.

— Salut, Wax, spuse el fără să se uite la acesta când se apropie.

— A mers prost? întrebă Wax.

— Ca întotdeauna. Ciudat lucru. În cea mai mare parte a timpului nu mă deranjează că sunt ce sunt. Azi însă, da.

Wax se ghemui lângă el, punând mâna pe umărul bărbatului mai tânăr.

— Te întrebi vreodată dacă n-ar fi trebuit să mă împuşti, pur şi simplu? întrebă Wayne. Atunci când m-ați găsit, tu şi cu John?

— Nu am obiceiul să trag în oameni care nu pot să tragă la rândul lor, răspunse Wax.

— Poate doar mă prefăceam.

— Nu. Era imposibil.

Wayne era un tânăr de 16 ani când îl găsiseră Wax şi Jon Deget Mort – un jurist care îi fusese îndrumător lui Wax – ghemuit într-un spațiu strâmt de sub o casă, cu mâinile la cap şi scâncind, plin de colb. Wayne pretinsese că răsunaseră focuri de armă chiar în clipa când era tras afară de Deget Mort. Împuşcături pe care numai el le auzea răzbăteau dinspre fântână...

— Oricare dintre băieții pe care-i întâlnim şi pe care-i prindem, spuse Wayne. Oricare ar putea fi ca mine. De ce eu am primit a doua şansă, iar niciunul dintre ei, nu?

— Noroc.

Wayne se întoarse să-i vadă ochii.

— Le-aş da puştilor ălora a doua şansă, dacă aş putea, spuse Wax. Poate au avut şi ei momente de îndoială, de regret. Dar cei în care tragem nu sunt neînarmați, nu se ascund, nu sunt dornici să fie duşi la adăpost. Îi găsim când ucid. Iar dacă atunci, demult, te-aş fi găsit cu prilejul unui jaf armat, te-aş fi ucis şi pe tine.

— Nu minți, nu-i aşa?

— Bineînțeles că nu. Te-aş fi împuşcat fix în cap, Wayne.

— Eşti prietenul meu, spuse Wayne. Mulțumesc. Wax.

— Eşti singura persoană pe care o cunosc, care se poate înveseli când îl asigur că-l omor.

— Nu m-ai asigurat că mă omori, spuse Wayne, trăgându-şi şosetele. M-ai asigurat că m-ai fi omorât. Ai folosit un timp trecut.

— Cunoştințele tale de gramatică sunt surprinzătoare,

zise Wax, având în vedere cât de des o maltratezi.

— Nimenea nu cunoaşte vaca mai bine decât măcelarul, Wax.

— Presupun..., spuse Wax ridicându-se în picioare. Cunoşti o femeie pe nume Idashwy? O feruchimistă.

— Alergătoare-de-oțel?

Wax dădu din cap afirmativ.

— N-o cunosc, spuse Wayne. Ori de câte ori mă duc în Sat, mă alungă. Total neprietenos!

După câte ştia Wax, era un neadevăr. Din când în când Wayne îmbrăca robe terrisiene, împrumuta accentul acestor oameni şi se furişa să petreacă printre ei câteva zile. Într-un final dădea de bucluc pentru că-i spunea o grosolănie vreunei tinere, însă nu era dat afară. Îi inducea în eroare şi pe ei, cum

făcea cu majoritatea oamenilor, până când se plictisea şi pleca singur.

— Să vedem ce putem afla, spuse Wax făcând cu mâna unei gondole care trecea pe canal.

— Cinici bancnote pentru un coş cu mere? Ăsta este furt curat!

Marasi ezită în mijlocul străzii. Venise cu maşina până la Pivot, apoi o lăsase în grija birjarilor, care o păzeau şi o alimentau cu combustibil în schimbul unei sume de bani, cu intenția de a parcurge restul drumului pe jos. Risca să fie aglomerație la Pivot.

Aşa ajunse lângă această mică piață amenajată pe stradă, unde se vindeau fructe. Nu-i veni să creadă când văzu că un vânzător cerea – într-adevăr – cinci *bancnote* pentru un coş. N-ar fi trebuit să coste mai mult de jumătate din această sumă. Maximum. Le văzuse pentru o mână de bănuți,

— Le-aş putea lua de la taraba lui Elend cu un preț mult mai mic, spuse un cumpărător.

— Păi, de ce nu te duci matale să vezi dacă mai are? zise netulburată proprietara căruței.

Clientul o şterse din loc, lăsând-o pe proprietară cu eticheta ei cu tot, înscrisă cum era cu prețul ridicol. Marasi se încruntă, apoi aruncă o privire de-a lungul şirului de tarabe, butoaie şi căruțe.

Peste tot cantități ciudat de mici. Se apropie de proprietara cu prețuri mari; femeia se ridică țeapănă, fluturându-şi părul împletit şi băgă mâinile adânc în buzunarele şorțului.

— Doamnă ofițer, salută ea.

— Cinci e cam mult, nu-i aşa? întrebă Marasi luând un măr. Dacă nu sunt umplute cu atium.

— Fac ceva ilegal? întrebă femeia.

— Ai dreptul să stabileşti ce preț vrei, spuse Marasi. Mă întrebam doar ce ştii dumneata şi nu mai ştie nimeni altcineva.

Femeia nu răspunse.

— A întârziat transportul? întrebă Marasi. A fost slabă recolta de mere?

Femeia oftă.

— Nu merele, doamnă polițist. Ci transporile de cereale care vin din est. Pur şi simplu nu au sosit. S-au blocat din cauza inundațiilor.

— Este cam devreme să facem speculă cu prețul alimentelor, nu crezi?

— Scuză-mă, doamnă polițist, dar dumneata ştii câtă hrană consumă oraşul ăsta? Un transport lipsă şi am ajuns la foamete, ăsta-i adevărul.

Marasi privi din nou în lungul pieței. Alimentele dispăreau rapid, cele mai multe – din câte îşi putea da ea seama fiind vândute de unul şi acelaşi grup de oameni. Speculanți care preluau fructele şi sacii de cereale. Oraşul nu se afla în pragul foametei, aşa cum pretindea proprietara acestei căruțe – existau provizii care puteau fi scoase pe piață dar veştile proaste se răspândesc mai repede decât bat vânturile molcome. Şi era foarte posibil ca femeia să aibă dreptate, să reuşească să-şi vândă merele la un preț excepțional până se vor calma lucrurile, peste câteva zile.

Marasi dădu din cap, lăsă mărul jos şi îşi văzu de drum spre Pivot. Aici era întotdeauna aglomerație, oameni pe promenadă, vehicule pe străzi încercând să-şi croiască drum spre inelul care împrejmuia Centrul. Azi erau şi mai mulți oameni, tumultului obişnuit adăugându-i-se mulțimile atrase de discurs, blocând traficul. Marasi abia dacă reuşea să zărească statuia lui Vin, Războinicul în Ascensiune, şi pe aceea a soțului ei, ivindu-se deasupra gloatei pe Câmpul Renaşterii.

Se alătură unui grup de polițişti de-abia sosiți, aflați la ordinele lui Aradel, şi ale căror trăsuri stăteau la coadă după maşina ei. Înaintară cu toții pe străzi, deplasându-se pe jos spre sediul Executivului. Guvernatorul prefera să li se adreseze oamenilor de pe treptele acestuia, câteva străzi mai departe de Pivot, în Octantul al Doilea.

Curând, ajunseră în piața amplă din fața sediului. Aici era şi mai greu să mişti, dar, din fericire, polițiştii din acest octant îşi făcuseră treaba – împrejmuiseră

cu funii diverse zone în partea din față a pieței şi pe laterale. Într-una dintre ele se afla tribuna demnitarilor şi a nobililor veniți să asculte discursul. Într-alta se adunaseră polițiştii octantului supraveghind şi căutând să descopere hoții de buzunare, prin mulțimea adunată între trepte şi Arhiva Națională. Alți polițişti patrulau printre oameni; pe ofițeri îi identificai imediat, după penele albastre de la pălărie.

Marasi şi locotenentul Javies, comandantul echipei de teren, se îndreptară spre Arhiva Națională unde colegii din Octantul al Doilea îi lăsară să treacă. Aici dirija un polițist mai bătrân, cu mustață, ținând sub braț un coif cu două pene, însemnul gradului de căpitan. Când îi văzu pe Marasi, Javies şi echipa, omul se înseninã.

— Vasăzică, Aradel mi-a trimis până la urmă întăriri, exclamă el. Minune de rugină! Voi duceți-vă să supravegheați latura de est a pieței, pe strada Longard. Acolo se adună fierarii şi situația nu arată prea bine. Aş zice că pichetele lor nu sunt binevenite. Poate că mai multe uniforme de poliție îi vor determina să fie mai reținuți.

— Domnule, spuse Javies salutând. Grupurile de oameni se împing spre treptele sediului! Cu respect, domnule, nu vreți să ne ducem acolo?

— Locul acela este în jurisdicția gărzilor guvernatorului, domnule locotenent, spuse căpitanul. Ne resping dacă încercăm să intervenim pe terenul propriu-zis al sediului. Nişte boi de Cositorieni. Nu catadicsesc să ne avertizeze că guvernatorul intenționează să se adreseze poporului şi pe urmă aşteaptă de la noi să facem ordine în haosul ăsta, ca şi când nici n-ar fi mare lucru.

Javies salută şi echipa lui o luă imediat din loc.

— Sir, zise Marasi rămânând în urmă. Inspectorul-şef Aradel vrea să-i duc un raport de la fața locului despre discurs. Credeți că aş putea obține un loc în tribună, ca să-l pot asculta?

— Nicio şansă, spuse căpitanul. Toate nepoatele şi dădacele din casele lorzilor au solicitat să participe; dacă mai trimit pe cineva pe deasupra, mă spintecă.

— Mulţumesc oricum, domnule. Voi încerca să străbat mulţimea şi să ajung în faţă.

Marasi plecă.

— Aşteaptă, doamnă poliţist, spuse bătrânul. Nu cumva te cunosc?

Marasi se întoarse roşind.

— Sunt...

— Fiica Lordului Harms! spuse bătrânul căpitan. Ticălosul! Asta este! Ei, haide, nu te înroşi. N-am spus-o ca o insultă, copilă. Eşti cine eşti şi cu asta basta. Îmi place tatăl dumitale. Era destul de slab la jocul de cărţi încât să-mi facă plăcere să joc cu el, dar avea grijă să nu parieze prea mult, ca să mă simt stânjenit când câştigam.

— Domnule...

Informaţiile despre originea ei, tratate cu discreţie cândva, se răspândiseră la un moment dat în toată înalta societate. A sta în preajma lui Waxillium, care stârnea numai valuri, avea şi neajunsuri. Aşa că mama ei avea *într-adevăr* oarecare dreptate să-şi exprime nemulţumirea în scrisori.

Marasi îşi accepta statutul cu seninătate. Ceea ce nu însemna că-i plăcea să i se facă reproşuri. Totuşi, remarcabilii ofiţeri mai bătrâni, cum era acesta... ei bine, ei veneau dintr-o epocă în care se considera că aveau dreptul să spună orice, mai ales despre subordonaţi.

— Mai este loc printre jurnalişti, micuţă Harms, spuse el arătându-i locul cu degetul. Acolo, spre nord. Nu prea se vede de-acolo, pentru că ai trepte în faţă, dar se aude foarte bine. Spune-i poliţistului Wells, care stă de pază lângă frânghie, că am zis eu să-ţi dea voie să treci şi salută-l pe tatăl tău din partea mea.

Marasi duse mâna la chipiu, luptându-se în continuare cu un amestec de ruşine şi indignare. Căpitanul nu voia să zică nimic deosebit prin

comentariile lui. Dar, fir-ar să fie, se luptase toată viața cu situația ei, ascunsă sub preş, nevoită să trăiască din miri ce, pentru că tatăl ei refuzase s-o recunoască. Măcar printre poliţişti, n-ar putea fi cunoscută pentru realizările ei profesionale, şi nu pentru felul cum venise pe lume?

Totuşi nu avea de gând să rateze ocazia unui loc mai bun, aşa că începu să şi-l caute înconjurând piața înspre secțiunea pe care i-o indicase căpitanul.

Ce-a fost asta? se miră Wax. Se răsuci mutându-şi privirea de la grupul de cerşetori pe care îi luase la întrebări.

— Wax? strigă Wayne abandonând un alt grup. Ce...

Wax îl ignoră, luptându-se să ajungă prin mulțime spre ceea ce văzuse. Un chip.

Nu este posibil.

Gesturile lui disperate atraseră strigăte nemulțumite din partea unora şi doar priviri încruntate din partea altora. Trecuseră vremurile când un nobil, fie el şi allomant, te putea reduce la tăcere cu o simplă privire. În cele din urmă, Wax dădu peste un spațiu gol şi se răsuci. *Unde?* Înnebunit, cu toate simțurile la pândă, lăsă să cadă carcasa unui cartuş gol şi împinse în ea, țâşnind brusc vreo trei metri deasupra celorlalți. Cu priviri scrutătoare se roti în loc cu mantia fluturând.

Şirul nesfârşit de oameni de pe Promenada Tindwyl continua să se scurgă înspre Pivot, în apropierea căruia părea că va ține o cuvântare guvernatorul. *Periculoasă mulțimea aceea,* remarcă el cu o parte a minții. Prea mulți oameni îmbrăcați ponosit, cu figuri amărâte. Problemele de pe piața muncii deveneau din ce în ce mai grave. Jumătate dintre locuitorii oraşului erau plătiți prost şi munceau prea mult. Cealaltă jumătate nici nu aveau un loc de muncă. Surprinzătoare dicotomie.

La toate colțurile se vedeau o mulțime de pierde-vară. Acum se îndreptau toți în aceeaşi

direcție, într-un șuvoi continuu. Oricând se puteau transforma în torente învolburate exact ca râurile care se revărsau peste stânci. Wax ateriză cu inima bubuindu-i în piept precum tobele la un marș. De această dată era sigur. *Îl văzuse* în mijlocul mulțimii pe Tan cel Sângeros. Străfulgerarea unei fețe familiare, ucigașul antreprenor de pompe funebre, ultima persoană pe care o vânase Wax în Ținuturile Necruțătoare înainte de a veni în Elendel.

Omul care provocase moartea lui Lessie.

— Wax?

Wayne se precipită spre el.

— Wax, ești bine? Arăți de parc-ai fi înghițit un ou găsit la streașină.

— N-am nimic, spuse Wax.

— Ah, spuse Wayne. Atunci mutra pe care am văzut-o să presupun că era doar pentru că te gândeai la iminenta căsătorie cu Steris?

Wax oftă, întorcându-se cu spatele la mulțime. *O închipuire. Probabil că a fost o închipuire.*

— Aș vrea să-i dai pace lui Steris. Nu e așa rea cum zici tu.

— Așa ai zis și despre calul ăla pe care l-ai cumpărat – ții minte, cel care nu m-a mușcat decât pe *mine?*

— Roseweather nu avea gusturi rele. Ai găsit ceva?

Wayne dădu din cap că da și îl trase în afara aglomerației.

— Domnișoara alergătoare-de-oțel s-a stabilit în împrejurimi, e adevărat, spuse el. Și-a luat o slujbă și ține registrele contabile pentru un bijutier care stă un pic mai încolo. Dar n-a mai venit la muncă de o săptămână. Bijutierul a trimis pe cineva la apartamentul ei, dar n-a răspuns nimeni la ușă.

— Ai adresa? întrebă Wax.

— Bineînțeles.

Wayne arboră un aer ofensat și își îndesă mâinile în buzunarele hainei.

— Mi-am făcut rost și de un ceas de buzunar nou.

Ridică în sus unul făcut din aur, cu încrustații de opalin pe cadran..

Wax oftă. După o scurtă incursiune până la bijutier ca să restituie ceasul – Wayne crezuse că îl putea lua la schimb, după cum susținea, pentru că fusese pus pe tejghea într-o simplă cutie de sticlă –, urcară strada înspre cartierul Bournton.

Zona avea un renume bun, ceea ce, din nefericire, însemna că era lipsită de orice specific local. Nu se puteau scoate rufele la aerisit în fața clădirilor, oamenii nu şedeau pe trepte. În schimb, de-a lungul străzilor se aliniau case albe şi blocuri de apartamente, împodobite în jurul ferestrelor de la ultimul etaj cu grilaje de fier forjat terminate în vârfuri de sulițe. Verificară adresa întrebând pe stradă un localnic şi în cele din urmă ajunseră în fața blocului pe care îl căutau.

— Mi-ar plăcea să locuiesc într-o bună zi într-un loc elegant ca ăsta, zise Wayne melancolic.

— Wayne, locuieşti într-o vilă.

— Nu e elegantă. Este *opulentă*. Mare diferență.

— Adică?

— Are de-a face mai ales cu paharele din care bei şi cu operele de artă pe care le atârni pe pereți.

Wayne avea un aer ofensat.

— De-acum trebuie să ştii toate lucrurile astea, Wax, fiind aşa bogat cum eşti.

— Wayne, practic şi tu eşti bogat, după ce ai primit recompensa pentru cazul Vanishers.

Wayne ridică din umeri. Nu se atinsese de partea din bani ce-i revenise, achitată în cea mai mare parte în aluminiu recuperat de la Miles şi banda lui. Wax porni înainte, să urce scările care înconjurau clădirea. Idashwy locuia la ultimul nivel, într-un apartament mic din dos, cu vedere doar spre spatele altor clădiri. Wax scoase pistolul „Răzbunare” din tocul lui apoi bătu, aşteptând de partea cealaltă a uşii pentru eventualitatea că cineva ar fi tras prin ea.

Niciun răspuns.

— Frumoasă uşă, spuse Wayne vorbind cu glas şoptit. Lemn de bună calitate.

O deschise izbind-o cu piciorul.

Wax puse pistolul în poziție de tragere şi Wayne se repezi înăuntru prelingându-se pe lângă perete pentru a nu fi luminat din spate. În clipa următoare găsi un întrerupător şi aprinse lumina electrică în apartament.

Wax ridică pistolul lângă cap, îndreptându-l spre tavan şi se strecură la rândul lui înăuntru. Nu era mare lucru de văzut în apartament. Grămada de pături stivuite într-un colț servea probabil drept pat. Wax folosi vederea de oțel dar nu sesiză nicio bucată de metal în mişcare. Totul era încremenit şi calm.

Wax aruncă o privire în baie, în timp ce Wayne intră în cealaltă încăpere din apartament, o bucătărie. Țevi interioare pentru baie, lumină electrică. *Era o* locuință modernă. Cei mai mulți dintre Terrisieni susțineau că preferau o viață simplă. Ce o făcuse pe ea să plătească pentru aşa ceva?

— Ah, la dracu, spuse Wayne din bucătărie. Asta nu-i frumos.

Wax veni şi el, cu pistolul pregătit, şi aruncă o privire la bucătărie, pe după colț. Era mare doar cât să încapă o persoană întinsă pe jos. Îşi dădu seama de asta, pentru că pe podea zăcea cadavrul unei femei, cu o gaură mare în piept privind cu ochi goi spre cer.

— Se pare că vom avea nevoie de un nou suspect principal, Wax, zise Wayne. Cel de față refuză pur şi simplu să nu fie deja mort.

★

Poziția lui Marasi la rostirea discursului se dovedi a fi exact ce i se spusese: într-o nişă îngustă formată în mijlocul mulțimii de scara laterală aflată în curtea din față a sediului. Membrii corpului de presă din jurul ei strângeau în mâini creioane şi carnete de însemnări, pregătiți să noteze citate şi instantanee din alocuțiunea guvernatorului, pe care să le fo-

losească ulterior pentru titluri atrăgătoare. Marasi era singurul polițist printre ei, iar tresele ei de locotenent nu-i câştigară cine ştie ce considerație din partea jurnaliştilor.

Vederea le era obstrucționată nu numai de treptele mari de piatră, ci şi de garda guvernatorului – un şir de bărbați şi femei cu haine şi pălării de culoare închisă, înşirați pe trepte cu mâinile la spate. Doar doi desenatori aşezați într-un colț al grupului compact de reporteri se bucurau de ceea ce părea a fi o vedere bună asupra platformei pe care stătea guvernatorul şi care ridicată deasupra scării.

Pe Marasi această situație n-o deranja. Nu avea nevoie să-l vadă Innate ca să-i înțeleagă cuvintele şi să le relateze. În plus, poziția îi permitea o vedere excelentă asupra mulțimii care se aduna şi care i se părea mai interesantă. Oameni murmurând, acoperiți de funingine de la munca în fabrici. Femei obosite care, după introducerea electricității, puteau fi forțate să lucreze şi mai multe ore, până târziu în noapte, amenințate cu concedierea dacă lăsau războiul de țesut. Şi cu toate acestea, în ochi li se citea speranța. Speranța că guvernatorul le-ar putea oferi o încurajare, un sfârşit promițător pentru tensiunea ce se acumula în oraş.

Regulile lui Mirabell, îşi spuse Marasi, dând din cap afirmativ. Mirabell era un statistician şi psiholog din secolul al III-lea, care cercetase de ce unii oameni munceau mai mult decât alții. Descoperise că probabilitatea ca un bărbat sau o femeie să muncească bine era mult mai mare dacă se investea în el sau în ea – dacă se simțeau proprietari pe rezultatul muncii lor şi vedeau că acesta era important. Studiile pe care le făcuse Marasi însăşi demonstrau că infracționalitatea scădea atunci când oamenii se identificau cu comunitatea lor şi se simțeau stăpânii ei.

Aici era o problemă, pentru că societatea modernă eroda aceste concepte. Acum viața părea a fi într-o permanentă tranziție, cu oameni care se mutau

frecvent dintr-un loc într-altul, schimbând mai multe slujbe – lucruri care nu se întâmplau aproape deloc în urmă cu un secol. Acum erau forțați de progres. În ziua de azi, la Elendel nu era atâta nevoie de birjari, cât era de mecanici pentru repararea automobilelor.

Trebuia să te adaptezi. Să te mişti. Să te schimbi. Toate bune şi frumoase, dacă n-ar fi fost amenințate identitatea, legăturile şi sentimentul de a avea un țel. Gardienii guvernatorului supravegheau mulțimea cu ostilitate, bombănindu-i pe răufăcători, de parcă ar fi văzut în mulțime numai borfaşi în permanentă căutare de pretexte pentru a crea dezordine şi a delapida.

Oamenii aceştia voiau, dimpotrivă, stabilitate, ceva care să le permită să-şi sprijine comunitățile sau să construiască altele noi. Dezordinea este rareori determinată de lăcomie, şi mai adesea de frustrare şi de lipsa speranței.

În fine, îşi făcu apariția guvernatorul, ieşind din sediu. Marasi îl zări prea puțin printre picioarele gărzilor de corp. Innate era un bărbat înalt, chipeş, spre deosebire de fratele său, care lui Marasi i se păruse întotdeauna bondoc. Ras proaspăt, cu părul grizonant, uşor ondulat şi cu o pereche de ochelari moderni, Innate fusese primul guvernator care poza-se pentru portretul oficial fără să şi-i scoată.

Va şti? Va înțelege ce are de făcut pentru a-i calma pe aceşti oameni? Era un om corupt, dar era un soi de corupție care nu ieşea în față – mici favoruri acordate petnru îmbogățirea lui însuşi sau a prietenilor săi. Era foarte posibil să țină cu adevărat la locuitorii acestui oraş, chiar şi atunci când urmărea să adune averi. Urcă pe podium unde se agita o femeie micuță, într-o rochie verde, reglând nişte aparate în formă de conuri foarte mari, aşezate cu deschiderea mai largă spre mulțime. Lui Marasi i se păru că o recunoştea pe tânără – de fapt abia ieşită din adolescență, cu un păr lung, blond, şi o față suptă. Unde o *mai văzuse?*

Se gândi o clipă, apoi se dădu bine pe lângă un jurnalist ca să poată citi peste umărul lui. *„Vântul*

adie uşor”... bla, bla, o „atmosferă de suspans violent,” ce-o mai fi însemnând şi asta... Uite, aici! „Asistat de serviciile pline de solicitudine ale domnişoarei Sophi Tarcsel, fiica inventatorului.”

Sophi Tarcsel. Stârnise un mare tărăboi scriind în ziarele importante comentarii despre tatăl ei, un presupus mare inventator – deşi Marasi nu auzise şi nici nu citise niciodată numele lui înainte de aceste articole.

— Locuitori ai oraşului Elendel, spuse guvernatorul Innate şi pe Marasi o surprinse răsunetul vocii lui în piață, puternic şi clar.

Ceva legat de aparatele acelea, se pare.

— Presa v-ar putea face să credeți că în această seară ne aflăm în pragul unei crize, dar vă asigur, nu există o asemenea problemă. Fratele meu nu a fost un infractor cum îl consideră ziarele.

Oh, Innate, îşi spuse Marasi, oftând în sinea ei în timp ce scria. *Nu acesta este motivul pentru care sunt ei aici.* Nimeni nu a venit ca să afle mai mult despre Winsting. Ce se întâmplă cu problemele adevărate ale oraşului?

— Nu voi tolera această defăimare a caracterului iubitului meu frate, continuă Innate. A fost un om bun, un om de vază şi un filantrop. Poate ați uitat proiectul de înfrumusețare a Pivotului, pe care l-a condus cu trei ani în urmă, dar eu nu l-am uitat...

Şi continuă în acelaşi fel. Marasi luă conştiincioasă notițe pentru căpitanul Aradel, dar dădu din cap. Scopul lui Innate era uşor de înțeles. Spera să salveze reputația familiei sale în ochii investitorilor importanți şi ai nobililor şi, poate, să mai diminueze mânia publicului. Nu va obține niciun rezultat. Oamenilor nu le păsa, *de fapt,* de Winsting. Corupția la nivel mai profund, sentimentul neputinței, acestea distrugeau oraşul.

Pe măsură ce discursul continua, insistând să sublinieze ce om bun fusese Winsting, Marasi se trase într-o parte, încercând să vadă mai bine. Cum îi răspundea Innate mulțimii? Avea carismă; îşi dădea

seama după felul în care vorbea. Poate că *reuşea* să facă ceva bun prin talentul oratoric, chiar dacă discursul era lipsit de substanţă.

— Le vom solicita poliţiştilor o anchetă amănunţită, continuă Innate. Eu nu sunt convins că fratele meu a fost ucis, aşa cum spun ei. Sursele mele dau ca sigur că ar fi vorba despre rezultatul unui raid organizat de mântuială, în care fratele meu a fost folosit ca momeală pentru prinderea criminalilor. Dacă acesta este adevărul şi viaţa fratelui meu a fost pusă în pericol, iar acum totul este muşamalizat, cei responsabili vor răspunde pentru faptele lor.

Marasi se trase mai mult într-o parte, dar fu iarăşi împiedicată să vadă de unul dintre oamenii de pază, care se aşează chiar în faţa ei. Nemulţumită, Marasi îşi schimbă locul încă o dată, iar poliţistul se mişcă şi el din nou. Ar fi crezut că o face intenţionat, dacă n-ar fi stat cu spatele la ea.

— Cât priveşte inundaţiile din est, vom trimite ajutoare. Prietenii şi rudele voastre de-acolo vor primi asistenţă. Suntem alături de ei în faţa acestui dezastru.

Nu e bine, remarcă ea. *Oamenii nu vor să audă despre ajutoare care pleacă în afara oraşului, indiferent cât sunt de necesare, nu atâta timp cât aici mergem din rău în mai rău...* Marasi se mişcă din nou. Aradel voia de la ea o apreciere privind reacţia oamenilor, dar pentru asta ea trebuia să vadă mai bine.

Foiala îi atrase o înjurătură din partea unuia dintre ziarişti şi în sfârşit Marasi reuşi să-l vadă pe Innate pe podium. Se dezlănţuise într-o tiradă la adresa presei. Poate că de aceea fusese reporterul atât de irascibil. Cu siguranţă, şi ea ar fi reacţionat la fel...

Marasi se încruntă. Omul de ordine care se mişcase şi se foise obturându-i ei perspectiva se întoarse şi ea citi pe faţa lui o expresie *extrem* de ciudată, ceva ca o grimasă de durere. Şoptea ceva – cel puţin, i se mişca gura. Nimeni nu părea să-i acorde atenţie, pentru că toţi se concentrau asupra discursului.

Aşa că Marasi ţipă prima când gardianul scoase un revolver de sub haină şi îl îndreptă spre guvernator.

Wayne se învârti prin camera femeii decedate. Era prea curată. O cameră în care trăiesc oameni trebuie să fie într-o stare rezonabilă de dezordine. Domnişoara alergătoare-de-oţel nu petrecuse prea mult timp aici.

În cealaltă încăpere, Wax cerceta cadavrul. Wayne îl lăsă singur în această operaţiune; nu-i făcea nicio plăcere să-şi bage mâinile într-un cadavru, chiar dacă Wax susţinea că era ceva important. În schimb, Wayne porni să găsească bucăţi de viaţă mai interesante. Prima descoperire a fost o ascunzătoare pentru sticle, într-un dulap de sub chiuveta din baie. Diferite variante de alcool, din cel mai puternic, fiecare un pic trezit. Toate cu o singură excepţie, o sticlă goală. Wayne o mirosi. Porto.

Deloc surprinzător, îşi spuse el. Luă whisky-ul şi trase o înghiţitură zdravănă. Pfui! Prea mult deodată şi mult prea cald. Mai rase o duşcă întorcându-se în camera principală. E prea multă linişte în cartierele astea elegante. Oamenii ar trebui să strige pe-afară. Este ceea ce-i *trebuia* oraşului. Cercetă cufărul de lângă salteaua pe care dormise femeia şi constată că conţinea trei costume, fiecare curat şi împăturit cu grijă. Robele de Terrisian se aflau la fund. Se şifonaseră; nu fuseseră purtate prea des. Celelalte două erau modele mderne, cea de deasupra mai îndrăzneaţă decât cea de dedesubt.

Luă încă o înghiţitură de whisky şi se duse înapoi, în încăperea cu leşul. Wax îşi scosese pălăria şi haina şi aşezase în genunchi lângă cadavru, îmbrăcat în pantaloni şi veston.

— Văd că ai găsit alcoolul, spuse Wax. Cât de neobişnuit!

Wayne zâmbi larg şi-i oferi sticla lui Wax, care luă o înghiţitură mică.

— Vai, făcu el întinzându-i sticla înapoi. Crima asta este îngrijorătoare, Wayne.

— Sunt sigur că şi ea a simţit la fel.

— Prea multe întrebări. De ce a plecat din Sat şi de ce a ales să trăiască aici? Nu pare caracteristic pentru un locuitor din Terris.

— Ah, pot să-ţi spun eu de ce a stat aici, zise Wayne.

— Ei bine?

— Imaginează-ţi că ai fi o femeie terrisiană la 40 de ani, că ai un cămin, spuse Wayne. Eşti destul de bătrână ca să fi pierdut şansa de a mai reacţiona cu rebeliunea din tinereţe şi regreţi că n-ai făcut nimic mai îndrăzneţ.

— Terrisienii nu-şi doresc prea multă îndrăzneală, spuse Wax făcând însemnări într-un carneţel pe măsură ce examina rana femeii. Şi nu sunt prea cutezători, sunt oameni rezervaţi.

— Noi ce suntem, nu Terrisieni?

— Noi suntem excepţii.

— Fiecare este o excepţie dintr-un punct de vedere, Wax. Fata asta a plecat din Sat şi a descoperit în afara lui o lume întreagă. Probabil că avea totuşi o latură de aventurier.

Whiskey.

— Aşa este, recunoscu Wax. N-am cunoscut-o prea bine, dar în tinereţe obişnuia să se mai furişeze câteodată afară din Sat. Totuşi a trecut mult de atunci.

— Şi a plecat din nou, zise Wayne, pentru că Satul este atât de neinteresant încât l-a scos din minţi până şi pe scrib. La naiba, până şi *Steris* ar urî locul acela.

— Wayne...

— Doamna noastră, zise Wayne arătând cu sticla înspre femeia moartă, a încercat mai întâi să rămână o conservatoare, aşa că şi-a luat un post de funcţionară, ocupaţie ideală pentru cineva din Terris. S-a convins singură că un apartament frumuşel – unde era ferită de presupusele orori ale unor vecini mai nevolnici – merita risipa. Ceva simplu. Pe urmă însă, câţiva slujbaşi de-ai bijutierului au invitat-o la o întâlnire, iar ea s-a lăsat ademenită de băutură. I-a plăcut. Amintiri zgândărite despre escapadele la

băut, din timpul tinereții. Voia mult, aşa că a cumpărat un amestec de tot felul de spirtoase şi le-a încercat pe toate. Cel mai mult i-a plăcut vinul de Porto, apropo.

— Plauzibil, zise Wax.

— O găsim cu rochii din ce în ce mai libertine, lasă la vedere tot mai mult din trup, petrece majoritatea serilor în oraş. Mai dă-i câteva luni şi ar fi devenit o fată cu care să te distrezi pe cinste.

Whisky.

— Dar n-a mai avut câteva luni, spuse Wax încetişor.

Scoase un obiect din propriul buzunar şi i-l întinse lui Wax. O carte legată în piele, de format mic.

— Uită-te prin asta!

Wayne o luă, o frunzări. Ce este?

— Cartea pe care mi-a dat-o Moarte.

Țipătul lui Marasi se pierdu în vacarm când guvernatorul îşi sfârşi discursul. Aplauze politicoase din partea nobilimii, strigăte şi înjurături din partea majorității muncitorilor. Zgomotul îi înghiți strigătul ca un strop de apă în spuma valului ce se sparge.

Bâjbâi căutându-şi geanta în timp ce gardianul cu haină neagră îl ochi cu arma pe guvernator. Nu. Ea nu mai avea timp să-şi ia arma. Trebuia să facă altceva.

Se aruncă asupra omului şi încetini timpul.

De această dată, avea metal în organism – avusese grijă de acest lucru după ce de dimineață fusese pusă într-o situație jenantă. Ridică prin allomanție o bulă pentru încetinirea extremă a timpului, care o îngloba pe ea, pe presupusul atacant şi câțiva oameni din jur.

Îl prinse pe bărbat de picioare, dar bula ei de viteză făcea toată treaba, blocându-l înăuntru – în timp ce oamenii *din afară se* estompară într-o imagine neclară. Omul apăsă pe trăgaci şi împuşcătura răsună printre ciudatele sunete din afară pe care Marasi le auzi înăbuşit dinăuntrul bulei. Unul dintre ceilalți gardieni, prins şi el în bulă, țipă alarmat.

Glonțul lovi marginea bulei de viteză, de unde a fost deviat. O străpunse ieşind pe deasupra mulțimii tulburi, în timp ce guvernatorul dispăru – presupuse ea – târât la adăpost. Marasi făcu un salt, dar nu suficient pentru a-l doborî pe autorul atentatului, aşa că rămase pe jumătate răsturnată pe scări, agățată de picioarele lui, cu un sentiment de jenă până când unul dintre camarazii lui îl lovi cu putere şi îl puse la pământ.

Marasi coborî bula de viteză şi sări înapoi, copleşită de urletul brusc al mulțimii. Bărbatul capturat se zbătea țipând, dar mai multe gărzi se aruncară peste el.

— Aşadar, în esență, prin această... Hemalurgie, zise Wax, poți *face* pe cineva să devină născut-din-metal?

Wayne îşi trase nasul în timp ce răsfoia cartea şi pe obraz i se întindea un fel de roşcată. *Depozitează sănătate,* îşi spuse Wax. De multe ori Wayne se alegea cu astfel de erupții, când făcea acest lucru. Şedeau în camera principală a apartamentului lui Idashwy, la distanță de cadavru, pe care îl acoperiseră cu un cearceaf. Îşi întrerupseseră cercetările pentru a-l trimite pe băiatul de la ziare să-i cheme pe polițişti.

Wax scrâşni din dinți. Rănile lui Idashwy... erau identice cu cele descrise în carte. Cineva o omorâse pe această femeie înfigându-i o țepuşă în piept şi furându-i abilitățile de feruchimist. Cartea numea acest proces „sfârtecarea unei bucăți din sufletul ființei". Folosindu-te de țepuşă, puteai ataşa eficient acea bucată propriului tău suflet, însuşindu-ți astfel puterile celui mort.

În trecut, inchizitorii obişnuiau să înfigă țepuşa prin trupul celui care trebuia omorât în trupul persoanei care urma să-i preia puterile. În felul acesta nu se risipea niciun pic de putere. Se pare că acelaşi efect se putea obține şi acoperind cu sânge țepuşa nou produsă.

Ştiau, îşi spuse Wax. *Ochii-de-Fier ştiau că urma aşa ceva*. Cartea fusese scrisă de Lordul Născut-din-Ceaţă cu mult timp în urmă, pentru a lăsa posterităţii o consemnare despre arta Hemalurgiei. În cartea lui Lestibournes se spunea că el considera o crimă absenţa referinţelor la arta întunecată din Cuvintele Întemeierii – însemnările lui Armonie.

— Aşadar, ucigaşul nostru are cunoştinţe de hemalurgie? întrebă Wayne.

— Da, răspunse Wax. Asasinul a folosit o ţepuşă pentru a fura talentul feruchimic al lui Idashwy, apoi s-a folosit de această putere pentru a-i omorî pe Lord Winsting şi invitaţii lui. Trebuie să luăm în considerare şi posibilitatea ca ucigaşul nostru să fi dispus simultan şi de multe alte abilităţi: orice combinaţie între puterile de allomant şi cele de feruchimist. Sau chiar de ele toate.

Wayne fluieră încetişor.

— Ai mai găsit şi altceva cât ai mai scotocit prin cameră? întrebă Wax.

— Nu mare lucru...

— Aici înţeleg motivaţia, spuse Wax aruncând o privire înapoi spre bucătărie, unde se afla cadavrul. Dar încă nu găsesc una pentru uciderea lui Winsting. Sau... bine, ştiu *prea multe* posibilităţi. Nu cunosc motivul adevărat.

— Ce-ai găsit în buzunarele moartei?

Wax ezită.

— N-ai scotocit prin buzunare? întrebă Wayne râzând. Wax, eşti un jefuitor de morminte *absolut îngrozitor!*

— M-a buimăcit felul în care a murit, spuse Wax ridicându-se. Dar aş fi ajuns şi acolo.

Cuvântul „buimăcit” nu exprima tocmai corect emoţiile lui – şocul profund, stupefacţia. Luni de zile, cartea aceea nu fusese decât un obiect de studiu, acum însă cuprinsul ei înceta să mai reprezinte nişte simple cuvinte înscrise pe o pagină şi deveni motiv de crimă.

Ne-am depăşit capacitatea de cunoaştere, îşi spuse Wax, revenind în bucătărie. *Am pătruns pe tărâmul zeilor. Armonie, Ochi-de-Fier, Lordul Născut-din-Ceaţă...*

Wayne dădu la o parte cearceaful lăsând la vedere gaura din pieptul femeii – fix prin stern. Cine putea să ştie că trebuia să facă aşa ceva? Cui i-ar *îngădui* Armonie să ştie că trebuia să facă aşa ceva?

— Aici, zise Wayne scotocind prin buzunarele de la fusta femeii.

Scoase o hârtie împăturită. O desfăcu, apoi mormăi.

— Poftim. Este pentru tine.

Lui Wax i se strânse stomacul. Wayne răsuci foaia de hârtie, fără grabă. Era smulsă dintr-un registru şi era plină de cifre şi sume. De-a curmezişul fusese mâzgălită o singură propoziţie – o propoziţie bine cunoscută. Erau chiar cuvintele rostite de Tan cel Sângeros înainte de a o împinge pe Lessie în calea glonţului lui Wax, făcându-l s-o ucidă pe femeia pe care o iubea.

Există cineva care ne dirijează acţiunile, justiţiarule.

7

— Ascultă, Wax, spuse Wayne când intrară amândoi în conacul Ladrian, am văzut cadavrul lui Tan. L-ai împuşcat direct în cap. Individul era mai mort decât leul împăiat din cabana de vânătoare. Nu-i el.

— Dar dacă a fost un născut-din-metal, fără ca noi să ştim? întrebă Wax. Miles ar fi supravieţuit dacă ar fi fost împuşcat în cap.

— Nu merge aşa, amice, zise Wayne închizând uşa şi azvârlindu-şi haina spre Darriance.

Îl nimeri pe majordom în plină figură.

— Dacă eşti creator-de-sânge trebuie să vindeci o rană în cap *în momentul* în care apare. Odată ce individul a murit, nimic nu-l mai poate aduce înapoi – nici allomanţia, nici feruchimia.

— L-am *văzut,* Wayne. De două ori. *Prima dată când îl urmăream pe Marksman şi încă o dată chiar azi-dimineaţă.*

— Stăpâne, interveni Darriance în timp ce împăturea haina lui Wayne. A sosit un nou echipament pentru dumneata, de la Miss Ranette. Se întreba dacă ai avea amabilitatea să-l încerci.

— Ah, bată-o-ar Năruire! exclamă Wayne. Am ratat-o? Pentru mine ce-a lăsat?

— A... a zis să-ţi trag o palmă, recunoscu Darriance.

— Aha. Îi pasă, asta este. Înţelegi, Wax, îi pasă! Wax încuviinţă dând din cap absent, în timp ce Wayne încercă să-l convingă pe Darriance să-i tragă o palmă peste fund, deşi se îndoia că era ceea ce avusese în minte Ranette.

— Domnule, spuse Darriance lăsându-l pe Wayne cu posteriorul expus, în afară de pachet, Lady Harms vă aşteaptă în salon.

Wax ezită, nerăbdător să se ducă sus. Avea nevoie de timp ca să se gândească – preferabil înainte de a-şi scoate cercelul – şi voia să vadă ce conţinea pachetul de la Ranette. Pachetele de la ea erau întotdeauna foarte interesante.

Pe Steris nu putea totuşi să o ignore, aşa, pur şi simplu.

— Trimite-i un bilet bunicii mele, în Sat şi spune-i c-am găsit-o pe Terrisiana dispărută, dar că cineva a ajuns la ea înaintea noastră şi, regret, dar a omorât-o. Spune-i că Poliţia va da restul explicaţiilor şi că s-ar putea să-i pună şi ei câteva întrebări.

— Am înţeles, milord.

Wax se îndreptă spre salon. Steris se ridică în picioare să-l întâmpine şi Wax îi sărută mâna.

— N-am prea mult timp la dispoziţie, Steris...

— Înseamnă că te-ai băgat într-un caz interesant, spuse ea, măsurându-l insistent de sus până jos. Presupun că ar fi vorba despre ceva util. Din punct de vedere politic, avantajos ar fi să-l prinzi pe cel care l-a ucis pe fratele guvernatorului.

— Asta numai dacă nu scot la lumină ceva cadavre.

— Ei bine, ne-am putea pregăti pentru această perspectivă, spuse ea. Petrecerea de la Lady ZoBell. Ai de gând să vii cu mine?

A naibii rugină! Uitase cu totul de petrecere.

— Invitația noastră a dispărut – presupun că de vină este Wayne – dar nu contează. Eşti şeful unei case mari. Nu ne vor întoarce de la uşă.

— Steris. Nu ştiu dacă voi avea timp...

— Participă şi guvernatorul, spuse Steris. Ar fi o ocazie să discutați despre fratele lui.

Altă conversație fără rost, îşi spuse Wax. *Iar dansuri şi jocuri politice.* El avea nevoie de activitate, să se ducă la vânătoare.

Tan cel Sângeros. I se zbătea ochiul.

— Umbla zvonul că guvernatorul nu va participa, spuse Steris, dat fiind cele întâmplate azi. Totuşi ştiu din sursă sigură, că va *veni.* Nu vrea să lase impresia că ar avea ceva de ascuns în vremurile acestea precare.

Wax se încruntă.

— Ia stai. Ce s-a întâmplat azi?

— Tentativă de asasinare a guvernatorului, spuse Steris. Chiar nu ştii nimic?

— Am fost ocupat. Rugina naibii! A încercat cineva să-l omoare? Cine?

— Unul deranjat la cap, spuse Steris. Cu mintea plecată la plimbare. L-au prins, din câte mi s-a spus.

— Trebuie să stau de vorbă cu suspectul, zise Wax îndreptându-se spre uşă. Poate că există o legătură.

— N-a reprezentat o amenințare serioasă, continuă Sertis. Toată lumea spune că habar n-a avut să ochească. Nici măcar n-a reuşit să se apropie de victimă. Waxillium?

— Wayne? strigă Wax deschizând uşa cu o smucitură. Trebuie...

— Am pornit, spuse Wayne luând ziarul de pe masă.

Ediția de seară; Wax era abonat. Titra mare, pe prima pagină: „Atac direct asupra Guvernatorului, în

plină zi!” Wayne luă pălăria lui Wax din cuier şi i-o aruncă, apoi pocni din degete înspre majordom – care tocmai agăța haina lui Wayne în dulap. Darriance oftă, scoțând-o din nou ca să i-o ducă.

— Voi încerca să ajung la petrecere, îi spuse Wax lui Steris, punându-şi pălăria. Dacă nu mă întorc la timp, te poți duce fără mine.

Steris îşi încrucişa brațele la piept.

— Oh? Şi să-l iau pe majordom în locul tău?

— Dacă vrei.

— Dar să ai grijă, Steris, completă Wayne. Majordomii lui Wax au obiceiul să explodeze.

Wax îl străfulgeră cu privirea şi amândoi se repeziră pe uşă afară, spre trăsură.

—Tot mai ai nevoie să fii lăsat în pace ca să poți cugeta? întrebă Wayne.

— Da.

— Nici eu n-am pus gura, spuse Wayne. Îmi dă dureri de cap. Hei, Hoid. Mă iei şi pe mine sus pe capră, lângă tine?

Noul vizitiu ridică din umeri indiferent şi îi făcu loc lui Wayne să urce deasupra trăsurii. Wayne urcă lângă el, iar Wax înăuntru. Nu era o situație ideală, dar trebuia să se mulțumească cu ea. Wax trase storurile şi, când trăsura se puse în mişcare, se afundă în perne.

Wax scoase cercelul din buzunar – cercelul Adepților Căii. Al lui era unul special. Îi fusese livrat individual, în condiții misterioase. Evitase să-l poarte, deoarece cartea spunea clar la ce ar fi trebuit să se aştepte. În vremuri demult apuse, o bucată mică de metal ca aceasta le-ar fi permis oamenilor să cominice cu Năruire şi Dăinuire, zeii lumii antice. Aceasta era hemalurgia.

Prin urmare, fusese ucis un om pentru a se confecționa acest cercel?

Ezitând, îl vârî în ureche.

Din păcate, îi spuse o voce în gând, *temerile tale legate de cercel sunt corecte. El este într-adevăr o țepuşă hemalurgică.*

Wax tresări şi, folosindu-se de allomanţie, deschise brusc uşa trăsurii – gata să o ia la fugă – scoţând în acelaşi timp pistolul „Răzbunare” din teacă. Fir-ar să fie de rugină! Auzise vocea de parcă ar fi stat cineva lângă el.

Dacă ai trage cu arma asta, cred că n-ai obţine efectul dorit, rosti vocea. *Chiar dacă m-ai putea vedea, împuşcându-mă n-ai face decât să distrugi interiorul trăsurii şi ar costa exact optzeci şi patru de lăzi cu bani s-o repari când o va duce Miss Grimes la atelier, săptămâna viitoare. Te-ai alege cu un panou de lemn nou în scheletul trăsurii, fix în spatele meu, care nu s-ar asorta defel cu restul.*

Wax răsuflă adânc, inspirând şi expirând.

— Armonie.

Da? răspunse vocea.

— Erai aici, la mine în trăsură.

De fapt, mă aflu pretutindeni.

Wax se înfioră, gura i se uscă. Făcu un efort să închidă portiera să se aşeze la locul lui.

Spune-mi, continuă vocea vorbind în capul lui, *ce te-ai aşteptat se întâmple când ai pus cercelul în ureche, dacă nu acest lucru?*

— Eu..., Wax îl împinse pe „Răzbunare” la loc în tocul lui. Nu mă aşteptam la un răspuns atât de... prompt. Iar în ultima vreme, reflexele mele tind să fie mai degrabă în stare de alertă. Hm, Preamărite Zeu.

Spune-mi Armonie sau milord, dacă ţii neapărat să mă numeşti cumva. Vocea părea amuzată. *Aşadar. Despre ce vrei să discutăm?*

— Ştii bine.

Prefer să aud de la tine.

— Preferi să auzi de la mine, rosti Wax, sau să mă aud eu însumi vorbind?

Ambele.

— Am înnebunit? întrebă Wax.

Dacă ai fi nebun, să-i vorbeşti unei născociri a minţii rătăcite n-ar duce la diagnosticarea problemei.

— Nu-mi eşti de mare ajutor.

N-ai decât să pui întrebări mai inteligente, Waxillium. Wax se aplecă în față.

— Eu...

Își împreună mâinile.

— Ești adevărat.

Mi-ai auzit vocea; mi-ai urmat calea.

— Câteva vorbe șoptite într-un moment de mare tensiune, când eram grav rănit, spuse Wax. Cuvinte de care m-am îndoit mereu de-atunci încoace. Acum este altceva. Acum totul este... mai real.

Atunci, simți nevoia să afli, nu-i așa? spuse vocea. Părea clară și banală, ca și când cineva real, *vizibil,* ar fi stat lângă el și i-ar fi vorbit. *În regulă. Eu sunt Armonie, Eoul Evurilor cândva numit Sazed. La sfârșitul unei lumi, mi-am însușit puterea de a proteja și de a distruge și, așa făcând, am devenit păzitorul lumii ce avea să vină. Mă aflu aici, Waxillium, ca să-ți spun că nu ești nebun.*

— Tan cel Sângeros trăiește.

Nu tocmai.

Wax se încruntă.

Există... pe lumea aceasta făpturi care nu sunt nici oameni, nici kolosși. Ci mai degrabă ceva înrudit cu ambele. Se numesc Nemuritori-fără-Chip.

— Kandra, spuse Wax. Precum TenSoon, garda de corp. Sau persoana care mi-a dat cercelul acesta.

Ei pot să ia trupurile morților și să le folosească pentru a-și însuși chipul și silueta persoanei decedate – se îmbracă în trupuri umane ca și cum și-ar pune o haină, schimbându-se dintr-unul într-altul după cum doresc. Au fost creați de Lordul Legiuitor prin hemalurgie.

— Cărțile tale Sfinte dau puține detalii despre organizarea lor, spuse Wax. Dar toată lumea știe că Nemuritorii-fără-Chip sunt servitorii *tăi.* Nu sunt niște criminali.

Orice ființă este liberă să aleagă, spuse Armonie. *Chiar și kolosșii au șansa de a alege. Acesta... cel care poartă trupul lui Tan cel Sângeros... n-a făcut alegeri prea bune.*

— Cine este el?

Ea. Face parte din Generația a Treia și ar trebui să știi mai bine, nu să presupui că orice persoană periculoasă este bărbat. Paalm a fost ceea ce spuneam, dar a ales să-și spună Bleeder. Waxillium, Bleeder vine din străbuni, este mai bătrână decât distrugerea lumii – vine de pe vremea Ultimului Imperiu. Într-adevăr, este mai bătrână și decât mine, dar nu și decât puterile mele. Este talentată, precaută, extrem de inteligentă. Și mă tem că este posibil să-și fi pierdut mințile.

Trăsura luă o curbă.

— Unul dintre străvechii tăi servitori, spuse Wax, a înnebunit și ucide oameni.

Da.

— Atunci, oprește-o!

Nu este așa de simplu.

— Lilberul-arbitru? întrebă Wax iritat.

Nu, în acest caz, nu. Am control direct asupra unei persoane care și-a inoculat prea multă hemalurgie. Iar în situația în care aș acționa, pentru că Bleeder a încălcat învoiala pe care-o are cu mine, așa că s-a expus intervenției mele. Din păcate, ceva nu este în regulă.

— Ce anume? întrebă Wax.

Zeul rămase o vreme tăcut.

Încă nu știu

Wax înlemni.

— Cum este posibil?

Așa se pare. Într-un fel sau altul, Bleeder a reușit să se ascundă de mine. Uneori o zăresc, dar numai atunci când întreprinde o acțiune directă și evidentă.

Din păcate, și-a îndepărtat una dintre Binecuvântări – una dintre cele două țepușe pe care trebuie să le păstreze kandra în trupul lor pentru a acumula cunoaștere. Aș controla-o cu forța dacă aș putea, dar una dintre țepușe nu pătrunde în suflet suficient pentru a-mi permite mie să intru.

— Cunoaştere, spuse Wax. Kandra are nevoie de două ţepuşe pentru a putea raţiona. Numai că femeia umblă cu una singură. Ceea ce înseamnă...?

Demenţă, spuse Armonie, coborându-şi glasul în urechea lui Wax. *Dar mai există ceva care este în neregulă. Se poate ascunde de mine şi, chiar dacă eu îi pot vorbi, ea nu este obligată să asculte – iar eu nu pot s-o urmăresc pe unde umblă.*

— Nu spuneai că te afli peste tot?

Esenţa mea, da, spuse Armonie. *Dar ceea ce sunt eu... este mai complex decât te-ai putea aştepta.*

— A fi zeu este ceva mai complex decât ar putea înţelege un muritor? întrebă Wax. Ce surpriză!

Armonie chicoti încetişor.

Stai puţin, îşi spuse Wax. *Am devenit sarcastic cu Divinitatea însăşi?*

Chiar aşa, spuse Armonie. E bine. Puţini se comportă în acest fel cu mine, chiar şi printre kandra. Îmi face binne. E ca în timpurile de demult. De când Kelsier... ei bine, n-am prea avut parte de aşa ceva.

— Îmi poţi auzi gândurile? întrebă Wax.

Când porţi cercelul, da. Am obţinut puterea de a te auzi la Dăinuire şi pe cea de a-ţi vorbi de la Năruire. Fiecare deţinea câte o jumătate. Niciodată n-am înţeles de ce.

Să trecem peste, ştiu că în ultima vreme ai citit cartea lui Lestibournes. Nu sunt bucuros că a scris-o, dar nu i-am putut interzice. Am încredere că Marsh a procedat cu înţelepciune când ţi-a dat-o. Bleeder poate folosi hemalurgia, dar într-un fel în care n-ar trebui să poată. Kandra nu au puteri allomantice şi nici feruchimice. Bleeder însă a învăţat să şi le însuşească şi să le folosească pentru a-şi menţine forma de kandra.

Din fericire, are limitele ei. Nu poate folosi ţepuşele decât pe rând, altfel se deschide în faţa controlului meu. Dacă vrea să facă schimb de ţepuşe, nu poate decât să o smulgă din ea pe cea activă şi apoi să cadă peste cealaltă, să o digere şi să revină la înţelepciune.

Nu ştiu ce sfori trage în oraşul acesta, dar sunt alarmat. Studiază de secole comportamentul uman. Pune ceva la cale.

— Atunci, eu va trebui s-o opresc.

Îți voi trimite ajutoare.

— Având în vedere sursa, presupun că vor fi spectaculoase.

Armonie oftă încetişor, în ochiul minții lui Wax văzu brusc imaginea unei ființe care stătea cu brațele încrucişate în spatele Lui, în timp ce eternitatea se întindea în întunecimea din fața Lui. Înalt, înveşmântat în robă, cu spatele la Wax, vizibil şi deslușit, dar în acelaşi timp, cumva, total necunoscut.

Waxillium, spuse Armonie, *am încercat să-ți explic, dar cred că nu am prea reuşit. Am mâinile legate şi puterile tăiate.*

— Cine îi leagă Zeului mâinile?

— Mi le-am legat singur.

Wax se încruntă.

În mine se reunesc Năruire şi Dăinuire, spuse Armonie. *Pericolul de a deține puterile amândouă constă în faptul că pot vedea ambele laturi – nevoia de viață, nevoia de moarte. Iar eu sunt echilibrul. Şi, într-o oarecare măsură, eu sunt neutralitatea.*

— Dar Bleeder făcea parte dintre Voi, iar acum acționează împotriva Ta.

Ea aparținea domeniului guvernat de Dăinuire. S-a transformat şi a trecut acum la Năruire. Este nevoie de amândouă.

— Este nevoie de ucigaşi, spuse Wax fără perdea.

Da. Nu. Este nevoie de potențialul de a avea ucigaşi. Waxillium, eu – personalitatea cu care stai de vorbă – accept indignarea ta. Dar puterile pe care le reprezint, esența eului meu, nu-mi permit să fiu părtinitor.

Mă tem că deja am uşurat prea mult soarta oamenilor. Oraşul acesta, clima, solul care se regenerează... Ar fi trebuit să cunoaşteți radioul încă din secolul trecut, dar nu v-a trebuit, şi nu v-ați străduit să-l construiți. Aviația o ignorați şi nu puteți

îmblânzi mediul ostil pentru că nu vă pasă să studiați temeinic irigațiile şi fertilizarea.

— ... radioul? Ce este acela?

Voi nu explorați, continuă Armonie fără a lua în seamă nedumerirea lui Wax. *De ce ați face-o? Aveți aici tot ce vă trebuie. Din punct de vedere tehnologic ați progresat foarte puțin față de ceea ce v-am dat eu prin intermediul cărților. Alții însă, care au fost distruşi aproape complet...*

În privința voastră am făcut o greşeală, acum îmi dau seama... Încă mai fac multe. Asta vă distruge credința Waxillium? Te îngrijorează faptul că Zeul tău nu este infailibil?

— Niciodată n-ai pretins că eşti infailibil, din câte îmi aduc eu aminte.

Nu, n-am pretins.

Wax simți o căldură, un foc, de parcă interiorul trăsurii s-ar fi încins la temperaturi incredibile.

Urăsc suferința, Waxillium. Urăsc faptul că unor ființe precum Bleeder trebuie să li se permită să facă ceea ce fac. Nu le pot opri. Tu poți. Te implor s-o faci.

— Voi încerca.

Bine. Ah, şi... Waxillium?

— Da, Preamărite?

Te rog să nu mai fi aşa aspru cu Marasi Colms. Nu eşti singurul meu agent în treburile de bărbați; m-am străduit mult până am împins-o pe Marasi într-o poziție din care poate face bine oraşului. Este obositor să te văd că o trimiți mereu la plimbare pentru că admirația pe care ți-o poartă te stânjeneşte.

Lui Wax i se uscă gâtul.

— Da, Preamărite.

Îți voi trimite ajutoare.

Vocea dispăru. Temperatura reveni la normal. Wax se lăsă pe spate, transpirat, secătuit.

Cineva bătu la fereastră. Wax trase storul la o parte ezitând. În fața ochilor îi apăru chipul lui Wayne, atârnând răsturnat cu susul în jos, ținându-şi pălăria cu mâna.

— Ai terminat de discutat cu tine însuți, Wax? întrebă el.

— Eu... Da, am terminat.

— Ştii, odată am auzit şi eu voci în cap.

— Chiar aşa?

— Sigur. M-am speriat teribil. M-am dat cu capul de perete până mi-am pierdut cunoştința. De atunci nu le-am mai auzit niciodată! Ha! Le-am arătat eu lor, pe bune. Dacă intră şobolani, cel mai bine este să dai foc la cuib şi să-i alungi la dracu-n praznic.

— Iar cuibul... era capul tău.

— Îhî.

Mai trist era că probabil Wayne nu mințea. Faptul că nu puteai fi ucis, atâta timp cât aveai depozitată ceva putere de vindecare, producea efecte neobişnuite asupra simțului de conservare al omului. Desigur, Wayne era probabil beat în momentul acela. *Şi acest lucru* avea efecte neobişnuite pentru simțul de autoconservare al omului.

— În orice caz, zise Wayne. Aproape c-am ajuns la secție. E momentul să redevenim nişte borfaşi nenorociți. Poate au măcar nişte biscuiți înăuntru.

În biroul Poliției, Marasi îşi ținea brațele încrucişate, în bună parte dorind să ascundă faptul că mâinile încă îi mai tremurau. Nu era corect. Participase până acum la nenumărate acțiuni în care se folosiseră arme de foc. Ar fi trebuit să fie obişnuită... şi totuşi, câteodată, după trecerea şocului – sentimentul de emoție şi acțiune – constata că se simțea epuizată. Bineînțeles, în cele din urmă îşi revenea.

—Iată ce purta, domnule, spuse Reddi trântind pe masă o pereche de brățări. N-avea alte bucăți de metal pe corp, doar puşca şi ceva mărunțiş, cât să-i umple buzunarul. Am chemat-o Leecher de la sediul Primului Octant, ca să fim siguri că n-a înghițit metal, dar nu vom şti cu certitudine decât după sosirea ei.

Aradel luă una dintre brățări şi o întoarse pe toate părțile. Încăperea întunecoasă era un soi de balcon peste sala de dedesubt, în care se desfăşurau interogatoriile şi unde rămăsese prăbuşit asasinul împiedicat de Marasi să acționeze. Se numea Rian, fără domiciliu, deşi reuşiseră să-i localizeze familia. Era legat cu frânghii de un bolovan uriaş din spatele scaunului. Încăperea nu conținea elemente de metal, pentru că trebuia să poată primi în siguranță monedazvârlitori şi deviatori. Podea de piatră, pereți din scânduri groase, îmbinate cu pene tot din lemn. Părea aproape primitivă. Balconul cu pereți din sticlă îi lăsa să-l vadă pe deținut uitându-se în jos, fără a fi auziți.

— Carevasăzică, este un născut-din-metal, spuse locotenentul Caberel, singura persoană care se mai afla în încăpere.

Femeia corpolentă luă cealaltă brățară.

— De ce nu a comis asasinatul folosindu-şi puterile? Dacă l-a ucis pe Winsting utilizând viteza feruchimică, aşa cum spune bătrânul Waxillium Doborâtorul, ar fi trebuit să procedeze şi astăzi la fel.

— Poate că nu el l-a ucis pe Winsting, spuse Aradel Poate că nu există nicio legătură între cele două atacuri.

— Totuşi, are profilul corespunzător, domnule, înterveni Reddi. Probabil că gărzile de corp ale lui Winsting ar fi avut încredere într-un membru al pazei personale a guvernatorului. Iar el i-ar fi putut duce cu vorba, ca să treacă de ei şi să-şi facă treaba.

— Este greu de imaginat că oamenii care-l păzeau pe Winsting l-ar fi lăsat chiar şi pe unul ca el singur înăuntru, cu obiectivul lor, domnule căpitan, spuse Aradel. După împuşcăturile care le-au curmat viața celorlalți? Trebuie să fi fost nervoşi. Suspicioşi.

În încăperea de dedesubt, suspectul începu să se bâțâie pe scaun, înainte şi înapoi. Fantele care le-ar fi permis să-l audă erau închise, dar se simțea că omul mormăia ceva pentru sine.

— Haideți să-i punem întrebări, spuse Cabarel.

— Din nou? vru să ştie Reddi. Ai mai auzit o dată. Nu face decât să mormăie.

— Atunci încurajează-l, spuse Caberel. Doar te pricepi destul de bine, Reddi.

— Presupun că mai poate primi câteva vânătăi pe faţă zise Reddi.

— Ştii bine că nu poţi face aşa ceva, interveni Marasi de lângă fereastră.

Reddi îi aruncă o privire.

— Să nu-mi citezi mie din statistici, Colms. Am constatat că pot face un om să vorbească, indiferent ce ai pretinde dumneata.

— De data asta nu-i vorba de statistici, continuă Marasi. Dacă-l torturezi, omul n-ar mai fi bun de pus sub acuzare. L-ar scăpa avocaţii lui, fără nicio îndoială.

Reddi se uită la ea încruntat.

— Atunci, trimiteţi după fiică-sa, zise Caberel aruncând aruncând o privire pe fişa cu datele bărbatului. O ameninţăm pe ea în faţa lui, fără să-i facem însă vreun rău. Iar el va vorbi.

Marasi se frecă pe frunte.

— Aşa ceva este interzis de lege, în *mod specific,* Caberel. Voi, oameni buni, nu ştiţi nimic despre Articolul 89? Omul are nişte drepturi.

— Este un criminal, spuse Reddi.

— Este doar suspect de crimă.

Marasi oftă.

— Nu mai puteţi acţiona ca în trecut, Reddi. Acum există legi. Care vor deveni din ce în ce mai stricte, iar avocaţii apărării sunt tot mai abili.

— Avocaţii s-au dat de partea adversarilor, confirmă Cabarel clătinând din cap. Are dreptate ea.

După această victorie, Marasi tăcu. Desigur, nu se punea problema de a trăda vreun principiu – doar că ar fi fost mulţumită dacă poliţiştii învăţau să respecte regulamentele, indiferent de convingerile lor.

— După părerea mea, spuse Reddi, este regretabil că avem printre noi o persoană care ţine mai mult partea avocaţilor decât a dreptăţii. Colms e mai

familiarizată cu modul lor de a acționa, decât cu al nostru.

— Poate că aşa este, interveni Aradel cu voce joasă, dar severă. Şi te-ai putea gândi că tocmai de aceea am adus-o printre noi, domnule căpitan Reddi. Colms cunoaşte actualele coduri juridice. Dacă ai fi acordat mai multă atenție legilor pe care-ai jurat să le aperi, poate că Daughnin nu s-ar mai fi întors pe stradă luna trecută.

Reddi se înroşi şi lăsă capul în pământ. Aradel se apropie de Marasi şi se uită de sus la deținut.

— Te pricepi să interoghezi martori ostili doamnă locotenent?

— Mai puțin decât mi-ar plăcea, răspunse ea cu un surâs afectat. Aş vrea să încerc, dar am putea să mai aşteptăm câteva minute.

— De ce?

De departe se auzi o uşă trântită.

— Iată de ce, spuse Marasi.

În clipa următoare, uşa sălii de observare se deschise brusc, împinsă de Waxillium, care se apropia. Nu i se putea cere acestui om să-şi folosească din când în când mâinile? Wax intră cu paşi mari, urmat îndeaproape de Wayne care, din nu se ştie ce motiv, purta pe cap o caschetă de polițist din Terris.

Waxillium privi în jos la deținut, îşi îngustă ochii, apoi se uită la brățările de pe masa din apropiere. Una dintre ele sări şi căzu de pe masă, împinsă de nevăzutele lui puteri allomantice.

Wax bombăni.

— Acelea nu sunt metalminți, zise el. Omul acesta este o capcană. Ați fost traşi pe sfoară.

Se întoarse de parcă ar fi dat să plece. Wayne se trânti într-un fotoliu şi îşi ridică picioarele pe birou, aşezându-se lângă brățări, apoi începu să sforăie.

— Stai puțin, *asta-i tot?* întrebă Reddi privindu-l pe Waxillium. N-ai de gând nici măcar să-l interoghezi?

— O să stau de vorbă cu el, spuse Waxillium. Ne-ar putea da câteva indicii care să ne ajute să-l prindem pe ucigaşul lui Winsting. Dar nu este el acela.

— Cum de eşti atât desigur, Waxillium? întrebă Marasi.

— Ca să împingi folosind metalminți adevărate este nevoie de un efort mai mare, spuse Waxillium arătând cu degetul. Omul acela prea este pradă uşoară. Autorii, oricine ar fi ei, au mizat pe bănuiala noastră că în spatele crimei s-ar găsi vreuna dintre gărzile lui Innate; vor să ne repezim la acest om, să-l considerăm suspect. Dorința lor este să credem că avem în custodie asasinul. De ce, totuşi? Pun la cale ceva pentru diseară...?

Tulburat, se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să discut cu deținutul. Marasi, nu m-ar deranja încă o pereche de urechi.

Marasi tresări. Îi cerea *ei* ajutorul? Iată o schimbare, pentru că de obicei o făcea să se simtă vinovată când apărea şi ea la locul crimei. Îi aruncă o privire lui Aradel, care îi dădu încuviințarea, şi pe urmă se grăbi după Waxillium.

Pe scara ce ducea jos, Waxillium se opri şi se întoarse spre ea. Purta pălăria din Ținuturile Necruțătoare. O folosea numai când „funcționa în modul justițiarului dur”.

— Am auzit că tu l-ai dovedit pe tipul ăsta.

— Aşa este.

— Bună treabă.

Vorbele *n-ar* fi trebuit să-i provoace asemenea emoție, dar au reuşit. Doar nu avea ea nevoie de susținerea lui.

Gestul era totuşi frumos.

Wax continuă să o studieze, de parcă i-ar fi stat pe buze să mai spună ceva.

— Ce este? întrebă Marasi.

— Venind pe drum încoace, am vorbit cu Zeul.

— În regulă..., zise Marasi. Mă bucur că eşti atât de credincios, încât să spui câte o rugăciune din când în când.

— Da, problema este că a vorbit şi El cu mine.

Marasi se uită în sus la el, încercând să înțeleagă ce voia să spună. Dar Waxillium Ladrian părea a fi cel mai onest om. Fir-ar să fie, uneori vorbea prea direct.

— Bine, zise ea. Şi ce ți-a spus?

— Ucigaşul pe care-l căutăm este un Nemuritor-fără-Chip, spuse Waxillium pornind să coboare mai departe, o făptură care-şi spune Bleeder. Femeia îşi poate schimba forma preluând oase de la morți şi a înnebunit. Nici măcar nu ştie ce pune la cale.

Marasi îl urmă pe scări în jos, încercând să digere cele auzite. Nălucile-de-Ceață şi kandra... acestea făceau parte din Historica, nu din viața reală. Nu-i mai puțin adevărat că şi ea ar fi spus cândva că Miles O-Sută-de-Vieți şi Waxillium Doborâtorul erau personaje din basme. Într-o surpinzătoare măsură ei confirmau legenda.

— Deci, acela *ar putea* să fie ea, spuse Marasi arătând spre peretele care îi despărțea de deținut. Ea ar putea avea orice formă, orice chip! De ce eşti atât de sigur că nu acesta este ucigaşul?

— Pentru că guvernatorul este încă în viață, spuse Waxillium cu glas scăzut. Creatura din spatele acestei crime l-a ucis pe Winsting fără nicio dificultate, într-o cameră blindată, în spatele unui baraj format din gărzi de corp, după ce a declanşat cu bună ştiință un schimb de focuri în încăperea de deasupra. N-ar fi putut fi prinsă ca omul acesta. Este o înscenare.

Se uită la Marasi.

— Dar nu pot fi sigur, nu sută la sută. Aşa că am nevoie de tine ca să ne dăm seama cu ce ne confruntăm.

Ea dădu aprobator din cap şi el repetă acelaşi gest, pornind apoi mai departe, ieşind din casa scării şi cotind spre sala de interogatorii. Marasi simți oarecare satisfacție când caporalul de pază se uită la ea cerându-i încuviințarea de a-i deschide uşa lui Waxillium.

Bietul captiv şedea cu mâinile legate strâns, holbându-se la masa din faţa lui. Mormăia ceva încetişor. Waxillium se duse direct la masă, se aşează vizavi şi îşi puse pălăria pe masă. Marasi rămase în spate, unde – în cazul în care se înşelau în privinţa deţinutului – nu putea fi atinsă, dar putea oferi ajutor.

Waxillium bătu cu arătătorul în masă, de parcă s-ar fi gândit ce să spună. Deţinutul, Rian, ridică în fine privirea.

— Mi-a spus că vei veni să vorbeşti cu mine, rosti Rian cu glas scăzut.

— Cine? întrebă Waxillium.

— Zeul.

— Armonie?

— Nu. Ea. Mi-a spus că trebuie să-l omor pe guvernator. Trebuia să-l atac. Am încercat să nu ascult...

Waxillium privi printre gene.

— Ai întâlnit-o? Cum arăta? Ce chip purta?

— Nu-l poţi salva, şopti Rian. Îl va omorî ea. Mie mi-a promis libertatea, dar uite unde sunt, legat. Of, pentru numele lui Năruire!

Respiră adânc.

— Am ceva pentru tine. În braţ.

— În...

Waxillium avea un aer tulburat. Fără să vrea, Marasi făcu un pas înainte observând pentru prima oară o mică proeminenţă pe braţul deţinutului.

Până să apuce ea să citeze din prevederile legii pentru asemenea situaţii, Waxillium se ridică, puse mâna pe braţul omului şi făcu rapid o tăietură în piele. Scoase de acolo ceva plin de sânge. O monedă? Marasi făcu încă un pas înainte, iar deţinutul duse braţul însângerat la cap şi începu să murmure ceva pentru sine.

Waxillium şterse moneda cu batista. O cercetă, o întoarse pe partea cealaltă. Apoi înmărmuri pălind. Se ridică brusc în picioare.

— De unde-o ai? întrebă el.

Rian continuă doar să murmure.

— De unde? întrebă Waxillium, apucându-l pe bărbat de pieptul cămăşii.

— Waxillium, spuse Marasi venind în fugă şi apucându-l de braţ. Stai!

Se uită la ea, apoi îi dădu drumul lui Rian.

— Ce-i cu moneda aceea? întrebă Marasi.

— Un mesaj, spuse Waxillium strecurând moneda în buzunar. Omul ăsta nu ştie nimic folositor. Bleeder şi-a dat seama că l-am putea prinde. Ai planuri pentru diseară?

Marasi se încruntă.

— Ce... ce-mi ceri?

— Guvernatorul dă o petrecere. Steris zice că n-o va contramanda, în ciuda celor întâmplate, şi este o situaţie din acelea în care ea are întotdeauna dreptate. Innate va dori să arate că este puternic, nu-i va lăsa pe duşmanii săi politici să creadă că are ceva de ascuns sau că se teme. Trebuie să fim prezenţi acolo. Îţi garantez că şi Bleeder va fi.

8

Tânărul Waxillium, în vârstă de 12 ani, se uită pe rând când la o monedă, când la cealaltă. Ambele purtau pe avers imaginea Lordului Născut-din-Ceaţă arătând cu mâna întinsă spre Bazinul Elendel. Pe revers, fiecare avea imaginea Primei Bănci Centrale, din care mare parte era proprietatea familiei sale.

— Ce zici? întrebă Edwarn.

Avea o faţă severă şi o frizură impecabilă. Îşi purta costumul de parcă aşa s-ar fi născut îmbrăcat, dar pentru el era uniformă de război.

— Eu...

Tânărul Waxillium se uita când la una, când la cealaltă.

— Este de înţeles că nu poţi sesiza diferenţa, spuse Edwarn. Trebuie să fii expert, de aceea au fost descoperite foarte puţine monede de acest fel. S-ar putea să existe câteva în circulaţie, dar nu putem şti

câte. Una dintre ele este obişnuită; cealaltă are un defect cu totul special.

Trăsura continuă să huruie pe străzi, în timp ce Waxillium privea monedele. Pe urmă îşi făcu privirea să defocalizeze. Învățase şiretlicul recent, de la un prieten, la o petrecere; era folosit pentru a face două desene să se animeze, prin suprapunere.

Privind în acest fel monedele din fața lui, îşi încrucişă ochii astfel încât cele două imagini să se suprapună. Când imaginile se stabilizară, elementul care nu coincidea – unul dintre stâlpii de la clădirea băncii – îi apăru neclar, pentru că ochii nu focalizau pe el.

— Greşeala s-a produs din cauza unei defecțiuni în procesul de batere a monedelor, continuă unchiul Edwarn. Unul dintre muncitorii de la monetărie a venit acasă cu buzunarul plin de aceste curiozități, care n-ar fi trebuit să intre în circulație niciodată. N-o vei putea vedea, dar eroarea...

— Este la stâlpi, spuse Waxillium. În partea dreaptă pe imaginea băncii. Sunt prea apropiați.

— Aşa este. De unde ai ştiut? Cine ți-a spus?

— Am văzut-o, spuse Waxillium înapoindu-i monedele.

— Prostii, zise unchiul Edwarn. Minciuna ta nu poate fi crezută, dar apreciez încercarea de a-ți proteja sursa.

Ridică una dintre piese.

— Este cea mai valoroasă monedă cu defect din toată istoria oraşului Elendel. Valorează cât o casă mai mică. Cercetând-o, am învățat ceva important.

— Că bogații sunt nesăbuiți? Vor plăti mai mulți bani pentru o monedă decât valoarea ei?

— Toți oamenii sunt nesăbuiți, numai că în feluri diferite, spuse unchiul Edwarn absent. Lecția de care îți vorbesc am învățat-o în altă parte. Nu, această monedă mi-a relevat un adevăr dur, dar neprețuit. Banii nu înseamnă nimic.

Waxillium deveni extrem de atent.

— Cum?

— Numai aşteptările au valoare de schimb, Waxillium, spuse unchiul Edwan. Această monedă valorează mai mult decât altele pentru că aşa *cred* oamenii. Ei se *aşteaptă* la aşa ceva. Cele mai importante lucruri din lume valorează atât cât sunt oamenii dispuşi să plătească pentru ele. Dacă poți face să crească aşteptările oamenilor... dacă îi poți face să aibă *nevoie* de ceva... aceea este sursa bogăției. Posesia lucrurilor de valoare este ceva secundar față de crearea lucrurilor de valoare acolo unde ele nu există.

Trăsura se opri. Afară, o impresionantă succesiune de trepte din piatră ducea chiar la banca înfățişată pe monedă. Unchiul Edwarn aşteptă să-i deschidă birjarul uşa, dar Waxillium sări singur jos.

Unchiul Edwarn i se alătură pe scări.

— Tatăl tău, spuse unchiul, este complet nepriceput la chestiunile economice. L-am instruit ani la rândul, dar el nu poate – sau nu vrea – să învețe. Îmi pun mari speranțe în tine, Waxillium. Să devii bancher nu este singurul mod de a-ți sluji familia. Totuşi, eu sper că după ziua de azi îl vei considera a fi cel mai bun.

— Eu nu voi fi bancher, spuse Waxillium urcând treptele.

— Nu? Te gândeşti serios să administrezi activitatea birjarilor, atunci?

— Nu, spuse Waxillium. Eu voi deveni erou.

Unchiul se hotărî să nu-i răspundă pe loc, pentru că ajunseseră aproape în capul scărilor. Dar în cele din urmă îi spuse şoptit:

— Ai 12 ani şi încă mai spui aşa ceva? M-aş fi aşteptat la o prostie ca asta de la sora ta, dar tatăl tău ar fi trebuit să-ți scoată până acum gărgăunii din cap, cu bătaia.

Waxillium se întoarse spre unchiul său cu o privire gânditoare.

— Vremea eroilor a trecut, spuse unchiul Edwarn. Poveştile despre oameni care se remarcă în istorie aparțin altei lumi. Am ajuns în era modernismului,

care este în acelaşi timp mai gălăgioasă şi mai tăcută. Priveşte în jurul tău. Acolo unde în trecut regii şi războinicii configurau lumea, acum sunt oamenii tăcuţi din birouri care fac acest lucru – şi îl fac cu multă, mult mai multă eficienţă.

Intrară în holul băncii, cu plafonul scund şi un şir de colivii construite din drugi de fier, în care oameni aduşi de spate primeau ori distribuiau bani lichizi de la sau pentru oamenii care stăteau la cozi. Unchiul său îl conduse pe Waxillium în partea din spate. Mobilierul din lemn de culoare închisă şi covorul parcă mucegăit dădeau impresia că se lăsa înserarea, deşi ferestrele erau deschise şi lămpile cu gaz aprinse.

— Am astăzi două întâlniri la care vreau să asişti, îi spuse unchiul Edwarn când intrară într-o cameră lungă, austeră.

Scaunele erau aşezate cu faţa la perete; era o cameră de de observaţie, un loc folosit pentru a spiona în timpul şedinţelor care se ţineau la bancă. Unchiul îi făcu semn să se aşeze, apoi trase un panou de perete, dând la iveală o fantă de sticlă prin care puteau vedea doi bărbaţi din încăperea învecinată. Unul era bancher, îmbrăcat cu veston şi pantaloni. Şedea la un birou impunător şi discuta cu un bărbat de vârstă mijlocie, în haine prăfuite, care ţinea în mâini o şapcă de fetru.

— Împrumutul ne va ajuta să mergem înainte, spuse bărbatul murdar. Să ne luăm o locuinţă în afara mahalalelor. Am trei fii. Vom munci din greu, vă promit, vom munci.

Bancherul se uită la el de sus, prelingându-şi privirea pe lângă nas, apoi frunzări nişte hârtii. Unchiul Edwarn acoperi fanta, surprinzându-l pe Waxillium cu mişcarea lui bruscă.

Unchiul se ridică şi Waxillium îl urmă, mutându-se pe alt grup de scaune din lungul aceluiaşi perete. O a doua fantă de spionaj le permise să privească în altă încăpere, asemănătoare primei. O femeie-bancher,

îmbrăcată în jachetă şi fustă, stătea la un birou la fel de intimidant. Clientul însă era înalt, curat şi relaxat.

— Sunteți sigur că aveți nevoie de *altă* barcă, Lord Nikolin? întrebă angajata băncii.

— Bineînțeles că sunt sigur. M-aş deranja să vin până aici, dacă n-aş vorbi serios? Zău aşa! Voi cei de-aici ar trebui să-i permiteți asistentului meu să se ocupe de aceste aranjamente. *Pentru asta* există asistenți, până la urmă.

Unchiul Edwarn acoperi fanta cu o mişcare rapidă, apoi se întoarse spre Waxillium.

— Ceea ce vezi este o revoluție.

— O revoluție? întrebă Waxillium.

Studiase activitatea băncilor – bine, l-au forțat profesorii lui particulari să o învețe.

— Mie mi se pare că este ceea ce se întâmplă în fiecare zi într-o bancă.

— Aha, spuse unchiul Edwarn. Cunoşti deja aceste lucruri. Şi căruia dintre cei doi clienți le vom acorda împrumutul?

— Celui bogat, răspunse Waxillium. Presupunând că nu minte sau nu joacă teatru.

— Nu, Nikolin are o avere legitimă, spuse unchiul Edwarn. A lucrat cu banca noastră de nenumărate ori până acum şi niciodată nu omite să-şi plătească ratele.

— Prin urmare, lui îi veți împrumuta bani, nu celuilalt.

— Greşit, spuse unchiul Edwarn. Le vom împrumuta ambilor.

— Veți folosi creditul sigur al omului bogat pentru a diminua riscul de a-l ajuta pe cel sărac?

Unchiul Edwarn păru surprins.

— Ai avut profesori buni.

Waxillium ridică din umeri, dar în sinea lui se simți atras. Poate că aceasta era modalitatea de a deveni erou. Poate că unchiul Edwarn avea dreptate şi frontiera se estompa, dispărând nevoia de oameni de acțiune. Poate că această lume nouă nu semăna

deloc cu cea în care trăiseră Războinicul în Ascensiune şi Supraviețuitorul.

Waxillium avea capacitatea de a evalua corect riscurile, astfel încât să le dea bani celor care aveau nevoie de ei. Dacă într-o zi lumea va fi condusă de oameni în costum, nu puteau aceştia şi să o facă mai bună totodată?

— Evaluarea ta este corectă pe de o parte, spuse unchiul Edwarn fără a sesiza direcția în care mergeau gândurile lui Waxillium, dar greşită pe de alta. Da, îl vom împrumuta pe omul sărac... Însă făcând acest lucru nu vom accepta să ne asumăm riscuri.

— Dar...

— Documentele pe care i le va prezenta bancherul îl vor lega pe pe muncitor de datorie într-un fel din care nu va putea să scape. Dacă nu-şi va plăti ratele, semnătura lui pe act ne va da nouă voie să ne ducem direct la angajatorul lui şi să-i reținem un anumit procentaj din leafă. Dacă nu este de ajuns atât, vom putea face acelaşi lucru şi cu fiii lui. Omul bogat a făcut operațiuni bancare cu noi de multe ori şi a negociat termeni tăioşi. Nu vom câştiga decât 3% din ceea ce îi vom da. Dar muncitorul este disperat şi nu-l va lua în seamă nicio altă bancă. El ne va plăti 12%.

Unchiul Edwarn se aplecă spre el.

— Celelalte bănci încă nu înțeleg. Acordă numai şi numai împrumuturi fără risc. Ele nu s-au schimbat odată cu lumea. Acum muncitorii câştigă mai mult ca niciodată şi sunt dornici să plătească pentru lucruri la care altădată nici nu visau. În ultimele şase luni am avansat agresiv în direcția împrumuturilor pentru locuitorii de rând ai oraşului. Vin la noi grămadă şi în curând ne vor face foarte, foarte bogați.

— Dar voi îi veți transforma în sclavi, spuse Waxillium îngrozit.

Unchiul scoase moneda cu defect şi o puse pe tejgheaua de lângă Waxillium.

— Această monedă este o greşeală. Una stânjenitoare. Acum valorează mai mult decât o mie de surate de-ale ei la un loc. Valoare creată acolo

unde nu exista niciuna. Voi lua săracii acestui oraş şi voi face cu ei acelaşi lucru. Cum ți-am spus, o revoluție.

Waxillium simți că i se făcea greață.

— Moneda este a ta, spuse unchiul Edwarn ridicându-se în picioare. Vreau să-ți slujească drept aducere aminite. Darul care va...

Waxillium înşfacă moneda de pe tejghea şi țâşni afară.

— Waxillium! strigă unchiul după el.

Banca era un labirint, dar Waxillium găsi drumul. Dădu buzna în încăperea strâmtă în care omul cel sărac primea consiliere de la bancherul specializat în împrumuturi. Muncitorul ridică ochii din teancul de hârtii; probabil că abia ştia să citească. Nu va înțelege pe ce îşi punea semnătura.

Waxillium depuse moneda pe birou în fața lui.

— Aceasta este o monedă cu o greşeală de fabricație, ceva ce râvnesc colecționarii. Ia-o, vinde-o la un magazin de curiozități – nu accepta mai puțin de două mii pentru ea şi foloseşte banii pentru a-ți scoate familia din mahala. Nu semna documentele acelea! Îți vor fi ca un laț în jurul gâtului.

Wax se opri din povestit. Ridică moneda în fața ochilor, studiind-o în timp ce se îndrepta spre petrecere în trăsură, alături de Steris.

— Ei bine? întrebă Steris, aşezată vizavi de el. Ce-a făcut unchiul tău?

— Era livid, bineînțeles, spuse Wax. Muncitorul a semnat hârtiile; n-a crezut că i-am dat ceva atât de valoros. Unchiul a intrat, a împrăştiat în jur numai minciuni, de parc-ar fi suflat rotocoale de fum frumos colorate şi a ridicat documentele.

Wax întoarse moneda pe partea cealaltă şi se uită la imaginea Lordului Născut-din-Ceață, gravată pe avers.

— Muncitorul – Jendel se numea – s-a sinucis aruncându-se de pe un pod opt ani mai târziu. Fiii lui mai datorează şi astăzi bani băncii, totuşi Casa

Ladrian nu mai deține participațiuni la Prima Bancă Centrală; unchiul meu le-a vândut pe bani lichizi înainte de a devasta locuința şi a-şi înscena moartea.

— Îmi pare rău, spuse Steris cu voce stinsă.

— Este unul dintre motivele care m-au făcut să plec, spuse Wax. Evenimente de felul acesta – şi ceea ce s-a întâmplat în Sat, sigur. Mi-am spus că pornesc în căutarea aventurii; n-am avut niciodată de gând să devin un gardian al legii. Cred că undeva, în străfundul meu, am ştiut că nu pot schimba nimic în Elendel. Era prea mult, oamenii în costume erau prea abili. În Ținuturile Necruțătoare, un bărbat înarmat însemna ceva. Aici e greu să-l vezi însemnând mai mult decât o relicvă.

Steris strânse din buze, lăsând să se vadă limpede că nu ştia ce să spună. Wax n-o învinui. Se gândise adesea la cele întâmplate la bancă şi nu ştia nici în ziua de azi ce – sau dacă – ar putut face altfel.

Răsuci moneda între degete. Pe dosul ei, erau scrijelite cu cu litere mărunte cuvintele *De ce ai plecat, Wax?*

— Cum a dobândit Bleeder moneda? întrebă Steris.

— Nu-mi pot imagina, răspunse Wax. Eu am vândut-o înainte de a pleca în Ținuturile Necruțătoare. În momentul acela, tatăl meu îmi blocase susținerea financiară şi aveam nevoie de bani ca să-mi cumpăr cele necesare călătoriei.

— Şi cuvintele acestea?

— Nu ştiu, spuse Wax, băgând moneda în buzunar. Problema este că mă tulbură amintirea acestor întâmplări. Mi-am spus la vremea respectivă că am încercat să-l salvez pe bietul om, dar nu cred că era adevărat. Când privesc înapoi, aş spune că n-am vrut decât să-l înfurii pe unchiul meu. Şi acum sunt la fel, Steris. De ce am plecat în Ținuturile Necruțătoare? Am vrut să fiu erou – am vrut să ies în evidență şi să devin cunoscut. Aş fi putut face mult bine luând poziție în casa mea, aici, la Elendel, dar ar fi trebuit s-o fac fără să ştie nimeni. Plecarea, încercarea de a-mi construi în final un renume ca om al legii, a fost

până la urmă egoistă. Chiar şi colaborarea cu poliţiştii de-aici mi se pare un act de impardonabil orgoliu.

— Mă îndoiesc că-ţi pasă, spuse Steris aplecându-se spre el, dar eu consider motivele tale irelevante. Salvezi vieţi. Mi-ai... salvat viaţa *mie.* Recunoştinţa mea nu este influenţată de ceea ce-ţi trecea ţie prin minte când ai făcut-o.

Wax îi întâlni privirea. Steris avea această înclinaţie spre momente de pură sinceritate, când dădea totul la o parte şi rămânea cu sufletul dezgolit.

Trăsura încetini şi privirea lui Steris se întarse repede spre fereastră.

— Am ajuns, dar va mai dura până intrăm. Sunt multe trăsuri înaintea noastră.

Wax se încruntă, deschise fereastra şi scoase capul afară. Într-adevăr, un şir de trăsuri şi chiar câteva automobile se înghesuiau pe drumul spre porticul Turnului ZoBell. Un zgârie-nori se înălţa cu vreo douăzeci de etaje spre cerul nopţii, vârful pierzându-se în ceţurile întunecate.

Wax se retrase în trăsură, iar ceţurile se rostogoliră înăuntru prin fereastra deschisă acum lângă el. Steris privi, dar nu-i ceru să tragă storul.

— Cred că vom întârzia, spuse Wax.

Dacă, desigur, nu inventa el ceva.

— Aceasta este prima petrecere care se desfăşoară în spaţiul din vârful turnului, spuse Steris scoţând din poşetă un mic carnet de însemnări, iar servitorii care se ocupă de trăsuri nu sunt obişnuiţi cu un trafic atât de aglomerat.

Wax zâmbi.

— Ai luat în calcul întârzierea, nu-i aşa?

Steris se opri la o pagină din carnet, apoi îl întoarse spre el. Acolo, cu ortografia ei ordonată, se afla agenda detaliată a evenimentelor petrecerii din acea seară. La punctul al treilea se specifica, *8:17 Intrarea în clădire probabil blocată din cauza aglomeraţiei, Lord Waxillium ne transportă la ultimul etaj prin*

allomanție, ceea ce este cu totul neadecvat şi în acelaşi timp uluitor.

El ridică din sprânceană şi se uită la ceasul de buzunar pe care îl purta la cingătoare – nu în veston – pentru a putea fi aruncat uşor împreună cu celelalte metale.

— Este 8:13 minute, îți lipseşte precizia.

— Pe promenadă traficul a fost mai lejer decât m-am aşteptat.

— Vrei într-adevăr să rezolvăm situația pe această cale dură?

— De fapt, cred că este calea cea uşoară, spuse Steris. Dar cu totul neadecvată.

— Cu totul.

— Din fericire, ai reputația că faci lucruri din acestea, iar de la mine nu se aşteaptă nimeni să te țin în frâu. Mi-am pus totuşi lenjerie neagră, ca să nu fie chiar atât de vizibilă de jos în timpul zborului.

Wax zâmbi, apoi duse mâna sub banchetă, de unde scoase pachetul pe care i-l trimisese Ranette. Şi-l îndesă sub btaț, apoi împinse uşa şi o deschise.

— Oamenii te subestimează, Steris.

— Nu, zise ea păşind pe trotuarul cețos.

Wax văzu că purta pantofi bine închişi pe picior.

— Nu fac decât să considere că mă cunosc, când de fapt nu este aşa. A înțelege convențiile sociale nu este acelaşi lucru cu a le trece cu vederea. Aşadar, cum facem să... *Oh!*

Rosti ultimele cuvinte în timp ce Wax o cuprinse într-o îmbrățişare strânsă, apoi scoase pistolul „Răzbunare" din toc şi trase un glonț în jos – între trei bolovani – la picioarele lor. Zâmbi când din trăsuri se iviră capete, cât era şirul de lung. Va trebui acum să-i lase pe Wayne şi Marasi să se descurce singuri, ceea ce putea fi chiar mai bine. Erau astfel feriți de priviri.

Wax îşi diminuă greutatea, se poziționă împreună cu Steris în unghiul corect față de glonț şi *împinse.* Țâşniră oblic spre cer, zburând pe deasupra trăsurilor care stăteau la coadă. Aterizară pe una dintre ornamentațiile clădirii, cu câteva etaje mai sus.

Steris se agăța de el ca o pisică atârnată deasupra oceanului, cu ochii cât cepele. Apoi îi dădu drumul cu băgare de seamă şi porni să înainteze până la marginea ornamentului de piatră, scrutând adâncimile neguroase. Dedesubt trepidau lumini: caleşti, felinare stradale, lampioane ținute în sus de pietoni. Printre neguri, cele mai multe nu erau decât globuri şi umbre.

— Mă simt de parcă aş pluti pe o mare de fum şi ceață, spuse ea.

Fuioarele de ceață se răsuceau şi clocoteau de parcă ar fi fost vii. Volburi şi vârtejuri păreau să străbată curenții de aer într-o neîntreruptă frământare.

Wax deschise pachetul de la Ranette, extrăgând toată funia strâns încolăcită înăuntru. Se uită în sus. În bilet, Ranette îi cerea să experimenteze utilizarea unei frânghii în salturile produse prin allomanție, apoi să-i facă un raport.

— Ai ținut să vii astă-seară, spuse Steris. Este mai mult decât dorința de a-l întâlni pe guvernator. Eşti la muncă. Citesc asta în tine.

Wax cântări frânghia – îngreunată la un capăt cu un cârlig de fier – căutând să simtă ce-ar fi însemnat să o arunce.

— Vezi, îmi dau seama pentru că eşti cu toate simțurile la pândă. Eşti un prădător, Waxillium Ladrian.

— *Vânez* prădători.

— Şi tu eşti unul.

Steris îl privi prin negurile translucide care dansau între ei. Ochii îi scăpărau, reflectând strălucirea mării de cețuri de dedesubt.

— Eşti ca un leu. În cea mai mare parte a timpului eşti numai parțial lângă mine. Te relaxezi, pe jumătate adormit. Faci ceea ce ai de făcut, îndeplineşti treburile casei, dar nu înfloreşti. Pe urmă apare prada. Te trezeşti. Impulsul de iuțeală, mânia şi puterea; asaltul, pulsația, accelerația vânătorii. Acesta eşti tu cu adevărat, Waxillium Ladrian.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci toți oamenii legii sunt prădători.

— Cei veritabili, poate. Nu ştiu să fi întâlnit altul.

Când Wax se uită în sus, îi urmări privirea.

— Iată întrebarea mea. Ce vânezi în seara asta?

— Bleeder va fi aici.

— Ucigaşa? De unde ştii?

— Va încerca din nou să-l omoare pe guvernator, spuse Wax. Va dori să mă pună pe mine la încercare, să vadă dacă reuşesc să mă apropii, să evalueze cum reacționez.

— Te porți de parcă ar fi ceva personal între voi doi.

— Regret că nu este.

Altcineva ne dirijează acțiunile.

— Regret că n-o cunosc pe Bleeder suficient de bine pentru ca această situație să devină ceva personal, pentru că m-aş simți stimulat. Dar o interesez cu siguranță, ceea ce înseamnă că nu pot să ratez această petrecere. În caz contrar, ar înțelege un îndemn să lovească.

Wax încolăci toată frânghia într-o mână, ținând-o astfel încât capătul terminat cu cârligul de fier să penduleze liber. Întinse brațul şi Sterris se apropie imediat de el.

Căută o linie de metal direcționată spre una dintre grinzile de oțel încastrate în piatra de sub picioare. Cu atât de multă piatră în cale, grinda nu-i va oferi obişnuitul punct de sprijin solid – dar cum era lată şi rezistentă, va fi totuşi suficientă pentru ce îi trebuia acum. Wax împinse şi țâşni în aerul nopții transportând-o cu el pe Steris. Zgârie-norii precum cei de față îi puneau o problemă, pentru că se ascuțeau pe măsură ce se înălțau. Mai mult, o mare parte dintre punctele pe care îşi putea sprijini picioarele erau cornişe înguste, care nu-i permiteau să împingă direct în sus – ci îl propulsau uşor în afară, pe o traiectorie care forma un unghi cu clădirea. În orice caz, cu cât urca, cu atât se depărta mai mult de perete. De obicei contracara acest efect folosindu-se de pistol şi de capacitatea de a-şi

diminua greutatea. Ceea ce nu ar fi funcționat și de această dată, când o transporta și pe Steris.

Funia lui Ranette și cârligul l-ar putea ajuta. Atinse o înălțime la care începu să încetinească, deoarece punctul de împingere rămăsese prea mult în urmă și nu-i mai folosea să se ridice. Ca de obicei, deviase cam trei metri față de clădire. De aceea, când încetini, azvârli capătul cu cârlig spre un balcon și îl împinse desfășurând frânghia până la balustrada acestuia. Cârligul pătrunse printre barele de metal din parapet, dar nu se fixă. Wax pluti în derivă și se opri, într-o poziție precară, riscând să cadă într-o parte, departe de clădire. Blestemă și încercă din nou, iar de această dată reuși să fixeze cârligul într-o poziție stabilă.

Se trase spre perete, ca peștele când se înfășoară firul cu mulineta. Manevra îi aduse pe amândoi la balcon. O lăsă pe Steris și încolăci din nou frânghia, uitându-se în sus.

— Bine lucrat.

— Prea lent, răspunse Wax absent.

— Oh, Doamne!

El zâmbi, o prinse din nou și împinse țâșnind de la balcon mai sus. De această dată, când se apropie de jumătatea distanței până la nivelul de desfășurare a petrecerii, lansă cârligul spre un balcon pe lângă care trecură în mare viteză, agățându-se ferm de el. Continuă să împingă, urcând pe lângă balconul rămas în dreapta. Pe urmă, o smucitură puternică de frânghie îl făcu să se răsucească în zbor și să vireze spre clădire.

Wax atinse peretele mai întâi cu cizmele, ținând frânghia într-o mână, cu cealaltă înconjurând-o pe Steris. Aterizară la doi centimetri de balcon. Mai bine, mai bine! Marea slăbiciune la un monedazvârlitor ca el era faptul că putea doar să împingă diverse obiecte, niciodată să tragă folosindu-se de ele. O coardă ar putea fi într-adevăr utilă.

Scuturară cârligul până ce reuși să-l desprindă. Era penibil. Ce se întâmpla dacă avea nevoie să-l

desprindă în timp ce se afla în zbor sau în mijlocul unei lupte? N-ar fi putut Ranette să facă cârligul să se desprindă cumva la ordin? Împinse în balcon, pornind amândoi în sus din nou. Steris îşi înfipse degetele în umerii lui. Negurile se desfăşurau leneş împrejurul lor. Un monedazvârlitor se simţea mai bine cu cât urca mai sus – oricât ar fi căzut de sus, aruncând o singură monedă şi împingând corect putea ateriza în siguranţă.

— Mereu uit cât de ameţitor poate fi, puse Wax încetinind ascensiunea. Închide ochii.

— Nu, zise Steris.

Părea a nu mai avea suflu.

— Este... este minunat.

Cred că n-o voi înţelege niciodată pe femeia aceasta, îşi spuse Wax. Ar fi putut să jure că era îngrozită. Următoarele câteva salturi se desfăşurară fără peripeţii, pe măsură ce el se obişnuia cu frânghia. *Coarda este mult prea voluminoasă,* se gândi el. *S-o târăşti după tine ar fi o serioasă bătaie de cap.* Iar cârligul se putea încurca uşor. Dacă ar fi s-o folosească într-o luptă, ar trebui probabil să lase frânghia în urmă, după primul salt.

Astă-seară funcţiona totuşi destul de bine şi, în numai câteva secunde, ajunseră din balans pe balconul de la ultimul etaj, cu fusta ei şi panglicile mantiei lui fluturând. Aici se afla un grup mic de invitaţi la petrecere, care la sosirea lui Wax scoaseră exclamaţii de uimire, iar unul chiar scăpă din mână un pahar. Wax îşi îndreptă trupul şi o puse pe Steris jos. Deşi trecuse prin ce trecuse, Steris îşi reveni rapid, îşi aranjă fusta şi îşi dădu părul pe spate, punându şi în ordine şuviţele rebele.

— Cred, spuse ea şoptit, ca ţi-ai făcut o intrare la înălţimea reputaţiei tale.

— Măcar am alertat gărzile, spuse Wax, salutând cu o înclinare a capului oamenii postaţi la marginea balconului care nu-i scăpau din ochi.

Îşi făceau treaba, era reconfortant să-i vezi. Niciun monedazvârlitor nu putea veni la petrecere fără să fie

văzut. Cu toate acestea, pe el nu-l opriră. Era un personaj prea important, de care nu merita să se ocupe.

Wax înfăşură frânghia cu cârlig cu tot şi o legă la brâu, pe sub haină, ceea ce o făcu pe Steris să-şi dea ochii peste cap. Pe urmă îşi puse mâna pe braţul lui. Înainte de a pleca de la Conacul Ladrian, îl pregătise cu minuţiozitate, instruindu-l cum să calce şi ce ţinută să adopte – a şasea oară de când erau împreună. Probabil, pentru că el nu făcea niciodată ceea ce se cuvenea. Într-adevăr, şi în seara aceasta el o prinse de braţ cu un gest mai familiar decât îi explicase ea. Doar erau logodiţi, Rugina naibii, avea dreptul s-o ţină de braţ.

Steris îi aruncă o privire aspră, dar nu rosti niciun cuvânt când Wax împinse uşile de la balcon deschizându-le dintr-o singură mişcare allomantică şi amândoi îşi făcură intrarea în plină petrecere.

9

De la picioarele Turnului ZoBell, Wayne îi privi Wax şi Steris dispărând în cețuri. Dădu din cap, apoi scoase o bilă de gumă din cutiuța din buzunar. Îşi procurase mai multe. De fapt era chiar distractiv să le mesteci.

O băgă în gură dintr-o aruncătură, spunându-şi că prietenul său era un prost dat naibii. În mod clar, Wax continua mizeria de logodnă cu Steris pentru că îi lipsea Lessie foarte mult. De aceea, Wax alesese un mariaj pentru care nu era nevoie de implicare emoțională. Iată ceva la fel de uşor de înțeles precum faptul că ai ajuns la fundul halbei, într-o crâşmă unde berea este îndoită cu apă.

Wayne întinse mâna ajutând-o pe Marasi să coboare din trăsură.

— Arăți bine, îi spuse ea. Mă mir c-ai fost de acord să te îmbraci aşa.

Wayne se uită în jos la costumul care i se potrivea perfect, continuând să mestece absent. Marasi părea

uimită să-l vadă în costum, asortat cu pălăria modernă de pe cap şi o cravată verde-închis. De ce n-ar avea un asemenea costum? Avea costume cerşetor, de poliţist şi de doamne bătrâne. Omul are nevoie să se poată pierde în peisaj. În Ţinuturile Necruţătoare îi trebuise un costum elegant şi ridicol.

Prostia de coadă era atât de lungă, încât şi aluminiul ar fi ruginit în răstimpul de care ar fi avut ei nevoie ca să ajungă până la jumătatea ei. *Al naibii Wax şi şmecheriile lui,* îşi spuse Wayne. Ar fi putut măcar să-l ia cu el pe Wayne în locul lui Steris.

Mai în faţă la rând, ciudat lucru, o pereche era obligată să dea înapoi, spre trăsura lor, în ciuda faptului că aşteptase o mulţime de timp. *Ce se întâmpla acolo?* Oameni importanţi precum aceştia nu sunt de obicei alungaţi de la o petrecere, nu-i aşa? Toată lumea avea invitaţie, chiar dacă a lui era un fals. La fel ca aceea pe care i-o dăduse zgripţuroaicei aceleia de la şcoală.

Ei bine, nu puteau şti nimic sigur până ce nu ajungeau. Iar coada înainta *înceeeeeet.*

— Tipul pe care l-aţi prins a zis ceva folositor? o întrebă pe Marasi.

— Nu, răspunse ea. Nu e-n toate minţile. Am găsit totuşi în el ceea ce pare a fi o ţepuşă hemalurgică.

— A naibii rugină! Ai auzit şi tu de-aşa ceva?

— Am reuşit să citesc cartea, răspunse Marasi absentă Până la urmă, Moarte *mi-a dat-o mie* mai întâi, iar Waxillium m-a lăsat s-o copiez. Prizonierul nostru avea băgată sub piele o bucată de metal. După ce i-am scos-o, s-a calmat. Dar refuză în continuare să vorbească.

În cele din urmă, după o căruţă de vreme, le veni rândul să intre. Marasi prezentă invitaţia. Matahala postată la intrare o cercetă încruntându-se.

— Din păcate ni s-a poruncit să nu acceptăm invitaţii nenominale, care nu sunt în posesia persoanelor cărora le-au fost trimise. Din pricina tentativei de asasinare a guvernatorului nu-i putem

lăsa să intre decât pe invitații ale căror nume sunt trecute pe listă.

— Dar, zise Marasi...

— Uite ce-i, interveni Wayne. Suntem oameni imprtanti. Nu vezi ce cravată modernă am?

Lângă uşă ieşiră în față câțiva bărbați în uniforme negre cu un aer amenințător. Nemernica securitate a guvernatorului. Polițiştii erau oameni în carne şi oase – ah, da, poate că din când în când îi mai rupeau omului gâtul, dar proveneau de pe stradă, ca toată lumea, însă stafiile acestea... nici măcar suflet nu aveau.

— Eu i-am salvat azi viața guvernatorului, spuse Marasi Cu siguranță *pe mine* nu mă puteți respinge.

— Mă tem că nu pot face nimic, spuse matahala, cu o figură complet lipsită de expresie.

Da, aici se petrecea ceva ciudat.

Wayne o prinse pe Marasi de braț şi o trase într-o parte.

— Să mergem, mânca-i-ar rugina de idioți.

— Dar...

Wayne se uită peste umăr în spate şi la momentul cel mai potrivit ridică o bulă de viteză.

— Aşa, carevasăzică, spuse el. Alt plan!

— Pari emoționat, zise ea inspectând marginile bulei.

Erau mai clar conturate decât de obicei, pentru că ceața dinăuntrul bulei continua să se mişte, în timp ce aceea dinafară atârna înghețată în aer, de parcă ar fi fost o plasă.

— Sunt un tip uşor de emoționat, spuse Wayne grăbindu-se să revină la bariera unde se afla matahala.

Wayne reuşise să cuprindă bariera în bulă, dar nu şi matahala. O precizie de ceasornicar, din partea lui. Îl aştepta deja un mic piedestal.

— Cred că ai renunțat prea repede la posibilitatea de a intra ca lumea, spuse Marasi încrucişându-şi brațele.

— Numele noastre apar aici, spuse Wayne atent să avanseze în timp ce citea lista. Pe coloana celor nominalizați să nu intre. Puteai să aduci câte argumente pofteai.

— Cum? întrebă ea înghesuindu-se lângă el. La dracu! I-am salvat *viața,* nenorocitul.

— Marasi! zise Wayne zâmbind, începi să te exprimi ca un om normal.

— Din cauza ta, spuse ea, apoi făcu o pauză. Ticălosule!

Wayne zâmbi mestecând gumă şi plescăind.

— I-ai salvat viața guvernatorului, în regulă, dar probabil cei care vor să te țină la distanță sunt gărzile lui, nu el. I-ai împroşcat cu noroi pentru că unul dintre ei s-a vândut şi i-ai pus într-o situație neplăcută pentru că ai băgat de seamă înaintea lor.

— Dar asta este o meschinărie! Se joacă cu viața guvernatorului!

— Oamenii sunt meschini.

Făcu un salt grațios într-o parte.

— De ce faci mişcări dintr-astea?

— Dacă stau prea mult pe loc, risc să fiu văzut, chiar dacă în intriorul bulei avansăm cu viteză. Dacă nu ne oprim, nu vom avea contururi clare şi, cu ceața de-afară, nu ne vor putea repera.

Începu şi ea să se mişte, fără tragere de inimă.

Wayne mai aruncă o privire pe liste şi recunoscu un nume.

— Ah, iată. Acesta va fi perfect.

— Wayne, ai să ne bagi în bucluc, asta ai să faci.

— Numai dacă vor pune mâna pe noi!

Arătă cu mâna.

— Au două liste – oameni pe care trebuie să-i refuze cu orice chip şi oameni cărora le vor permite să intre. Vezi ce scrie? Patru nume mai jos? Zice că omul a anunțat că s-ar putea să nu vină, iar ei trebuie să se asigure că nimeni altcineva nu foloseşte invitația lui.

— Wayne, spuse Marasi, acela este profesorul Hanlanaze Este un matematician strălucit.

— Hm, făcu Wayne frecându-şi bărbia. De la Universitate.

— Nu, de la Noul Seran. Este autorul unor descoperiri legate de tehnologia combustiei.

Wayne întinse gâtul.

— Vine din afara oraşului. Este posibil ca oamenii să nu-l cunoască.

— Îl cunosc, după reputație.

— Dar personal?

— Trăieşte destul de retras, spuse Marasi. Este invitat des la petreceri ca asta, dar nu vine decât rareori. Wayne îşi citesc în priviri. *Nu-l* poți imita.

— Care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

— Să fim prinşi, spuse ea continuând să se mişte lângă el prin bula de viteză. Ne aruncă-n închisoare, ne acuză de conspirație, îi creăm neplăceri lui Waxillium.

— Aici la urmă, zise Wayne revenind cu paşi mari în locul în care se afla când a accelerat timpul, ai cel mai bun argument ca să mă determini să încerc ce n-a mai făcut nimeni. Vino înapoi, ca să pot coborî bula de viteză. După aceea va trebui să ne facem rost de nişte arme.

Marasi păli apropiindu-se de el.

— Dacă încerci să strecori înăuntru arme...

— Nu pistoale, spuse Wayne zâmbind. Altfel de arme. *Matematica.*

★

— Prin urmare, kandra este pe-aici, spuse Steris în şoaptă, cum stătea agățată la brațul lui Wax, cercetând încăperea din priviri. Pe undeva.

Apartamentul din Turnul ZoBell ocupa în întregime ultimul nivel, separat de exterior prin pereți de sticlă. Luminile blânde de la zeci de candelabre se reflectau în pahare cu vin, bijuterii cu diamante şi paiete de pe rochii. Apăruse o modă nouă. Atât de opac era el în fața modei, încât nici nu băgase de seamă ce schimbare spectaculoasă se produsese?

Steris era îmbrăcată în ceva mai tradițional – un fel de rochie dreaptă şi uşor străvezie, cu o pernuță foarte mică la spate şi talia bine marcată. Gulerul şi manşetele erau totuşi împodobite cu paiete şi toată ținuta era diafană, mai uşoară decât ceea ce purta ea de obicei şi, ca să fie drept, îi venea foarte bine. Montura de paiete o apropia oarecum de celelalte ținute foarte moderne.

Participanții la petrecere se mişcau printre numeroase mese pline cu băuturi şi mici vitrine risipite pe podeaua acoperită cu mochetă roşie. Wax şi Steris trecură pe lângă una dintre ele, un suport cu o cutie de sticlă adăpostind un bulgăre de aur neprelucrat, mare cât capul unui om. Suprafața lui strălucea în lumină

Metale allomantice, îşi spuse Wax trecând pe lângă altă vitrină. Zeci de specimene, cu plăcuțe ce precizau proveniența bulgărelui sau filonului. Stârneau conversații în încăpere, căci oamenii stăteau de vorbă ținând în mână pahare cu băuturi colorate.

— Atragi atenția, observă Steris. Nu sunt sigură că a fost o idee bună să te îmbraci aşa.

— Mantia-de-ceață este un simbol, spuse Wax. Pentru aducere aminte.

Reuşise să-l convingă să renunțe la pălărie, dar nu şi la mantie.

— Te face să arăți ca o brută.

— Aşa şi trebuie. Poate se vor gândi de două ori înainte să-mi spună o minciună; nu vreau să particip la jocurile lor.

— Dar *faci* deja parte din jocurile lor, Lord Waxillium.

— Acesta este şi motivul pentru care nu-mi place să merg la petreceri.

Ridică mâna făcând-o să tacă.

— Ştiu, este important să fim aici. Hai să mergem să stăm de vorbă cu participanții pe care-ai stabilit că trebuie să-i abordăm.

Steris avea întotdeauna o listă întocmită cu mare grijă. Era singura persoană de care auzise el că venea la cocteil cu un desfăşurător.

— Nu, spuse ea.

— Nu?

— Este ceea ce facem de obicei, spuse Steris zâmbind într-un anume fel spre Lady Mulgrave – avea diferite feluri de a zâmbi – când trecură pe lângă ea. Astă-seară tu eşti cel care urmăreşte un scop precis. Hai să ne ocupăm de el şi să-l găsim pe ucigaş.

— Eşti sigură?

— Da, spuse ea, făcând cu mâna altui cuplu. Este de datoria unei soții să se intereseze de pasiunile soțului ei, dacă nu chiar să se implice în ele.

— Nu este nevoie să faci acest lucru, Steris. Eu...

— Te rog, spuse Steris. Este.

Wax nu continuă să mai argumenteze. Adevărul era că îi făcea plăcere. Existând posibilitatea ca Bleeder să se afle pe acolo pe undeva, Wax nu va putea oricum să se relaxeze.

Aşadar, ce putea face ca s-o găsească pe creatura aceasta? Încă şi mai important, cum putea să doboare pe cineva care se mişca fără a fi prea vizibil? Spre deosebire de allomanție – care însemna ardere pe câteva niveluri standard –, puterile feruchimice puteau fi folosite toate deodată. Bleeder era capabilă să-şi epuizeze metalminţile într-o singură izbucnire de viteză – doborând probabil zeci de persoane cât ai clipi din ochi. Poate chiar sute. Wax nu va fi în stare să intervină în niciun fel.

Poate că nu-i vor mai rămâne însă suficiente resurse pentru acest lucru. Ea nu putea să înghită metale, cum putea un allomant pentru a-şi reîncărca rezervele. Ea trebuia să se bazeze pe viteza depozitată în prealabil, iar ţepuşa şi-o dobândise abia recent. Uciderea participanţilor la petrecerea lui Winsting, consumase probabil mare parte din ceea ce reuşise, teoretic, să stocheze în ultimele câteva săptămâni.

Prin urmare, Wax avea la dispoziție două opțiuni. Să o omoare înainte de a trece ea la acțiune sau să o

provoace, într-un fel sau altul, făcând-o să-şi epuizeze rezervele feruchimice, înainte de a face rău cuiva.

Wax se apropie de bar, ceru ceva de băut, apoi se întoarse să cerceteze mulțimea. Trecuseră douăzeci de ani de când nu mai frecventa înalta societate, iar cei doi ani scurşi de la revenirea în Elendel încă nu îndepărtaseră complet rugina. Toți de aici aveau acelaşi comportament fals – discutau lejer, cu un aer vesel, studiat, dar în secret îşi urmăreau interesele. Un ucigaş nu găsea loc mai bun decât acesta pentru a se ascunde.

Cu paharele în mâini, Wax coborî de la bar şi îşi activă bula de oțel.

Nu-i reuşea întotdeauna şi nici nu ştia prea bine cum făcea când reuşea. Ah, principiile mecanice de bază erau evidente: ardea oțel, apoi împingea uşor spre exterior, în toate direcțiile simultan. Dar cum învățase să evite metalul din propriul corp? Nu ştia nici până în ziua de azi. Era ceva ce venise cu timpul.

Cu bula activată, instinctele lui allomantice începeau să caute fragmente de metal care veneau rapid spre el făcându-l să împingă în ele cu tot mai multă forță, pe măsură ce se apropiau. Wax devenea din ce în ce mai priceput. Îl ajutau exercițiile, când el stătea în fața lui Darriance, iar acesta trăgea în pieptul lui protejat cu armură şi o căptuşeală groasă de peste treizeci de centimetri. Nu putea să devieze gloanțele, dar bula îi era de folos.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Steris când ajunse la ea. Brățara mea e gata să-mi sară de pe mână.

— Scoate-o, spuse Wax. Nu vreau să porți nimic de metal, în eventualitatea unei lupte între allomanți.

Steris ridică din sprânceană, dar îşi scoase brățara şi o puse în poşetă. Wax îşi notă în minte o excepție în privința ei.

— Nu ştiu dacă este important, zise Steris. Dar în locul acesta mişună metale, fără niciun dubiu. Ce faci cu băutura din mână?

Wax ridică privirea. Tocmai terminase de pus pe ascuns puțin praf maroniu în cană.

— Mi-am luat apă, răspunse el. Praful o va face să arate ca un brandy. Dacă mai târziu mă voi preface că sunt beat, acesta mă va stimula.

— Fascinant, spuse Steris.

Părea cu adevărat impresionată.

Se deplasară prin încăpere, trecând pe sub un candelabru. Țurțurii de cristal – suspendați cu sârmă – se depărtareă uşor de Wax, precum acul busolei când întâlneşte polul magnetic corespunzător. Din greşeală, Wax doborî un bulgăre de aur când trecu pe lângă el. Fir-ar să fie! Deşi ştia că nu este lucru înțelept, Wax îşi micşoră bula de oțel.

— Hai să-l căutăm pe guvernator, spuse Steris.

Wax încuviință dând din cap. Nu reuşea să scape de sentimentul că în orice direcție ar fi luat-o, cineva îndrepta arma spre spatele lui.

Altcineva ne dirijează mişcările, justițiarule.

Pete roşii pe pereți. Lessie în brațele lui, moartă deja. Mâinile lui mânjite de sângele ei...

Nu. Depăşise acea etapă. *Jelise.* Nu se va lăsa tras în jos din nou de acea spirală. Cum înaintau prin mulțimea adunată la petrecere, o pereche de nobili mai puțin importanți, îmbrăcați în culori, încercă să-i intercepteze, dar Wax le aruncă o privire încruntată şi fu suficient pentru a-i determina să renunțe.

— Lord Waxillium..., spuse Steris.

— Ce este? întrebă Wax. Ai zis că ne ducem la guvernator.

— Asta nu înseamnă că poți să mârâi la toți ceilalți.

— Eu n-am mârâit.

A mârâit el?

— Data viitoare să mă laşi pe mine să mă ocup, spuse Steris dirijându-l pe lângă un piedestal pe care – ciudat lucru – nu se afla nimic. Pe plăcuță era scris: ATIUM, METALUL PIERDUT.

Când tocmai se apropiau de guvernator – care era înconjurat de o mulțime de oameni în apropierea

ferestrelor dinspre nord, un bărbat cu papion galben-aprins îl remarcă pe Wax. Grozav. Lordul Stenet. Iar va dori să-i vorbească despre preţul textilelor. Dar, desigur, nu va *recunoaşte,* nu de la început. Pe aici oamenii nu spuneau niciodată ce gândeau.

— Lord Waxillium! exclamă Stenet. Tocmai mă gândeam la dumneata! Cum avansează pregătirile de nuntă? Să mă aştept la o invitaţie în curând?

— Nu prea curând, îi răspunse Steris. Abia ne-am hotărât la ce preot să apelăm. Dar dumneata? Logodna dumitale este pe buzele tuturor!

Lordul Stenet rămase perplex.

— Oh, despre asta...

Îşi drese glasul. Steris insistă, dar Stenet îşi găsi o scuză imediat, schimbă subiectul, apoi se retrase politicos.

— Ce-a fost asta? întrebă Wax.

— Omul o înşală, răspunse Steris distrată. Este evident că subiectul îl stânjeneşte.

— Bine lucrat, spuse Wax. Te pricepi de minune la asemenea situaţii.

— Sunt eficientă.

— Aşa am spus şi eu.

— Există o diferenţă, zise Steris scuturând din cap. În această încăpere se află adevăraţi maeştri ai interacţiunii sociale. Eu nu sunt ca ei. Am învăţat regulile sociale, le-am studiat, iar acum le pun în aplicare. Altă femeie ar fi purtat conversaţia şi s-ar fi despărţit de el lăsându-l fericit, dar tulburat. Eu am folosit forţa brută, ca să spun aşa.

— Eşti o femeie bizară, Steris.

— Spune singurul bărbat de-aici care poartă arme la cingătoare, veni replica ei, un bărbat care, fără să-şi dea seama încearcă să împingă cerceii jos de la urechile femeilor pe lângă care trece. N-ai băgat de seamă că lui Lady Remin i-a căzut cercelul în paharul de băutură, nu-i aşa?

— Mi-a scăpat.

— Păcat! A fost distractiv. Acum haide, ocoleşte; nu vreau să legăm nicio conversaţie cu Lord Bookers. Este îngrozitor de plictisitor.

Wax o urmă coborând trei trepte, trecură pe lângă o vitrină în care făcură să zornăie bulgării strălucitori de cositor şi apoi pe lângă câteva tablouri cu faimoşii Cositoreni, inclusiv câteva schiţe ale Lordului Născut-din-Ceaţă – care fusese şi el Cositorian înainte de Catacendre. *E nostimă Steris, să zică despre altcineva că e plictisitor...*

— Te gândeşti că este o ironie să observ eu când o persoană este plictisitoare – atâta timp cât eu însămi am reputaţia unui asemenea defect de caracter.

— Eu nu m-aş fi exprimat în aceşti termeni.

— Nu face nimic, spuse Steris. După cum am mai afirmat şi altă dată, sunt conştientă de ceea ce se spune despre mine. Trebuie să-mi accept felul de a fi. Şi recunosc când altcineva este plictisitor, aşa cum şi tu recunoşti un allomant – ca pe un coleg ale cărui talente nu vreau neapărat să le pun la încercare.

Wax se trezi zâmbind.

— Ca fapt divers – spuse Steris cu voce scăzută, îndreptându-se spre locul în care guvernatorul discuta cu stăpânul casei, Erikell –, dacă identifici criminala, du-mă la ea. Mă voi strădui s-o încânt cu detalii despre situaţia financiară a familiei noastre. Cu puţin noroc, va cădea de plictiseală în propriul pahar de băutură şi se va îneca, iar eu voi comite astfel primul meu omor.

— Steris! Ai spus ceva chiar amuzant.

Steris se înroşi. Apoi îşi luă un aer conspirativ.

— Am trişat, după cum ţi-ai dat seama probabil.

— ...ai trişat?

— Ştiu că-ţi plac discuţiile pline de spirit, spuse ea, aşa că am venit pregătită, mi-am făcut o listă cu ce pot să spun ca să te atragă.

Wax râse.

— Planifici totul, nu-i aşa?

— Îmi place să fiu temeinică, răspunse ea. Deşi, trebuie să recunosc, uneori pot fi atât de temeinică

încât până la urmă am nevoie de planificarea planurilor. Sfârşesc prin a mă simți ca o minunată corabie acostată pe uscat, în care s-au construit cincisprezece cârme, fiecare pentru altă direcție, ca să fim siguri că avem mecanism de direcție.

Ezită, apoi roşi încă o dată.

— Da, şi calamburul acesta era pe listă.

Wax râse din nou.

— Steris, cred că nu te-am văzut niciodată atât de naturală.

— Dar este un trucaj. Mi-am pregătit replicile în avans. Nu sunt *cu adevărat* amuzantă.

— Ai fi surprinsă să afli cât de mulți oameni fac acelaşi lucru, spuse Wax. Şi pe urmă, aşa *eşti* tu. Deci, eşti naturală.

— Atunci sunt întotdeauna naturală.

— Presupun. Numai că nu mi-am dat eu seama până acum.

Se apropiară de Innate, suficient de mult încât guvernatorul să-i vadă că aşteptau. Alte cupluri şi grupuri din apropiere le aruncară priviri piezişe. Ca lord al unei case foarte importante, Wax avea un rang mai înalt decât toți ceilalți din încăpere. Vechile titluri nobiliare ajunseseră cu timpul să însemne tot mai puțin, dar sprijinit de banii lui Steris, Wax reuşise să iasă din numeroasele datorii. La rândul lui, acest lucru i-a permis să evite stingerea dreptului de răscumpărare a ipotecilor şi să reziste până la apariția unor noi investiții. Casa Ladrian era din nou una dintre cele mai bogate din oraş. Ceea ce devenea tot mai adesea, mai important decât rădăcinile nobiliare.

Wax considera a fi un neajuns, deşi nu unul surprinzător, faptul că a fi nobil prin naştere însemna automat şi a avea putere economică şi politică. Legile Lordului Născut din Ceață, izvorâte din idealul Ultimului Împărat, aveau drept țel transferul puterii în mâinile oamenilor de rând. Şi cu toate acestea, aceleaşi grupuri se aflau mereu la putere. Wax făcea parte din ele. Cât de vinovat ar fi trebuit să se simtă?

Mă tem deja că am uşurat prea mult viaţa unora...

Drim, şeful gărzilor de corp şi al securitii guvernatolui, se apropie de Wax.

— Presupun că urmezi dumneata, mormăi bărbatul cu gât gros. Aflu că oamenii mei de la uşă ţi-au permis să-ţi păstrezi armele.

— Uite cum stă treaba, Drim, spuse Wax, dacă există cel mai mic risc pentru guvernator, vei *dori* să fiu cu arma în mână.

— Presupun că da. Oricum pistolul nu înseamnă mare lucru pentru dumneata, nu-i aşa? Poţi ucide cu mărunţişul rămas prin buzunar.

— Sau cu o pereche de cătuşe. Ori cu capsele care ţin covorul fixat de podea.

Drim bombăni ceva.

— Îmi pare rău pentru adjunctul dumitale.

Wax îşi întoarse atenţia spre Drim.

— Wayne. Ce-i cu el?

— Reprezintă o ameninţare pentru securitate, spuse Drim. Nu l-am putut lăsa să intre nici măcar la parter.

Wax se relaxă.

— Ah. Nu-i nimic.

Drim zâmbi, evident cu sentimentul că a câştigat ceva din această conversaţie. Se retrase pentru a reveni la locul lui, lângă perete, urmărindu-i pe cei ce se apropiau să stea de vorbă cu guvernatorul.

— Nu te îngrijorează situaţia lui Wayne? întrebă Steris în şoaptă.

— *Nu*, gata. M-am temut că petrecerea i se va părea plicticoasă şi că va pleca. Dar dimpotrivă, omul acesta amabil l-a pus pe Wayne în faţa unei provocări.

— Atunci... vrei să spui că seva furişa înăuntru?

— Dacă Wayne nu se află deja pe-aici, pe undeva, spuse Wax, voi încerca să-ţi înghit poşeta şi s-o ard ca să-mi sporesc puterea allomantică.

Aşteptară în continuare. Interlocutorul din acel moment, Lady Shayna, era o îngâmfată care nu mai termina, iar după ce îşi puse la dispoziţie

guvernatorului tot sprijinul ei politic şi financiar, nici măcar acesta n-o mai putea opri. Wax privi în jur, întrebându-se pe unde putea fi Wayne.

— Lord Waxillium Ladrian, salută o voce feminină. Am auzit de dumneata. Eşti mai chipeş decât umblă zvonul.

Wax ridică din sprâncene în faţa vorbitoarei, o femeie înaltă care aştepta să-i adreseze câteva cuvinte guvernatorurului. Extrem de înaltă – cu cel puţin zece centimetri mai mult decât el. Buze cărnoase şi un bust plin, o piele de culoarea fildeşului şi părul precum praful de puşcă; purta o rochie roşie a cărei parte de sus lipsea în mare măsură.

— Nu cred că ne cunoaştem, spuse Steris cu răceală.

— Mă numesc Milan, spuse femeia.

Nu catadicsi să se uite la Steris, dar îl cercetă pe Wax de sus până jos, apoi zâmbi misterios.

— Lord Waxillium, ai venit la cocteil cu armele la brâu şi mantie-de-ceaţă după moda din Ţinuturile Necruţătoare. Foarte îndrăzneţ.

— Nu este nimic îndrăzneţ să faci ceea ce ai făcut întotdeauna, îi răspunse Wax.

În schimb, să flirtezi cu un bărbat când logodnica este lângă tine...

— Ai o reputaţie interesantă, continuă Milan. Este adevărat ceea ce se spune despre dumneata?

— Da.

Femeia îşi ţuguie buzele zâmbind, aşteptând mai mult. Dar el îi susţinu privirea şi rămase în expectativă. Ea se foi, îşi mută paharul dintr-o mână în cealaltă, apoi îşi ceru scuze şi se îndepărtă.

— Vai, exclamă Steris. Să mai spui că eu sunt cea care pune oamenii într-o situaţie jenantă.

— Te laşi prea repede afectată de o situaţie neplăcută spuse Wax întorcându-şi atenţia asupra guvernatorului.

O evalua vag în minte pe Milan şi se hotărî s-o ţină sub supraveghere. Să fi fost Bleeder deghizată, încercând să-l testeze? Ori să fi fost doar o nebună

prezentă la petrecere, care îngurgitase prea mult vin şi avea o exagerată opinie despre efectul ei asupra bărbaților?

Fir-ar să fie, nu va fi uşor.

Wayne se plimba de colo-colo printre invitați, cu farfuria plină ochi de gustări. De ce oare se foloseau farfurii atât de mici la toate petrecerile mondene? Ca să nu poată oamenii să mănânce prea mult? A naibii ruginã! Cei bogați nu au o judecată sănătoasă. Pun la bătaie cea mai scumpă băutură din oraş, dar îşi fac griji că mănâncă invitații toți cârnăciorii?

Wayne era un rebel. Refuza să respecte regulile, chiar aşa. Inventă pe loc un plan de bătaie. Doamnele cu cârnăciorii minusculi ieşeau pe după tejgheaua din eest, în timp ce la tejgheaua din vest se pregăteau biscuiții cu somon. Sendvişuri minuscule la nord şi mai multe feluri de desert la sud. Dacă făcea turul sălii de petrecere în exact treisprezece minute, reuşea să fie prezent în fiecare loc fix atunci când intrau servanții cu un nou rând de platouri pline.

Aceştia începură să se uite la el cu atenție. Omul ştie că-şi face bine treaba când începe să fie privit cum era el acum.

Marasi se ținea pe aproape, intrând în rolul de asistentă a profesorului Hanlanaze. Wayne se scarpină în cap. Nu-i plăceau bărbații cu barbă, dar Marasi îi spusese că în puținele sale imagini de evantipie, profesorul Hanlanaze aşa era înfățişat. Hanlanaze era totodată mai gros în talie decât Wayne. Ceea ce era foarte bine. Putea ascunde tot felul de lucruri în umplutura de care avusese nevoie la brâu.

— Încă nu-mi vine să cred că ai adus toate astea în trăsură, îi şopti Marasi, apoi îi fură un cârnăcior.

Direct din farfurie. Revoltător!

— Femeie, spuse Wayne scărpinându-se în capul acoperit cu o pălărie colorată de Terrisian, mândra emblemă a neamului lui Hanlanaze. Statutul de universitar calificat depinde, înainte de toate, de o pregătire adecvată. N-aş pleca de-acasă fără dotările

necesare oricărei situații neașteptate, cum nici n-aș lucra în laborator fără să respect toate măsurile de siguranță!

— Totuși, vocea te poate *trăda* când te deghizezi, spuse Marasi. Cum o rezolvi?

— Draga mea, accentul este haina gândurilor, spuse Wayne. Fără el, cuvintele noastre ar fi despuiate și n-am avea decât să țipăm unii alții. Oh, privește! Doamna cu desertul aduce din nou fursecuri cu ciocolată! Mi se par cu *adevărat* irezistibile!

Făcu un pas spre ele când îl întrerupse un comentariu.

— Domnule profesor Hanlanaze?

Wayne înlemni.

— Nu se poate, chiar dumneata *ești!* exclamă vocea. N-am crezut că vei veni.

Un bărbat înalt se apropie de el, înfășurat într-un șal atât de amplu încât l-ai fi putut pironi de un stâlp și transforma în drapel.

Wayne era pe de o parte mulțumit, își concepuse înfățișarea numai după cum i-l descrisese Marasi pe Hanlanaze, așa încât faptul că păcălise pe cineva care în mod clar văzuse un portret al profesorului era de-a dreptul impresionant.

Pe de altă parte... fir-ar să fie!

Wayne îi întinse lui Marasi farfuria, însoțind-o cu o privire severă prin care îi spunea: „Să nu te atingi de ea!” Apoi îi strânse mâna celui nou-venit. Țesătura din care era făcut costumul era cu totul deosebită. Atelierul care îl țesuse epuizase probabil stocul de dungi pe un an întreg.

— Dumneata ești...? întrebă Wayne pițigăindu-și vocea.

Aflase că oamenii corpolenți, precum profesorul Hanlanaze aveau adesea o voce mai plăpândă decât fizicul. Era mulțumit și că studiase accentele din sud. Desigur adăugă și un ton universitar și le sublinie pe amândouă pronunțând un „v” Thermolian, specific satului mai îndepărtat în care copilărise profesorul.

Să obții accentul potrivit era ca şi cum ai amesteca vopselele ca să ajungi la nuanța de pe perete. Dacă nu amesteci proporțiile corecte, defectele vor arăta mai urât decât dacă ai folosi cu totul alte culori.

— Eu sunt Rame Maldor, spuse omul strângându-i mâna lui Wayne. Ştiți... lucrarea despre efectul Higgens?

— Ah, da, spuse Wayne retrăgându-şi mâna şi dându-se un pas în spate.

Lăsă clar impresia că se simțea iritat de prezența unui public atât de numeros, ceea ce-i reuşi cu mai mult succes decât dacă s-ar fi vândut băuturi de doi bani după o zi de post negru. Într-adevăr Maldor era perfect de acord să-i recunoască dreptul la recluziune.

Ceea ce îi permise lui Wayne să accelereze timpul numai în jurul lui şi al lui Marasi.

— Despre ce vorbeşte, pentru numele lui Armonie? şuieră Wayne.

Marasi scoase din poşetă cartea pe care o cumpărase de la un magazin din apropiere, cât se costumase Wayne. Găsi repede pagina pe care o căuta.

— Efectul Higgens. Se referă la influența magneților asupra unui câmp spectral.

Mai dădu câteva pagini.

— Aici, încearcă asta...

Îi mai turui ceva în jargon lui Wayne, care dădu din cap afirmativ şi renunță la bula de viteză.

— Efectul Higgens nu mai este o noutate! spuse Wayne. Mă interesează mai mult cum am putea obține aceleaşi rezultat cu ajutorul unui câmp *electrostatic.* Ei bine, ar trebui să *vezi* ce suntem pe cale să descoperim!

Rame se îngălbeni la față.

— Dar... Dar... Urma să studiez chiar eu acest efect!

— Atunci ai rămas în urmă cu cel puțin trei ani!

— De ce nu mi-ați spus nimic despre asta în scrisori?

— Ca să dezvălui următoarea mea descoperire? întrebă Wayne.

Rame plecă împleticindu-se şi se grăbi spre ascensor. Wayne nu mai văzuse niciodată un om de ştiinţă mişcându-se cu o asemenea viteză. Ai fi zis că era cineva în holul de la intrare care distribuia halate de laborator gratis.

— Vai de mine, spuse Marasi. Îţi dai seama ce haos ar putea produce toate acestea în domeniul lor?

— Îhî, făcu Wayne luându-şi înapoi farfuria cu mâncare. Va fi bine pentru ei. Îi va împiedica să mai piardă timpul gândind atât de mult.

— Wayne, sunt oameni de ştiinţă. Nu asta trebuie să facă?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, răspunse Wayne îndesându-şi un cârnăcior în gură. Dar, fir-ar să fie de rugină, dacă aşa stau lucrurile, atunci s-ar explica *atât de multe.*

Guvernatorul Innate termină discuţia şi se întoarse spre Wax. Drim, garda de corp, le făcu semn să înainteze. Nu-i plăcea Wax, dar din câte ştia Wax, Drim era un om puternic, pe care te puteai bizui. Care înţelesese că Wax nu reprezenta o ameninţare.

Din păcate, Drim nu-şi dădea seama că se *confruntau* cu o ameninţare. Un kandra... care putea fi oricine. Wax nu ar fi avut la fel de multă încredere.

N-aş fi avut? se întrebă el strângând mâna guvernatorului. *Dar dacă Drim este chiar el acel kandra? M-am gândit la asta?*

La urma urmei, în felul acesta reuşise Bleeder să-l omoare pe Lord Winsting. Purtase chipul unei persoane în care oamenii lui Winsting aveau încredere. *Mama ei de rugină,* îşi spuse Wax. *Aveau în faţă o sarcină foarte, foarte grea.*

— Lord Waxillium? întrebă Innate. Te simţi bine?

— Scuze, milord, spuse Wax. Ceva mi-a furat gândurile o clipă. Ce mai face Lady Innate?

— A avut o indispoziţie trecătoare, spuse guvnatorul sărutându-i mâna lui Steris. Şi s-a dus

acasă să stea puțin întinsă. Îi voi transmite că ai întrebat. Lady Harms, arăți minunat astă-seară.

— Iar dumneata eşti un gentleman, ca întotdeauna, răspunse Steris zâmbindu-i cu sinceritate.

Lui Steris îi plăcea guvernatorul, deşi se situau în tabere politice opuse – Steris era o progresistă calculată, care credea că noii îmbogățiți trebuiau să susțină mersul înainte, în timp ce Innate era conservator. Dar lucrurile de acest fel n-o deranjau pe Steris. Ei îi plăceau oamenii cu motivații puternice şi credea că trecutul politic al lui Innate era curat.

— Sper că Lady Allri îşi va reveni repede.

— Este o afecțiune nervoasă şi nimic altceva, spuse Innate. N-a reacționat prea bine la cele întâmplte astăzi.

— Dumneata pari într-o formă remarcabilă, spuse Wax. Având în vedere situația.

— Presupusul asasin era unul dintre ultimii nou-veniți printre gărzile mele şi suferea de o tulburare psihică. Un țintaş foarte prost, care cel mai probabil nici n-a vrut să mă omoare, *de fapt.*

Guvernatorul chicoti.

— Ca să vezi cum Supraviețuitorul îmi trimite mereu oameni în preajmă şi cel mai adesea în întâmpinarea alegerilor.

Wax arboră un zâmbet forțat, apoi se uită în altă parte. Femeia de mai înainte, cea drăguță, cu ochi mari, stătea pe aproape. Cine se mai afla suspect de aproape?

Bleeder n-ar putea fi cineva uşor de identificat în mulțime, îşi spuse Wax. *Nemuritorii-fără-Chip au învățat de secole cum să se integreze în societatea umană.*

— Dumneata cum vezi lucrurile, Lord Waxillium? întrebă Innate. Care să fi fost motivele omului?

— A fost pus să atace, spuse Wax. A fost o diversiune. Altcineva l-a ucis pe fratele dumitale; vor încerca şi cu dumneata.

În apropiere, Drim stătea în poziție de drepți, privindu-i concentrat.

— Curios, spuse Innate. Se ştie despre dumneata că vânezi umbre, nu-i aşa?

— Fiecărui justițiar i se întâmplă din când în când să urmărească un fir greşit.

— Vei constata, milord, că Lord Waxillium are dreptate mult mai des decât greşeşte, spuse Steris. Eu l-aş asculta când atrage atenția asupra unui pericol.

— Aşa voi face, se angajă Innate.

— Aş dori să ne întâlnim ca să discutăm câteva probleme importante, spuse Wax. Mâine, cel mai târziu. Trebuie să afli cu ce ne confruntăm.

— Îmi voi trece în program.

Venită din partea lui Innate, afirmația era o promisiune. Wax îşi va obține întâlnirea.

— Lady Harms, pot să întreb ce face verişoara dumitale? Încă nu i-am mulțumit pentru ceea ce a făcut astăzi, chiar dacă omul a greşit ținta şi eu aş fi fost oricum la adăpost.

— Marasi este bine, spuse Steris. Ar trebui să fie astă-seară aici ca să...

Priveşte-i.

Gândul se strecură cu forța în mintea lui Waine. Steris şi guvernatorul continuau să stea de vorbă, dar el înlemni.

Se îmbracă în paiete colorate. Beau vin. Râd, zâmbesc şi joacă roluri, dansează, mănâncă şi ucid pe tăcute. Totul face parte din planurile lui Armonie. Toți sunt actori pe o scenă. Asta eşti şi tu, Waxillium Ladrian. Asta sunt toți oamenii.

Wax se simți cuprins de un fior, parcă i-ar fi alergat furnici pe piele. Gândul din mintea lui era o voce. La fel ca vocea lui Armonie, numai că aspră şi crudă. Brutală. O şoaptă îngrozitoare.

Wax purta încă cercelul. Bleeder găsise o cale de a comunica cu cineva care purta o țepuşă hemalurgică.

Ucigaşul pătrunsese în mintea lui.

10

Wayne se răsuci când trecu pe lângă el doamna cu cârnăciorii. Intenționa să mai ia o dată câți îi încăpeau în farfurie, în schimb, primi o palmă.

Clipi, presupunând în primul moment că servanții se săturaseră să-l vadă întrecându-i la nivelul de inteligență. Dar cel care îl pălmuise nu era unul dintre ei. Era o copilă. O fixă cu privirea în timp ce Marasi se grăbi să revină lângă el. Puştoaica nu putea avea mai mult de 15 ani. Şi îl *pălmuise,* pe el!

— Tu, spuse fata, eşti un *monstru.*

— Eu...

— Remmingtel Tarcsel! zise fata. Crezi că există cineva la această petrecere care să fi auzit de acest nume?

— Ei bine...

— Nu, n-au auzit. Am întrebat eu. Stau toți aici folosind luminile incandescente ale tatălui meu – pentru crearea cărora a muncit din greu ani de zile – şi nimeni nu-i cunoaşte numele. Şi ştii de ce, domnule Hanlanaze?

— Cred că nu...

— Pentru că dumneata i-ai furat planurile şi, odată cu ele, viața. Când tatăl meu a murit, era un om descompus, sărac şi deprimat, din cauza unora ca dumneata. Nu eşti om de ştiință domnule Hanlanaze, oricât ai susține acest lucru. Nu eşti un inventator. Eşti un hoț.

— Aici la urmă ai dreptate. Eu...

— Îți voi veni de hac, şuieră fata, apropiindu-se şi împungându-l în pântec, foarte aproape de locul unde îşi ascunsese bastoanele de duel. Am planuri. Şi spre deosebire de tatăl meu, eu ştiu că această lume n-are nevoie numai de cei cu idei excepționale. Are nevoie şi de oameni capabili să pună pe piață aceste idei. Eu voi găsi investitori şi voi schimba acest oraş. Iar când vei fi în lacrimi, sărac şi discreditat, îți vei aminti de numele tatălui meu şi ce ai făcut.

Fata se răsuci pe călcâie – plesnindu-l peste față cu părul blond, lung şi drept – şi se depărtă păşind cu aroganță.

— Ce dracu' a fost asta? şopti Wayne.

— Preţul pentru că ţi-ai însuşit identitatea altcuiva, presupun, spuse Marasi.

A naibii femeie părea că *se amuză!*

— Tatăl ei, spuse Wayne. A zis că... l-am ucis pe tatăl ei... Da. Se pare că Hanlanaze a făcut puţină murdărie în trecut.

Hanlanaze. Aşa este. Hanlanaze. Profesorul.

— Am citit câteva articole scrise de fata asta în principalele ziare, spuse Marasi. Ar fi păcat, dacă este adevărat că invenţiile acelea au fost furate.

— Da, zise Wayne frecându-se pe obraz. Păcat!

Zări platoul cu cârnăciori când trecu pe lângă el, dar nu putu aduna atâta voinţă încât să se ia după el. Distracţia se evaporase, dintr-un motiv sau altul.

În schimb, se apucă să-l caute pe Wax.

— Scuzaţi-mă, le spuse Wax guvernatoruli şi lui Steris. Uimiţi, îl văzură amândoi îndepărtându-se. O mişcare lipsită de politeţe. Dar el nu se lăsă intimidat. Ajunse în mijlocul încăperii, cu instinctele provocate la maxim.

Armele scoase!

Începe focul!

Adăposteşte-te!

Fugi!

Nu făcu nimic din toate acestea, dar nu-şi putea stăpâni ochiul care i se zbătea. Oţelul din corp îl ardea, o mulţime de mici linii albastre, translucide îl conectau cu sursele de metal din apropiere. De obicei, le ignora.

De această dată, le urmări cu atenţie. Tremurau, îţi schimbau locul, în ritmul şi pulsul celor o sută de oameni din încăpere. Tăvi cu alimente, bijuterii, ochelari. Elemente de metal din mese şi scaune. O mare cantitate de metal ce alcătuia cadrul de desfăşurare a vieţii pentru bărbaţi şi femei. Aceştia erau carnea civilizaţiei, iar oţelul era acum scheletul ei.

Aşadar, înţelegi ce sunt, spuse vocea din mintea lui.

Feminină, dar aspră.

Nu, ce eşti? reacţionă Wax. Un test.

Ţi-a spus Armonie. Ştiu că ţi-a spus.

Eşti un kolos, spuse Wax folosind intenţionat cuvântul greşit.

Faci balet pentru Armonie, veni replica vocii. *Te apleci şi te mişti după cum te dirijează el. Nu-ţi pasă cât de slab este acest zeu.*

Wax nu era sigur – nu avea cum să fie sigur – dar se părea că Bleeder nu-i putea citi gândurile. Kandra nu putea decât să emită gânduri. Ce anume îi spusese Armonie? Că puterea de a citi gândurile provenea de la Dăinuire, dar integrarea lor provenea de la Năruire?

Wax se uită în toate direcţiile prin cameră, urmărind liniile. Bleeder nu avea probabil metal în corp. Oamenii care ştiau despre efectele metalului erau mai prudenţi cu lucrurile acestea. Gărzile guvernatorului, de exemplu. Jumătate dintre ei erau înarmaţi cu puşti, dar cealaltă jumătate doar cu bastoane de duel.

Cum de suporţi, Wax? întrebă Bleeder. *Să trăieşti printre ei. De parcă te-ai adânci până la genunchi în scursura din canal.*

— De ce l-ai omorât pe Winsting? întrebă Wax cu glas tare.

L-am omorât pentru că trebuia să moară. L-am omorât pentru că n-o făcea nimeni altcineva.

— Atunci, eşti un erou, zise Wayne întorcându-se în altă direcţie.

Este undeva în apropiere, îşi spuse el. *Mă urmăreşte. Cine? Cine dintre ei?*

Iar dacă ar fi crezut că o descoperise... ar îndrăzni să tragă primul?

Lovitura de trăsnet nu este un erou, spuse Bleeder. *Cutremurul de pământ nu este un erou. Lucrurile acestea există pur şi simplu.*

Wax porni să se plimbe prin încăpere. Poate că Bleeder va încerca să se deplaseze odată cu el. Îşi ţinea în continuare mâinile pe lângă corp, strângând câte o monedă în fiecare pumn. Fără pistoale deocamdată. Acelea ar provoca panică.

— De ce guvernatorul? întrebă Wax. Este un om bun.

Nu există oameni buni, spuse Bleeder. *Există cei creaţi pentru a fi egoişti şi există cei creaţi pentru a fi altruişti. Asta nu-i face nici buni, nici răi, cum nu poţi spune că este rău leul devastator, dacă îl compari cu iepurele placid.*

— Ai zis că sunt o scursură din canal.

Scursura din canal nu este ceva rău. Ceea ce nu înseamnă că este dezirabilă.

Vocea lui Bleeder, răsunând în mintea lui, părea să-şi dezvăluie personalitatea pe măsură ce vorbea. Moale, obosită, posomorâtă. Aşa cum fusese Tan cel Sângeros.

Altcineva ne dirijează acţiunile...

— Dar tu? întrebă Wax. Tu ce eşti? Lup sau iepure?

Eu sunt chirurgul.

Femeia, frumuseţea în roşu, îl urmărea, încerca să fie discretă, se ducea la un grup să salute şi să stea de vorbă – dar se mişca în paralel cu Wax. Mai era încă o persoană care se ţinea după el. Un bărbat scund, costumat în chelner, care ducea o tavă cu trataţii. Îşi urmărea traseul, dar ceilalţi servanţi se deplasau în sensul acelor de ceasornic. Wax mergea în sens invers acelor de ceasornic.

Erau ei suficient de aproape ca să-l audă vorbind? Nu, dacă foloseau urechile naturale. Poate că Bleeder avea capacitatea de a arde cositor. Dacă aceea era puterea pe care şi-o alesese pentru seara petrecerii.

Şi tu eşti chirurg, spuse Bleeder. *Ţie îţi spun Lord, îţi zâmbesc, dar tu nu eşti unul dintre ei. Numai de-ai putea fi liber cu adevărat. Numai de-ai...*

— Eu respect legea, şopti Wax. Tu ce respecţi?

Bleeder nu răspunse la întrebare. Poate că nu auzise, pentru că-i vorbise în şoaptă.

Guvernatorul este corupt, spuse Bleeder. *Ani de zile l-a acoperit pe fratele lui, dar adevărul este că mai bine s-ar fi acoperit pe sine însuşi.*

Wax privi într-o parte. Făcuse înconjurul încăperii, revenind aproape exact în punctul din care plecase. Servitorul îl urmărise permanent.

Am mult de muncit, spuse Bleeder. *Trebuie să-i eliberez pe toţi din acest oraş. Armonie zdrobeşte societatea cu palma, o înăbuşă. Pretinde că nu se amestecă, pe urmă însă ne mută ca pe nişte pioni pe tabla de joc.*

— Prin urmare, îl vei ucide pe guvernator? întrebă Wax. În felul acesta oraşul va fi eliberat?

Da, va fi, spuse Bleeder. *Dar, desigur, încă nu-l pot ucide, încă. Nu l-am omorât nici pe părintele tău deocamdată.*

Lui Wax i se făcu frig, brusc. Tatăl lui era mort deja. Se lăsă pe călcâie, cu mâna pe pistol şi întâlni privirea chelnerului. Omul încremeni, cu ochii holbaţi.

Pe urmă o luă la fugă.

Wax blestemă şi se repezi după el, aruncând o monedă înainte. Aceasta se învârti în aer, dar chelnerul se piti după un grup de oameni. Wax scrâşni din dinţi şi lăsă moneda să cadă fără să împingă în ea, în schimb scoase pistolul „Răzbunare". Reuşi să stârnească strigăte de îngrijorare printre participanţii la petrecere. Chelnerul se ascunse mai departe în spatele grupurilor de oameni, gata să se joace cu Wax.

Din fericire, el – sau ea sau ce o fi fost – nu era pregătit pentru Wayne, care ţâşni printre două femei durdulii, cu pahare de vin mâini, şi se aruncă asupra chelnerului. Amândoi căzură rostogolindu-se. Wax încetini ridicând arma şi ochind. Nu-i putea lăsa lui Bleeder şansa de a folosi allomanţia sau feruchimia, mai ales dacă greşea crezând că ardea cositor chiar în momentul acela. Presupunea că un glonţ în cap nu putea ucide un kandra, dar ar fi trebuit să-l mai

potolească. Wax nu trebuia decât să se asigure că nu-l nimerea pe Wayne...

Gărzile corp ale guvernatorului se aruncară grămadă între Wayne şi Bleeder. Wax blestemă repezindu-se înainte, cu pistolul deasupra capului şi mantia-de-ceaţă fluturându-i în urmă. Făcu un salt pe deasupra invitaţilor care se ghemuiseră – împingând în capsele de pe podea pentru a se ridica mai sus – şi ateriză lângă grupul de gărzi în plină luptă.

Wayne, purtând o barbă falsă şi înjurând ca un lucrător de la canal pe care-l doare capul, se zbătea în stânga şi-n dreapta, ţinut de cinci gărzi. Din abdomen îi curgea sânge.

— Daţi-i drumul! spuse Wax. Este adjunctul meu. Unde este celălalt?

Gărzile se împleticiră, cu excepţia uneia singure, care zăcea întinsă pe podea.

Wax ridică brusc capul şi zări un bărbat îmbrăcat în uniformă de chelner luptându-se să-şi croiască drum spre peretele exterior din apropiere. Wax ochi cu „Răzbunare" fiind pe punctul să tragă.

Ar trebui să ştii, spuse Bleeder, *că mi-a părut rău pentru moartea iubitei tale. Nu mi-a plăcut că a fost necesar să moară.*

Lui Wax i se blocă mâna. Lessie. Moartă.

Fir-ar să fie, am trecut peste asta! Wax apăsă totuşi pe trăgaci, dar Bleeder se lăsă în jos, alunecând pe podea. Glonţul făcu o gaură în fereastra de deasupra capului său.

Bleeder aruncă un scaun în geamul şubrezit, făcându-l ţăndări. Apoi, când Wax trase din nou, sări pe fereastră.

De la o înălţime de peste douăzeci de etaje.

Wax răcni şi se repezi la geam. Wayne i se alătură, prinzându-l pe Wax de braţ.

— Am să mă ţin bine, amice. Să mergem.

— Rămâi, spuse Wax, străduindu-se să gândească în mijlocul vâltorii de emoţii. Ai grijă de guvernator. Ar putea fi o diversiune, ca şi încercarea de dinainte.

Wax nu-i lăsă lui Wayne timp să protesteze. Se smulse din strânsoarea lui şi plonjă în neguri.

11

Căderea era ceva natural pentru un monedazvârlitor. Momentul brusc de accelerație, pântecul care atârnă, spiritul care se avântă. Rafala de vânt. Răcoarea cețurilor pe piele.

Deschise ochii şi prima imagine ce-i apăru a fost albul rotindu-se peste negru, cețurile dansând în jurul lui, ademenitoare, nerăbdătoare. Toți allomanții aveau o legătură specială cu negurile, pe când celelalte specii habar n-aveau de fiorul saltului în tumultul lor. De contopirea aproape deplină cu ele. În asemenea momente, Wax îl înțelegea pe Războinicul în Ascensiune Vin – rareori îi spuneau pe nume. Titlul ei, ca şi ale celorlalți ce-i erau devotați lui Dăinuire, era folosit pentru a arăta respect.

Historica, un capitol din Cuvintele Întemerii, arăta că ea s-a contopit cu cețurile. Şi le-a însuşit, devenind păstrătoarea lor, aşa cum ele au devenit esența ei. Aşa cum Supraviețuitorul veghea asupra celor ce luptau, Vin îi veghea pe cei ce treceau prin noapte. Uneori avea impresia că îi desluşea formele în tiparele acestora: o constituție fragilă, păr scurt răvăşit la mişcare, vălul de ceață plutind în urma ei.

Era o închipuire, nu-i aşa?

Wax trase un foc cu „Răzbunare”, înfigând un glonț în pământ şi împingând în el ca să-şi frâneze coborârea. Aşteptă pe stradă în fața intrării în clădire, căzând în genunchi. În apropiere, câțiva optimişti mai aşteptau încă permisiunea de a intra la petrecere.

— Unde? întrebă Wax uitându-se la ei. A aterizat chiar înaintea mea. Unde s-a dus?

Încă nici nu l-am ucis pe părintele tău...

Fir-ar să fie de rugină! Se referea la tatăl lui Steris, care avea să devină socrul lui nu peste mult timp?

— Nu... n-a fost nimeni, răspunse un bărnat îmbrăcat într-un costum negru. Doar acela.

Îi arătă mâna un scaun zdrobit.

În depărtare se auzi pornind motorul unui automobil. Apoi demarajul, într-un scrâşnet asurzitor.

Bleeder ar putea fi acum un monedazvârlitor, îşi spuse Wax alergând după zgomot, sperând că ea era. *Dar, dacă ar fi fost, n-ar nevoie de automobil.* Poate că a preferat o putere feruchimică pentru a-şi micşora greutatea şi a putea coborî plutind pe aripa vântului.

Wax se avântă în sus, urmărind să vadă dacă liniile de metal se mişcau. Vederea obişnuită nu era de niciun folos în negură, dar liniile albastre ale vederii de oţel străpungeau cețurile precum o săgeată. Distingea clar automobilul deplasându-se cu mare viteză, dar nu era sigur că în el se afla Bleeder. Se opri o clipă ca să observe mişcările celorlalte vehicule din apropiere. Pe o stradă mai încolo, se opri o trăsură. Îşi dădea seama după tremurul liniilor – era vorba despre armătura de metal din harnaşamentul calului. De-a lungul Promenadei Tindwyl înaintau încet pietonii. Nimic suspect.

Decizia fiind luată, Wax împinse în câteva felinare de pe stradă şi se lansă în urmărirea maşinii care rula în plină viteză. Sări din felinar în felinar, apoi se avântă pe deasupra unei clădiri când automobilul făcu un viraj. Wax depăşi clădirea într-un vârtej de cețuri, trecând la centimetru peste acoperişul ei. Câțiva copii care se jucau pe terasa de deasupra îl văzură zburând, cu gurile căscate. Wax ateriză la capătul opus al acoperişului cu panglicile mantiei-de-ceață despletindu-se în jurul său, apoi sări jos, când autovehiculul trecu pe dedesubt.

De data asta, se gândi el, *nu-ți va ieşi cum ai dorit, Bleeder.*

Wax îşi spori greutatea, apoi împinse de sus în motor.

Nu zdrobi persoana dinăuntru – nu era sigur că pusese mâna pe prada căutată. Greutatea apăsată cu precizie făcu anvelopele să explodeze ca nişte roşii strivite, apoi turti capota atât cât să îndoaie uşile în

carcasa lor. Chiar dacă Bleeder avea acces la accelerație, prin aceste uşi n-ar fi putut ieşi.

Wax ateriză lângă autovehicul, cu „Răzbunare" gata de luptă; o îndreptă prin fereastră spre un bărbat derutat, cu şapcă de taximetrist pe cap.

Şoferi de taxi? Când au apărut?

— S-a dat jos! îi spuse taximetristul. Cu două străzi în urmă. Mi-a zis să plec mai departe; nici măcar nu m-a lăsat să opresc, a sărit din mers!

Wax nu schiță niciun gest, cu pistolul la capul omului, ar fi putut fi Bleeder. Era capabilă să-şi schimbe chipul.

— V-vă rog..., zise taximetristul izbucnind în plâns. Eu...

La dracu! Wax nu ştia destul. *Armonie. El este?*

I se răspunse printr-o vagă senzație de incertitudine. Armonie nu ştia.

Wax bombăni, dar îndepărtă arma de taximetrisul înspăimântat, bazându-se pe instinct.

— Unde l-ai lăsat?

— Strada Tage.

— Du-te la sediul poliției din Octantul al Patrulea, spuse Wax. Aşteaptă acolo până vin eu sau nişte polițişti pe care-i voi trimite eu. Va trebui probabil să-ți pun câteva întrebări. După ce voi obține ce mă interesează, îți vom cumpăra un autovehicul nou.

Wax se lansă în sus printr-o împingere, îndreptându-se spre intersecția dintre Tage şi Guillem, localizată la marginea unui labirint de alei de serviciu, care făceau legătura între depozite şi docurile la care se descărcau bărcile. Cu vederea de oțel activată şi bula de împingere pregătită, se strecură printre cețuri fără mare speranță. Îi va fi al naibii de greu să dibuiască pe cineva pe-aici, de unul singur, pe întuneric.

Tot ce avea Bleeder de făcut, era să-şi aleagă un loc şi să se ascundă acolo. Mulți criminali nu făceau însă o alegere corectă în asemenea situații. Era greu să stai perfect nemişcat, să nu deplasezi nicio bucățică

de metal, în timp ce prin jur se vântură un allomant în căutarea ta.

Wax insistă înaintând pe o alee întunecată, verificând frânghia pe care o purta la brâu, asigurându-se că o putea desfăşura rapid, în caz că Bleeder ar fi fost un monedazvârlitor sau un deviator şi ar fi avut nevoie să-şi lepede metalele. Negurile se închiseră curând în urma lui lăsându-i senzaţia că s-ar afla într-un coridor nesfârşit, că în orice direcţie ar fi apucat-o, dispărea în neant. Deasupra la fel, doar întuneric, ceţuri învolburate. Wax se opri într-o intersecţie pustie, în care depozite mute, scufundate ca un leviatan în adâncuri, ocupau cele patru colţuri; doar unul dintre ele era iluminat de un felinar. Privi în jur folosindu-şi vederea de oţel aşteptând, numărându-şi bătăile inimii.

Nimic

Ori taximetristul fusese chiar Bleeder deghizată, ori prada lui Wax reuşise să scape. Wax oftă şi lăsă arma jos.

Una dintre uşile depozitului mare se prăbuşi în afară bubuind şi scoase la vedere o duzină de bărbaţi. Wax se simţi cuprins de un val de uşurare. Nu-şi pierduse vânatul – fusese pur şi simplu atras într-o capcană!

Stai aşa!

Fir-ar să fie, îşi spuse Wax pregătit de tragere cu „Răzbunare”, dar scoţând şi pistolul Sterrion de la şold.

Împinse în oameni, în toţi deodată, ceea ce îl aruncă în spate, la adăpostul unei construcţii terminate pe jumătate.

Din păcate, oamenii deschiseră focul înainte de a apuca el să ajungă la adăpost. Bula de oţel a lui Wax devie mai multe gloanţe, îndepărtându-le pieziş prin văzduh. Gloanţele străpunseră ceaţa lăsând în urmă brazde. Unul totuşi îl ciupi de braţ.

Wax icni când din împingere fu azvârlit într-un perete netermimat. Trase un glonţ în pământ, apoi

împinse în el, căzând în spate peste zidul de cărămidă şi adăpostindu-se.

Gloanţele continuară să răpăie în cărămizi, în timp ce Wax lăsă arma jos şi apăsă cu mâna stângă în partea de dedesubt a braţului drept, străfulgerat de durere, făcând să-i ţâşnească sânge. De partea cealaltă a zidului, oamenii continuau să tragă, iar unele gloanţe nu lăsau linii albastre. Gloanţe de aluminiu. Bleeder era mult mai bine dotată decât se aşteptase Wax.

De ce continuau să tragă frenetic? Încercau să dărâme peretele prin forţa loviturilor? Nu. *Încearcă să-mi distragă atenţia ca să fiu înconjurat.*

Wax apucă pistolul „Răzbunare" şi îl ridică ţinându-se cu mâna de braţul rănit – îl durea – exact în momentul când nişte siluete fără urmă de metal se strecurară aplecându-se pe partea cealaltă a şantierului de construcţii. Wax o lovi pe prima în cap, iar pe a doua o doborî cu un glonţ în gât. Alte trei se lăsară în genunchi ridicând arbaletele.

Ceva o trase pe una dintre ele în umbră. Wax percepu vag *un geamăt* de durere chiar înainte de a o împuşca şi pe cea de-a doua. Întoarse arma spre cea de-a treia siluetă, dar o găsi prăbuşită la pământ, cu ceva înfipt în cap. Un cuţit?

— Wayne? întrebă Wax încărcând rapid pistolul cu degetele însângerate.

— Nu tocmai, răspunse o voce feminină.

O figură înaltă se profilă din neguri, trecând peste o grămadă de cărămizi şi venind spre el. Când se apropie, distinse doi ochi mari, un păr drept şi o rochie lucioasă, elegantă – lipsea din ea, de data aceasta din jumătatea de jos, partea de sub genunchi. Femeia de la petrecere, cea care încercase să flirtreze cu el.

Wax îl întoarse pe „Răzbunare" în sus cu o mişcare lină. Îl armă şi-l îndreptă spre capul femeii. Pe partea cealaltă gloanţele încetară să mai izbească zidul. Tăcerea era mult mai ameninţătoare.

— Oh, te rog, spuse femeia oprindu-se lângă perete, în apropierea lui. De ce te-aş lăsa în viaţă, dacă aş fi duşmanul tău?

Pentru că ai putea fi Bleeder, îşi spuse Wax. Oricare dintre cei de-acolo ar fi putut fi Bleeder.

— Hm... eşti rănit, constată femeia. Cât de grav? Poate că acum *ar fi mai bine* s-o luăm la fugă. În curând se vor năpusti peste noi trăgând.

Fir-ar să fie! N-am de ales. Ori am încredere în ea şi pot să mor, ori nu am înredere în ea şi mor sigur.

— Vino aici, spuse Wax înşfăcând femeia şi trăgând-o lângă el.

Lăsă pistolul în jos.

— Au trăgători de elită, spuse ea. Pe cinci acoperişuri, te aşteaptă să te împingi şi să te lansezi în ceaţă. Gloanţe de aluminiu.

— De unde ştii?

— I-am auzit şuşotind pe indivizii înarmaţi cu arcuri, în timp ce-şi ocupau poziţiile pregătindu-se să vină după tine.

Wax mârâi.

— Cine eşti? întrebă el printre dinţi.

— Este important în clipa aceasta?

— Nu

— Poţi alerga?

— Da. Nu-i atât de rău cum pare.

Wax o luă la fugă, cu femeia alergând alături. Rana îl durea îngrozitor, dar era ceva cu cepurile... Înconjurat de ele se simţea mai puternic. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa – pentru că el nu era un Braţ-de-Fludor – şi totuşi se întâmpla.

Adevărul era că a fi rănit prin împuşcare durea, dar nu chiar atât de tare pe cât pretindeau oamenii. Glonţul trecuse prin piele şi muşchi în partea din spate a braţului, ceea ce îl împiedica să-l mişte, dar nu va sângera până la moarte. De cele mai multe ori glonţul îl împiedică pe om să se mai mişte, dar din punct de vedere psihologic, cel mai mare rău îl produce panica.

Cei doi ieşiră alergând prin spatele clădirii, trecând pe lângă bărbatul cu un cuțit înfipt în cap. În spatele lor se întețeau strigăte în ceață; câțiva dintre autorii ambuscadei recepționară rafale putrnice de gloanțe când încercară să intre în clădire.

Femeia alerga bine, în ciuda faptului că purta rochie. Da, o sfâşiase în partea de jos, dar tot alerga cu aparent prea mare uşurință, fără să dea semne că ar transpira sau că ar rămâne fără suflu.

Linii albastre, în față.

Wax o prinse pe Milan de braț şi o împinse grăbit într-o parte, pe o alee, când un grup de patru bărbați ieşi pe neaşteptate de pe o stradă laterală, cu armele îndreptate spre ei.

— Rugina dracului! înjură Wax trăgând cu ochiul după colț.

Aleea scurtă se sfârşea într-un zid. Ticăloşii îl încercuiseră.

— Câți oameni are Bleeder? mormăi Wax trăgând încă o înjurătură cu glas scăzut.

— Aceştia nu pot fi oamenii lui Bleeder, spuse Milan. De unde să fi recrutat ea o armată întreagă? Până acum n-a lucrat decât pe cont propriu.

Wax îi aruncă o privire severă. Cât de multe ştia ea despre această situație?

— Va trebui să acceptăm lupta, spuse Milan pe măsură ce ce strigătele se apropiau în spatele lor.

Duse mâna la piept, unde rochia lăsa expus un decolteu generos.

Waxillium văzuse destule ciudățenii în viață. Văzuse taberele de kolosşi din Ținuturile Necruțătoare, fusese chiar invitat să intre în rândurile lor. Se întâlnise cu zeul însuşi şi stătuse de vorbă cu el, primise un dar de la Moarte. Toate acestea nu-l pregătiseră totuşi să vadă bustul unei tinere frumoase devenind aproape transparent, unul dintre sâni despicându-se şi dând la iveală prăselele unui pistol de mici dimensiuni.

Femeia îl apucă şi îl trase afară.

— Extrem de convenabil, spuse ea. Poți depozita tot felul de lucruri în ăştia doi.

— Cine *eşti?*

— MeLaan, spuse ea ridicând arma şi ținând-o cu mâinile amândouă.

Avu o pronunție uşor diferită când îşi rosti numele de această dată.

— Tatăl Nostru ți-a promis ajutor. Eu sunt acela.

Un Nemuritor-fără-Chip. Imediat ce femeia tăcu, Wax percepu un foşnet în propria minte. *În ea poți avea încredere.* Vocea lui Armonie, însoțită de un sentiment al nemărginirii, o viziune pe o mai avusese şi mai înainte. Era cea mai bună confirmare pe care ar fi putut-o primi, că femeia de lângă el nu era Bleeder.

Wax o privi îngustându-şi ochii.

— Stai! Cred că te cunosc,

Ea zâmbi.

— Ne am mai întâlnit o dată astă-seară. Sunt încântată că îți aminteşti. Îi vrei pe cei din spate sau pe cei din față?

Cel puțin o duzină îi urmăreau.

— Mă ocup eu de cei din spate.

— Eşti un domn, spuse ea. Apropo, de fapt, eu n-ar trebui să omor oameni. Eu... oh... cred că am încălcat deja această regulă. Dacă vom reuşi să supraviețuim, te rog să nu-i spui lui TenSoon că iar am ucis nişte oameni. Se supără.

— Sigur. Pot să fac asta.

Femeia zâmbi – oricine o fi fost, această latură a ei era complet diferită de ceea ce-i arătase până atunci.

— Să spui când trebuie să plecăm.

Wax trase din nou cu ochiul după colț. În negurile din spatele lor se mişcau figuri întunecate, apropiindu-se de locul în care se aflau. Dacă femeia avea dreptate şi nu era Bleeder, atunci cine...

Gloanțe de aluminiu. Trăgători de elită care vegheau să nu-l scape.

Era unchiul lui. Într-un fel sau altul, Wax fusese manipulat. Oh, Armonie... Dacă Bleeder şi Set şi-ar da mâna...

Aruncă tubul gol al unui glonț, lovindu-l de peretele din dreapta şi îl ține în loc cu o uşoară împingere allomantică. Îşi îndoi brațul rănit, apoi ridică ambele arme.

— Fugi!

Wax nu aşteptă să vadă ce făcu MeLaan. Împinse în carcasă şi sări în stradă, făcând cețurile să se zbată. Oamenii începură să tragă şi Wax îşi spori greutatea, apoi împinse cu o izbucnire copleşitoare de forță allomantică. Oamenii mormăiră aruncați în spate de împingerea lui.

Armele a doi dintre ei scăpară de efectul împingerii. Wax îi împuşcă mai întâi pe aceştia. Căzură, iar Wax nu le lăsă celorlalți timp să le ia armele cu aluminiu. Wax îşi micşoră mult greutatea şi împinse în cei din spatele lui, sperând că brânciul o ajuta pe MeLaan.

Împingerea îl proiectă în mijlocul grupului cu care se lupta. Aterizâ, lovi cu piciorul una dintre puştile cu aluminiu împingând-o în pâclă, apoi îl coborî pe „Răzbunare” şi foră în capul unui asasin, imediat după ureche. Detunătura răsună în noapte.

Wax continuă să tragă răsucindu-se în ceață, doborând oameni în jurul său. Unii se apropiară de el cu bastoane de duel, în timp ce alții se retraseră cu arcurile. Nu descoperi allomanți printre ei. Mantia-de-ceață îşi dovedea în sfârşit utilitatea în întunericul nopții. Când făcu un salt printre criminali – îndepărtând dintr-o lovitură cu piciorul cealaltă armă cu aluminiu – panglicile mantiei se rotiră în aer, contopindu-se parcă în neguri. Oamenii se năpustiră spre locul în care se aflase, pentru că, amestecându-se cu fuioarele de ceață, panglicile îi induseseră în eroare.

Wax se răsuci printre doi dintre asasini, ridică un pistol în fiecare direcție şi trase, trimițându-i la pământ. Apoi se întoarse şi îndreptă ambele revolvere către omul care se furişase până la el.

Neutralizați ambii, cred. Apăsă oricum trăgaciul pistoalelor. Acestea țăcăniră în gol.

Bărbatul terifiat se poticni dând înapoi, apoi se opri.

— E terminat! Mişcă-te! Este fără apărare!

Bărbatul se năpusti înainte.

Wax aruncă pistoalele.

De ce cred ei că am nevoie de arme de foc ca să fiu periculos?

Bagă mâna în haină şi dezlegă frânghia de la brâu. O trase şi o răsfiră cu degetele. Cârligul lui Ranette zăngăni căzând pe jos.

Bărbatul din faţa lui avu o ezitare auzind zgomotul, felul în care apucă bastoanele de duel trădându-i nervozitatea.

— Iată, spuse Wax, cum aveau obiceiul să procedeze.

Azvârli frânghia biciuind aerul cu capătul de metal, apoi împinse cârligul în pieptul bărbatului, lăsând frânghia să-i alunece printre degete ca să o poată mişca mai bine. Cârligul pătrunse sfărâmând coaste, apoi Wax smuci coarda înapoi, întinzând-o şi începu să rotească cârligul prin aer învârtindu-se şi el în acelaşi timp. Împinse încă o dată, izbind metalul în capul omului care se pregătea să ridice arcul.

Wax se răsuci şi îngenunche, rotind frânghia frenetic. Aceasta se desfăşură înaintea lui într-un amplu arc de cerc, tulburând ceţurile; el îi dădu drumul din ce în ce mai departe, apoi împinse izbind cârligul pe lângă unul dintre oameni, în pieptul celuilalt. Smuci din nou cârligul înapoi, înfigânu-l în pulpa celuilalt, făcându-l să se împiedice tocmai când se apropia de el cu bastonul de duel.

Wax prinse cârligul cu o mână şi se răsuci, apoi îl trimise prin împingere în umărul altui atacator. Smuci de el pentru a-l elibera şi îl împinse înapoi, direct în obrazul omului,

Încă unul, îşi spuse el. Wax se învârti, prinzând cârligul cu mâna, căutând.

Ultimul bărbat se târa pipăind ceva pe jos. Ridică privirea şi odată cu ea, una dintre puştile cu aluminiu care căzuseră la pământ.

— Set îți transmite salutări, jus...

Rămase cu fraza la jumătate când o umbră din spate îi înfipse cuțitul între umeri.

— Să-ți vând un pont, băiete, zise MeLaan. Păstrează-ți sarcasmul până ce duşmanul e mort. Uite-aşa. Vezi ce uşor e?

Izbi cadavrul cu piciorul în plină figură.

Wax se uită în jur, la oamenii care căzuseră gemând. Ținea frânghia strâns. Trăgătorii de elită de pe acoperişuri se puteau repoziționa oricând pentru a relua tirul.

— Trebuie să ne mişcăm repede. Cred că Bleeder îl urmăreşte pe Lord Harms, tatăl logodnicei mele.

— La naiba, zise MeLaan. Ai de gând să te înalți şi să-i urmăreşti pe trăgătorii de elită?

— Nu este timp, şopti Wax.

Arătă cu degetul în lungul străzii.

— Ia-o în direcția aceea; eu o iau în cealaltă. Dacă reuşeşti să ieşi de-aici, du-te înapoi, direct la Pocalul Consilierului, o tavernă de pe Calea Edden. Ne întâlnim acolo după ce văd ce-i cu Lord Harms. Dacă eu sau altcineva trimis de mine intră în vorbă cu tine, spune mai întâi cuvintele „toți nădragii galbeni”.

— În regulă.

— Succes!

— Nu eu am nevoie de ajutor, justițiarule, spuse MeLaan. Eu sunt practic imună la gloanțe.

Îi adresă un simulacru de salut, apoi o porni pe stradă alergând prin ceață.

Wax îşi recuperă pistolul „Răzbunare”, dar nu-l vârî la loc, în tocul lui. În schimb, apucă unul dintre cadavrele de lângă el şi îl ridică în cârcă, îndesându-i gloanțe în buzunar. Pe urmă îşi scoase cingătoarea în care îşi ținuse arma. Nu ştia dacă trăgătorii de elită erau sau nu Născuți-din-Metal şi antrenați să urmărească linii de metal prin neguri.

Pentru orice eventualitate, puse cadavrul i pe umăr şi îi făcu vânt în ceață printr-o împingere. Apoi împinse şi centura, trimițând-o în zbor înaintea lui pe stradă.

La sfârşit o luă la fugă urmărind centura şi, folosindu-şi puterile allomantice, o ridică şi o aruncă din nou nelăsând-o să cadă. O împuşcătură răsună în noapte, dar nu reuşi să stabilească din ce direcţie. Nu-şi dădu seama dacă trăgătorul voia să nimerească leşul, centura sau pe el însuşi. Încă o împuşcătură.

Ţâşni pe alee, smulse centura ridicând-o de jos, făcu un salt, zbură peste alee alee şi ateriză în întunecimea indiferentă a canalului. Era înconjurat de o apă neagră, dar cum era urmărit de focuri de arme fu nevoit să coboare, cu mantia-de-ceaţă fluturându-i împrejur.

Dădu din picioare căutând fundul canalului. Şi apoi, sub apă fiind, împinse în pilonii de ancorare din urmă, de pe maluri. Oamenii în majoritatea lor, inclusiv trăgătorii experimentaţi, subestimau puterea de amortizare a unei ape trecute bine de câteva zeci de centimetri adâncime. Wax continuă să înoate precum peştele dus de curent, împingând în pilonii de ancorare pe lângă care trecea, rămânând pe mijloc şi sub oglinda apei. Atinse pe dedesubt fundul unei bărci, dar împinse mai departe, rugându-se să nu se izbească de ceva în adânc.

Până ce rămase fără aer, depăşise probabil mai multe blocuri. Ţâşni la suprafaţă tuşind, se târî până la marginea canalului şi ieşi, cărându-se până la alee. Se ridică cu greu în picioare. Nimeni nu trase în el, semn bun.

Stătu cât să-şi recapete suflul şi să-şi bandajeze cât de cât braţul, apoi se înălţă în văzduh, îndreptându-se spre conacul lui Harms.

12

— Bun aşa, zise Wayne cu carnetul de însemnări în mână. Eşti sigură că individul acela nu avea un comportament ciudat? Poate neobişnuit?

Servitoarea dădu din cap confirmând că nu, ţinându-şi braţele strânse în jurul corpului. Reuşiseră în cele din urmă să coboare de la ultimul etaj, după

exodul bogaților panicați. În stânga lui Wayne, guvernatorul era înconjurat de un grup de gărzi de corp, iar o baterie de becuri electrice puternice îşi arunca lumina în noaptea ceţoasă.

Spațiul verde din fața acestui zgârie-nori părea pustiu acum, după ce o mulțime de persoane plecaseră. Wayne presupuse că situația nu va dura mult, pentru că Marasi urma să vină cu întăriri de la poliție. Se dusese repede să le aducă şi să raporteze. Ceea ce însemna că Wayne era singurul agent însărcinat cu păstrarea ordinii în cartier. Iată un gând care-l băga în sperieți.

— Mai am o întrebare pentru tine, îi spuse Wayne ferm.

— Da, domnule ofițer? zise ea.

— De unde ți-ai luat pantofii?

Femeia rămase cu gura căscată, apoi se uită în jos.

— Ah... Pantofii?

— Da, pantofii, spuse Wayne. Par extrem de confortabili, zău aşa. Pantofii negri simpli nu prisosesc niciodată. Merg la aproape orice, strica-i-ar rugina.

Femeia ridică privirea.

— Dar dumneata eşti bărbat.

— Bineînțeles, spuse Wayne. Am verificat ultima dată când m-am pişat. Pantofii?

— De la Rousseau, zise ea. Octantul al Treilea, pe strada Yomen.

Făcu o pauză, preț de o clipă.

— Săptămâna trecută au fost la reducere.

— La dracu! zise Wayne. Excelent. Mulțumesc. Poți să pleci.

Femeia îi aruncă privirea aceea pe care oamenii păreau să i-o adreseze numai lui Wayne, cea pe care el nu prea reuşea s-o înțeleagă. Bine, nu-i nimic, îşi notă numele magazinului. Dacă trebuia să mai poarte pantofii aceia îngrozitori o singură dată, probabil că-şi va pierde mințile.

Îşi azvârli în gură încă o bilă de gumă de mestecat şi se îndreptă spre grămada de gărzi, parcurgându-şi

între timp însemnările. *Servitorul acela, de sus,* îşi spuse el bătând cu creionul carnet, *nu era un kandra.* Wayne stătuse de vorbă cu mai bine de zece dintre membrii personalului. Toţi îl ştiau pe individ spuseseră că omul nu se mai purtase ciudat niciodată. Dar niciunul nu-l plăcea. Era un încurcă-lume şi nimeni nu fusese surprins că se dovedise a fi şi un nemernic.

Un amator ar fi putut să creadă că a te deghiza într-un nou venit era o bună alegere, dar această Bleeder putea fi *oricine.* De ce s-ar opri la un om neînsemnat, la cineva abia venit în colectivitate de câteva săptămâni? Sigur, dacă eşti nou, ai o scuză că nu ştii numele cutăruia şi cutăruia, dar, după cum îi spuseseră toţi, omul nu uitase niciun nume în seara aceea. Iar să alegi un neîndemânatic, cu reputaţie proastă, înseamnă că sigur stă toată lumea cu ochii pe tine. Groaznică opţiune pentru un imitator.

Tipul acela fusese doar o momeală. Wayne dădu din cap.

— Unde-i Drim? îi întrebă el pe oamenii de pază. Vreau să-i arăt ce am adunat.

Paznicul se aplecă să se uite în carnetul lui Wayne.

— Acolo nu-i decât o adunătură de mâzgăliturі.

— Doar ca să le iau faţa, spuse Wayne. Oamenii spun mai multe dacă văd că notezi. N-am idee de ce. Eu precis n-aş vrea să ţină cineva minte ce prostii spun.

Ezită, apoi îl împinse pe paznic la o parte, ca să vadă în mijlocul grămezii. Drim nu era acolo, şi nici guvernatorul.

— Ce-aţi făcut cu el!? zise Wayne întorcându-se spre ceilalţi.

Un grup de bandiţi înguşti la minte, asta erau.

— Era mai bine să creadă toţi că este aici, zise omul de pază. De fapt, el şi Drim s-au retras de mult într-un loc sigur. Dacă te-am păcălit pe tine, atunci putem spera că l-am păcălit şi pe asasin.

— Păcălit... eu am misiunea să-l păzesc pe individul ăsta!

— Ei bine, atunci faci o treabă al naibii de bună amice, nu-i aşa? zise paznicul zâmbind afectat.

Drept urmare, Wayne făcu singurul lucru rezonabil. Scuipă guma şi îl pocni pe om, punându-l la pământ

Wax aprecia oraşul mai ales atunci când trebuia să ajungă rapid într-un anumit loc.

În ochii unuia care arde oţel, Elendel era iluminat şi plin de mişcare chiar şi în nopţile întunecate şi pline de ceaţă. Metal. Într-un fel, acesta era semnul distinctiv al oamenilor. Omul a îmblânzit piatra, scheletul pământului. Omul a îmblânzit focul, acel efemer, solicitant suflet al vieţii. Şi din combinaţia celor două omul a extras măduva rocilor şi apoi a făurit unelte prin topire.

Wax trecu printre zgârie-nori ca o şoaptă iar mişcarea îi uscă îmbrăcămintea. Deveni el însuşi un curent printre neguri şi laolaltă cu el se etala, ca spiţele unei roţi, o reţea de linii albastre – un milion de degete întinse spre ancorele pe care le putea folosi în drumul său. Când calul în galop era prea prea lent, Wax avea la dispoziţie oţelul. Ardea înăuntrul său, reîntors la focul care i-a dat formă.

Din el îşi extrăgea puterile. Şi uneori nu-i erau îndeajuns.

În seara aceasta însă, trecu ca o explozie prin ferestrele iluminate de la etajul locuinţei lui Harms, se rostogoli şi se ridică cu pistoalele pregătite de tragere. Lord Harms se roti cu scaunul de la birou, răsturnând calimara. Bătrânul cu obrajii îmbujoraţi avea un pântec confortabil, un fel de a fi agreabil, o pereche de mustăţi ce se întrecea cu guşa să ajungă cât mai aproape de podea. Văzându-l pe Wax, tresări, apoi se chinui să-şi strecoare mâna în sertarul de la birou.

Wax cercetă încăperea. Nu mai era nimeni de faţă. Niciun duşman prin colţuri, nicio bucată de metal în dulapuri sau în dormitor. Ajunsese la timp. Wax oftă uşurat şi se ridică în picioare când Lord Harms reuşi,

în fine, să deschidă sertarul. Omul extrase dinăuntru un revolver, unul din cele modrne, performante, din care foloseau îndeobşte poliţişţii. Harms sări în picioare şi se repezi la Wax, ţinând pistolul cu două mâini.

— Unde sunt!? exclamă Harms. Îi putem doborî, băiete, ce zici?

— Ai pistol! exclamă Wax.

— Într-adevăr, într-adevăr. După cele întâmplate anul trecut, mi-am dat seama că omul trebuie să fie înarmat. Ce este aşa urgent? Îţi ţin spatele!

Wax împinse delicat în jos vârful pistolului Lordului Harms, pentru eventualitatea că avea glonţ pe ţeavă – deoarece, din fericire, omul nu ataşase şi un încărcător pistolului. Wax se uită în spate, spre ferestre. Le deschisese printr-o împingere când se apropiase, dar ele trebuiau să se deschidă spre exterior, *nu* spre interior. Le smulsese pe amândouă din balamale, pe una dând-o peste cap, în timp ce a doua se mai ţinea printr-o singură prindere. În cele din urmă cedă şi se prăbuşi la pământ, cu geamul sfărâmat între cercevelele de lemn.

Prin deschizătură intra ceaţa, acoperind podeaua. Unde era Bleeder? Undeva prin casă? Întruchipând o femeie de serviciu? Un vecin? Un poliţist în trecere pe stradă?

Se afla în aeeaşi încăpere cu el?

— Jackstom, spuse Wax uitându-se la Lord Harms, îţi aduci aminte când am făcut cunoştinţă şi Wayne se dădea majordomul meu?

Harms se încruntă.

— Te referi la unchiul tău?

E bine îşi spuse Wax. Un impostor n-ar şti de el, nu-i aşa? Fir-ar să fie de rugină... de-acum va trebui să suspecteze pe toată lumea.

— Eşti în pericol, spuse Wax strecurându-şi armele la locul lor, în tocul de la şold.

Costumul era complet distrus după ce înotase prin canal, cravata şi-o scosese, dar mantia-de-ceaţă, rezistentă, trecuse prin situaţii mai grele.

— Te scot de-aici.

— Dar...

Lord Harms rămase fără grai, alb la față.

— Fiica mea?

Ca şi când n-ar fi avut decât una.

— Steris e bine, spuse Wax. O păzeşte Wayne. Să mergem.

Problema era: unde să se ducă? Wax ar fi avut o sută de locuri în care să-l ducă pe Harms, dar Bleeder putea sta la pândă în oricare dintre ele. Desigur, soarta îi era favorabilă lui Wax totuşi...

Bleeder este străveche, îi spusese Armonie. *Mai bătrână decât distrugerea lumii. Este talentată, atentă şi extrem de inteligentă... A studiat comportamentul uman secole la rând.*

Orice alegere ar fi făcut Wax, Bleeder o putea anticipa. Cum să gândeşti mai rapid şi mai bine decât o făptură de o asemenea vechime, atât de bine informată?

Soluția părea simplă. Nici nu trebuia să încerci.

Steris ieşi din Turnul ZoBell şi îl găsi pe Wayne pe stradă vizavi de o mulțime de bărbați zdrobiți şi, evident, mânca. Mânca un sendviş.

— Oh, Wayne, spuse ea mutându-şi privirea de la bărbații răniți, ostili, înapoi la el.

— Aceia sunt gărzile de corp ale guvernatorului. Va avea nevoie de ei diseară.

— Nu-i vina mea, zise Wayne. N-au vrut să coopereze.

Wayne muşcă din sendviş.

Steris oftă, se aşează pe jos lângă el şi se uită în sus, prin cețuri, la turn. Luminile de la diverse niveluri păreau nişte fantome şi urcau până sus de tot, la ultimul etaj.

— Cu el va fi mereu la fel, nu-i aşa? întrebă ea. Întotdeauna voi fi lăsată în urmă, în mijlocul unei situații? Întotdeauna voi simți că fac parte numai *pe jumătate* din viața lui?

Wayne ridică din umeri indiferent.

— Poți să faci un gest nobil, Steris. Să renunți complet la căsătorie. Să-i laşi libertatea de a găsi o persoană care să-i placă cu adevărat.

— Dar investiția familiei mele în el şi în casa lui?

— Ei bine, Steris, ştiu că spun ceva revoluționar, dar poți să-i împrumuți bani unui individ *fără* ca el să sară pe tine în semn de recunoştință, dacă înțelegi ce zic.

Sfântă *Armonie,* Wayne putea fi şocant cu lipsa lui de maniere. Cu alții nu se purta tot aşa. Oh, da, era grosolan şi capricios, dar rareori de-a dreptul primitiv. Acest fel de a fi i-l rezerva ei. Aştepta de la ea o reacție de ostilitate, o dovadă de rezistență? Steris nu reuşise niciodată să-l înțeleagă pe omul acesta. Cu cât se gândea mai mult ce să-i răspundă, cu atât i se părea el mai vulgar.

— Ți-a spus unde se ducea? întrebă ea încercând să rămână politicoasă.

— Naaa, făcu Wayne, muşcând din sendviş. O urmăreşte pe Bleeder. Înseamnă că se putea duce oriunde, d-aia n-are niciun rost să-l caut. O să vină el după mine, când o putea. Dacă plec de-aici, îl ratez.

— Înțeleg.

Steris se aşează mai comod, încrucişându-şi picioarele pe bordură şi uitându-se în sus, la lumini.

— Mă urăşti pentru ceea ce reprezint, Wayne? Responsabilitățile care l-au adus pe el înapoi?

— Nu te urăsc, spuse Wayne. Găsesc că eşti respingătoare. E deosebire importantă, asta e.

— Dar…

Wayne se ridică în picioare, îndesă în gură restul sendvişului.

Pe urmă se duse la gărzile care îi aruncau priviri furioase să se aşeze acolo. Implicația era evidentă.

Prefer să fiu aici.

Steris închise ochii, îi strânse şi încercă pentru moment să-şi închipuie că era altcineva. În cele din urmă, sunetul clopoțeilor anunță sosirea trăsurilor cu polițişti. Steris se ridică şi se calmă, uşurată s-o

vadă pe Marasi coborând dintr-una dintre ele şi apropiindu-se iute.

— Waxillium? întrebă ea.

Steris dădu din cap.

— Urcă, îi spuse Marasi indicându-i o trăsură. Te trimit într-un loc unde vei fi în siguranţă.

— Cred că pericolul a trecut aici, spuse Steris. Doar dacă nu se mai ia Wayne la bătaie din nou.

— Nu, zise Marasi. Pericolul este abia la început.

Ceva din tonul tinerei femei o făcu pe Steris să ezite. Ceilalţi poliţişti nu coborâră din trăsuri. De fapt, o aşteptau pe Marasi. Nu veniseră aici ca să-l cerceteze pe omul vânat de Waxillium.

— S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? întrebă Steris.

— Da, răspunse Marasi. Wayne, treci aici! Avem treabă!

Wax îl ascunse pe Lord Harms la ultimul etaj din Turnul Feder. Stabili amplasamentul pe o hartă a oraşului, alegând numere la întâmplare; spera că Bleeeder nu va putea să desluşească un plan pentru care nu exisau raţionamente logice. Harms primi instrucţiuni să nu se afişeze, să se ascundă şi să tacă. Chiar dacă Bleeder avea posibililitatea să împingă oţel şi să cotrobăiască prin tot locul noaptea, şansa de a-l descoperi pe Harms era ridicol de slabă, la limita imposibilului. Ceea ce nu-l împiedica totuşi pe Wax să-şi facă griji. Tatăl lui Steris era un idiot, dar blând şi amabil.

Wax nu putea face mai mult, pentru că trebuia să-l găsească pe guvernator. Vânătoarea îi luase mai mult decât se aşteptase, ceea ce era un lucru bun, de fapt. Însemna că Drim, în pofida faptului că nu-l putea suferi pe Wax, îşi făcea bine treaba. După cât putea Wax să-şi dea seama, poliţia expediase de la Turnul ZoBell cel puţin trei trăsuri fără semnalmente: două ca momeală şi una în care se găsea guverntorul. Pe una o zări pe şoseaua Stanton şi n-o luă în seamă. Prea atrăgea atenţia, cu gărzile aşezate deasupra. Presupunând că o alta se îndreptase spre est, o găsi

deplasânduse în cercuri în Octantul al Treilea; şi aceasta încerca să atragă atenţia. Se deplasa prea lent.

Mai mult, guvernatorul nu s-ar duce în direcţia aceea. Innate era un luptător. Nu i-ar fi plăcut să fie văzut că se ascunde. Aşa se face că Wax se trezi cocoţat pe acoperişul unei clădiri de lângă Promenada Hammond, la câteva străzi distanţă de locuinţa lui Innate. Guvernatorul se va întoarce aici probabil, evitând casele mai sigure din oraş. Probabil că preferă să fie în centrul puterii şi autorităţii de care dispunea.

Aici, în oraş, ceaţa părea incandescentă sub lumina miilor de becuri – tot mai multe dintre ele electrice. Cum dură destul de mult până ce sosi trăsura, Wax începu să se îndoiască de el însuşi. În cele din urmă ajunse totuşi: o trăsură înaltă, închisă, cu draperii roşii. Da, nu prea avea nimic deosebit. Caii totuşi proveneau din mult apreciata herghelie a guvernatorului.

Wax dădu din cap, sări şi printr-o împingere îşi croi drum până în vârful arcului de piatră al Primei Bănci de Asigurări. Trăsura înainta în ritm vioi şi nu era însoţită de gărzi la vedere. Probabil că mersese pe un traseu extrem de ocolit, dacă întârziase atât de mult până să ajungă aici. Wax sări jos de pe faţada băncii, împinse într-un felinar şi se aruncă după trăsura guvernatorului. Ateriză pe plafonul ei şi îl salută pe vizitiul surprins, apoi se legănă pe lângă vehicul şi bătu în uşă, atârnat cu un singur braţ peste umbra neclară a bolovanilor din caldarâm. Fără nicio îndoială, mânau caii la galop.

După câteva clipe, storul de la fereastră se trase într-o parte, dezvăluind figura mirată a lui Drim.

— Ladrian? zise el. Cedracu' faci?

— Sunt politicos, zise Wax. Pot să intru?

— Şi dacă te refuz?

— Atunci nu o să mai fiu politicos.

Drim râse zeflemitor, dar aruncă o privire în partea cealaltă, unde călătorea guvernatorul, cu pălăria

sprijinită pe genunchi. Omul încuviință cu o înclinare a capului, iar Drim oftă şi se întoarse din nou spre uşă.

Nu opriră trăsura. Aşa că Wax trebui mai întâi să se desprindă, apoi aruncă un cartuş gol de glonț şi reveni la trăsură printr-o împingere, când Drim deschise uşa. Se apucă de mânerul ei, împinse într-un felinar de pe stradă şi sări în trăsură, sfârşind aşezat vizavi de Drim şi de guvernator.

Drim era personajul model pentru a fi imitat. Ca şi vizitiul, de fapt ca orice persoană care avea acces la guvernator, inclusiv soția şi membrii familiei lui.

— Lord Ladrian, zise Innate oftând. Nuți ajunge că ai stricat petrecerea? Mai trebuie să mă şi hărțuieşti pe drum spre casă?

Wax ridică din umeri cu indiferență, apoi dădu să iasă din trăsură. Deschisese deja uşa pe jumătate când Innate se răsti la el, împroşcând salivă:

— Acum ce mai faci, nebunule?

— Plec, zise Wax. Aş putea fi acum într-o mie de alte locuri, majoritatea mult mai plăcute.

Avu o ezitare, dar pe urmă scoase unul dintre pistoalele Sterrion, îl învârti în mână şi i-l întinse guvernatorului cu mânerul înainte.

— Ia-l!

Guvernatorul făcu ochii mari.

— De ce aş avea nevoie de armă? Am gărzi de corp.

— Şi fratele dumitale a avut, spuse Wax. Ia-l. Mă voi simți vinovat când vei fi împuşcat, dacă nu fac *nimic.*

— ...împuşcat?

Innate se făcu alb ca varul.

— Fratele meu a fost ucis pentru că a flirtrat cu lumea interlopă din Elendel. Pe mine n-ar îndrăzni să mă atingă.

— Sunt sigur că nu, spuse Wax aplecându-se afară pe uşă, pe urma ezită din nou şi se mai uită o dată înăuntru. Ştii cum să recunoşti un kandra, nu-i aşa, Drim?

— Un ce? întrebă gardianul cu gâtul gros.

— Aceia sunt un mit, spuse Lord Innate.

— Oare? zise Wax. Atunci cel pe care l-am întâlnit astă-seară a minţit, probabil. Nu ştiu cum a reuşit să-şi facă pielea trasparentă totuşi. Ei bine! Presupun că ai situaţia sub control.

— Vrei să spui, zise Innate oprindu-l cu mâna pe Wax înainte de a apuca să iasă din nou pe uşă, că un *Nemuritor-fără-Chip* a fost prezent la petrecerea mea astă-seară?

— Doi, mai exact. Unul a venit să ajute. Te-aş prezenta, aş pune-o să-ţi demonstreze cine este, dar se pare că ştii deja totul foarte bine. Cel de-al doilea de la petrecere a fost ucigaşul fratelui dumitale. Eşti sigur că nu vrei pistol? Nu? în regulă. Eu voi...

— M-ai convins, Lord Waxillium, spuse Innate cu o expresie amărâtă.

Se rezemă lângă felinarul trăsurii, care ardea gaz şi emitea o lumină potrivită.

— Milord, zise Drim privindu-l pe Innate. E o prostie. Nemuritori-fără-Chip? Din două persoane una pretinde că i-a întâlnit, numai ca să-şi vadă povestea publicată în ziar! Doar n-o să iei în serios asemenea alegaţii, nu-i aşa?

Innate îl studie pe Wax.

— Ba da, spuse Wax. Pentru că ştie că fratelui său i s-a întâmplat *ceva* neobişnuit. Omorât în camera blindată, gărzile ucise pe la spate de un om în care aveau încredere – iar Winsting Innate trata propria securitate cu *foarte* multă seriozitate. Cu mai multă seriozitate decât dumneata, cred, domnule guvernator.

— Mă poţi prezenta vreuneia dintre aceste creaturi? întrebă Innate. Îmi poţi oferi dovada existenţei lor?

— Da.

— Dar de ce l-ar omorî unul dintre servitorii lui Armonie pe Lord Winsting? întrebă Drim.

— Kandra a înnebunit, spuse Wax în şoaptă. Însă nu ştim ce îl motivează, dar se pare că vrea să te vadă

mort, domnule guvernator. Aşa că sarcina mea este să te ţin în viaţă.

— Ce trebuie să facem? întrebă Innate. Cum ne pregătim?

— Ei bine, spuse Wax, întâi de toate, preiau eu sarcina securităţii dumitale.

— Pe dracu o preiei! sări Drim.

— Este imposibil s-o preiei dumneata, a fost de acord Innate. Drim mă slujeşte cu devotament de mulţi ani. El... Unde te duci?

Wax se întoarse de la uşă.

— Voiam să văd o piesă de teatru astă seară, spuse gesticulând. M-am gândit că aş putea prinde sfârşitul până vorbiţi voi doi despre asta.

— Şi dacă această creatură vine după mine cât timp eşti plecat? întrebă Innate.

— Sunt sigur că şeful securităţii dumitale poate face faţă situaţiei, spuse Wax. A ştiut că la petrecerea de azi au participat şi kandra, nu-i aşa? Şi cu siguranţă nu i-a scăpat faptul că Wayne s-a strecurat înăuntru deghizat. Şi...

— Îţi îngădui să revizuieşti protocoale de securitate spuse Innate oftând. Şi să oferi sfaturi.

— În regulă, spuse Wax închizând uşa în timp ce trăsura făcu un viraj şi se apropie de locuinţa guvernatorului. Dar trebuie să aprobi ceva pe loc. Am să vă dau fiecăruia câte o parolă şi vreau să juraţi amândoi că nu le veţi comuninca nimănui. Nici măcar unul altuia sau lui Lady Innate. Voi, la rândul vostru, îmi veţi da mie o parolă. Când ne întâlnim ni le vom spune unul altuia în şoaptă; vom demonstra astfel că niciunul dintre noi nu a fost substituit.

— Chiar crezi că nu mi-aş recunoaşte propria soţie? întrebă Innate obosit.

— Sunt sigur că da, spuse Wax îndulcindu-şi tonul. Dar este o solicitare pe care trebuie s-o satisfaceţi dacă vreţi sprijinul meu. M-ar ajuta să mă simt mai liniştit.

Familia putea fi unul dintre cele mai periculoase medii. Bleeder păruse extrem de sigură pe sine, ca şi

când ar fi pus deja mâna pe guvernator, ceea ce îl făcuse pe Wax să creadă că făptura ajunsese deja la unul dintre membrii familiei. Lady Innate nu fusese prezentă la petrecere, dar Armonie îi spusese că Bleeder se putea întrupa în altcineva oricând dorea. Mânca-i-ar rugina şi năruirea, nu exista loc mai cumplit în care să te fi aflat. Bleeder ar fi putut ucide o nepoată sau un nepot, chiar şi un bebeluş, pentru ca apoi să-i preia trupul şi să ajungă astfel la guvernator. În Historica, kandra imitau animale. Animalele din casa familiei puteau fi în realitate asasini.

Wax se uită la guvernator; părea profund afectat, stătea cu mâinile împreunate, cu privirea fixă, de parcă se străduia să vadă la o mie de kilometri distanță. Începea să priceapă implicațiile. Innate nu era prost. Ci doar egocentric şi poate escroc.

Trăsura se opri lângă conac şi Drim coborî. Când Wax era pe punctul să-l urmeze, guvernatorul îl prinse de braț.

— Voi dori să văd dovada, Necruțătorule.

— Voi aranja o întâlnire pentru mâine.

— Pentru diseară.

Wax încuviință dând din cap.

— Dacă totul este adevărat, zise guvernatorul încă ținându-l de braț, ce ne facem? Am citit Cuvintele Întemeierii. Ştiu de ce erau în stare Nemuritorii. Pentru numele lui Năruire... creatura aceasta ar putea fi oricine. Parolele nu vor fi suficiente. Nici pe departe.

— Aşa este, recunoscu Wax. Domnule, creatura ştie să folosească şi artele metalice. În orice clipă, poate trece de la pulsator la arhivar. Totuşi, nu poate avea două întruchipări în acelaşi timp, fără să rişte să piardă controlul; poate trece de la o putere la alta după bunul plac.

— Pentru numele lui Armonie, şopti guvernatorul. Cum poți contracara aşa ceva?

— Cinstit? Nu ştiu. Probabil că ar fi trebuit să fii deja mort.

— De ce nu sunt? întrebă guvernatorul făcându-i semn lui Drim să plece, pentru că băgase capul înăuntru, să vadă ce făceau. Creatura asta m-ar fi putut ucide şi pe mine, la fel de uşor cum l-a ucis pe fratele meu.

— Pare a avea un soi de programare. Mai importantă decât eşti dumneata. Poate că nu vrea să te doboare decât dacă prin asta ar răsturna întregul guvern.

Wax avu un moment de ezitare, apoi se aplecă mai aproape de el.

— Domnule, poate vreți să plecați din Elendel.

— Să plec? se miră Innate. Ai *văzut* ce se petrece în oraş?

Wax făcu semn că da.

— Eu...

— Greve ale muncitorilor, continuă Innate de parcă nici nu l-ar fi auzit pe Wax. Prețurile alimentelor au crescut până la cer. Într-o profesie prea mulți oameni au rămas fără locuri de muncă, într-alta cer condiții mai bune. Fir-ar să fie de rugină! Practic avem rebeliuni în stradă, omule! Plus *scandalul.* Nu pot să plec. Ar fi sfârşitul carierei mele.

— Mai bine decât sfârşitul vieții.

Guvernatorul se uită lung la el. Nu părea să gândească la fel.

— Imposibil să plec, repetă Innate. S-ar înțelege că las baltă oamenii – ar crede că mă ascund din cauza scandalului. Aş fi perceput ca un laş. Nu. Imposibil. O voi pune la adăpost pe Lady Innate, la fel şi pe copii. Dar eu trebuie să rămân şi *dumneata* trebuie să te ocupi de problemă, oricare ar fi ea. Pune-i capăt înainte de a fi prea târziu.

— Mă voi strădui, spuse Wax apropiindu-se şi mai mult. Dă-mi o parolă prin care să mă autentific. Ceva uşor de ținut minte, dar fără semnificație.

— Dospit în nisip.

— În regulă. A mea pentru dumneata va fi „oase fără supă”. Ai o cameră blindată?

— Da, spuse Innate. În subsolul clădirii, sub camera de zi.

— Inslalează-te acolo, spuse Wax dându-se jos din trăsură, iar dacă încui uşa, nu lăsa pe nimeni să intre înainte de a veni eu şi a-ţi spune parola.

Imediat după ce coborî, Wax scose instinctiv pistolul „Răzbunare”.

Era pregătit să tragă chiar înainte de a-şi da seama ce anume îl provocase. Strigăte de alarmă, dar fără să exprime durere. O slujnică ieşi din locuinţa guvernatorului alergând pe lângă coloanele de un alb impecabil, parcă ar fi fost un şir de femururi

— Domnule guvernator! strigă femeia. Am primit o notificare prin teleimprimator; s-a întâmplat ceva. Trebuie să pregăteşti un răspuns!

— Despre ce este vorba? întrebă Wax în timp ce guvernatorul cobora din trăsură.

Slujnica avu o ezitare, uitându-se cu ochi mari la pistolul lui Wax. Purta un costum negru impecabil, cu fusta până la glezne şi eşarfă roşie la gât. O asistentă sau poate unul dintre consilierii guvernatorului.

— Sunt poliţist, spuse Wax. Care este urgenţa?

— Un criminal, spuse fata.

Armonie, nu...

— Nu Lordul Harms. Vorbeşte, te rog!

În graba de a ajunge la guvernator, îl abandonase ca să fie omorât?

— Lordul cum aţi spus? Nu era deloc un nobil, domnule poliţist.

Se uită la Drim, care dădu din cap afirmativ – putea avea încredere în Wax. Femeia se întoarse spre el.

— Era vorba despre părintele Bin. Preotul.

Marasi privea cu ochi măriţi cadavrul ţintuit pe zid, ca o draperie. Câte un piron în fiecare ochi. Sângele i se scursese pe obraji şi îmbibase roba albă de ceremonie, îmbrăcându-l parcă într-o vestă stacojie. Semăna cu modelul în „V” al Terrisienilor. Sângele

mânjise şi peretele, de o parte şi de cealaltă a cadavrului, întins de braţe şi degete zvârcolite. Marasi se cutremură. În tot acel timp, preotul fusese încă în viaţă.

Deşi poliţiştii scotoceau şi întorceau pe dos naosul, Marasi se simţi singură, cum stătea în faţa cadavrului cu privirea lui de oţel. Doar ea şi cadavrul, o scenă de o smerenie tulburătoare. Îi evoca ceva menţionat în Historica, deşi nu-şi putea aminti ce anume.

Căpitanul Aradel veni lângă ea.

— Am veşti despre sora ta, spuse el. Am dus-o într-unul dintre cele mai sigure adăposturi.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Ce părere ai? o întrebă arătându-i cadavrul.

— Este înspăimântător, domnule. Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Personalul aşezământului nu este prea cooperant, spuse el. Nu sunt sigur dacă oamenii sunt în stare de şoc sau dacă prezenţa noastră aici li se pare ofensatoare.

Îi făcu semn să meargă înaintea lui şi trecură pe lângă Wayne, care şedea într-o strană mestecând gumă şi uitându-se în sus la cadavru. Marasi şi Aradel ieşiră din naosul boltit şi intrară într-o capelă mică, unde câţiva oameni cu figuri cenuşii erau aşezaţi în şiruri pe bănci. Erau personalul mănăstirii – cei care munceau în Biserica Supravieţuitorului, pe lângă preot.

În frunte şedea o femeie cu părul grizonant, îmbrăcată în uniforma oficială de intendent al bisericii. Femeia îşi şterse ochii şi câţiva tineri se îngrămădiră în jurul ei, cu privirile în pământ. Poliţistul Reddi se afla în apropiere; bărbatul zvelt strânse mapa sub braţ şi îl salută pe Aradel. În mod normal, inspectorul-şef nu s-ar fi implicat în aşa ceva, dar Aradel era un detectiv cu experienţă.

— Vă veţi ocupa personal de interogatoriu, domnule? întrebă Reddi.

Lucrătorii bisericii deveniră brusc nervoşi la auzul cuvântului „interogatoriu”. Marasi simți că l-ar fi pocnit pentru tonul pe care-l folosise.

— Nu, Aradel.

— Foarte bine, domnule, răspunse Reddi strângându-şi bine papionul şi deschizând mapa.

Se apropie de lucrători.

— De fapt, spuse Aradel, mă gândeam s-o lăsăm pe doamna locotenent Colms să încerce.

Marasi simți un fior de panică, pe care şi-l înăbuşi în clipa următoare. Nu se temea de un interogatoriu simplu, mai ales când martorii aveau bunăvoință. Dar modul în care vorbise Aradel, cu atât de multă seriozitate, o făcuse să se simtă dintr-o dată ca la examen. Minunat!

Trase adânc aer în piept şi trecu pe lângă Reddi care lăsase mapa jos şi o privea cu ochi înveninați. Cei opt oameni care se adunaseră şedeau cu spinările încovoiate. Cum ar fi fost cel mai bine să-i abordeze? Îi povestiseră unui desenator ce se întâmplase, dar detaliile puteau face diferența între Năruire şi Dăinuire.

Marasi se aşează pe bancă între doi dintre ei.

— Condoleanțe pentru pierderea pe care ați suferit-o, spuse ea cu glas scăzut. Şi iertare, de asemenea. Poliția v-a dezamăgit astăzi.

— Nu este greşeala voastră, spuse intendenta strângând un copilandru. Cine s-ar fi putut gândi dinainte... Sfinte Supraviețuitor, ştiam că Adepții Căii sunt o adunătură de răufăcători. Întotdeauna *am ştiut.* Fără reguli? Fără precepte care să-i ghideze în viață?

— Haos, spuse de pe banca din spate un bărbat ras în cap. Nu vor decât să creeze haos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marasi. Am citit raportul bineînțeles, dar... nu-mi pot închipui...

— Aşteptam slujba de seară, spuse intendenta. Tocmai se lăsase ceața! Trebuie că se adunaseră vreo mie de oameni la biserică. Şi pe urmă a sărit pur şi simplu pe podium *corcitul* acela de Adept al Căii.

— L-ai recunoscut?

— Sigur că da, spuse intendenta. Larskpur a fost; apare mereu la adunările comunității. Oamenii au sentimentul că trebuie să invităm un preot de la biserica lor, aşa ca să evităm favoritismele, deşi nimeni nu vrea să aibă de-a face cu ei.

În spatele ei, cel de-al doilea preot încuviință dând din cap.

— Ce om netrebnic, nu merită să poarte robă, spuse el. Nici nu era ceva împodobit. Nu avea decât o salopetă. Ăştia nici măcar nu se îmbracă aşa cum trebuie pentru slujbă.

— A început să se adreseze mulțimii, continuă intendenta. De parcă *el* ar fi ținut predica de seară! A scuipat numai otravă.

— Cum ar fi? întrebă Marasi.

— Blasfemii, zise intendenta. Dar n-are importanță. Uite ce e, doamnă polițist. Până la urmă, de ce ne întrebi pe noi? L-au văzut o mie de oameni. De ce ne tratezi de parcă noi am fi făcut ceva rău? Ar trebui să-l arestați pe monstrul acela.

— Oamenii noştri sunt pe urmele lui, răspunse Marasi punându-şi mâna pe umărul unuia dintre copii, o fetiță. Dar aceasta scânci şi se agață de brațul ei. Şi vă promit, îl vom prinde şi-l vom pedepsi pe făptaş. Numai că fieccare detaliu pe care vi-l puteți aminti ne va ajuta să-i venim de hac.

Intendenta şi cel de-al doilea preot schimbară priviri. Altcineva – un tânăr care ajuta în altar, deşirat, la vreo două zeci de ani – începu însă să vorbească.

— Larskpur a zis, şopti el, că Supraviețuitorul este un zeu fals. Că Kelsier a încercat şi nu a reuşit să să ajute omenirea. Că moartea lui n-a avut legătură cu protejarea noastră sau cu Înălțarea, ci cu prostia şi bravura.

— Asta au crezut ei întotdeauna, spuse intendenta, dar n-au recunoscut. Adepții Căii... pretind că acceptă pe oricine, dar dacă forțezi, afli adevărul. Puțin le pasă de Supraviețuitor.

— Vor să fie haos, repetă cel de-al doilea preot. Urăsc faptul că atât de mulți oameni îl venerează pe Supraviețuitor. Urăsc faptul noi avem standarde. Ei nu au întruniri, nu au biserici, nu au porunci... Calea nu este o religie, *este o platitudine.*

— Ne-a uluit, trebuie să recunosc, zise intendenta. Mai întâi am crezut că părintele Bin *l-a invitat* pe Larskpur să vorbească. Altfel de ce ar fi avut îndrăzneala să se urce la amvon? Am fost aşa de îngrozită de ceea ce spunea, încât la început n-am băgat de seamă sângele.

— Eu da, interveni cel de-al doilea preot. Am crezut că purta mănuşi. Mă holbam la degetele pe care şi le tot agita, un roşu-aprins. Şi pe urmă am observat că îi cădeau picături pe podea şi în amvon, când gesticula.

O clipă, nimeni nu mai zise nimic.

— Nu mai e nimic de spus, rosti intendenta în cele din urmă. Larskpur pur a făcut un ultim gest şi draperia neagră a căzut. Atunci l-am văzut, binecuvântatul nostru părinte, bătut în cuie într-o îngrozitoare parodie a însemnului Supraviețuitorului. Bietul părinte Bin... atârnase acolo în tot acest răstimp. Poate era încă viață, pierdea sânge, în timp ce noi toți ascultam blasfemiile acelea.

Marasi avea îndoieli. Deşi era evident că preotul se zbătuse la început, piroanele îl terminaseră repede.

— Mulțumesc, spuse ea adresându-se întregului grup de oameni înnebuniți. Ați fost de mare ajutor.

Desprinse blând mâinile fetiței care se agățase de brațul ei şi i-o încredință intendentei.

Marasi se ridică, se apropie de Aradel şi Reddi, rămaşi în celălalt capăt al încăperii

— Ce credeți? întrebă Marasi cu glas scăzut.

— Despre ceea ce au spus, întrebă Reddi, sau despre tehnica dumitale de interogare?

— Ambele.

— Eu aş fi procedat altfel, spuse polițistul cel scund. Cred totuşi că i-ai făcut să se mai liniştească.

— N-au zis mare lucru, observă Aradel frecându-şi bărbia

— La ce te aşteptai? întrebă Marasi. Căpitane, aici trebuie să fi fost aceeaşi persoană care l-a omorât şi pe Winsting.

— Nu te pripi să tragi concluzii, răspunse Aradel. Care ar fi motivul?

— Poți găsi altă explicație? întrebă Marasi arătând cu mâna spre camera în care se afla preotul mort. Un adept al Căii? Care să comită o crimă? Domnule, preoții lor sunt cei mai puțin agresivi oameni de pe planetă. Am văzut bebeluşi mai periculoşi decât ei.

Aradel îşi freca în continuare bărbia.

— Reddi, zise el, du-le ceva de băut oamenilor bisericii. Le-ar prinde bine o băutură caldă în momentul acesta, presupun.

— Domnule? făcu Reddi uluit.

— Ai stat atât de mult sub răpăiala armelor, încât ți-ai pierdut auzul? spuse Aradel. La treabă, domnule căpitan. Am de vorbit cu doamna polițist Colms.

Reddi îi aruncă lui Marasi o privire care ar fi dat apa în clocot, dar plecă să execute ordinul.

— Domnule, începu Marasi uitându-se după el, nu pot să nu observ că ții cu tot dinadinsul să mă urască întregul grup de polițişti.

— Prostii, comentă el. Nu vreau decât să-l îmboldesc pe băiat. Nu face nimic când nu încearcă să iasă în evidență în fața mea – cât timp a crezut că avea asigurată funcția de asistent a fost îngrozitor. Este mai bun ca ofițer dacă are cu cine concura.

O prinse pe Marasi pe după umeri şi o împinse mai departe de grupul de oameni ai bisericii. Un tânăr caporal apăru cu pături şi căni cu ceai cald. Spera că Reddi nu se supăra prea tare pentru că şi această sarcină îi fusese furată.

— Eu, spuse Aradel atrăgându-i din nou atenția la el, nu nu mă pot lupta cu Năluci-de-Ceață şi spirite ale nopții. Eu sunt paznic, nu exorcist.

— Asta înțeleg, domnule, spuse Marasi.

Venind încoace îi relatase ce spusese Wax despre Bleeder. Nu-i putea ascunde asemenea informații superiorului ei.

— Numai că, dacă ucigaşul este o ființă supranaturală, noi ce opțiune avem?

— Nu ştiu, răspunse Aradel, şi asta mă umple de frustrare. Oraşul ăsta e uscat ca un morman de frunze moarte şi stă să ia foc. N-am oameni suficienți, încât să pot urmări un nemuritor dereglat; eu am nevoie de oameni în stradă, ca să împiedic oraşul să se devoreze singur.

— Domnule, dar dacă cele două au legătură una cu alta?

— Cele două crime?

— Crimele şi frământările, domnule.

Marasi închise ochii rememorând imaginea capelei, cu domul şi stranele, încercând să şi-o imagineze cum fusese înainte. Larkspur stând în față şi dând din mâini, enoriaşii îngroziți luând-o la fugă şi răspândind ideea că liderul adepților Căii l-a omorât pe preotul Supraviețuitorului...

— Bleeder, sau cine o fi în spatele acestei istorii, a buimăcit guvernul cu un scandal, spuse Marasi deschizând ochii. Acum loveşte în liderul unei biserici, deghizându-se în şeful alteia? Domnule, oricare ar fi motivele ei, este limpede că vrea să provoace tensiune în Elendel. *Vrea* să distrugă oraşul.

— Poate că pui prea mult în seama unei singure persoane, doamnă locotenent.

— Nu este o singură persoană, spuse Marasi. Este un semizeu. Domnule, de la ce a pornit greva muncitorilor?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, zise Aradel pipăindu-şi buzunarul şi scoțând o cutie de trabucuri.

O deschise şi scoase dinăuntru un bilețel împăturit. Se strâmbă şi i-l arătă. *Ai o banană în sertar.*

— Ticăloasa asta de femeie o să mă termine. Mă rog, bănuiesc că grevele au fost în pregătire de ceva vreme. Armonie ştie că-i înțeleg pe bieții netrebnici.

Sunt plătiți cu nimic, în timp ce lorzii trăiesc în conace şi în apartamente de lux.

— Dar de ce acum? întrebă Marasi. Din cauza alimentelor, nu-i aşa? Prețuri exagerate brusc, îngrijorare că nu se vor găsi alimente nici după ce greva se va fi sfârşit?

— Cu siguranță toate astea n-au ajutat, a fost de acord Aradel. Inundațiile vor pune presiune şi ele.

— Un baraj rupt. Am cercetat temeinic ce s-a întâmplat.

Aradel făcu o pauză, ca să-şi pună biletul la loc în buzunar.

— Crezi că ar putea fi vorba de un sabotaj?

— Ar merita să verificăm, zise Marasi.

— Ar merita, într-adevăr, zise Aradel. Să văd dacă pot aloca nişte oameni. Dar dacă ai dreptate, până unde va merge creatura asta?

— Haos generalizat? întrebă Marasi.

Aradel clătină din cap.

— Poate că la Nălucile-de-Ceață este altfel, dar oamenii care comit asemenea fapte le comit ca să *dovedească* ceva. Vor să arate cât sunt de deştepți sau vor să oprească o nedreptate.

— Poate că ea vrea să doboare pe cineva. Guvernatorul este adept al Căii?

— Aşa cred.

— Atunci crima din seara asta ar putea fi o încercare de discreditare a religiei lui.

Aradel încuviință dând din cap.

— Îi ucizi fratele, declanşezi un scandal, îi subminezi credința, stârneşti revolte în timpul mandatului său... Ei fir-ar să fie de rugină, poate că urmăreşte nu numai să moară Innate, ci şi să fie *călcat în picioare.*

Marasi dădu încet din cap.

— Domnule. S-ar putea... să am dovezi că guvernatorul este corupt.

— Cum? Ce fel de dovezi?

— Nimic sigur, zise ea roşind. Are legătură cu metodele lui ştii, când s-a răzgândit cu privire la legi,

când şi-a schimbat voutul după ce a primit diferite vizite de la oameni-cheie. Domnule, ai spus că m-ai angajat şi pentru că aveam pregătirea necesară pentru a înţelege statisticile. Am să-ţi arăt ce-am adunat, după ce pun totul în ordine, dar activitatea guvernatorului, luată în ansamblu, arată un om dispus să se vândă.

Aradel îşi trecu mâna prin părul roşcovan, înspicat cu fire albe.

— Pentru numele lui Armonie! Să nu spui nimănui, doamnă locotenent. O să ne ocupăm de asta altă dată. înţelegi?

— Da, domnule. Şi sunt de acord.

— Ai făcut însă o treabă bună, remarcă el, apoi plecă să strângă rapoartele de la locul crimei.

Marasi nu-şi putu reţine un frison de mulţumire şi emoţie pentru că Aradel ascultase ce avusese ea de spus, deşi nu-i putea oferi decât jumătăţi de explicaţii. În acelaşi timp însă, îi veni în minte un gând tulburător. Dacă cumva *Aradel* era în secret un kandra? Cât de mult rău putea face Bleeder dacă avea la mână întregul efectiv al poliţiei dintr-un octant?

Nu. Aradel fusese undeva înconjurat de oameni când a fost omorât preotul. Rugină... creatura o să o aducă pe Marasi în stare să sară şi asupra unei umbre, întrebându-se dacă cei pe care îi întâlnea nu erau cumva kandra. Se duse să-şi ia o ceaşcă cu ceai, în speranţa că o va ajuta să-şi scoată din cap imaginea bietului părinte Bin atârnat pe perete. Ajunse pe la jumătatea drumului până la termosurile cu ceai, când uşile foaierului se deschiseră cu o izbitură şi înăuntru păşi Waxillium.

Trăgea panglici după el, de parcă ar fi fost rotocoale de ceaţă, iar paşii lui hotărâţi îi făceau pe poliţiştii mai neînsemnaţi să se retragă din calea lui în graba mare. Cum se făcea că reuşea să întruchipeze tot ce ar fi trebui să fie poliţiştii, dar nu era? Nobil fără a fi mijlocitor, chibzuit şi totuşi întreprinzător, inflexibil şi totuşi nerăbdător să afle cât mai multe.

Marasi zâmbi şi se grăbi să-l urmeze. Abia când ajunseră în biserică, cu uriaşa ei cupolă de sticlă şi preotul mort, atârnat pe peretele din capătul opus, îşi dădu seama că uitase complet să-şi ia ceai. Durerea de cap încă făcea să-i bubuie craniul.

Aradel se afla în nava bisericii, însoțit de doi polițişti tineri.

— Lord Ladrian, zise el întorcându-se spre Waxillium. Un raport despre cadavru va fi gata în...

— Mă uit singur la el, domnule inspector, spuse Waxillium. Mulțumesc.

Dădu drumul unui cartuş gol de glonț şi se ridică în aer, zbură peste rândurile de strane şi pe sub cupolă până ateriză pe podium.

Aradel oftă şi mormăi o înjurătură printre dinți, apoi se întoarse spre unul dintre caporali.

— Vezi ca Lordul să aibă la dispoziție tot ce-i trebuie. Poate izbuteşte să înțeleagă ceva din toată aiureala asta – presupunând că până atunci nu aruncă totul în aer, pur şi simplu.

Tânărul polițist încuviință înclinând capul, apoi alergă după Waxillium care îi spunea ceva lui Wayne, care, la rândul lui se ridicase ca să i se alăture. Nu se ştie ce îi spunea Waxillium bărbatului mai scund, dar acesta primise o însărcinare, căci ieşi alergând pe uşă.

Inspectorul-şef scutură din cap, cu un rictus amar pe buze.

— Domnule? i se adresă Marasi. Te-ai supărat pe Lord Waxillium?

Aradel tresări, ca şi când nu văzuse – sau nu îşi dăduse seama – că se afla şi ea acolo.

— Nu lua în seamă, doamnă locotenent. Lordul este o resursă deosebită a departamentului nostru.

— Sir, vorbiți de parcă ați exersat mult răspunsul.

— Perfect, spuse Aradel, pentru că mi-a trebuit mult până am învățat să spun asta fără să înjur.

— Aş putea să aud versiunea neexersată?

Aradel o măsură cu privirea din cap până-n picioare,

— Să spunem doar atât, doamnă locotenent, trebuie să fie reconfortant să ai pe cineva care să strângă mizeria după tine.

O salută înclinând capul şi ieşi din încăpere.

La naiba! Asta era ceea ce gândea Aradel despre Waxillium? Un potlogar de nobil obişnuit să primească ceea ce dorea, sincer şi direct cum Aradel nu-şi permitea să fie niciodată? Inspectorul-şef nu făcea parte din nobilime şi trebuia să se îngrijească de finanțare, de politică şi de viitorul oamenilor săi. Waxillium însă putea să se bage peste tot, făcând tot ce-l tăia capul, trăgând cu puşca şi bazându-se că statutul său – de allomant şi şef de şef de casă nobiliară – îl va scoate basma curată.

Era un punct de vedere lămuritor. Waxillium era o *pacoste.* O pacoste valoroasă, într-adevăr, pentru că rezolva problemele, dar aproape la fel de dificilă ca şi acestea. În momentul acela însă, părea nu atât un aliat, cât mai mult o furtună pentru care trebuia să te pregăteşti şi după care trebuia să faci din nou ordine.

Tulburată, porni să străbată nava ca să ajungă la el, lângă cadavru.

— Piroanele acelea emit linii puternice, îi spuse Wax arătând cu degetul înspre fața distrusă a părintelui Bin. Spre puterile mele allomantice, vreau să zic. Din câte am citit, asta înseamnă că nu sunt țepuşe hemalurgice. Acelea ar trebui să fie greu vizibile şi să permită împingerea, la fel ca metal-minții.

— La ce a servit răstignirea lui cu piroane? întrebă Marasi.

— Habar n-am, spuse Waxillium. Dar când cobori cadavrul de pe perete, trimite-mi un eşantion din fiecare piron. Vreau să fac câteva analize, ca să le determin compoziția.

— În regulă, spuse Marasi.

— Ar fi trebuit să ne aşteptăm. Încearcă să-i dezbine pe adepții Căii şi cei ai Supraviețuitorului.

— Guvernatorul a aderat la Cale, zise Marasi. Credem că Bleeder vrea să ajungă la el.

— Aşa este, răspunse Waxillium îngustând ochii. Dar nu aceasta este ținta ei adevărată. Vrea să dezorganizeze oraşul. Poate că guvernatorul este cheia de boltă. Dar ce-are a face acest lucru cu mine?

— Ştii, nu totul *trebuie* să aibă legătură cu tine.

— Nu totul, acceptă Waxillium. Doar asta.

Neplăcut, dar probabil că avea dreptate. Altfel de ce să fi defilat Bleeder prin oraş sub chipul omului care o omorâse pe soția lui Waxillium? Waxillium lăsă cadavrul şi, printr-o împingere, ieşi din clădire pe uşa din spate. O alee îngustă ducea mai departe, până la stradă. Marasi îl urmă, alăturându-i-se lui Waxillium în întuneric şi ceață.

— Ce ai de gând? îl întrebă ea.

— Nu pui la cale un omor dramatic ca acesta, fără să pregăteşti şi o cale de evadare, spuse Waxilluum. Judecând după batistele şi poşetele abandonate, presupun că biserica era plină în momentul în care a scos la vedere cadavrul. Credincioşii au fugit pe uşa principală, dar ucigaşul s-a aşteptat la aşa ceva. Probabil că ea a ieşit prin spate şi a dispărut, în timp ce oamenii fie încercau să fugă de la fața locului, fie rămăseseră înmărmuriți.

— OK...

— Alee îngustă, zise Waxillium îngenunchind ca să cerceteze zidul. Priveşte aici!

Marasi privi mijindu-şi ochii. În locul acela, cărămizile din zid fuseseră zgâriate şi păstrau urme de frecare.

— Pare metalic. Argintiu.

— Vopsea, aş zice, fu de părere Waxillium. De unde provine este din păcate o întrebare neînsemnată pe lângă celelalte, mai grele. În primul rând, de ce să fi omorât preotul? M-a prevenit că avea de gând, dar am crezut că se referea la tatăl tău. Nu la părintele Bin.

— Waxillium, spuse Marasi. Avem nevoie de mai multe informații. Despre ce este capabilă să facă această creatură şi care ar putea fi motivația ei.

— De acord, zise Waxillium.

Se ridică şi se uită spre capătul aleii.

— Mi-ar plăcea să-i pun Zeului câteva întrebări. Mă îndoiesc că este disponibil însă, aşa că va trebui să ne mulţumim cu altcineva.

— Cu cine? întrebă Marasi.

— Am primit o mână de ajutor în seara asta, răspunse Waxillium. Dintr-o sursă neaşteptată. Simt că o discuţie cu ea va fi revelatoare. Vrei să vii cu mine?

— Bineînţeles că vreau, spuse Marasi. De ce să nu vreau?

— Ei bine, zise Waxillium, mă tem că interacţiunea cu ea s-ar putea dovedi... dificilă din punct de vedere teologic.

13

Wayne nu se considera un om cu înclinaţii religioase deosebite. Îşi imagina că Armonie nu le acorda prea multă atenţie celor ca el, la fel cum un pictor consacrat nu se prea întreabă ce a făcut mama cu desenele pe care i le-a oferit el în copilărie.

Dar, dincolo de toate acestea, lui Wayne *îi făcea* plăcere să treacă din când în când pe la templul omului de rând. Îl făcea să se simtă mai bine şi pentru o clipă să uite de propriile probleme. Aşa că atunci când Wax îl trimise înainte, să verifice locul, ştiu unde se ducea.

Templul era înghesuit într-un colţ dintr-o intersecţie, o construcţie veche, impresionantă, nu prea înaltă, încăpăţânată. De o parte şi de cealaltă se aflau clădiri rezidenţiale, unele cu şase etaje, dar templul avea aerul unui bătrân aşezat în jilţ, care nu simţea nevoia să privească mai sus de genunchii omului. Aşa cum se aştepta Wayne, uşa era deschisă şi primitoare, mai lăsa încă lumina să se reverse înăuntru, chiar dacă începea să se facă târziu. Înaintă agale pe alee şi îl salută pe paznicul îmbrăcat în uniformă, cu şapcă şi salopetă şi cu un baston de ceremonie ce părea să aibă agăţate la un capăt fire de

păr, probabil de la loviturile aplicate în cap scandalagiilor.

Wayne duse două degete la pălărie, în chip de salut, şi declamă cuvintele potrivite pentru a fi lăsat să intre.

— Salut, Blue. Câtă apă are berea astăzi?

— Să nu faci scandal la crâşmă, Wayne, îl îndemnă omul drept răspuns. Deja mi-am cam ieşit din fire.

— Fire? întrebă Wayne trecând pe lângă el. Nostim fel de a spune, amice, dar dacă doamnelor le place să le dai nume caraghioase unor părţi din trupul tău, eu n-o să zic nimic.

Odată terminat ritualul introductiv, Wayne pătrunse în templul propriu-zis. Înăuntru, oamenii şedeau la locurile lor, aduşi de spate, meditând cu capetele lăsate în jos la complexitatea profundă a universului Cosmere. Îşi spuneau rugăciunile bolborosind între prieteni, iar tămâia o ardeau în piept. Deasupra altarului atârna imaginea Bătrânului Ladrian însuşi, un bărbat cu un pântec impecabil şi un pocal întins înainte, solicitând parcă atenţie.

Wayne rămase în prag, cu capul plecat în semn de respect şi îşi înmuie degetele într-un rest de bere ce se scurgea în picuri de pe o masă din apropiere, apoi se unse pe frunte şi pe buric, făcând semnul spadei.

Mireasma îl impresiona ca pe un pelerin pe Pământul Sfânt şi trecu printre penitenţi, căutând ierare în drum spre altar. În seara aceea locul avea un aer ciudat. Solemn. Da, templul era un lăcaş al contemplaţiei, dar trebuia să fie totodată şi unul al bucuriei. Unde erau imnurile cântate într-o bolborosealã sfântă? Unde era râsul, zgomotul vesel al sărbătorii?

Nu-i de bine, îşi spuse el aşezându-se într-una dintre strane – în acest caz o masă rudimentară, rotundă, pe care erau zgâriate citate din Scriptură, precum *Mic e un cap sec* şi *Cârnaţii e mizerabili.* Cel din urmă i-a plăcut întotdeauna. Avea implicaţii teologice adânci, asta era. Dacă mâncarea era o mizerie, tot o mizerie erau şi ei, până la urmă? Sau nu

erau nimic? Sau ar trebui, în schimb, să vedem în mizerie ceva ce trebuie ridicat la un nivel superior, pentru că a fost creată de Zeul de Dincolo, ca toate celelalte?

Wayne se rezemă de spătar şi atrase câteva priviri de la mesele din jur. Când o tânără şi frumoasă slujitoare a bisericii, ce lăsa la vedere un decolteu adânc, trecu pe lângă el cu halbele, o prinse de braţ.

— Eu o să iaaaaau..., zise şi rămase cu gura căscată. O să iau nişte whisky.

Vorbea cu accentul si tonul unui om care fusese deja foarte, *foarte* pios în seara aceea.

Fata dădu din cap şi îşi văzu de drum. Cei din jur îl ignorară. Wayne închise ochii şi le ascultă rugăciunile.

— O să ne lase să murim de foame, pur şi simplu. L-ai auzit pe guvernator, Ren. Nu-i pasă decât de ruginita lui de reputaţie.

— Ar trebui să trăim bine. Armonie a făcut pământul pentru noi toţi. Dar ajungem să ne bucurăm de el? Nu. Avuţiile lui nu înseamnă decât că bogaţii au mai multe ţoale şi case mari.

— În oraşul ăsta trebuie să se schimbe ceva. Eu n-am rămas fără muncă, la fel ca oamenii de la oţelărie, dar Armonie...

— Ture de şaisprezece ore. Plec înainte să se trezească soţia mea, iar când mă întorc ea s-a dus deja la culcare. O văd o dată pe săptămână, asta fac.

— Noi muncim şi murim ca s-ajungă totul la aceiaşi oameni. Ei sunt şi proprietarii casei în care locuim. Asta nu-i înşelătorie? Munceşti cât e ziua de lungă pentru ei, pe urmă noaptea le dai totul înapoi pentru privilegiul de a mai supravieţui încă o zi, ca să munceşti în continuare.

Grele rugăciuni spuneau oamenii.

Wayne se ridică de la masă şi se duse la altarul din capătul încăperii, unde sticlele erau aranjate pe rafturi lângă perete şi străluceau în lumină. Lumini cu gaz. Tradiţional cu-adevărat aşa era templul ăsta. Se aşează la altar, între un tip care purta bretele şi

altul cu brațele atât de păroase, încât probabil că avea ceva de urs în el. Sau măcar de un bunic.

— Whhisky, îi ceru Wayne preotului din spatele altarului.

Însă bărbatul îi aduse un pahar cu apă şi lămâie. Rugina naibii! Probabil că n-a pus accentul la locul lui. Wayne se rezemă, sorbindu-şi apa.

Aici, la altar, oamenii nu se plângeau. Se holbau doar, cu cănile în mână. Wayne dădu din cap. Se rugau fără să scoată un cuvânt, erau cei cărora le puteai citi în priviri. Întinse mâna şi luă paharul din mâinile vecinului, apoi îl mirosi. Rom curat. Unde era distracția?

Se întinse spre blană-de-urs şi îi smulse băutura din mână, o mirosi. Cei doi bărbați se întoarseră către el, iar el turnă în pahar apa rămasă, apoi amestecă băuturile în propria cană. Stoarse puțină lămâie, puse un strop de zahăr din spatele altarului, pe urmă adăugă gheață, acoperi cu suportul de dedesubt şi începu să scuture de parcă toată viața lui depindea de această operațiune. Ceea ce nu era exclus, având în vedere că bărbatul cu lână pe brațe tocmai se ridică şi începu să-şi trosnească încheieturile.

Nu apucă să-l ia la bătaie, pentru că Wayne făcu vânt câte unei căni către fiecare şi se scufundă în gânduri. Cănile ajunseră la destinație şi asupra altarului se lăsă liniştea. Bărbații se întinseră ezitând după căni şi gustară băutura. Cel cu bretele făcu gestul primul.

— *Uau,* exclamă el. Ce-ai făcut?

Wayne nu răspunse, bătu cu degetul în masă, în timp ce părosul gustă băutura şi dădu din cap apreciativ. Viața în pro tipendadă îi predase lui Wayne câteva lecții. Excentricii aceia nu făceau nimic cum face toată lumea. Uneori i se părea că se comportau ciudat numai ca să nu semene cu un om de rând.

Dar să se îmbete *chiar* că ştiau. Trebuia să le recunoască acest merit.

Preotul se apropie să vadă ce generase gâlceava, dar cei doi voiau încă un rând din băutura preparată de Wayne.

Preotul îi lăsă să-i explice cum făcuse Wayne, pe urmă dădu din cap a înțelegere – părea să fi participat la petreceri din înalta societate sau să fi avut invitați din rândul acesteia.

Wayne strecură ceva pe altar. Câteva cartuşe goale de gloanțe.

— Ce-i ăsta? întrebă preotul lăsând jos cana pe care o dregea. Este... este de *aluminiu?*

Wayne se ridică şi adună ceva din spatele altarului, apoi i le puse în brațe preotului. Din fericire avea gheață, dintr-o livrare făcută în timpul dimineții. Devenea tot mai ieftină în ultimul timp, odată cu dezvoltarea transporturilor dinspre munte. Omul avea şi o colecție bogată de băuturi spirtoase şi diverse ingrediente. Suficiente pentru Wayne ca să se poată descurca.

Wayne îi făcu semn bărbatului să-l urmeze, apoi porni să străbată încăperea. Se opri la fiecare masă, luă băuturile şi le modifică. Pentru cei care beau bere adăugă suc sau apă minerală, amestecă şi transformarea era gata. Îi lăsa cu ceva ce părea a fi ca la început, şi totuşi nou. Proaspăt. În altele adăugă ghimbir – se potrivea foarte bine cu lămâia –, în altele bitter. Încercă să folosească ceva de la fiecare masă şi nu fu înjurat decât de puține ori. Nu trecu mult şi ocupanții templului deveseră mult mai prietenoşi. De fapt, atrăsese lângă el o adevărată mulțime.

Grupul îl aclamă când se aşeză la o masă, în fața unei femei frumoase, cu ochi mari şi degete lungi. Pentru ea făcu o băutură fără nimic special – gin cu lămâie, puțin sifon şi praf de zahăr – dar ingredientul secret... ei bine, acela *era* – ceva special. Un săculeț de praf albastru pe care îl găsise în seara aceea, la petrecerea de mai devreme. Îl luase la schimb cu un pumn de nisip.

Amestecă praful în băutură cu o răsucire insesizabilă a degetelor, agită şi în cele din urmă

adăugă lămâie. Când împinse băutura în faţa femeii, lichidul albastru se învârti şi se învolbură, apoi se transformă într-un roşu-violet, căci culoarea se mişca în mijlocul lui de parcă s-ar fi adunat ceţurile.

În jur oamenii tăcură uluiţi, iar femeia îi zâmbi. El îi zâmbi la rândul lui. Era subjugat, e adevărat, dar trebuia să flirteze în continuare, altfel Ranette îl va ignora.

Şi, pe urmă, obrajii femeii se colorară în *albastru,* apoi în *violet,* exact ca băutura. Wayne sări de la masă, dar pielea ei reveni la culoarea normală. Femeia ridică paharul de băutură zâmbind cu viclenie şi sorbi din el.

— E bună, spuse ea, dar de obicei iau ceva cu mai multă tărie.

Restul oamenilor din templu se retrăgeau în strane. Le plăcuse spectacolul, dar erau şi mai nerăbdători să se desfete cu licorile. Nu păreau să fi observat ce se întâmplase cu pielea femeii. Poate că Wayne avusese o închipuire. Se aşează ezitant la locul lui şi se uită la femeie, ai cărei ochi – limpezi precum lumina zilei – deveniră din albaştri, violet, apoi din nou albaştri.

— Să fiu al naibii, zise Wayne. Tu eşti Nemuritorul, nu-i aşa?

— Exact, spuse ea sorbind din băutură şi întinându-i mâna. Mă numesc MeLaan. Waxillium mi-a zis să-ţi spun parola „toţi nădragii galbeni", ca să-ţi dovedesc. Te-ai descurcat bine aici astă-seară. Când am venit, am crezut că locul o să explodeze de atâta mânie. Cred că ai stăvilit o revoltă.

— Este o singură cârciumă, zise Wayne strângându-i mâna şi luând loc înapoi pe scaun. Una dintr-o sută. Dacă se pune la cale o răzmeriţă, n-am cum s-o opresc cu o băuturică.

— Adevărat, presupun.

— Ce-ar trebui să fac, zise Wayne, ar fi să îmbăt tot *oraşul.*

— Sau, ştii tu, să susţii drepturile muncitorilor pentru reducerea numărului de ore de muncă,

îmbunătățirea condițiilor şi asigurarea unui salariu de bază minim.

— Da, da, zise Wayne. Şi asta. Dar, gândeşte-te ce fericit ar fi oraşul ăsta dacă aş reuşi să-i îmbăt *pe toți.*

— Câtă vreme mă îmbeți *pe mine* prima, n-am nimic împotrivă.

Întinse paharul spre el.

— Completează pentru doamna, te rog.

Wayne se încruntă.

— Nu, nu-i corect. Dumneata eşti un fel de semizeu sau cam pe-acolo. Nu dumneata ar trebui să mă aduci pe mine pe drumul cel drept?

— Ascultă aici, zise MeLaan învârtind lichidul în pahar, adu o ofrandă zeului tău sub forma a încă unui pahar de gin în lumina albastră a amurgului. Şi binecuvântat vei fi!

— Asta cred că pot face, zise Wayne. Fir-aş al naibii, până la urmă poate că sunt credincios.

Semizeul nemuritor sorbi cu zgomot din bere, apoi trânti halba pe masă, zâmbind cu gura până la urechi, ca un țânc de patru ani recompensat cu dulciuri ca s-o pârască pe soră-sa. Wayne o studie în timp ce ea îl privea pe Wayne în ochi, producând o râgâială de te-ar fi sculat din morți. Aşezat lângă Wax, Wayne dădu din cap aprobator, cu un aer impresionat. Apoi dădu pe gât propria bere şi râgâi la rândul lui răspunzându-i lui MeLaan, cel puțin de două ori mai lung şi mai zgomotos.

— Cum reuşeşti? întrebă MeLaan.

— Antrenament şi exercițiu de ani de zile, zise Wayne.

— Eu sunt în viață de mai bine de o jumătate de mileniu, spuse MeLaan. Sunt *sigură* că am mai multă experiență decât tine.

— Dar îți lipseşte voința, răspunse Wayne scuturând degetul arătător. Trebuie să *vrei.*

Bău halba până la fund şi scoase un râgâit prelungit.

Marasi, care stătea lângă Wax în separeul din cârciumă privea scârbită schimbul dintre cei doi. Wax îi permisese să-l aducă aici cu maşina, dacă numai în acest fel îşi putea verifica şi pansa rana. Calmantele îşi făceau totuşi efectul. Abia dacă mai simțea lovitura.

După un drum scurt, el şi Marasi ajunseră la cei doi tocmai când se aflau în mijlocul... concursului de râgâit? Wax nu-şi dădea prea bine seama dacă era vorba despre un concurs ori, mai curând, despre prețuire reciprocă, ca între doi virtuozi care interpretează partiturile preferate.

MeLaan îşi termină berea, apoi ridică mâna într-un gest dramatic. Palma se despică, formă buze, care la rândul lor produseră un râgâit slab.

— Trişezi, spuse Wayne.

— Folosesc ce mi-a lăsat tata, spuse MeLaan. Nu-mi spune că tu n-ai râgâi şi cu alte părți ale corpului, dacă ai putea.

— Ei bine, spuse Wayne, dacă ai adus vorba, chiar aş *putea* să scot un sunet foarte interesant cu...

Wax îşi drese glasul.

— Nu vreau să întrerup o conversație despre părțile din corpul lui Wayne care pot sau nu să producă zgomote, dar trebuie să recunosc că nu eşti ce credeam eu, Înălțimea Ta.

— La dracu, zise MeLaan. Te rog să nu mi te adresezi aşa.

— Dar faci parte din curtea lui Armonie, spuse Wax.

— Dar dintr-o generație mai târzie, zise MeLaan. Din punct de vedere al neamului kandra, sunt încă un copil.

— Ai trăit în perioada sfârşitului cenuşii, în Catecendre, zise Wax. I-ai cunoscut pe Inițiatori.

— În perioada Catacendre am stat sub pământ, zise MeLaan. Eram adolescentă şi nu cunoşteam pământul când a fost acoperit de cenuşă. Nu trebuie să te simți intimidat în fața mea.

— Ai peste *şase sute* de ani, spuse Marasi.

— Şi ţărâna la fel, zise MeLaan. Se aplecă în faţă.

— Uitaţi ce e, sunt aici ca să vă ajut. Dacă vreţi pe cineva pe lângă care să vă guduraţi, vi-l trimit pe VenDell sau pe unul dintre cei chiar foarte vechi. Lor le place. Eu vreau doar să văd că Paalm a fost oprită şi apoi ajutată.

Wax se aplecă peste masă. Îşi dădea seama din felul în care le zâmbea MeLaan oamenilor care treceau pe lângă ei – din felul cum bătea cu degetele ritmul melodiei cântate în tavernă de grupul de beţivi din colţ – că ei îi plăceau oamenii, îi plăcea să se afle aici, printre ei. Nu era distantă, aşa cum se aşteptase el, sau rezervată. Şi nu era nici măcar prea deosebită de ei, în ciuda faptului că tocmai îşi deschisese o gură în palmă.

— Tu eşti cea care mi-a adus cercelul, spuse el atingându-şi urechea la care îi atârna micul cârlig. Cu mulţi ani în urmă. Zâmbetul lui MeLaan se lărgi.

— Purtam acelaşi trup, şi totuşi mă mir că-ţi aduci aminte.

— Al cui este trupul? întrebă Marasi. De unde ai luat oasele?

— Le-am făcut eu, zise MeLaan ridicând bărbia.

Faţa îi deveni brusc transparentă, dând la iveală craniul de dedesubt – un craniu făcut din cristal cizelat, de un verde-strălucitor.

— Prefer Trupurile Adevărate, deşi, dacă este nevoie, pot lua altă formă. Vă previn, din punct de vedere al neamului kandra, sunt aşa-şi-aşa la întrupări.

— Şi cea pe care-o urmărim noi? întrebă Wayne.

Începuse să construiască un castel din suporturile de pahare împrăştiate pe masa tavernei, aşezându-le în echilibru pe muchie.

— Paalm? întrebă MeLaan readucându-şi faţa la normal. Era unul dintre cei mai buni. Dintre toţi kandra pe care îi ştiu eu, numai TenSoon este mai bun decât ea.

— Dar e labilă, spuse Wax. Şi-a pierdut minţile. Asta ar trebui să ne ajute s-o identificăm, chiar dacă se deghizează, nu-i aşa?

— Poate, spuse MeLaan zâmbind.

Luă câteva dintre suporturile de pahare şi începu să construiască şi ea un turn.

— Paalm e talentată, iar imitaţia... ei bine, este într-un fel *înrădăcinată* în noi, mai ales în cazul acelor kandra care au acţionat în Antichitate, pe timpul Ultimului Imperiu. Unii dintre ei nici nu simt că ar avea propria personalitate; nu ştiu să trăiască dacă nu intră în pielea altcuiva.

— Pare că te tulbură ideea, spuse Wax cu interes.

— Eu sunt tânără, zise ea ridicând din umeri. N-am fost niciodată în situaţia de a-l sluji pe Lordul Legiuitor. Ei l-am slujit întotdeauna pe Armonie, care pare un tip de treabă, în general.

Neobişnuită referire la un zeu. Wax îi aruncă o privire lui Marasi, care ridică din sprânceană spre el şi dădu din umeri. În jurul lor, clienţii cârciumii sporovăiau cu un murmur stins de energie şi entuziasm. Wax şi ceilalţi se aşezaseră într-o nişă izolată, din partea laterală. Lumina caldă a gazului era mai prietenoasă, mai vie decât lumina electrică de la el de-acasă.

— În regulă, spuse Wax, hai să vorbim despre ce poate să facă Bleeder. Şi despre cum o putem omorî.

— Nu este nevoie s-o omorâţi, interveni rapid MeLaan construind al doilea etaj al turnului.

Îi aruncă o privire lui Wayne, care ajunsese la al treilea.

— Trebuie doar să-i scoateţi ţepuşa care i-a mai rămas, ceea ce o va imobiliza în primul rând. Are mintea confuză; ne ocupăm noi de ea odată ce o luăm în custodie.

— Confuză? întrebă Wax. A omorât un preot *ţintuindu-l cu piroane în ochi.*

Lui MeLaan îi pieri zâmbetul.

— Are o singură ţepuşă. Nu gândeşte limpede.

— De acord, zise Wax, dar pe cea de-a doua şi-a scos-o singură, nu-i aşa?

— Aşa presupunem, recunoscu MeLaan. Suntem mai slabi decât alte creaturi hemalurgice. Doar două ţepuşe şi putem fi învinşi. Da, şi-a scos una din ele.

— A dorit să aibă libertatea de a ucide, spuse Wax. Nu are mintea confuză, MeLaan. Este distructivă şi posibil psihotică. Învaţă-mă cum s-o omor!

MeLaan oftă.

— Acidul are efect, dar este teribil de ineficient. Dacă îi zdrobeşti scheletul va avea dificultăţi la mişcare, prin urmare ai putea apela la aşa ceva. Gloanţele sunt inutile, ca şi cele mai multe dintre formele de deteriorare fizică. Ţepuşa – aici este punctul-cheie. Scoate-i-o şi va reveni la starea ei primară. Asta este mai bună cale.

— Starea ei primară, zise Marasi. De Nălucă-de-Ceaţă.

MeLaan încuviinţă dând din cap.

Wax bătea cu degetele în tăblia mesei, scufundat în gânduri.

— Dacă reuşesc să-i scot ţepuşa, probabil că am imobilizat-o întâi. Iar dacă este legată, ce rost mai are să-i scot ţepuşa?

— Waxillium, vorbi MeLaan aplecându-se în faţă, *înţelegi* cu ce te confruntăm? Paalm a fost antrenată de străbuni şi l-a slujit pe *însuşi* Lordul Legiuitor. Cât a fost în serviciul lui, a strivit rebeliuni şi a răsturnat regate; cunoaşte perfect detalile hemalurgiei. Singur ai constatat că a învăţat să folosească ţepuşe pentru a-şi asigura puteri allomantice şi feruchimice – ceea ce noi am crezut că nu era posibil. Dacă o capturezi, probabil că nu va rămâne mult timp în această situaţie. *Înlătură ţepuşa!*

Wax se simţi cuprins de fiori.

— Ai dreptate, spuse el. Ne-am înţeles.

— Fir-ar să fie de rugină, şopti Marasi. Am crezut că nu vrei să ne intimidezi.

— Eu? întrebă kandra. Eu sunt inofensivă.

Îi făcu un semn fetei de la bar, arătându-i halba.

— Eu nu sunt nici pe departe aşa de nebună ca Paalm.

— Grozav, exclamă Wayne.

Îi aruncă o privire lui Wayne.

— Pari preocupat.

— Eu? zise Wayne ridicând cel de-al patrulea nivel al castelului. Scuzați. Mă gândeam cum să fac să se îmbete toată lumea din oraş.

— Eu... n-am de gând să te întreb.

Wax înşfacă de pe masă câteva suporturi de pahare iar barmanița, văzând că se jucau cu ele, le aduse mai multe. Începu să construiască şi el un castel.

— Aşadar, îi scoatem țepuşa. Cum?

— Cel mai uşor este să mă chemi pe mine, spuse MeLaan. I-o pot scoate eu. Dar dacă nu sunt de față, nu aştepta după mine. Rupe-i oasele, apucă-te să i le scoți şi până la urmă vei găsi țepuşa. Vei avea nevoie de un stomac puternic.

Grozav!

— Există vreo modalitate de a identifica un kandra? Anumite tipare de răni? Eşantioane de sânge?

MeLaan se scotoci în buzunar.

— Odată ce am trecut la o formă nouă, ne fixăm în acel corp şi *suntem* acea persoană. Vom sângera şi, dacă ne tai un deget, amprenta va rămâne aceea a persoanei pe care o imităm. Chiar şi alt kandra cu greu va putea identifica un duplicat. N-ai citit Historica?

— De mai multe ori, zise Wax, dar capitolele despre kandra sunt cam plictisitoare.

— Cred că ar trebui să mă simt jignită de această afirmație.

— Atunci n-ai băut destul, răspunse Wayne.

Cinci niveluri. Wax se concentră ca să ridice nivelul al doilea.

— În orice caz, continuă MeLaan, localizarea altui kandra este o problemă care ține de trecut. Am reuşit să rezolvăm câte ceva, pentru orice eventualitate. O

metodă pusă la punct de aceia dintre noi care au o înclinație mai mare către știință.

Strecură ceva pe masă. O pereche de ace, lungi cam cât un lat de palmă, atașate unor seringi de metal. Wax ridică una.

— Injectați una în kandra, spuse MeLaan, și lichidul dinăuntru va deteriora puțin noua formă. Pielea va deveni mai clară pentru scurt timp, ceea ce va lăsa să se vadă cine este cu adevărat.

— Mișto! zise Wayne.

— Există totuși o problemă. Dacă injectezi pe cineva care nu este kandra, acea persoană va muri.

— Un inconvenient, spuse Marasi cercetând-o pe cealaltă.

— Da, spuse MeLaan. Mai lucrăm la partea asta. Aceasta este o soluție de ultimă instanță, evident, dar o *imobilizează* pe termen scurt. Dacă vreți s-o găsiți pe Paalm înainte de a folosi seringa, puteți încerca s-o prindeți cu o minciună. Ea nu deține și memoria celui pe care-l imită. Și invers, dacă vedeți că cineva care nu este născut-din-metal folosește o putere de acest fel, înseamnă că nu poate fi ea.

— Am sentimentul că, dacă-și folosește puterile fix în fața mea, sunt un om mort, n-am nicio șansă, spuse Wax.

În grup se lăsă tăcerea. Wax luă cele două seringi și le îndesă în tocul pistolului de la brâu. Marasi mâzgălea într-un carnet, transcriind conversația – va trebui să-i ceară un exemplar. Sosi alt rând de băuturi, fără să li se ceară plată. Ce făcuse Wayne aici înainte de venirea lui Wax? Îi era frică să întrebe.

Ce ajutor este acesta? se miră Wax frustrat, când castelul lui se prăbuși. O armă pe care o putea folosi numai când era sută la sută sigur cine era impostorul? Părea ceva neînsemnat. Bleeder putea fi oricine. Bleeder putea demonstra orice fel de putere. Bleeder era străveche, inteligentă și talentată...

— Are un plan, spuse Wax. *Nu* este nebună pur și simplu, MeLaan. Este mai mult de-atât.

— În continuare eşti hotărât s-o omori, oftă MeLaan.

— Sunt nevoit. De ce atâtea ezitări? Credeam că un kandra este foarte hotărât, mai hotărât decât oricine altcineva, să vadă problema rezolvată.

— Bleeder nu este „o problemă”, spuse MeLaan. Este o persoană. Da, vreau să văd că a fost oprită. *Trebuie* să fie oprită. Dar…

Se rezemă de spătar, apoi dădu un bobârnac şi doborî castelul din suporturi de pahare.

— Am mai rămas atât de puțini! La naiba, nici n-am fost mai mult de cinci sau şase sute şi am pierdut o mulțime în zilele de dinaintea Ultimei Înălțări. Imaginează-ți, justițiarule, că toată rasa dumitale ar număra trei sute de oameni. Poate atunci ai avea ceva mai multe rețineri să-l vezi pe unul distrus.

— Specia căreia îi aparține individul n-ar trebui să aibă importanță, veni replica lui Wax. Nu-mi pasă dacă ați mai rămas trei sute sau doar trei; când unul dintre voi începe să bată oamenii în cuie pe pereți, eu voi…

— Wax, îl întrerupse Wayne aşezând suporturile de pahare pe al *şaselea* nivel. Verifică-ți pulsul, amice.

Wax respiră adânc.

— Îmi cer scuze, spuse el.

— Cum ai spus? întrebă Marasi învârtind creoionul de la Wayne la Wax. Puls?

— Uneori, spuse Wayne, Wax uită că este om şi se crede stâncă.

— Asta zice Wayne, spuse Wax apucând câteva suporturi şi începând să ridice alt castel. Ar trebui să fiu mai empatic în momentele în care începe să cugete.

— Poți avea şi o minte simplă, amice.

— Spuse cel care a adunat cândva o colecție de optzeci de sticle de bere diferite.

— Îhî, făcu Wayne zâmbind înduioşat. Am făcut asta mai ales ca să te enervez pe tine.

— Glumeşti!

Dădu din cap negând.

— Începusem să detest toate sticlele alea nenorocite, dar în fiecare dimineață când te împiedicai de o cutie nouă, înjurai şi o făceai atât de melodios...

— Ştiți, zise MeLaan, voi doi nu sunteți *nici pe departe* aşa am fost lăsată să cred.

— Povesteşte-mi, spuse Marasi.

— În primul rând, habar n-am avut că Kid Wayne este aşa de talentat la sculpturi din suporturi de pahare.

— A trişat, zise Wax. Câteva dintre suporturile de la nivelul de jos le-a lipit cu guma pe care o mestecă.

Marasi şi MeLaan se întoarseră înspre Wayne, care zâmbea cu gura până la urechi. Ridică sculptura, doborând nivelurile de sus şi dezvăluind că primele trei de jos fuseseră – într-adevăr – lipite.

— Wayne, exclamă Marasi uluită. Ții atât de mult să ne impresionezi?

— N-are legătură cu a impresiona pe nimeni, zise Wax. Concursul nu era despre cine construieşte cel mai înalt castel – ci despre a observa eu ce face el. Întotdeauna trişează într-un fel sau altul. Dar să revenim la ale noastre, MeLaan. Ticăloasa ta prietenă pune ceva la cale. Dacă planul ei reuşeşte, va veni ca tăvălugul peste noi şi va zdrobi oraşul.

— Aşa este, spuse MeLaan. Deci, ce facem?

— Suntem mai isteți decât ea, zise Wax. Trebuie să ştiu ce motivație are. *De ce* face ceea ce face? în primul rând, ce a făcut-o să-şi scoată țepuşa?

— Mi-ar plăcea să ştiu, spuse MeLaan. Şi noi am încercat să aflăm acelaşi lucru.

— Atunci, povesteşte-mi despre ea, zise Wax bătând cu degetul în paharul gol. Cum e? Ce o pasionează?

— Paalm a fost ultima tăbliță nescrisă, spuse MeLaan. Un kandra de modă veche. Cum ți-am pus, a petrecut atât de mult timp în diverse misiuni, încât nu prea şi-a construit o personalitate proprie. La ivirea zorilor lumii noi, a avut probleme mari din această cauză. Unii din vechea generație, care

preferau să stea în Patrie, plecau în misiune doar dacă erau siliți. Nu şi Paalm. Ea era omul Tatălui, un kandra folosit exclusiv pentru misiuni încredințate de Lordul Legiuitor.

MeLaan avu o ezitare.

— Este posibil să dețină informații de la el. Lucruri care nu ne-au fost spuse şi nouă, celorlalți. Presupun că uneori a pus-o să imite şi Inchizitori, să fie cârtiță printre ei. Oricum, n-ar fi fost capabilă să întruchipeze un Inchizitor fără să posede la cel mai înalt nivel allomanția şi feruchimia. Iată de unde şi-ar fi putut lua informațiile. I-a fost devotată Lordului Legiuitor, iar când el a dispărut, i-a devenit devotată lui Armonie. Era fanatică în această privință. Insista să i se atribuie misiune după misiune şi nicio dată nu-şi petrecea timpul cu noi. Era mai mereu de una singură. Întruchipa câte un personaj aproape în permanență. Până când...

— A devenit violentă, are ieşiri criminale, zise Wayne cu gals scăzut. Li se întâmplă celor care nu comunică. Şi psihopaților, desigur.

Ce-mi spune mie acest lucru? se gândi Wax oprindu-se la trei etaje pentru castelul lui. *Cum aş aborda situația dacă ar fi vorba despre alt criminal?*

MeLaan se rezemă de spătarul scaunului, parcă pierdută în gânduri, apoi azvârli un suport de pahare în castelul lui Wax cu intenția să-l dărâme. Mormăi ceva.

— Ce este? întrebă Wax.

— Eram doar curioasă să văd dacă şi tu trişezi.

— Wax nu trişează niciodată, ziseWayne cu capul băgat pe jumătate în halbă. Wax nu înțelesese niciodată cum putea el să vorbească şi să bea în acelaşi timp, fără să se înece.

— Inexact, spuse Wax. Trişez *rareori.* De aceea nimeni nu se aşteaptă să trişez.

Se ridică în picioare.

— Ai vreo idee de ce l-a luat Bleeder la țintă pe guvernator, în mod special?

MeLaan dădu din cap în semn că habar nu avea.

— Există vreun alt kandra care o cunoaşte mai bine decât tine?

— Poate unul dintre cei mai vechi, zise MeLaan. Să văd dacă-l voi putea convinge pe vreunul să vină să stea de vorbă cu tine.

— Foarte bine, spuse Wax. Dar mai întâi vreau ca voi trei să-l supravegheaţi pe guvernator.

— Eu trebuie să mă prezint mai întâi la sediu, spuse Marasi. Am ceva de terminat acolo.

— În regulă, zise Wax. Wayne, tu te duci direct la locuinţa guvernatorului acum.

— Ultima oară m-a alungat.

— N-o s-o mai facă şi de data asta, spuse Wax. L-am convins să ne asculte, deşi în curând va trebui să-l facem s-o întâlnească pe MeLaan.

— Sigur, în regulă, zise Wayne. Nu că aş fi avut de gând să *dorm* la noapte sau ceva de genul ăsta.

— În perioada următoare vom cam duce lipsă de somn, zise Wax.

— Vrei să mă duc şi eu cu el, Doborâtorule? întrebă MeLaan.

— Depinde. Marasi, ai nevoie de întăriri?

— Da, mulţumesc, spuse ea.

— Ţine-o sub supraveghere, spuse Wax dându-i lui Marasi aprobarea printr-o înclinare din cap. Şi poate îl laşi pe Aradel să înţeleagă cine eşti. Ar cam fi timpul să-l punem la curent cu ceea ce intenţionăm să facem.

— L-am pus deja, zise Marasi. Deşi sunt sigură că ar vrea dovezi.

Wax mormăi. Nu-i dăduse instrucţiuni în acest sens.

— Fă repede ce ai de făcut, îi spuse Wax. Şi du-te la guvernator. Vreau să fiţi mai mulţi care staţi cu ochii pe el. Şi înainte să ne despărţim, vreau să schimbăm parole doi câte doi, parole individuale pe care ceilalţi nu le ştiu, ca să ne putem legitima unul în faţa celuilalt. La fel am făcut şi cu guvernatorul, şi cu cei mai importanţi oameni din anturajul lui.

Pentru numele lui Armonie, va fi un coşmar.

— Nu va fi suficient să-l supraveghem pe guvernator, Wax, interveni Marasi ridicându-se de la masă. Ai spus-o chiar tu. Este prea reactiv. Aşa că, ce altceva vom mai face?

— Găsesc eu ceva.

Ceilalţi se ridicară în picioare, iar Wax îl escortă pe Wayne ţinându-l de braţ, ca să verifice dacă s-au achitat faţă de proprietarul crâşmei. În mod surprinzător, Wayne plătise tot ce era de plătit. În drum spre uşă, Wax îi explică prietenului său o mică idee ce-i venise în legătură cu protecţia guvernatorului.

Ieşiră în vestibul, unde MeLaan rămăsese să aştepte în timp ce Marasi pornea monstrul ei de autovehicul. Wayne o şterse în căutarea unei trăsuri care să-l ducă la conacul guvrnatorului, iar Wax o luă pe MeLaan de braţ.

— Nu-mi place deloc, remarcă el, cu voce suficient de joasă ca să nu-l audă paznicul de afară. Nu mai pot avea încredere în oamenii în care ar trebui să am. Aşa cred eu.

— Da, răspunse ea. Ai să te descurci. Există un motiv pentru care El a venit la tine.

Se apropie mai mult de el. A naibii rugină, era atractivă. Pe de altă parte, ciudat ar fi fost să nu fie, luând în considerare toate cele.

— Noi doi nu suntem singurii care o vânăm pe Paalm, justiţiarule – îl caută fiecare kandra din oraş. Problema este că eu nu cred că fraţii şi surorile mele ne-ar fi de mare folos. Sunt reticenţi când e vorba să facă rău altora, mai ales după ceea ce a fost forţat să facă TenSoon în timpul Duplicităţii devoalate. Mai mult decât atât, grupul lor poate fi... contradictoriu.

— Sunt cei care trebuie să-l servească pe Zeu, spuse Wax.

— Da, şi au avut la dispoziţie secole după secole în care să-şi dezvolte excentricităţile. Faptul că îmbătrâneşti nu înseamnă că devii mai normal, trebuie să-ţi spun. Noi nu gândim ca nişte asasini. Am stat prea aproape de Armonie. Ceea ce face Paalm

ne umple de nedumerire. Vine în contradicție cu toate convingerile şi țelurile pentru care trăim de secole. Noi nu credem că vom reuşi s-o găsim, cel puțin nu în timp util. Dar tu poți.

— Pentru că eu gândesc ca un asasin.

— N-am...

— Este în regulă, zise Wax retrăgându-şi mâna de pe brațul ei. Sunt ceea ce sunt.

Îşi luă mantia-de-ceață din cuierul de lângă uşă şi şi-o aruncă pe spate înainte de a ieşi în aerul nopții.

— Apropo, îți mulțumesc, spuse el.

— Pentru?

Duse degetul la ureche arătându-i cercelul pe care-l purta.

— Pentru ăsta.

— Eu n-am fost decât curierul.

— Nu contează. Mi-ai adus ceea ce mi-a trebuit. În momentul când mi-a trebuit.

Lăsă să cadă un cartuş gol de glonț, pe care îl fixă în loc cu piciorul.

— Ne întâlnim cu toții la locuința guvernatorului.

14

Dacă vrei să cunoşti omul, caută în vatra lui.

Este o zicală din Ținuturile Necruțătoare, provenită probabil de la kolosşi. Ceea ce spune, în esență, este că poți obține o mulțime de informații despre viața unui om aflând ce aruncă – nu ce este dispus să pună pe foc – ca să se încălzească.

Cum se deplasa Wax printre valurile de ceață executând salturi allomantice, orologiul unei biserici bătu ora unsprezece. Sunetul răsună în noapte, turnul cu ceas rămase acum în întuneric. Unsprezece n-ar fi o oră târzie în ziua de azi, mai ales în zona centrală a oraşului, totuşi *ar trebui* să semnaleze că a venit vremea pentru majoritatea oamenilor să se cam ducă la culcare. Încep munca dimineață devreme.

Numai că în această perioadă, o mare parte dintre locuitorii oraşului nu aveau un loc de muncă pentru

care să se trezească. Se vedea după aglomerația de pe străzi şi din cârciumi, ca să nu mai vorbim despre saloanele de domolire pe lângă care trecea Wax şi care rămâneau deschise până spre dimineață. Erau localuri în care cei nefericiți căutau un alt fel de consolare iar – în schimbul unei taxe derizorii – un allomant putea să le neutralizeze emoțiile pentru o vreme şi să devină inerți.

Saloanele de ațâțare erau cu totul altă mâncare de peşte. Acolo puteai alege să-ți fie instilată orice emoție doreai. Aceste localuri erau mult mai frecventate, dacă Wax ar fi judecat după rândul format la intrarea unuia dintre ele.

Zăbovi pe un acoperiş ca să asculte, apoi se îndreptă în direcția din care veneau strigăte. Alergă pe coama ascuțită şi împinse în cuiele de fixare a țiglelor, lansându-se într-o fluturare silențioasă pe deasupra unui bloc de apartamente, apoi coborî şi ateriză pe strada din spate.

Descoperi acolo un mic sanctuar al Adepților Căii. Nu biserica cu orologiul pe care-l auzise mai devreme; lăcaşurile acestui cult erau prea mici pentru a adăposti aşa ceva. Construite după asemănarea vechilor colibe din Terris, ele conțineau adesea doar două scaune, fiind goale în rest. Un scaun pentru tine şi celălalt, evident, pentru Armonie. Religia interzicea oficial venerația. Dar încuraja dialogul cu Zeul.

În seara aceea, sanctuarul era în stare de asediu.

Oamenii țipau şi aruncau cu pietre: o bandă de umbre în ceață, bețivi probabil. Îi putea distinge destul de bine. În nopțile cu ceață nu era niciodată prea întuneric în oraş, mai ales de când cu toate luminile ambientale pe care le reflectau vaporii de apă.

Îl scoase pe „Răzbunare" din tocul lui şi înaintă hotărât, cu mantia-de-ceață fluturându-i în spate. Silueta lui era îndeajuns. Primul bărbat care-l văzu apărând din ceață scoase un strigăt de avertisment şi ceilalți se împrăştiară, lăsând în urmă mizeria micii lor rebeliuni. Pietre pe jos. Câteva sticle. Wax se uită

după liniile lor de metal, ca să fie sigur că nu era încercuit. Unul rămăsese prin preajmă, dar la o distanță respectabilă.

Wax clătină din cap şi se apropie de sanctuar. Îl găsi pe misionar ascuns înăuntru, o Terrisiană cu părul împletit în cozi sofisticate. Pe de o parte, religia punea accentul pe legătura personală a credinciosului cu Armonie – făcând bine, fără mult formalism. Pe de altă parte, oamenii aveau nevoie de îndrumare. De cineva care să le furnizeze explicații. Misionarii Căii – cărora cei din afara cultului le spuneau preoți, deşi ei înşişi rareori foloseau termenul – se stabileau în locuri ca acela şi le explicau despre Cale tuturor celor care veneau la ei. Un cleric, da, dar nu în felul acela rigid, specific Bisericii Supraviețuitorului.

Întotdeauna i s-a părut curios că micile sanctuare ale Adepților Căii – prevăzute cu uşi ample şi de o parte şi de cealaltă – lăsau să intre ceața, în timp ce la lăcaşurile Bisericii Supraviețuitorului ceața se vedea doar de la adăpostul unor cupole de sticlă, din încăperi împodobite cu numeroase statui de aur şi strane meşteşugite, de lemn. Femeia ridică privirea spre el când îngenunche; mirosea a petrol. Lampa zăcea spartă în apropiere.

— Ai pățit ceva? o întrebă el.

— Nu, nu, spuse ea. Mulțumesc.

Ochii aruncară o privire fugară spre pistol. Din principiu, Wax nu-l băgă la loc, în toc.

— Ai face mai bine dacă n-ai rămâne aici pe timpul npoții, spuse Wax.

— Dar locuiesc în apartamentul de deasupra.

— Du-te în Sat, zise Wax. Ba chiar adună repede toți camarazii pe care-i găseşti şi ia-i şi pe ei cu dumneata. Un preot al Bisericii Supraviețuitorului a fost torturat şi ucis de un necunoscut care s-a dat drept misionar al Căii.

— Pentru numele lui Armonie! şopti femeia.

Wax o lăsă să-şi strângă lucrurile, cu speranța că va face cum îi spusese.

Ieşi precipitat în întunericul nopţii urmărind liniile de metal în direcţia în care se ascunseseră cei pe care-i împrăştiase mai înainte. Cercetă aleile întunecate de ceţuri, apoi aruncă un cartuş gol de glonţ şi se lansă în sus. O împingere bine executată îi permise să ajungă fix pe alee, unde ateriză punând pistolul la tâmpla tânărului ascuns acolo.

Acesta se murdări imediat, judecând după mirosul oribil şi după lichidul care se adună într-o băltoacă la picioarele lui. Wax oftă şi îl ridică pe „Răzbunare". Tânărul se trase înapoi împiedicându-se de o cutie cu gunoi, făcând întreaga situaţie cu atât mai penibilă.

— S-o lăsaţi în pace pe misionară, spuse Wax. N-are nicio legătură cu crima.

Tânărul dădu din cap arătând că înţelesese. Wax dădu din nou drumul unui cartuş uzat şi se pregăti pentru o nouă lansare, cu intenţia să plece.

— C... crimă? bâigui tânărul.

— A fost..., Wax avu o ezitare. Ia stai. De ce v-aţi adunat voi să atacaţi sanctuarul?

Tânărul scoase un scâncet.

— Au intrat în crâşmă, erau doi, cu robe de Adepţi ai Căii; l-au înjurat pe Supravieţuitor şi pe noi toţi.

— *Doi?* întrebă Wax apropiindu-se de băiat, ceea ce îl făcu pe acesta să se chircească. Mai mult de unul?

Băiatul întări afirmaţia dând din cap, apoi – plângând se trase îndărăt şi o luă la fugă, dispărând în noapte. Wax îl lăsă să se ducă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama, îşi spuse el ţâşnind în sus. *Vestea omorului nu s-ar fi putut răspândi atât de iute.* Complotul era mai vast, nu implica o singură crimă. Fir-ar să fie de rugină! Erau şi alţi preoţi în pericol?

Doi oameni. Bleeder şi încă cineva? Sau două ajutoare? MeLaan păruse destul de sigură că Bleeder acţiona de una singură, dar acum aveau dovada că nu era adevărat. Iar încercarea de mai devreme, de a-l ucide pe Wax, planul care-l implica pe chelnerul de la Turnul ZoBell, se potrivea prea bine cu temerea lui de a fi asasinat, pentru a fi o simplă coincidenţă. Bleeder

beneficia de un ajutor, probabil din partea unchiului lui Wax. Se va ocupa de asta mai târziu. Deocamdată însă, voia să urmărească alt fir.

În cele din urmă, ajunse în locul pe care pornise să-l caute. Depoul de Caleşti şi Trăsuri Ashweather, o curte largă, deschisă, la marginea de nord a octantului, unde era găzduită întreaga flotă de caleşti de diferite feluri. Landouri somptuoase cu acoperişuri retractabile. Trăsuri convenționale pentru două persoane, cu tapițerie şi lemn mai puțin extravagante, destinate unei clientele mai modeste. Câteva trăsuri cu patru roți şi draperii încrețite pe marginea acoperişului.

Cea mai des întâlnită în depou era, de departe, trăsura de călătorie standard: un vehicul cu patru roți, cu un compartiment complet închis, pentru pasageri, şi cu un loc sus pe capră, pentru birjar. În oraş li se spunea Barrington, după numele Lordului Barrington; şi chiar dacă erau vopsite în culori foarte diferite, toate aveau un aspect destul de standardizat. Trăsurile lui Wax erau tot Barrington.

Aici reuşi să numere şapte pe un singur rând, toate vizibile sub becurile electrice amplasate în vârful unor stâlpi înalți, suficient de sus pentru a scălda în lumină toată curtea dar şi clădirile mai scunde din jur. Acelea erau grajdurile, desigur, după cum îi confirma şi nasul. Toate trăsurile Companiei Ashweather erau vopsite într-un negru-lucios, specific vehiculelor folosite ca taxiuri în oraş, iar pe partea laterală aveau un blazon rotund cu însemnele tradiționale ale familiei Cett.

Un blazon vopsit argintiu. Culoarea care lăsase urme pe cărămizile scrijelite de pe aleile din jurul bisericii. Probabil că Bleeder fugise cu o trăsură ca acestea, una căreia i se ceruse să aştepte cât îi luase ei să-l omoare pe preot.

Wax inspectă fiecare vehicul în parte, pipăind blazoanele din lateral, vopsite argintiu. Nu aveau zgârieturi.

— Vă pot ajuta cu ceva? se răsti o voce.

Vederea de oțel îi arăta o persoană care se apropia pe lângă şirul de vehicule. Nu purta armă, doar nasturi metalici la haină, un inel pe fiecare mână, ceva mărunțiş prin buzunare şi un ceas în veston. Câteva balene de la gulerul cămăşii – nişte linii foarte mici – îi dădură lui Wax o idee despre înălțimea bărbatului.

Wax se întoarse în direcția vocii. Bărbatul se dovedi a fi mic şi îndesat, îmbrăcat într-un costum caracteristic, un frac, care-l trăda a fi patronul stabilimentului. Wax făcuse cunoştință cândva cu mai mulți membri ai familiei Cett. Nu se înțelesese bine cu niciunul dintre ei. Zvelți sau graşi, bogați sau scârțari, toți purtau pe chip aceeaşi expresie, a omului care face calcule, încercând să evalueze de câți bani era Wax dispus să se despartă.

Ochii acestui Cett trecură rapid peste costumul lui, care era boțit, ud şi fără cravată. Îmbrăcat cu haina de călătorie, probabil că nu arăta prea distins – în consecință , expresia bărbatului deveni mai dură. Pe urmă văzu panglicile.

Întregul comportament i se schimbă imediat. Atitudinea trecu de la „Nu te apropia de trăsurile mele" la „ Arăți a individ care plăteşte în plus pentru perne de catifea."

— Milord, spuse el înclinând din cap. Doreşti să închiriezi o trăsură pentru astă-seară?

— Ştii cine sunt? întrebă Wax.

— Waxillium Ladrian, dacă nu mă înşel.

— Bine, zise Wax scotocind în buzunar şi dând la iveală o bucată de tablă gravată pe una dintre fețe. Vin în calitate de polițist. Câte trăsuri din acestea ai? Întrebă el arătând întregul şir.

Dându-şi seama că Wax nu-i va plăti probabil nimic în seara aceea, Cett nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— Douăzeci şi trei, îi spuse el în cele din urmă.

— Multe sunt încă pe traseu, zise Wax. Dacă ne uităm la cât este ceasul.

— Lucrăm cât timp mai sunt oameni pe stradă, spuse Cett. Iar în seara asta sunt mulți pe stradă.

Wax dădu din cap aprobator.

— Am nevoie de lista birjarilor care sunt încă la lucru, traseele lor şi precomenzile pe care le-au primit astăzi.

— Desigur.

Mai relaxat, Cett îl conduse pe Wax spre o clădire mică din mijlocul curții trăsurilor. Între timp sosi încă una – fără zgârieturi pe părțile laterale – trasă de o pereche de cai transpirați, cu capetele plecate şi spumă la bot. Multă muncă şi pentru animale, se vede treaba.

Odată intrați în clădire, Cett aduse din birou câteva registre. *Prea zelos,* îşi spuse Wax când omul se grăbi să i le ofere. De câte ori cineva coopera prea binevoitor cu autoritățile, lui Wax i se zbătea un ochi. Aşa că răsfoi pe îndelete listele puse la dispoziție de Cett, fără să-şi ia între timp privirea de la el.

— Ce procent din câştigurile dumitale sunt neprevăzutele şi ce procent este aranjat dinainte?

— Pentru trăsurile negre, jumătate-jumătate, răspunse Cett. Trăsurile deschise sunt folosite mai des pentru toanele de moment.

Avea în general un aer pozitiv, dar părea că-l preocupa ceva. Oare ce ascundea?

Mereu crezi că oamenii ascund câte ceva, îşi spuse Wax, trecând de la o pagină la alta. *Concentrează-te la ceea ce faci.*

Cercetă minuțios lista, sperând că Bleeeder, în loc să caute un taxi pe stradă, preferase să comande o trăsură care să vină s-o ia, având astfel fuga asigurată. În orice caz, i-ar fi fost de folos să găsească trăsura care o transportase. Se uită pe evidența birjarilor care nu se retrăseseră la lăsarea serii. Toți avuseseră precomenzi pe parcursul zilei, dar numai trei în preajma orei la care fusese comisă crima. Iar două dintre ele, pentru clienți cu o lungă listă de solicitări în trecut.

Mai rămânea una. Cineva care trebuia luat din Octantul al Patrulea şi transportat „la liber”, adică oricât dorea clientul. Numele înregistrat era

Shanwan. Un nume de Terrisian. Cuvântul însemna „secret”.

— Trebuie să-l găsesc pe birjarul acesta, spuse Wax, ridicând lista şi arătând cu degetul.

Dacă mai era în viaţă.

— Trăsura numărul şaisprezece, spuse Cett frecându-şi bărbia. Este a lui Chapaou. Nu ştiu când s-ar putea întoarce, probabil că nu vreţi să aşteptaţi. Vă pot trimite un mesager când revine.

— Poate, zise Wax, dar nu plecă.

Uşa se izbi de perete şi intră o tânără îmbrăcată cu pantaloni cu bretele.

— Şefule, zise ea, la Bonnweather se termină spectacolul de noapte. O să aibă nevoie de trăsuri să-i ducă acasă.

— Am trimis deja.

— Nu destule, spuse tânăra. Şefule, sunt *o mulţime* de oameni pe străzi. Din cei obişnuiţi, care-i fac pe bogătani să devină nervoşi. Oamenii de la teatru vor avea nevoie de trăsuri.

Cett încuviinţă dând din cap.

— Trezeşte-i pe Jone şi Forgeron. Trimite-i pe ei şi vezi pe cine mai poţi chema. Altceva?

— Am putea trimite mai multe, cu sigutanţă, în special prin preajma cârciumilor.

— Monedazvârlitor, presupuse Wax observând punga cu bucăţi de metal, resturi probabil – pe care o avea asupra ei tânăra. Ai folosit alergători allomanţi ca să cercetezi zonele aglomerate şi să trimiţi birjari.

— Vă surprinde? întrebă Cett.

— E costisitor.

— Trebuie să cheltuieşti bani, dacă vrei să câştigi bani, domnule poliţist, spuse Cett. Şi după cum vedeţi, am o noapte plină de solicitări. Poate mă lăsaţi să-mi văd de treabă, dacă promit să...

— Monedazvârlitor, îi spuse Wax fetei. Ai văzut pe undeva trăsura cu numărul şaisprezece? Presupun că şeful te foloseşte şi să supraveghezi birjarii, ca să fie sigur că-şi fac treaba?

— Cum... dădu ea să spună.

— Nu angajezi un allomant numai ca să-ți facă rapoarte din trafic, spuse Cett. Trăsura şaisprezece?

Fata se uită la Cett, care îi dădu aprobarea printr-o înclinare din cap. Aşadar, ceea ce ascundea Cett probabil că nu avea nimic de-a facecu birjarul pe care-l căuta el. De fapt, probabil că nu avea nicio legătură cu Bleeder. Era doar o banală încălcare a legii, o faptă de gravitate medie.

Cel puțin un allomant printre angajați, se gândi Wax.

— Nu l-am văzut pe şaisprezece pe străzi, spuse tânăra allomantă, întorcându-se spre Wax. Asta pentru că Chapaou este în salonul de domolire din Strada Decan. A lăsat trăsura după colț.

— *La un salon de domolire?* se miră Cett. Dar este în timpul orelor de program!

— Ştiu, spuse allomanta. Am considerat că vrei să afli.

— Hm, da, spuse Wax. Şi cu aţâţătorul pe care l-ai angajat ce este? Şi el este tot acolo?

— Nuu, spuse allomanta. El este...

Nu mai continuă şi se albi la față. În cameră se lăsă o linişte deplină.

— Folosiți allomanția emoțională, spuse Wax, ca să faceți rost de clienți. Aţâţătorul trece pe lângă clienți, îi face să se simtă obosiți sau să aibă o nevoie imperioasă, prin urmare mai dispuşi să se urce în trăsura foarte convenabil oprită partea cealaltă a străzii.

Cett arăta de parcă i-ar fi venit rău. Da, despre asta era vorba. Utilizare frauduloasă a unui aţâţător pentru stimularea afacerii. Încălcarea Acordului Allomantic din '94. Guvernul avea departamente întregi care se ocupau de această problemă. Din fericire, deşi era o infracțiune periculoasă, nu aceasta îl preocupa pe Wax pentru moment.

— Nu aveți nicio dovadă..., zise Cett, apoi se răzgândi. Voi vorbi cu avocatul meu. Trebuie să vă informez că oamenii mei nu pot fi interogați fără mandat legal pentru...

— Rezolvă asta cu inspectorul-şef, spuse Wax. Sunt sigur că vei primi un semn de la el cât de curând. Deocamdată, eu am nevoie de descrierea acestui birjar, precum şi de numele animalelor pe care le creşte pe lângă casă.

Marasi înainta de-a lungul unei mese pe care erau înşiruite mai multe revolvere, fiecare însoţit de un coif bombat de oţel, o haină groasă împăturită şi o cutie cu muniţie. Fir-ar să fie de rugină! Nu-şi dăduse seama că poliţia avea acces la asemenea armament.

— Ei bine, spuse ea uitându-se în spate la MeLaan dacă un şef de-al kolosşilor se hotărăşte să ne atace, suntem pregătiţi.

Doi caporali, bărbaţi, cercetau fiecare revolver în parte pentru a verifica dacă era bine reparat. Deşi Mearasi identifică mai multe perechi de ochi cârpiţi de somn, locul zumzăia de activitate. Veneau tot mai mulţi poliţişti, convocaţi să lucreze ore suplimentare. Cum intrau pe uşa principală, aveau tendinţa să se oprească, aşa cum făcuse şi Marasi, cu privirea pironită pe şirul de arme. Poate că tocmai de aceea solicitase Aradel să fie expuse astfel. O rapidă atenţionare vizuală că situaţia din oraş devenea din ce în ce mai periculoasă.

Marasi înconjură prima masă şi intră în birourile din spate. O tânără cu grad de caporal trecu pe lângă ea întinzându-i o cană cu ceai negru, cald. Avea un miros pătrunzător, deoarece fusese fiert timp îndelungat, ca să-i crească concentraţia de cofeină. Luă o înghiţitură, ca să-l guste.

Îhî. Groaznic. Totuşi luă şi a doua înghiţitură. N-o să se pună într-o situaţie jenantă cerând miere, când toţi ceilalţi dădeau peste cap căni întregi, de parcă ar fi participat la o competiţie. MeLaan se ţinea după ea, privind în jur cu interes. Voluptoasa femeie kandra atrăgea privirile. Da, priviri pofticioase. Nu se întâmpla prea des să intre în birourile poliţiei o femeie superbă, de un metru nouăzeci, îmbrăcată cu pantaloni şi tricou mulat. Judecând după cum le zâmbea

bărbaților pe lângă care trecea, îi plăcea să i se acorde atenție.

Bineînțeles că o măguleşte atenția, îşi spuse Marasi. *Altfel nu şi-ar fi ales un trup cu proporții perfecte.* Lui Marasi i se părea însă vulgar. Până la urmă, la propriu vorbind, MeLaan nici măcar nu era o ființă omenească.

— Nu mă aşteptam să găsesc aici femei în uniformă, remarcă MeLaan. Am presupus că tu eşti o ciudățenie.

— În poliție încurajăm spiritul egalitar, spuse Marasi. Războinicul în Ascensiune este un model pentru toate femeile. Nu vei găsi aici la fel de multe femei ca într-un birou avocațial, să spunem, dar nici n-o considerăm o profesie nepotrivită pentru femei.

— Bineînțeles, bineînțeles, spuse MeLaan zâmbindu-i unui tânăr locotenent când intrară împreună în birourile din spate, unde se afla arhiva. Numai că eu întotdeauna am crezut că unii oameni sunt mai degrabă sexişti. O urmare firească a dimorfismului vostru sexual, după cum spune VenDell.

— Indivizii din neamul kandra nu sunt sexişti, vrei să spui? întrebă Marasi roşind.

— Poftim? Păi, dacă te gândeşti că un mascul kandra, cu care stai de vorbă astăzi, mâine ar putea decide să imite o femeie, aş zice că avem o perspectivă total diferită asupra acestor lucruri.

Marasi se înroşi şi mai tare.

— Exagerezi, cu siguranță.

— Nu tocmai. Vai de mine, dar roşeşti tare uşor, nu-i aşa? Aş fi zis că toate astea sunt ceva natural, având în vedere că Zeul vostru este, la drept vorbind, un hermafrodit în acest moment. Deopotrivă bun şi rău, Năruire şi Dăinuire, lumină şi întuneric, masculin şi feminin. Et caetera, et caetera.

Ajunseră la uşa arhivei şi Marasi întoarse capul în altă parte, ca să-şi ascundă roşeața. Ar fi vrut din tot sufletul să găsească o modalitate de a trece peste stânjeneala ei.

— Armonie nu este zeul meu. Eu sunt devotată Bisericii Supraviețuitorului.

— Ah, da, zise MeLaan, așa mai înțeleg, îl venerezi pe cel ce a murit, și nu pe cel ce a salvat omenirea.

— Supravietuitorul a trecut dincolo de moarte, spuse Marasi privind în urmă, cu mâna pe ușă, dar fără să intre. A supraviețuit deși a fost omorât și și-a asumat rolul dominant în perioada dintre moartea lui Dăinuire și Ascensiunea lui Vin.

Fir-ar să fie de rugină... ce făcea, se certa cu un semizeu pe subiecte teologice?

MeLaan se mulțumi doar să ridice capul.

— Cum, chiar așa?

— Hmm... da. Să știi, MeLaan, că Armonie a scris el însuși despre acest lucru, în Cuvintele Întemeierii.

— Ha! Chiar ar trebui să le citesc și eu într-o zi.

— N-ai...

Marasi clipi uimită, încercând să-și imagineze lumea în care Nemuritorii-fără-Chip nu aveau habar de doctrină.

— De mult mă tot îndemn, spuse MeLaan ridicând din umeri. Dar niciodată n-am avut timp.

— Dar ai peste șase sute de ani.

— Tocmai asta este problema, când ai la dispoziție o eternitate, copilă, spuse MeLaan. Devine *extrem* de ușor să tot amâni. Intrăm în camera aceea sau nu?

Marasi oftă, împinse ușa și pătrunseră într-o încăpere plină de fișete și mese pe care zăceau de-a valma o mulțime de registre și ziare. Era opera lui Aradel; îi plăcea să nu piardă nimic din ce spuneau și citeau locuitorii orașului. Până acum nu făcuse mare lucru cu această colecție, urmărise doar relatările despre crime neinvestigate de oamenii lui; dar Marasi avea planuri mari.

Din păcate, ofițerul Miklin – care gestiona arhiva – era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Reddi. Când intră Marasi, Miklin și ceilalți doi care mai lucrau acolo ridicară privirile, apoi reveniră imediat la dosarele lor.

— Cine este civilul? întrebă Miklin aşezat la biroul din colţ.

Cum *făcea* de-i stătea părul fix în sus? Parcă era un ghiveci în care crescuse iarba.

– Un anchetator special din altă jurisdicţie, spuse Marasi. A trimis-o Lordul Ladrian.

Miklin pufni pe nas.

— Să înţeleg că tu ai cerut investigaţia asta amănunţită? Nici n-am intrat bine în birou astă-seară, că am şi fost trimis înapoi, aici, să caut informaţii despre barajul acela spart.

— Ce-ai găsit? întrebă Marasi curioasă, strecurându-se printre două fişete grase – le aranjase de parcă erau santinele – şi apropiindu-se de biroul lui.

— Nimic, spuse Miklin. O fundătură. Pierdere de timp.

— Eu aş vrea totuşi să văd ce-ai găsit, spuse Marasi. Dacă nu te deranjează.

Miklin puse mâinile pe masă şi vorbi pe un ton răbdător.

— De ce ai venit, Colms?

— Am crezut că ţi-a spus Aradel, zise Marasi. Ruperea barajului ar putea...

— Nu la asta m-am referit. Aici. La poliţie. Ţi s-a oferit o slujbă permanentă la biroului procurorului-şef al octantului, ai avut o scrisoare de recomandare să poţi face practică la ei. Am citit-o. Şi acum... ce? Ţi-a venit dintr-odată să vânezi criminali? Să-ţi pui la brâu şase pistoale de parc-ai veni din nenorocitele acelea de Ţinuturi Necruţătoare? Munca la poliţie e altceva.

— Îmi dau seama, spuse Marasi sec. Îţi mulţumesc totuşi pentru informaţie. Ce-ai descoperit?

Miklin oftă, apoi bătu cu dosul palmei într-un dosar.

— Afurisită rugină şi pierdere de timp, mormăi el.

Marasi luă dosarul şi se retrase printre fişete. I-ar fi plăcut să se confrunte numai cu Miklin, dar ceilalţi poliţişti îşi făcuseră şi ei cunoscute părerile, pufnind

disprețuitor. Marasi le simți privirile ațintite asupra lor în timp ce o conduse pe MeLaan afară din încăpere, strângând în mână dosarul.

— De ce te tratează în felul acesta? întrebă MeLaan după ce ieşiră.

— E complicat.

— Cam aşa sunt oamenii. Dar de ce îi *laşi* să te trateze aşa?

— Mă străduiesc să nu-i las.

— Vrei să intervin eu? întrebă MeLaan. Pot să-i sperii de să le iasă cinismul din cap, să le arăt că ai prieteni care...

— Nu! sări Marasi. Nu, te rog. M-am mai confruntat cu aşa ceva şi altă dată.

Marasi alergă la biroul ei de lângă cabinetul lui Aradel, cu MeLaan ținându-se după ea. Îl găsi ocupat de o femeie înaltă şi slabă care, cu piciorul pe scaunul lui Marasi, stătea prieteneşte de vorbă cu bărbatul de la biroul de alături şi îşi bea ceaiul. Marasi îşi drese glasul de două ori până ce femeia – Taudro o chema, parcă – se uită, în fine, la ea, îşi dădu ochii peste cap şi eliberă locul.

Marasi se aşează. MeLaan îşi trase şi ea un scaun.

— Eşti sigură că nu vrei să...

— Nu, răspunse Marasi instantaneu, scotocind prin dosar.

Trase adânc aer în piept.

— Nu, te rog.

— Sunt sigură că prietenul tău, Waxillium, ar putea veni să dea afară câțiva dintre leneşii aceştia şi să-i oblige să nu mai fie aşa nişte acrituri.

Oh Supraviețuitorule, nu, îşi spuse Marasi, căreia imaginea îi făcea greață.

Dar MeLaan nu avea de gând să renunțe fără o explicație.

— Încep să înțeleg că Waxillium reprezintă, în parte, motivul pentru care mă tratează aşa cum mă tratează, spuse Marasi deschizând dosarul lui Miklin. La sediu, viața se desfăşoară în funcție de ierarhie. Sergenții au fost la început caporali, au lucrat pe

stradă, au muncit zece-cincisprezece ani într-un ritm infernal şi în final au fost promovaţi. Căpitanii au fost mai întâi locotenenţi şi cei mai mulţi sunt de viţă nobilă. Din când în când, câte un sergent urcă mai mult. Dar de la fiecare se aşteaptă să înceapă cu munca de jos.

— În timp ce tu...

— Eu am sărit peste etape, spuse Marasi. Am depus o cerere pentru o funcţie importantă, de asistent al lui Aradel, şi am obţinut-o. Waxillium îmi îngreunează situaţia, pentru că toţi mă asociază cu el. Iar el este ca o tornadă, vine şi dă totul peste cap. În acelaşi timp, este totuşi foarte bun la ceea ce face şi e nobil de rang înalt, aşa că nimeni nu prea vociferează. Eu însă...

— Tu nu ai rang nobil.

— Nu suficient de nobil, spuse Marasi. Tatăl meu are un rang inferior, iar eu sunt copil nelegitim. Ceea ce mă face o pradă uşoară, când Waxillium depăşeşte anumite limite.

MeLaan se rezemă de spătarul scaunului şi-şi aruncă ochii prin încăpere.

— Spook[3] vorbea mereu despre lucrurile acestea – cum că filiaţia n-ar trebui să fie la fel de importantă cum este competenţa. Ceea ce ai făcut tu ar trebui să-i impresioneze pe toţi, nu să li se pară o ameninţare. La naiba, spuneai că aici domneşte egalitarismul.

— Aşa şi este, spuse Marasi. De aceea am şi primit slujba. Dar asta nu-i împiedică pe oameni să mă respingă. Eu întruchipez schimbările din societate, MeLaan, iar schimbările îi înspăimântă.

— Ha! exclamă kandra. Şi categoriile inferioare înghit aşa ceva? Ai crede că apreciază ceea ce dovedeşti tu, că poţi sări peste rând.

---

3 Este vorba de Lestibournes, nepotul lui Ciomege, pe care Kelsier l-a poreclit Fantomă. Unii traducători preferă varianta românească a poreclei, alţii pe cea englezească. La fel şi în cazul soţiei lui Kelsier, Mare, căreia unii traducători i-au spus Iapa. (n.red.)

— Nu ştii prea multe despre felul de a fi al oamenilor, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ştiu. Am studiat şi am imitat zeci de oameni.

— Atunci, probabil că înţelegi individul, spuse Marasi. Partea interesantă cu oamenii este că deşi fiecare pare unic, se încadrează toţi în câteva tipare ample. Din punct de vedere istoric, clasa muncitoare a opus adesea o rezistenţă mai mare în faţa schimbării, decât clasele oprimante.

— Chiar aşa? întrebă MeLaan.

Marasi încuviinţă dând din cap. Vru să ia câteva cărţi de pe raftul din spate, dar renunţă. Nu era momentul potrivit. De fapt, poate că erau în acele clipe martorii unei excepţii de la regulă, având în vedere ceea ce se petrecea pe străzi. Şi, cum se întâmplă de multe ori când este dat peste cap un *status quo,* dacă *într-adevăr* se petrecea aşa ceva, puteau apărea şi manifestări de violenţă. Ca la un boiler sub presiune, când aburul nu este eliberat, deodată... totul sare în aer.

Nimănui nu-i place să-şi dea seama că a fost tras pe sfoară. Locuitorii din Elendel considerau că trăiau bine – aşa li se spusese toată viaţa, că Armonie îi binecuvântase dăruindu-le un ţinut bogat şi roditor. Puteai asculta la nesfârşit asemenea prelegeri, până ce începeai să te întrebi de ce tooate livezile acelea incredibile erau proprietatea altcuiva, în timp ce tu erai obligat să munceşti din greu numai casă le poţi oferi copiilor de-ale gurii.

Marasi cercetă cuprinsul dosarului care enumera evenimentele legate de inundaţiile din est. MeLaan se aşează mai comod pe scaun. Ce creatură neobişnuită mai era şi ea; ţinea capul sus şi înfrunta privirile oamenilor care treceau prin preajmă, fără să-i pese câtuşi de puţin ce credeau ei despre ea.

Miklin era un nesuferit, dar nu se lăsase pradă nemulţumirii în munca lui, care era meticuloasă şi temeinică. Adunase rapoartele poliţiei privind ruperea barajului, un memoriu scris de inginerul

care cercetase problema şi articolele publicate în presa din Elendel despre dezastru.

Nu numai atât, dar, fapt foarte important, exista la dosar şi transcrierea desfăşurării procesului şi execuţiei recente a ţăranului din cauza căruia se produsese inundaţia. Acesta pretinsese că a vrut să-i strice recolta vecinului, provocând un „accident". Dar sabotorul pusese grămadă prea multă dinamită şi făcuse o gaură în baraj, suficient de mare încât să ducă la prăbuşirea lui completă. Zeci de morţi şi recolta distrusă în întreaga regiune, având drept urmare penuria de cereale.

Apărarea adusese martori care declaraseră că sabotorul, un bărbat pe nume Johnst, acţionase haotic. Afirmaseră inclusiv că era clar nebun. Iar Marasi, cu cât citea mai mult, cu atât era mai convinsă că fusese cu *adevărat* nebun – măcar pentru faptul că aşa era şi Bleeder.

— Ia te uită, spuse Marasi întinzându-i o foaie lui MeLaan.

Kandra o luă, o citi, apoi mormăi:

— La proces nu şi-a putut aminti numele propriilor copii.

— Pare o dovadă valabilă a faptului că Johnst a fost înlocuit, nu crezi?

— Da şi nu, spuse MeLaan. Cei din garda veche *chiar* se pricep la interogatorii şi fac cercetări temeinice înainte de a se întrupa într-o formă nouă. Acum nu mai facem aşa – cele mai multe dintre formele pe care le imităm sunt ale unor persoane pe care le inventăm chiar noi. Dacă *este* adevărat că Bleeder a intrat în pielea unui om, înseamnă că n-a avut la dispoziţie suficient timp.

MeLaan arătă cu degetul o secţiune din josul paginii.

— Uite aici o dovadă mult mai bună, dacă mă întrebi pe mine.

Marasi se grăbi să citească paragraful indicat.

Raport privind execuția. Deținutul a fost omorât prin spânzurătoare. A respins ultima masă şi a cerut „să se termine totul repede". Mormânt profanat două nopți mai târziu; presupusă acțiune a celor care şi-au pierdut rude în inundație.

— Extraordinar! exclamă Marasi luând înapoi foaia de hârtie.

Încă nu ajunsese la secțiunea aceea.

— Da. Fugit din mormânt, nu? Ea i-a lăsat să o *îngroape!*

— Fără îndoială, spuse MeLaan. Nu se poate spune despre Paalm că nu este dedicată trup şi suflet talentului său.

— Atunci de ce să fi uitat numele copiilor?

MeLaan dădu din cap.

— N-am idee.

Chiar şi aşa, Marasi avea suficient material pe care să i-l prezinte lui Aradel.

— Vino cu mine, zise ea.

15

Unul dintre lucrurile pe care le învățase Wax de la viață, cât stătuse în Ținuturile Necruțătoare, era acela că oamenii au obiceiul de a transforma totul în bani. Prima dată când văzuse pe cineva vânzând apă, fusese mirat. Cine să vândă ceva ce cade pur şi simplu din cer?

Acum, după douăzeci de ani, se mira că nimeni din Elendel nu găsise de cuviință să taxeze colectarea apei de ploaie. Dacă cineva ar fi vrut, ar fi putut încasa o asemenea taxă. Pentru allomanție se lua de două ori, deşi unii conservatori deplângeau comercializarea pe scară din ce în ce mai mare a Artelor Metalice. Se găseau mult mai puțini feruchimişti de angajat, decât Allalomanți, aceasta, poate, pentru că în tradiția din Terris puterile acestora erau deosebit de respectate.

Wax urcă scările spre singura clădire de pe stradă, altfel amplasată într-un cartier destul de frumos al oraşului, chiar dacă acesta era capătul mai întunecat al aleii, ca să zicem aşa. Imobilul cu două etaje avea storurile trase la ferestre, deşi luminile aprinse în interior le dădeau o strălucire caldă. O trăsură neagră – cu creastă argintie, zgâriată în partea din faţă – era parcată pe aleea din dreapta.

Domolirea îl învălui imediat ce ajunse la uşă. O senzaţie liniştită şi blândă – ca un anestezic emoţional. De parcă cineva ar fi pus o pernă peste emoţiile lui, încercând să le sufoce cu iubire.

Ieftin, îşi spuse el. *Ar fi trebuit să-mi aduc pălăria.* Avea căptuşeală de aluminiu, iar Bleeder avea acces la o ţepuşă care îi permitea să domolească sau să aţâţe; mai târziu şi-o va lua neapărat. Împinse şi intră în clădire, mai întâi într-o încăpere iluminată vag de lămpi cu lumină roşie. Bărbaţi şi femei şedeau pe perne împrăştiate peste tot, fumând trabuc sau pipe cu tămâie, holbându-se la tavanul pictat ca un vitraliu, cu un model abstract, destul de frumos.

Activitatea se sfârşise la ora aceea cam în toate firmele, dar nu şi la saloanele de domolire. O vizită într-un asemenea loc, costa mai mult decât o noapte la crâşmă, dar nu producea niciunul dintre efectele secundare ale celei din urmă. Sau, mai bine spus, producea alt gen de efecte. O matroană înveşmântată într-o respectabilă rochie lungă – cu pălărie pe cap, posibil căptuşită cu aluminiu – se apropie de Wax, cu intenţia de a-l pune să plătească, probabil, dar Wax se legitimă.

— Dacă-ţi închipui că prin această acreditare vei putea intra gratis, spuse patroana, atunci trebuie să fii nou-venit în poliţie.

Wax îi oferi un surogat de zâmbet punând la loc plăcuţa de metal. Femeia gestiona un salon de domolire de categorie inferioară. Deşi ceea ce făcea nu era ilegal – era chiar amuzant să manipulezi emoţiile oamenilor atâta timp cât erai plătit pentru aşa ceva –, femeia era obişnuită cu verificările poliţiei. Nu numai

că localurile de acest fel atrăgeau adesea fugari care căutau să se ascundă, dar era posibil, în acelaşi timp, ca un asemenea salon cu reputaţie proastă să profite de clienţi.

Niciunul dintre bărbaţii de aici nu corespundea descrierii lui Chapaou, dar, de multe ori, saloanele de domolire aveau mai multe încăperi.

— Bărbat scund, zise Wax, cu început de chelie. I se zice Chapaou, dar este posibil să nu-şi fi dat acest nume.

Patroana înclină aprobator din cap şi-i făcu semn lui Wax s-o urmeze în capătul opus al sălii, croindu-şi drum printre cei întinşi pe podea. Clădirea slab luminată şi plină de fum ar fi trebuit să-i producă lui Wax o stare de nervozitate – locul era foarte potrivit pentru accidente şi ambuscade – dar domolirea era greu de destrămat. Îi anihilase nivelurile superioare de vigilenţă, lăsându-le active pe cele de jos – grija pentru Wayne şi Marasi. Iar sub acestea, o frustrare surprinzătoare – chiar mânie – legată de Zeu. După o vreme, şi aceste emoţii deveniră un fel de fâlfâit de aripi, care-l lăsară gol pe dinăuntru. Nu calm doar gol.

Îi venea să se aşeze pe unul dintre scaune, să închidă ochii şi să scoată un suspin de relaxare. Bleeder putea să mai aştepte. Cu siguranţă în seara aceea nu va încerca să ucidă şi a doua oară. Şi dacă va încerca, de ce trebuia el să se necăjească? Probabil că oricum n-ar fi putut-o opri.

Constată că-i displăcea senzaţia. Acelea erau sentimentele tele lui; esenţa propriei persoane. Dacă îi erau răpite, nu însemna că devenea mai fericit sau că-l ajuta să uite. Ci doar că îi făcea greaţă.

Grăbi pasul, încercând să o grăbească şi pe patroană, apoi ieşiră din încăperea plină de perne şi pătrunseră într-un coridor lung. Aici trecură pe lângă alte camere. O încăpere albă de sus până jos, în care oamenii şedeau pe podea cu picioarele încrucişate. Alta complet neagră, în care oamenii abia dacă se zăreau. Exista până şi o cameră cu copaci pictaţi pe

pereți şi podeaua acoperită de paie, parcă ar fi fost coliba sfatului bătrânilor din Terris. În aceasta se afla un singur om, aşezat pe un scaun, cu ochii închişi.

Patroana îl conduse pe Wax pe o scară, în sus. Poate că bărbatul din încăperea terrisiană era unul dintre domolitori – salonul avea măcar unul pe-aici, pe undeva, care umfla o mică bulă de domolire. Saloanele trebuiau să aibă ecrane de aluminiu în pereți pentru ca allomanția emoțională să nu se propage din interiorul lor, dar regula nu era impusă cu consecvență.

Patroana îl conduse pe Wax într-o cămăruță de la etajul al doilea, lipsită de ornamente, în care era doar o canapea pentru masaj, aflată chiar în mijloc. Chapaou nu era întins pe ea, în schimb se plimba în sus şi în jos pe lângă o fereastră zăvorâtă de pe peretele opus, spre frustrarea maseuzei care rămăsese în apropiere, cu brațele împreunate. Un bătrân şedea pe un scaun de la perete. Recipientele de metal din buzunarul acestuia – pe care Wax le vedea ca pe nişte linii mici, difuze, orientate spre nişte fulgi suspendați – îl dovedeau a fi allomant.

Wax ridică din sprânceană. Chapaou plătise o şedință privată. De unde avea el atâția bani? Birjarul rămase pe loc, cu ochii țintă la Wax. Privirea îi zbură o clipă la pistoalele de la şoldul lui Wax, apoi omul căzu în genunchi, plângând.

Domolitorul cel bătrân se ridică în picioare, trosnind din încheieturi.

— Am făcut tot ce-am putut, Madam Halex, îi spuse el patroanei. Dar omul ăsta n-are nevoie de allomanție. Lui îi trebuie un doctor.

— E al dumitale, îi spuse Madam Halex lui Wax. Scoate-l de-aici. Îmi tulbură clienții.

Wax traversă încăperea şi îngenunche lângă Chapou. Bătrânul se cutremură, cu mâinile pe genunchi.

— Chapaou, spuse Wax. Uită-te la mine!

Chapaou întoarse capul spre el.

— Cum se numeşte câinele tău? întrebă Wax.

— Al meu... Eu nu am câine. A murit acum câțiva ani.

Destul de bine. Acesta nu era Bleeder deghizată, doar dacă nu-i dăduse prin cap să-l întrebe pe un birjar oarecare despre animalele lui preferate, înainte de a-l ucide şi a-i prelua forma.

— Ce s-a întâmplat? continuă Wax. De ce eşti aici?

— Ca să uit ce-am văzut.

— Domolirea nu funcționează aşa, spuse Wax. Nu-ți şterge amintirile.

— Dar ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, nu-i aşa?

— Depinde de emoțiile dumitale, spuse Wax şi de priceperea domolitorului.

Îl cuprinse pe om pe după umeri.

— Ce ai văzut dumneata, Chapaou?

Omul clipi din ochii înroşiți.

— M-am văzut... pe mine însumi.

Aradel nu se afla la el în cabinet, bineînțeles. Acesta era menit, cum spunea el, „să le ofere lorzilor un loc în care să şadă, când veneau la el cu reclamații."

Marasi îl găsi pe acoperişul sediului poliției, ascultând rapoartele a doi monedazvârlitori care scotociseră prin oraş. Politicoasă, Marasi aşteptă împreună cu MeLaan şi câțiva polițişti care erau şi ei tot acolo şi putu să audă cea mai mare parte a noului raport. *Sunt încă mii pe străzi, milord, S-au adunat la cârciumi. Nu se duc acasă...*

Aradel primea raportul proptindu-şi un picior încălțat cu cizmă pe parapetul scund al acoperişului. Ceața se ondula în jurul fiecărui monedazvârlitor într-un vârtej separat; răspundea utilizării allomanției. În fine, Aradel le dădu liber celor doi. Nu erau polițişti adevărați – mai curând contractanți. Aceştia erau loiali caselor din care făceau parte. Sau, în unele cazuri, carnetelor lor de cecuri.

Când cei doi plecară – sărind jos de pe clădire – inspectorul-şef se întoarse spre locotenenţii care îl aşteptau.

— Pregătiţi oamenii să golească crâşmele, spuse el cu glas blând.

— Domnule? întrebă una dintre femei.

— Le vom închide cu totul, spuse Aradel arătând cu degetul. Mai întâi pe Promenadă, apoi avansaţi pe străzile secundare. Nu putem începe până ce nu sunt împuternicit de guvernator să institui legea marţială în octantul nostru, dar vreau ca poliţiştii să fie pregătiţi să treacă la acţiune de îndată ce li se comunică.

Locotenenţii plecară în grabă să execute ordinul. Aradel se uită la Marasi, iar ei i se păru că zăreşte în el ceva din strămoşi, un soldat care murise martir pe timpul Războinicului în Ascensiune. În alte vremuri, omul acesta ar fi ajuns general de război, nu doar poliţist?

— Ce mi-ai adus, doamnă locotenent Colms? întrebă el făcându-i semn să se apropie.

MeLaan rămase lângă scară, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Asasinul, domnule, spuse Marasi întinzându-i dosarul. A fost o femeie şi a ieşit singură din mormânt după ce a fost executată pentru producerea inundaţiei din est. Au fost găsite oasele după câteva zile şi s-a vorbit despre pângărirea mormântului. Dar, de ce să se fi gândit cineva că un Nemuritor-fără-Chip pătrunsese în trupul unui criminal şi infractor?

Aradel răsuflă calm, şuierat. În ciuda orei târzii, pe sub stâlpii de lumină de pe stradă, pe Promenada de dedesubt, se mişcau umbre.

— Aşadar, ea a făcut toate acestea?

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse Marasi, dar eu aş spune că de vină sunt mai degrabă condiţiile grele de muncă din oraş. Acestea fiind cum sunt, Bleeder nu face probabil decât să profite de ele. Când a trecut la acţiune, a vrut să aducă oraşul în pragul prăbuşirii.

— Pentru numele lui Năruire..., şopti Aradel. În faţa unei asemenea situaţii, pare trivial să ne preocupe dacă guvernatorul este sau nu corupt, nu-i aşa?

— Cred că depinde pe cine întrebi.

Dinspre stradă răzbătură strigăte; un grup de bărbaţi care se deplasau de-a lungul canalului vorbeau toţi deodată. Marasi putu distinge tonul, dar nu şi ceea ce spuneau.

— Totuşi, vreau dovezi, spuse Aradel. Nu că eforturile dumitale n-ar fi suficiente, doamnă locotenent. Dar nu pot vâna Năluci-de-Ceaţă dacă nu le văd cu ochii mei. Este valabil şi în privinţa guvernatorului. Fii cu ochii-n patru! Dacă reuşeşti să-mi aduci ceva concret, vom putea folosi când va ieşi totul la lumină, în plus, vreau dovezi, de orice fel, despre asasinul cu puteri supranaturale, despre care vorbeşti.

— Înţeleg, domnule, spuse Marasi dând din cap în direcţia lui MeLaan, care stătea în lumina felinarelor atârnate de stâlpi, lângă uşa din capul scărilor. Am dovada chiar aici. Ar fi mai bine totuşi dacă am discuta fără martori.

Aradel îşi îndreptă spatele dându-şi jos piciorul de pe parapetul acoperişului, pe care se sprijinise până atunci. Îi aruncă o privire lui Marasi, care dădu din cap aprobator.

— Coborâţi, le ordonă el celor doi poliţişti care rămăseseră să-l aştepte.

Caporali stagiari, folosiţi la transmiterea mesajelor. Aceştia executară ordinul şi, după plecarea lor, Aradel se apropie de MeLaan.

— Sper, spuse el după ce îşi drese glasul, că întrebările mele nu ţi se par ofensatoare, hm, Înălţimea Ta.

— Întrebările sincere nu pot fi ofensatoare, muritorule, spuse MeLaan, pentru că este datoria dumitale să cauţi adevărul. La întrebările sincere se răspunde numai cu adevărul.

Pielea i se lumină în licăriri delicate, apoi deveni transparentă cum mai fusese, emițând în acelaşi timp un fel de sclipiri caleidoscopice. Întinse brațele în lateral şi bluza păru să i se despice şi să-i alunece de pe umeri, lăsând la vedere un tors transparent cu un schelet de smarald ce scânteia în lumină. Marasi făcu ochii mari. Ei bine, nu se aşteptase la *aşa* ceva. Lângă ea, Aradel trase aer în piept, apoi păru că nu mai respiră deloc încercând să înțeleagă ce vedea. Capul lui MeLaan – complet transparent – se aplecă într-o parte în timp ce ea îi privi cu un aer matern.

— Vorbeşte, şopti ea.

— Ce...

Aradel îşi drese glasul.

— Este adevărat ce mi-a spus doamna polițist Colms? Este posibil ca în spatele acestor evenimente să se afle cineva dintre voi?

— Paalm este un suflet pierdut, spuse MeLaan, torturat de o minte bolnavă şi un spirit contorsionat. Da, este unul de-al nostru, muritorule. Sarcina dumitale nu este uşoară, dar te vom ajuta în situația aceasta disperată.

— Excelent, zise Aradel. Presupun... presupun că aceasta este confirmarea de care aveam nevoie.

Ezită.

— Ai putea, din întâmplare, să pui o vorbă bună pentru mine Armonie?

— Faptele dumitale vorbesc de bine despre dumneata, muritorule, spuse MeLaan. Iar Zeul dumitale le cunoaşte. Du-te şi apără acest oraş. Nu te preocupa de dumneata, ci de oamenii dumitale.

— Bineînțeles, bineînțeles, zise Aradel. Tocmai de ei mă voi ocupa. Doar dacă nu mai ai să-mi spui ceva...

— Sforăi, zise MeLaan, destul de tare.

— Eu... Cum?

— Chiar aşa, faci ca o sută de kolosşi mânioşi, spuse MeLaan, în mijlocul unei avalanşe de pietre. Şi nu numai atât, dar aproape că scoli morții.

— Bun..., zise Aradel.

— Du-te, muritorule, mai zise MeLaan.

— La poruncă. Doamnă locotenent Colms, ai o clipă?

Se înclină în fața lui MeLaan şi trecu pe lângă ea, reuşind cu greu să-şi dezlipească privirea. Categoric şi Marasi avea aceeaşi dificultate. MeLaan era copleşitoare chiar şi fără să fie transparentă şi pe jumătate dezbrăcată. MeLaan îi făcu semn lui Marasi să se ducă. Nu era nevoie să mai vină s-o ia.

Când ajunseră pe la jumătatea scării în jos, Aradel răsuflă uşurat.

— Ei bine, a fost neobişnuit.

— Te-am prevenit, spuse Marasi.

— Este adevărat. Dar partea cu sforăitul... o metaforă presupun. Vrând să spună ce? Despre poliţişti, că suntem prea gălăgioşi?

Dădu din cap de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine însuşi.

— Menirea noastră este să ne punem în slujba oamenilor, dar reclamaţiile legate de brutalitate şi de ofiţerii care le dau oamenilor tot felul de ordine de parcă ar fi lorzi... Da, înţeleg. Trebuie să fac unele schimbări. Crezi că asta a vrut să spună?

— Nu ştiu, răspunse Marasi precaută, întâlnirea cu ea afectează pe oricine într-un mod profund.

— Foarte adevărat.

Aradel avu o ezitare la mijlocul scării şi se întoarese de parcă ar fi dorit să se ducă înapoi, sus. Totuşi se abţinu.

— Întrebarea mea de mai devreme rămâne valabilă. Avem pe teren un ucigaş nemuritor, care ar putea încerca să răstoarne guvernul. Pentru numele lui Dăinuire, cum luptăm cu aşa ceva?

— Nu luptăm, spuse Marasi. De kandra se va ocupa Lord Waxillium. Noi ar trebui să ne concentrăm eforturile pe prevenirea unei explozii sociale în oraş.

Aradel încuviinţă dând din cap.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

— Domnmnule?

Se aflau încă pe scară, iluminați de sus de un bec electric solitar.

— L-ai menționat pe Lord Ladrian, spuse Aradel. Se pare că are încredere în dumneata, doamnă locotenent.

— În ultimul an am devenit prieteni buni.

— Este imprevizibil, doamnă locotenent, spuse Aradel. Apreciez ceea ce face, dar metodele... să spunem să nu m-ar deranja să am mai multe informații despre ceea ce face și când.

— Îmi ceri să-l spionez.

Aradel ridică din umeri. Altcineva s-ar fi simțit prost să i se traducă adevărul verde-n față, dar pe el nu părea să-l deranjeze.

— N-am să te mint, Colms. Poți fi foarte folositoare departamentului nostru în mai multe feluri. Este de datoria mea să mă asigur că legea este respectată în acest octant și m-aș simți al dracului de bine dacă aș ști ce face Lordul Ladrian. Dacă numai așa pot obține justificările corespunzătoare – și la nevoie, scuzele –, sunt gata.

— Înțeleg, zise Marasi.

Aradel mai aștepta ceva. Marasi avu senzația că se auzeau implicațiile rostite cu glas tare. *Ești polițist, doamnă locotenent. Acesta este datoria dumitale. Fă ce ți se cere!*

— Ai putea să-l întrebi pur și simplu, spuse ea. A fost numit adjunct. Practic, îți este subordonat.

— Crezi că n-am încercat? Mereu promite că va face un raport. Cu puțin noroc, acesta va consta într-o scrisoare în care îmi va spune unde a lăsat un suspect atârnat de glezne – pe-asta o ții minte? Sau o succintă trecere în revistă de la o petrecere unde căuta ceva, și asta, de obicei, ca să-mi poată solicita mai multe resurse. Nu vreau să te transform în însoțitoarea lui, dar sincer îți spun, ar fi *minunat* să dispun de ceva mai multe informații

Marasi oftă.

— Am să-ți scriu un raport săptămânal. Sau mai des, dacă este în desfăşurare o investigație, ca acum. Dar am să-i spun că fac acest lucru.

— Grozav! Fantastic!

Aradel porni să coboare scările mai departe, păşind repede şi vorbind aproape în acelaşi ritm.

— Du-te la locuința guvernatorului şi spune-i că am nevoie de ordin executiv ca să pot impune legea marțială în seara asta şi să pot goli cârciumile. Sugerează-i să trimită câte unul în fiecare octant. Apoi stai de vorbă cu prietenul dumitale, Ladrian, şi spune-mi tot ce a aflat despre această nemuritoare care crede că poate distruge oraşul.

Ajunse la parter, intră cu paşi mari în sala principală şi strigă că vrea un raport despre numărul de poliţişti care fuseseră convocați la serviciu în noaptea aceea. Marasi îl urmă mai încet, cu senzația că avea atârnate de picioare zeci de kilograme.

Poți fi foarte folositoare departamentului nostru în mai multe feluri...

Ajunse la parter şi ieşi din sediu pe uşa din spate. Ştiuse întotdeauna că apropierea ei de Waxillium o ajutase să obțină postul. Dacă n-ar fi fost implicată alături de el în prinderea lui Miles O-Sută-de-Vieți, nu s-ar fi făcut niciodată suficient de bine remarcată. Cu toate acestea, presupusese că fuseseră mai importante cunoştințele despre ratele criminalității de-a lungul istoriei, scrisorile de recomandare şi interviul la care se prezentase.

Avuseseră vreo importanță? îi dăduse Aradel slujba ei şi nu lui Reddi, pentru că ea îl cunoştea pe Waxillium? Contase cât de cât, pregătirea ei?

Se rezemă cu spatele de zid, aşteptând-o pe MeLaan. Fir-ar să fie de rugină... totul *trebuia* să fie întotdeauna numai despre Waxillium? Desigur, gândul acesta o făcea să se simtă ca un copil gelos că altcineva avea mai multe cuburi decât ea.

După ceva timp, MeLaan apăru agale pe alee, învolburând ceața.

— Ei? întrebă MeLaan. Cum m-am descurcat?

— Te vom ajuta în disperarea dumitale? întrebă Marasi.

— Stai puțin, el exact la aşa ceva se aştepta.

— Dar *eu* nu mă aşteptam.

MeLaan pufni.

— La nevoie mă pot purta ca o făptură divină. Am avut la dispoziți *mult* timp pentru a exersa.

— Atunci de ce nu faci la fel cu mine şi cu alții?

— Cine zice că nu fac? întrebă MeLaan.

Îi întâlni privirea lui Marasi.

— Poate că datoria mea, ca slujitoare a lui Armonie, este să le oamenilor ceea ce au ei nevoie să vadă, ceea ce le va aduce mai multă linişte.

Marasi avu brusc o senzație de frig, un fior o cuprinse din cap până în picioare. Nu din cauza cuvintelor lui MeLaan, ci a ochilor ei, care deveniseră uşor translucizi. Ca şi cum... ar fi vrut să-i aducă aminte?

Pe urmă MeLaan îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Nuu, te necăjesc doar, copilă. Nu pot rămâne serioasă după ce până acum am vorbit de sus.

— De aici sarcasmul cu sforăitul? întrebă Marasi.

— Mda. A trebuit să-l verific pe tip când s-a apucat Armonie s-o caute pe Paalm. Ăsta sforăie ca o *locomotivă cu aburi*. În fine, unde ne ducem acum?

— La conacul guvernatorului, răspunse Marasi.

— Haidem, atunci, zise MeLaan, pornind spre capătul aleii.

— Ne-am oprit, zise Chapaou gârbovit lângă trăsura lui, în cețurile ce împresurau stabilimentul domolitorului. Auzisem nişte vorbe în trăsură. Nu mi-a plăcut cum arăta când a ieşit din biserică, mânjit de ceva roşu pe mâini.

Wax se lăsă în genunchi în partea din spate a trăsurii ascultând în timp ce desfăcu o legătură de pânză neagră. Pe partea laterală atârna un felinar care îi dădea puțină lumină, dar care transforma totodată ceața într-un halou strălucitor. Simțea încă

influența domolitorului din clădirea învecinată, dar acum era mult mai slabă. Își venise aproape complet în fire. Ceea ce era deopotrivă bine şi rău, pentru că nimic nu-l mai ajută în fața valului de repulsie ce-l copleşi când despachetă ciocanul însângerat cu care fuseseră bătute piroanele în părintele Bin.

— N-ar fi trebuit să mă uit în trăsură, spuse Chapaou. El mi-a spus să nu mă uit, ştii? Dar nu m-am putut abține. Aşa că m-am întors un pic şi am tras cu ochiul prin fanta vizitiului. Cea pe care vezi dacă muşteriul sfâşie tapițeria sau cine ştie ce mai face. Am constatat că nu transportam un om, ci un monstru. O Nălucă-de-Ceață, de-i puteai vedea oasele şi tendoanele, cu muşchii întinşi pe față şi dinții rânjiți. Se uita la mine, tot numai un zâmbet, şi s-a apropiat de fantă. Şi-a pus ochiul dezgolit în fața ei şi pe urmă s-a *transformat.* S-a *transformat.* I-a crescut pe față o piele ca a mea. O versiune strâmbă, stâlcită a mea.

Începu să plângă din nou. Wax scoase oasele din boccea, cadavrul Adeptului Căii pe care îl imitase Bleeder ca să-l ucidă pe părintele Bin. Albite, perfect curate şi uscate, iar sub ele un maldăr de pânze. Roba purtată de Adepții Căii? Da, culorile corespundeau.

— Cu mâinile mânjite de roşu..., şopti Chapaou.

— După aceea, ai luat-o la fugă? întrebă Wax înşirând cu atenție oasele.

— Nu, am mânat caii, spuse Chapaou. Le-am dat bice înainte, cu puiul acela de demon în trăsura mea. Parcă eram birjarul lui Ochi-de-Fier. La ce mi-ar fi folosit să fug? Pusese stăpânire pe sufletul meu. Armonie... *are sufletul meu.*

— Nu, zise Wax. Este un trişor, o față falsă, Chapaou. Zici că era o versiune stâlcită a ta?

MeLaan spusese că un kandra bătrân era capabil să aproximeze o figură fără a dispune de oasele adecvate, dar că întotdeauna îți puteai da seama de acest lucru.

— Da.

Vizitiul se chirci şi mai tare pe alee.

— Ştiu ce gândeşti, justiţiarule. L-am omorât pe preotul acela astă-seară, nu-i aşa? Am înnebunit şi l-am omorât, iar mâinile acelea însângerate au fost ale mele. Ar fi trebuit să-mi curm viaţa, să mă arunc de pe pod...

— Nu, zise Wax. Ai fost tras pe sfoară de un şarlatan, Chapaou. Tu n-ai făcut nimic.

Bărbatul scânci.

Wax continuă metodic să înşiruie dovezile, deşi o parte din el se întreba la ce bun. Activitatea criminalistică tradiţională îşi avea locul în lupta cu o creatură ca aceasta? Cum să te lupţi cu mitologia folosind un microscop? Armonie... dar dacă *găsea* totuşi un indiciu? Dacă îl prindea? Putea spera să înfrângă aşa ceva?

Se uită lung la oase, apoi dădu din cap. Putea solicita o echipă specializată în cercetarea locului crimei, care să se ocupe de toate acestea. El trebuia să se prezinte la conacul guvernatorului şi să rămână acolo.

Stai aşa, îşi spuse şi se aplecă în faţă. Acolo, pe tivul robei. Ce era aceea? Acoperi felinarul, ceea ce îl făcu pe Chapaou să geamă şi să se ghemuiască mai strâns.

La lumină mai slabă, Wax văzu mai bine. La colţul tivului de la robă, *lucea* palid o luminiţă albastră, uşor de trecut cu vederea. Wax întinse mâna, luă substanţa de pe robă şi o frecă între degete. Un fel de pulbere? Ce fel de pulbere emitea propria lumină, chiar şi aşa slabă cum era ?

— Ai văzut ceva lucind înăuntru, Chapaou? întrebă el întorcându-se spre birjar.

Wax apropie felinarul, ca să-l facă să vorbească. Chiar şi atunci, singurul răspuns pe care îl primi a fost un incert semn aprobator din cap.

— Încotro ai mânat trăsura? întrebă Wax.

— Piaţa Lestib, şopti Chapaou. Unde mi s-a spus să duc creatura. Pe urmă am strâns din ochi şi am aşteptat. A... a urcat până la mine când a plecat. Mi-a

pus mâinile pe umăr, cu capul lipit de al meu, i-am simțit obrajii. Am simțit sângele, deşi nu mi-a pătat cămaşa. Mi-a... mi-a vorbit în *şoaptă,* justițiarule. „Te voi elibera.” Când am deschis ochii, dispăruse lăsând oasele alea în compartimentul pasagerului, lângă un mic morman de monede. Am fost sigur că-mi pierdusem minții.

Wax dădu pe gât încă o fiolă de metale ca să-şi refacă rezerva, apoi uscă fiola şi luă un eşantion de pulbere. Piața Lestib, numită astfel după Lordul Născut-din-Ceață. Se afla îngrijorător de aproape de conacul guvernatorului.

— Nu te speria. Sunt pe urmele lui. Am de gând să-l opresc.

— A zis că o să mă elibereze, spuse Chapaou. Dacă nu sunt nebun, asta înseamnă... Înseamnă că ființa asta *există în realitate.*

— *Există,* spuse Wax.

— Cinstit vă zic, domnule, mai bine eram nebun.

— Ei, zise Wax ridicându-se şi împingându-l pe Chapaou spre trăsură. Probabil că el nici nu vrea să mori.

— Probabil?

—N-am cum să ştiu sigur, spuse Wax verificându-şi muniția. Dar mi-aş pune banii pe un pariu – nu vrea să mori tu mai mult decât vrea să moară toți locuitorii oraşului. Însă nu ştiu până unde va merge.

Chapaou părea să se simtă rău. La naiba. Wax ar fi fost sigur că ultimele lui cuvinte erau o consolare.

— Du-te acasă, zise Wax, apoi îi aruncă birjarului cîteva bancnote. Sau du-te la un hotel. Dormi un pic. Nu va veni după tine.

Urmărea o pradă mult mai mare.

16

Wax se cocoță pe un stâlp electric de unde se vedea conacul guvernatorului – o clădire albă, imaculată, învăluită de proiectoare într-un halou ce strălucea

prin ceaţă. Nu luminau atât de puternic în fiecare noapte, iar intensitatea lor de astăzi arăta că Innate era îngrijorat. Mulţimea nu se dispersa. Oamenii hoinăreau pe străzi; păreau a fi *mai mulţi* acum decât mai devreme, deşi orologiul bătuse miezul nopţii la scurtă vreme după ce plecase Wax de la salonul de domolire.

Se duse acasă ca să-şi refacă bandajul la braţul rănit, să înghită câteva calmante şi să-şi ia unele precauţii: pălăria, pistolul cu ţeava scurtă şi tocul de prins la cingătoare. Se gândi să trimită după Lord Harms, dar, sincer, Wax prefera să-l ştie în siguranţă acolo unde Bleeder nu-l putea folosi în lupta ei cu el. Făcea mai bine dacă rămânea ascuns pe acoperiş. Într-adevăr, fusese pe jumătate tentat să o aducă şi pe Steris şi s-o lase într-un loc asemănător. Din păcate, nu avea prea mult timp la dispoziţie. Trebuia să se mulţumească având încredere că poliţiştii care o păzeau o vor ţine ascunsă.

Apoi umblă o vreme pe străzi, trăgând cu urechea. Află că oamenii erau mânioşi pe guvern. Vitriol pentru Adepţii Căii. Aveau reclamaţii destul de grave, dar printre ele se amesteca şi o tendinţă mult mai tulburătoare. Mânie, fără a şti exact de ce. Nemulţumire generală. Bombănelile oamenilor la o halbă de bere, ale tinerilor de pe străzi care aruncau cu pietre în pisici. În mijlocul acestui tumult se ascundea un ucigaş, precum un leu în iarbă.

Măcar atât, la conacul guvernatorului părea a fi linişte. Wax veni aşteptându-se la ce putea fi mai rău, o răzmeriţă împotriva lui Innate în absenţa lui. *Fiinţa asta a reuşit să ne blocheze la mantinelă,* îşi spuse Wax nemulţumit, în timp ce vântul îi răscolea haina. *Nu pot sta pe loc, să-l protejez pe guvernator, pentru că trebuie să urmăresc indicii şi să încerc să-i ghicesc planul. Dar nici în urmărirea ei nu pot fi cât ar trebui de eficient, pentru că mă îngrijorează că l-am lăsat pe Innate expus*.

L-ar putea convinge pe guvernator să se ascundă? Pe sub picioarele lui, curentul electric curgea prin

cablurile suspendate ca un râu invizibil. Spirite deplasându-se pe cer ca allomanții, sărind de pe o clădire pe alta...

Ah, justițiarule, interveni o voce în gândurile lui, ca un cui într-o scândură. *Iată-te.*

Wax duse mâna la brâu după „Răzbunare". Unde? Însemna că Bleeder era pe-aproape, nu-i aşa? Stătea la pândă undeva? *Ai auzit,* continuă vocea, *de remarcabilele mecanisme de apărare ale trupului? Înăuntru există particule minuscule pe care oamenii nu le pot vedea. Nici măcar chirurgii nu le cunosc, pentru că sunt prea mici. Ai nevoie de un gust rafinat ca să le poți deosebi, să le recunoşti. Cum îi place prietenului dumitale să zică? Nimeni nu cunoaşte vaca mai bine decât măcelarul?*

Wax coborî din locul unde se cocoțase, încetinindu-şi mişcarea printr-o împingere într-un capac de sticlă desfăcută. Cețurile se frământau în jurul lui, atrase de puterile lui allomantice.

Dacă un invadator minuscul pătrunde în sângele tău, spuse Bleeder, *tot trupul începe să se învârtească în jurul lui, să lupte cu el, să-l găsească şi să-l elimine. Ca o mie de degete din ceață, ca o legiune de soldați, toți prea mici pentru a putea fi văzuți. Însă interesant este însă atunci când corpul se întoarce chiar împotriva sa şi aceşti soldați scapă de sub control. Liberi...*

— Unde eşti? întrebă Wax cu glas tare.

În apropiere, spuse Bleeder. *Vă urmăresc. Pe tine şi pe guvernator. Va trebui să-l omor, ştii bine.*

— Nu vrei să stăm de vorbă? întrebă Wax cu glas ceva mai scăzut.

Dar nu chiar asta facem?

Wax se întoarse, păşind în întuneric. O posibilitate ar fi să-l urmărească Bleeder pe el – ceea ce i-ar permite să sesizeze o mişcare prin ceață –, alta ar fi să se ducă el suficient de departe încât ea să nu-l mai audă şi să nu-i mai poată răspunde, ceea ce i-ar indica în ce direcție s-o caute.

— Vei încerca să mă omori? întrebă Wax.

La ce ar folosi să te omor?

— Îți plac jocurile.

Nu.

Bleeder părea resemnată. *Fără jocuri.*

— Atunci, despre ce este vorba? întrebă Wax. De ce-ți bați capul cu toată parada asta?

Îi voi elibera. Pe toți până la ultimul. Mă voi ocupa de oameni şi le voi deschide ochii.

— Cum?

Tu ce eşti, Waxillium? întrebă Bleeder.

— Gardian al legii, spuse Wax imediat.

Aceasta este haina pe care o porți acum, dar nu asta eşti. Eu ştiu. Zeul ştie că te-am citit aşa cum eşti cu adevărat.

— Spune-mi tu, atunci, zise Wax continuând să înainteze prin ceață.

Nu cred că pot să-ți spun. Dar poate că aş reuşi să îți arăt.

Bleeder nu părea a avea dificultăți cu auzul, deşi Wax vorbea cu glas scăzut. Allomanție? Sau avea pur şi simplu capacitatea de a alcătui nişte urechi mai funcționale decât ale omului? Wax caută în continuare. Poate una dintre ferestrele întunecate din clădirea guvernului, aflată în apropiere? Wax se îndreptă într-acolo.

— Atunci, de aceea îl vânezi pe guvernator? întrebă el. Vrei să-l dobori, să eliberezi poporul de opresiunea guvernului?

Ştii bine că nu este decât un pion.

— Nu ştiu aşa ceva.

Atunci nu vorbeam cu tine, Waxillium.

Wax ezită în mijlocul cețurilor. Clădirea de birouri se contura în fața lui, cu ferestre ca o sută de orbite goale. Cele mai multe dintre ele erau închise – o practică obişnuită pe timp de noapte. Nu aveau de ce să invite cețurile înăuntru. Orice ar ar fi spus religia, oamenii credeau, în general. Cețurile îi făceau totuşi să nu se simtă în largul lor.

Acolo, îşi spuse Wax identificând o fereastră la etajul al doilea.

Foarte bine, spuse Bleeder şi Wax zări ceva mişcându-se chiar lângă fereastră; lumina din jur abia dacă îi permitea să distingă ceva.

Veşnic, detectivul.

— De fapt, nu e mare lucru de capul meu, spuse Wax. În Ţinuturile Necruţătoare rezolvi mai puţin prin investigaţii, decât cu o pereche de pistoale bune.

Asta e o minciună nostimă, spuse Bleeder. *O spui la petreceri, tinerilor care au citit prea multe poveşti despre Ţinuturile Necruţătoare? Nu le place să audă că sunt supuşi interogatoriilor rudele unui om care şi-a pierdut minţile? Că sunt urmăriţi meşterii, pentru a-l descoperi pe cel care a reparat puşca unui rebel? Că sapă locul unde a fost aprins focul în aer liber după zile întregi petrecute pe drum?*

— De unde ştii toate acestea? întrebă Wax.

Mi-am făcut temele. Aşa face un kandra şi presupun că MeLaan ţi-a explicat. Orice ai zice tu, eşti un anchetator bun. Poate chiar unul excelent. Deşi eşti, prin definiţie, un câine care aleargă după propria coadă.

Wax se opri fix la baza clădirii; ceaţa se subţia între el şi Bleeder, care stătea pitită dincolo de fereastră, cu vreo trei etaje mai sus. Faţa ei, deşi estompată de umbre, i se părea lui Wax o eroare. Ciudat alcătuită.

— L-ai întrebat? şopti Bleeder de sus, cu vocea abia perceptibilă în noapte. Avea o voce aspră, uscată, ca aceea pe care o auzea Wax în cap.

— Pe cine?

— Pe Armonie. L-ai întrebat de ce n-a salvat-o pe Lessie? O şoaptă la momentul oportun, prin care să-ţi transmită să nu vă separaţi. Un gând de avertizare, care să te prevină să nu te aventurezi în tunel, ci mai bine să-l ocoleşti?

— Să nu-i rosteşti numele, şuieră Wax.

— El este Zeul. Ar fi putut pocni din degete şi Tan ar fi picat mort pe loc. N-a făcut-o. L-ai întrebat de ce?

În clipa următoare, „Răzbunare" era în mâna lui Wax cu ţeava îndreptată spre fereastră. Mâna cealaltă pipăi la brâu săculeţul în care se aflau seringile.

Bleeder chicoti.

— Iute cu pistolul, ca întotdeauna. Dacă mai vorbeşti cu Armonie, întreabă-l. Ştia ce efect avea Lessie asupra ta, ştia că ea te reţinea în Ţinuturile Necruţătoare? Ştia, poate, că tu nu te-ai fi întors niciodată aici – unde avea el nevoie de tine atâta timp cât ea era în viaţă? Poate el a vrut s-o vadă moartă?

Wax trase.

Nu ca s-o omoare pe Bleeder. Dar simţea nevoia să audă împuşcătura în întuneric. Sunetul atât de familiar al aerului străpuns. Glonţul trasă o dâră prin ceaţă şi peretele de lângă Bleeder se sparse, aruncând aşchii de cărămidă.

Rugină... Wax tremura.

— Îmi pare rău, şopti Bleeder. Pentru ceea ce trebuie să fac. De multe ori curăţarea rănii este mai dureroasă decât tăietura în sine. Vei vedea şi vei înţelege, după ce te vei elibera.

— Nu, noi...

Vălurile de ceaţă prinseră a se roti. Wax se trase înapoi gesticulând cu arma înspre ceva ce trecu ca o nălucă, lăsând în urmă o dâră prin ceţurile învârtejite.

Bleeder. Deplasându-se cu viteză feruchimică.

Către guvernator.

Wax înjură, îl îndreptă pe „Răzbunare” spre spate şi plantă un glonţ în pământ, apoi împinse în el şi ţâşni cu toată forţa. Se lansă prin ceaţă înspre lumina orbitoare a locuinţei guvernatorului, zburând pe deasupra porţilor şi speriind un mic cârd de corbi ce se împrăştiară în văzduh, trecând pe lângă el.

Două împuşcături răsunară în noapte. Când traversă grădina, Wax o zări pe Bleeder pe treptele conacului, îmbrăcată într-o mantie purpurie, lungă. Paznicii de la intrare căzură morţi la picioarele ei. În strălucirea luminii electrice văzu ce nu era în regulă cu chipul lui Bleeder – purta o mască în alb şi negru. Masca lui Marksman, numai că era distorsionată, spartă într-o parte.

Bleeder pătrunse în clădire cu o mişcare bruscă, fără a-şi mai folosi viteza. Wax ateriză lângă oamenii

căzuți – nu mai avu timp să verifice dacă mai erau încă în viață –, intră bombănind, cu pistolul pregătit, şi se uită în dreapta, apoi în stânga. În hol, majordomul scoase un țipăt scăpând din mână tava cu ceai, când Bleeder patină pe podea spre încăperea următoare.

Wax se luă după ea, scoțând din țâțâni uşa care zbură afară în noapte, în urma lui, după ce el împinse în balamale pentru a traversa holul pe jumătate alergând, pe jumătate plutind. Dădu buzna în încăperea următoare – camera de zi – cu pistolul pregătit, învârtind încărcătorul într-una din pozițiile speciale de tragere în rafală. Un tir de asasin, o izbitură supergrea, destinată să distrugă cu cât mai multă forță posibil.

În camera în care intră, mobilierul era aranjat cu perfecțiunea întâlnită numai în casele cu prea multe încăperi. Conform planurilor pe care le primise, dedesubt se afla adăpostul blindat.

Linişteşte-te cu arma, îi spuse Bleeder în gând, sărind peste canapea şi îndreptându-se spre peretele care masca scările către adăpost. *E inutilă. Eu nu pot fi omorâtă cu aşa ceva.*

Wax îl ridică pe „Răzbunare" şi ținti, apoi apăsă pe trăgaci, împingând glonțul înainte cu un impuls de viteză suplimentară. O lovi pe Bleeder exact în clipa când ateriza.

Fix în gleznă.

Osul se sfărâmă şi Bleeder se prăbuşi când încercă să-şi lase greutatea pe gleznă. Se întoarse spre Wax, cu buzele răsucite într-un rictus cinic pe sub masca distrusă într-o parte.

Wax trimise un glonț prin deschizătura măştii din dreapta ochiului.

Nu are nicio semnificație...

Wax înaintă, o împuşcă în mână când la rândul ei încercă să ridice arma. Wax scoase seringa, pregătit să o împingă în pielea ei, dar ea mârâi şi se transformă într-o pată cu contururi neclare. Wax încercă să urmărească pata – dar chiar în acel

moment peretele lateral al încăperii se deschise, dezvăluind scara ascunsă. Un grup de bărbați în costume negre, cu puştile pregătite, țâşni frenetic afară. Trupele speciale de securitate ale guvernatorului.

Când începură să tragă, Wax se adăposti. Nu putu vedea prea bine ce se întâmplă mai departe, pentru că se pitise cu spatele lipit de un scaun masiv. Bleeder se strecură printre oameni trăgând fără încetare. Ei încercară să tragă la rândul lor, rănindu-se mai degrabă între ei decât nimerind-o pe ea.

Totul se termină, înainte de a se stinge în urechile lui Wax ecoul primei împuşcături. Oamenii gemeau doborâți la pământ, în timp ce Bleeder trecu prin deschizătură şi porni pe scări în jos. Cuprins de o puternică hotărâre, Wax ajunse dintr-o împingere direct în partea opusă a încăperii şi, dintr-un salt, direct în casa scării. Încă o împingere şi fu jos de tot.

În spațiul îngust al scării răsunară împuşcături, veneau din față. Wax îşi frână înaintarea trăgând un foc în fața lui, în pământ, şi se opri lângă o mână de gărzi de corp, prăbuşite într-o o baltă de sânge.

Kandra era singur în fața uşii de la intrarea în adăpost. Se uită la Wax, zâmbi şi se transformă într-o pată cu contururi neclare.

Dar viteza ei nu ținu decât o fracțiune de secundă. Imediat după ce începu să-şi consume metalmintea, încetini din nou.

Wax o zări exact când deschidea uşa de la adăpostul guvernatorului, folosind o cheie pe care n-ar fi trebuit s-o aibă. Deschise uşa cu un zâmbet larg, apoi se uită înapoi la Wax, dând din cap. Credea, evident, că era în continuare o pată fără contur, care se deplasează cu o viteză incredibilă. Şi chiar era.

Dar Wax ajunsese lângă ea.

Unul dintre trupurile căzute la pământ se mişcă şi Wayne îşi împinse pălăria spre spate, dând la iveală un rânjet. Wax ridică mâinile, cu câte un pistol în fiecare, şi fu recompensat cu o expresie de şoc total pe chipul lui Bleeder. Îşi reconstruise ochiul, deşi

sângele continua să se prelingă pe mască. Păruse a ține situația sub control cât timp o urmărise Wax, vorbindu-i.

Până în acel moment.

Wax descărcă ambele pistoale. De obicei nu era o idee prea bună, cel puțin dacă voiai să nimereşti ceva, dar nu erau mai mult de trei metri între ei – şi în plus, el se afla în interiorul unei bule de viteză. Când vor ieşi din sfera timpului accelerat, gloanțele vor trece prin refracție, aşa că nu prea avea rost să ocheşti.

În asemenea momente nu te interesa precizia. Important era să razi totul. Steris ar fi fost mândră.

Trase mult şi la întâmplare, epuizând încărcătura ambelor pistoale. Profitând de starea de şoc a lui Bleeder, aruncă armele şi scoase Sterionul din tocul de la piept, descărcându-l. Urmă pistolul cu țeavă scurtă din suportul de la cingătoare, care scuipă lovituri şi tunete pe măsură ce Wax se apropia de marginile bulei de viteză.

Când ajunse la limită, gloanțele ieşiră în ritm normal, deplasându-se dureros de lent. Dar între Bleeder şi marginea bulei lui Wayne erau mai puțin de treizeci de centimetri. Wax aruncă arma şi, scoțând din nou una dintre seringi, o azvârli spre ea. Împinse în metal agățându-se de speranța că – amețită de răpăiala gloanțelor – Bleeder n-o va vedea venind.

Primul glonț o nimeri exact când kandra se întoarse, pregătit s-o ia la fugă. Celelalte urmară într-un torent. Jumătate îşi ratară ținta, dar Wax trăsese câteva zeci de gloanțe. Multe o ciuruiră pe Bleeder, a cărei viteză feruchimică scăzu pe măsură ce era lovită. Bleeder se mişca fără vlagă, încercând să scape de ploaia de gloanțe, împroşcând fără zgomot aerul cu sânge de parcă ar fi suflat în puf de păpădie.

Se împiedică de pragul uşii şi unul dintre gloanțe o lovi în spatele capului, ciuruindu-i mai apoi fața şi distrugându-i masca. Ea se încovoie agățându-se de tocul uşii, înfăşurată cum era în pelerina roşie.

Acul zbură din împingerea lui Wax, învârtindu-se prin aer, dar – la fel ca gloanțele – fu deviat de marginea bulei de viteză. Se înfipse în lemn pe cadrul uşii, la numai câțiva centimetri de Bleeder.

În secunda următoare, ea îşi reveni şi luă din nou viteză, rănile dispărură, îşi îndreptă spatele şi trecu pragul fără să se uite la el. Dar smulse acul din lemn şi îl expedie la pământ cu o mişcare uşoară.

Wax scoase o mână de bănuți din punga de la brâu. apoi dintr-un salt ieşi din bula de viteză. Simți imediat o smucitură – ca şi când lumea ar fi fost dată peste cap – şi percepu un sunet slab, ca o pocnitură. Greața îl lovi ca pumnul în plină figură, dar era pregătit. Mai ieşise şi altă dată din bule de viteză.

În camera blindată răsună o singură împuşcătură.

Se repezi la uşă aruncând cartuşe înainaintea lui, pregătit să împingă în cele de care ar putea avea nevoie ca s-o lovească pe Bleeder. Dar odată ajuns înăuntru, lăsă bănuțul să cadă. Bleeder nu se afla în încăpere; o uşă deschisă în peretele din spate ducea printr-un tunel probabil la etajul de deasupra. Luxosul adăpost – de formă rotundă şi căptuşit cu rafturi de cărți – era prevăzut cu bar la una dintre extremități şi era luminat confortabil cu lămpi de lectură. Îngenuncheat la podea, guvernatorul îl sprijinea pe Drim care pierdea sânge şi încerca cu disperare să oprească şuvoiul ce țâşnea din gâtul gărzii de corp.

Wax traversă încăperea cu toată viteza şi se opri la uşa tunelului de salvare.

— Justițiarule! strigă Innate. Ajută-mă. Te rog... oh, Armonie. Ajutor!

Wax avu o ezitare, străduindu-se să desluşească ceva în tunelul întunecos şi gol. Îi aducea aminte de altul asemănător plin de praf şi proptit cu grinzi înfipte în pereții laterali. Mormânt şi în acelaşi timp o scenă...

În spatele lui, Wayne intră în încăpere împleticindu-se, apoi veni împleticindu-se în ajutorul

lui Innate. Wax rămase lângă uşa de la intrarea în tunel, rostogolind între degete câțiva bănuți.

— El m-a salvat, spuse Innate printre lacrimi.

Era de-acum scăldat în sângele lui Drim. Îşi scosese cămaşa încercând să oprească sângerarea.

— A sărit să mă acopere exact în clipa în care a tras asasinul, zise Innate. Spune-mi că poți... Te rog...

— S-a dus, prietene, spuse Wayne trăgându-se înapoi.

— Sus mai sunt şi alți răniți, Wayne, spuse Wax arătând cu mâna.

Închise uşa tunelului fără nicio tragere de inimă. Nu putea pleca în urmărire, nu lăsându-l pe guvernator singur aici.

Wayne ieşi în fugă din cameră, să verifice starea celor împuşcați la etajul de deasupra. Wax se apropie de guvernator, îngenuncheat lângă cadavrul gărzii de corp. Nu-l mai văzuse pe Innate cu un aer atât de uman ca în clipa aceea, cu umerii prăbuşiți, cu capul plecat. Epuizat, stors. Cine ar fi putut să se prefacă?

— Verifică totuşi.

— Dospit în nisip, spuse Wax.

Innate ridică spre el o privire pierdută. Inima lui Wax făcu o sincopă, dar pe urmă guvernatorul oftă.

— Oase fără supă.

Cunoştea parola. Era Innate cel adevărat.

Wax îngenunche lângă guvernator, cercetând cadavrul lui Drim. Oricât o fi fost uneori de sâcâitor omul acela, nu meritase să moară.

— Îmi pare rău.

— O fracțiune de secundă nu s-a mai mişcat, spuse Innate cu vocea sugrumată. A apărut înăuntru, cu arma scoasă, dar părea furioasă. Drim a sărit în fața mea chiar înainte să tragă. În secunda următoare dusă a fost. Sunt sigur că ar fi putut zăbovi cât să mă termine şi pe mine, în loc să fugă.

— A obținut puteri feruchimice abia acum două săptămâni, spuse Wax. Un asemenea interval de timp limitează drastic viteza pe care o poate depozita şi pentru că s-a mişcat extrem de repede, probabil că

metalmintea i s-a consumat într-un timp foarte scurt. A fost nevoită să fugă înainte de a o epuiza.

Desigur, putea fi şi alt motiv. Poate n-a vrut decât să-i sperie, inclusiv pe guvernator. Să-l determine să facă ceva. Dar ce? A zis că avea de gând să-l omoare, dar nu înainte de momentul potrivit.

De ce? Care era planul?

— Aşadar, nu este perfectă, spuse Innate. Poate fi înfrântă.

— Bineînțeles că da, confirmă Wax.

Se uită la cadavru şi la podeaua pătată cu roşu. *Dar cu ce preț?* Trase aer în piept, adânc.

— Vreau să pleci din oraş.

— Nu.

— E o prostie, îi dădu Wax replica instantaneu. *Sigur* se va întoarce.

— Te-ai uitat acolo, justițiarule? spuse Innate arătând vag în sus cu mâna plină de sânge. Ai văzut ce se întâmplă în oraşul acesta?

— În seara asta nu poți face nimic în acest sens.

— Sigur că pot.

Innate se ridică în picioare.

— Sunt conducătorul acestui oraş. Nu voi da bir cu fugiții. Cel mai mult şi mai mult, trebuie să fiu văzut – trebuie să mă întâlnesc cu principalii instigatori ai acestei mişcări, dacă pot să-i găsesc. Trebuie să mă adresez mulțimii, să pregătesc discursul – trebuie să-mi convoc cabinetul şi împreună cu ei să mă să mă asigur oraşul va mai exista mâine-dimineață.

Îndreptă un deget spre Wax.

— Dumneata *s-o opreşti* pe creatura asta, Ladrian. Eu nu mai am gardă de corp. Sunt în mâinile dumitale.

Apoi ieşi cu paşi mari. Indiferent ce credea despre acest om, Wax se vedea silit să respecte tăria lui de caracter.

S-o opreşti pe creatura asta...

Wax se uită la seringă, zăcea în continuare pe podea, lângă tocul uşii. Atât de aproape! Dacă ar fi nimerit-o, poate că ar fi reuşit să împingă pistonul de

metal şi să-i trimită lichidul în vene. Cu un sentiment de neputință, Wax luă seringa şi o aduse lângă cadavrul lui Drim, ucis de un glonț direct în gât. Wax înfipse seringa în brațul cadavrului şi o goli în carne.

Nu se întâmplă nimic. Nici nu se aştepta la ceva – nu era plauzibil ca Bleeder să fi reuşit să-şi însuşească chipul lui Drim şi să-l păcălească astfel pe guvernator. Totuşi, încercarea îl făcu pe Wax să se simtă mai bine.

Se ridică în picioare împleticindu-se. Fir-ar să fie de rugină, era obosit. De ce nu-l omorâse Bleeder pe guvernator? Trebuia să existe un motiv.

Wayne privi pe furiş înăuntru.

— S-ar putea ca doi paznici să supraviețuiască. A venit un chirurg să-i ajute.

— E bine, spuse Wax. Aşteaptă-mă sus!

Wayne dădu din cap şi se retrase cu spatele. Wax, în schimb, se îndreptă spre tunelul de salvare şi deschise uşa. Aprinse o lumânare şi porni în sus pe pantă, cu băgare de seamă, cu mâna pe armă. Ce legătură exista între sabotarea guvernatorului, incitarea la violență împotriva Adepților Căii şi libertatea lui Wax însuşi? Ce anume îi scăpa?

N-o găsi pe Bleeder în tunel, deşi pe la jumătatea lui dădu peste pelerina ei roşie. Se debarasase de ea, aşa plină de sânge cum era. Tot acolo, scrijelită pe perete şi desenată cu degetul pe lemn se afla o siluetă omenească.

Pete de sânge uscat marcau locul ochilor pe figură şi alta însemna gura. Cuvintele mâzgălite cu sânge dedesubt îi dădură fiori lui Wax.

Îi smulg limba ca să pun capăt minciunilor.

Îi scot ochii ca să mă ascund de privirea lui.

Veți fi liberi.

17

La vreo jumătate de oră după atacul lui Bleeder, Wayne intră în baia elegantă a guvernatorului. Numai

că în capul lui, aceasta nu era o baie. Ştia doar că aşa trebuia să-i spună aici.

Înțelegi, Wayne desluşise codul.

Oamenii bogați, al lor era *codul.* Îl cunoşteau toți şi-l foloseau ca pe un limbaj nou, ca să-i elimine definitiv pe toți cei ce nu făceau parte din tagma lor.

Oamenii obişnuiți, ei numeau lucrurile în funcție de ceea ce erau.

Tu ai spune: „Ce-i asta, Kell?"

Iar ei ar spune: „Asta? Buda!"

Iar tu ai spune: „La ce foloseşte?"

Iar ei ar spune: „Ei bine, Wayne, acolo îți laşi rahatul"

Avea sens. Dar bogații, ei aveau alt cuvânt pentru budă. Ei îi spuneau „tron" sau „baie". În felul acesta, când întreba cineva de budă ştiau că aveau de-a face cu un om pe care trebuia să-l asuprească.

Wayne făcu ce avea de făcut, apoi scuipă guma de mestecat în vas înainte dea trage apa. Se simțea bine purtându-şi din nou pălăria şi bastoanele de duel la brâu. Stătuse vreo zi sau două îmbrăcat cu uniformă, sub înfățişarea falsă a unei gărzi de corp pentru Innate. Oribil de incomod.

Îşi şterse nasul pentru că avea guturai şi se spălă pe mâini, apoi se şterse pe prosoapele brodate cu numele lui Innate. *Atât* de speriat era că oamenii vor pleca cu prosoapele lui? Da, bine, glumea. Wayne era chiar bucuros să-şi şteargă murdăria pe numele guvernatorului. Îndesă prosopul în buzunar şi lăsă în schimb câteva bomboane de mentă pe care le luase de la cârciumă.

Ieşi afară de-acolo şi aruncă o privire pe furiş în încăperea în care guvernatorul ținea o şedință cu toți tipii importanți, din din aceia care nu ziceau budă, ci „dependințe".

Ştii, îşi spuse el, *poate că greşesc eu. Poate că nu este vorba de un cod. Poate că sunt atât de familiarizați cu ceea ce le iese pe cur, încât cuvintele normale nu sunt suficient de specifice.* La fel cum

limba Terris avea şapte cuvinte diferite pentru a vorbi despre fier.

Încuviinţă dând din cap pentru sine. O teorie nouă. Asta o să-i placă lui Wax. Waxillium trecuse în camera cu canapele, în care fuseseră măcelărite gărzile de corp. Era înăuntru acum, ţinea în mână un plic în care pusese ceva mic, de metal. Îl sigilă, apoi i-l înmână unui mesager din personalul guvernatorului.

— Să-l duci rapid la destinaţie, spuse Wax. Bate tare la uşă. Treşte-o dacă e nevoie – şi să nu te sperii dacă te înjură sau dacă ameninţă că te împuşcă. N-o să-ţi facă niciun rău.

Tânărul încuviinţă dând din cap, deşi îi pierise sângele din obraji.

— Să-i spui că e urgent, mai zise Wax ridicând în sus un deget. N-o lăsa să-l azvârle pe undeva ca să-l citească mâine-dimineaţă. Stai lângă ea până citeşte ce-am scris, înţelegi?

— Da, domnule.

— Bravo, băiatule. Du-te!

Tânărul ieşi în fugă. Wayne se apropie fără grabă de Wax, trecând pe lângă uşa deschisă ce ducea la adăpost. Cadavrele de lângă ea fuseseră ridicate, dar sângele rămăsese.

— Ranette? întrebă Wayne plin de speranţă.

Wax înclină capul aprobator.

— M-am gândit la ceva ce ar putea fi de ajutor.

— Aş fi putut s-o duc eu, ştii...

— Pe tine *te-ar împuşca,* răspunse Wax.

— Doar pen' că mă place, zise Wayne zâmbind.

I-ar fi plăcut să găsească o scuză ca s-o vadă pe Ranete. Noaptea părea să devină din ce în ce mai întunecată.

— Wayne..., zise Wax. Ştii că ea nu te place, de fapt.

— Mereu spui asta, dar pur şi simplu nu vezi adevărul, Wax.

— Încearcă să te omoare.

— Să mă ţină în viaţă, zise Wayne. Ştie că-mi place să trăiesc periculos. De-aia să mă ţină pe jar e cea mai

bună metodă ca să fie sigură că rămân pe-aici. În fine, aceea era Marasi pe care-am văzut-o înăuntru, cu guvernatorul şi cu oamenii săi importanţi?

Wax înclină capul în semn că ea era.

— A sosit de curând împreună cu MeLaan. Aradel vrea să declare legea marţială.

— Tu nu vrei? întrebă Wayne, aşezându-se pe una dintre canapelele mai puţin stropite cu sânge.

Alături se desfăşura o întrunire a oamenilor importanţi. Credea că ştie ce urma şi avea de gând să stea prin preajmă, să aştepte.

Wax rămase în picioare o vreme, apoi dădu din cap.

— Bleeder a pus la cale toate astea, Wayne. Ne-a împins în situaţia asta. „Îi smulg limba... Îi scot ochii..."

— Da, şi eu susţin dezmembrarea de nu mai pot, spuse Wayne, numai că e cam prea multă violenţă pentru ora asta.

— Este ceea ce a scris Bleeder pe peretele de jos. Un fel de poezie. Care mie mi se pare neterminată.

— L-a ţintuit pe preot pe perete bătându-i cuie în ochi, îi reaminti Wayne.

— Şi i-a smuls limba lui Winsting, completă Wax.

Scotoci în buzunar şi scoase ceva ce îi aruncă lui Wayne.

— Ce-i asta? întrebă Wayne răsucind obiectul între degete.

Era o bucată de lemn vopsit.

— O rămăşiţă din masca lui Marksman. Pe care a purtat-o Bleeder.

— Crezi că ea a luat înfăţişarea lui în tot acest răstimp? întrebă Wayne.

— Posibil, spuse Wax. Ar fi ajutat-o să-i întărâte pe locuitorii mahalalelor, să le reamintească de bogăţiile lorzilor. Doborându-l pe el, am intrat în conflict cu oamenii de rând.

— Nu-mi place să ţi-o spun, amice, zise Wayne, dar pe tine nu prea te îndrăgesc ei oricum.

— Sunt erou din Ţinuturile Necruţătoare, zise Wax.

— Eşti un sticlete, spuse Wayne. *Şi pe deasupra* lord, şeful unei case nobiliare, amice. Ca să nu mai spunem că poţi, ştii tu, să zbori. Nu poţi să te comporţi ca în Weathering. Nu poţi să-l convingi pe unu' că eşti de partea lui dacă-l bumbăceşti în timpul nopţii la puşcărie, iar pe urmă să joci cărţi cu el până ce îl convingi că eşti un tip de treabă.

Wax oftă.

— Ai dreptate, bineînţeles,

— De obicei, am.

— Cu excepţia de-atunci, de la ziua de naştere a lui Lessie.

— Trebuie s-o aduci mereu în discuţie, nu-i aşa?

Wayne se lăsă pe spate, trăgându-şi pălăria pe ochi.

— Greşit, de-a dreptul.

— Ai pus dinamită în *cuptor,* Wayne.

— A trebuit să ascund cadoul unde nu-l putea găsi nimeni.

— Trebuie să pun lucrurile cap la cap, spuse Wax începând să se plimbe în sus şi în jos. Să schiţez tabloul. Să aştern pe hârtie. Ne scapă ceva foarte important.

Wayne dădu din cap înţelegător, dar nu prea asculta. Va găsi Wax o cale.

Wayne însă avea nevoie să închidă puţin ochii, cât încă se mai putea...

Auzi o uşă deschizându-se încetişor. Îşi dădu pălăria pe spate şi în secunda următoare era în picioare, precipitându-se să ajungă la uşă. Wax înjură, scoase una dintre arme şi îl urmă pe Wayne care se repezise în hol, unde o găsi pe bucătăreasă ducând un platou plin cu trataţii.

— Aha! zise Wayne. Ai crezut că te poţi strecura pe lângă mine, nu-i aşa?

Bucătăreasa privi îngrozită cum Wayne se aprovizionă câte trei bucăţi din fiecare fel de gustare. Wax se opri în pragul uşii şi lăsă pistolul în jos.

— Oh, pentru numele lui Armonie!

— Armonie se poate servi singur, spuse Wayne azvârlindu-şi în gură o prăjiturică.

Când Wayne se întoarse spre Wax, servitoarea fugi în graba mare spre încăperea în care avea loc întrunirea.

Era exact ceea ce aşteptase Wayne. O adunare de oameni importanţi însemna, fără greş, gustări. Sau tartine, dacă ştiai regulile bunelor maniere. Wayne mai înfulecă o înghiţitură de şuncă fiartă în zahăr, înfăşurată pe un miez de nucă.

— Cum e? întrebă Wax.

— Parc-ar fi vată de zahăr, spuse Wayne delectându-se cu parfumul, făcută de un bebeluş.

— Nu vreau să aud aşa ceva, spuse Wax strecurându-şi pistolul la loc în tocul lui. Va trebui să ies din nou să văd dacă pot desluşi planul lui Bleeder. Asta înseamnă că tu trebuie să rămâi aici şi să asiguri din nou protecţia guvernatorlui.

Wayne aprobă înclinând din cap.

— Am să fac tot ce pot, dar e o sarcină grea, amice.

— Am aranjat să primeşti ceva ajutoare, spuse Wax pornind înainte spre buda doamnelor.

Bătu la uşă.

— Mă schimb, n-am terminat! se auzi dinăuntru vocea lui MeLaan.

— Cât mai durează? întrebă Wax.

Uşa se crăpă şi din spatele ei se iţi figura unei femei care nu semăna deloc cu MeLaan.

— Nu prea mult, rosti femeia cu glasul lui MeLaan. Coafura acesti doamne este o mare bătaie de cap.

Apoi închise uşa la loc.

— Recunosc figura asta, zise Wayne încrucişându-şi braţele piept şi rezemându-se de perete.

— A fost gardă de corp, spuse Wax. Şi a fost împuşcată ceva mai devreme.

— Ai dreptate.

Wayne avu o presimţire rea.

— Nu era dintre cei pe care am încercat să-i salvez?

— A murit după aceea, spuse Wax. MeLaan îşi va pune braţul într-o atelă – acolo a nimerit-o primul glonţ, înainte de a-i pătrunde femeii în plămâni. O s-o menţinem în rândul securităţii guvernatorului şi să sperăm că Bleeder va fi atât de ocupată să ne caute pe noi doi, încât n-o va observa pe MeLaan.

— Sper că apreciezi, se auzi vocea de kandra dinspre budă. Nu *suport* să fiu scundă. Şi în treacăt fie spus, femeia aceea a avut un gust îngrozitor. Carne prea slabă şi prea tare.

Întredeschise uşa lăsând din nou la vedere chipul ei.

— Data viitoare să alegi un trup care şi-a făcut veacul pe-aici o bună bucată de vreme, te rog. O aromă de om blând şi mai în vârstă este cea mai bună pentru...

Observând expresiile lui Wayne şi Wax, rămase cu vorbele în vânt, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Ah, bine, spuse ea. Muritorii. Am uitat cât de uşor vi se face vouă greaţă.

— Te rog, spuse Wax cu glas îndurerat, arată puţin respect pentru femeia care a murit. Este şi aşa suficient de greu să te las să-i foloseşti cadavrul.

MeLaan îşi dădu ochii peste cap – fir-ar să fie, era ciudat s-o vezi purtându-se exact ca mai înainte, dar întrupată în cu totul altă persoană.

— Copii, aveţi de ales: ori eu, ori viermii. Nu credeţi că ar fi fericită să iasă imediat în lume, devorată într-o jumătate de oră, decât să stea acolo, să putrezească în pământ ani la rând?

— Faci o descriere prea amănunţită, MeLaan, spuse Wax cu vocea gâtuită.

— Bine, bine. Sunt aproape gata; doar să-mi pun hainele. Cum îmi stă părul?

— Bine, spuse Wayne. Dar cred că ai uitat o sprânceană.

MeLaan îşi pipăi faţa.

— La naiba, exclamă ea. Uite ce se întâmplă dacă mă grăbeşti. Se retrase din nou.

— Că veni vorba de grabă, vorbi Wax prin uşă, la aşa ceva trebuie să mă aştept şi din partea lui Bleeder? O jumătate de oră ca să-şi schimbe corpul?

Wayne încuviinţă dând din cap. Era o informaţie folositoare.

— Din păcate, nu, se auzi dinăuntru, înnăbuşită, vocea lui MeLaan.

Era încă vocea pe care o avea în celălalt corp. O va schimba şi pe aceea?

— Paalm face parte din vechea generaţie, are *foarte* multă experienţă. Nu cred că mai este cineva la fel de bun ca TenSoon, te rog să ţii cont, dar Paalm se mişcă repede – mai ales dacă intră într-un corp pe care l-a mai folosit şi altă dată. Ştiu pe unii din generaţii mai vechi care pot trece dintr-un corp într-altul în mai puţin de zece minute şi fac asta cu ochii închişi.

— Nu-i cam dur? întrebă Wayne. Ca şi cum... am avut o dată de mâncat zece cârnaţi, pentru un pariu. Am câştigat cinci bişţari, dar am zăcut pe jos o oră văitându-mă ca omul pe tron, când se forţează să scoată un mango printr-o gaură cât aluna, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Wax gemu surd, dar curând după aceea MeLaan deschise uşa din nou şi de această dată era îmbrăcată într-un costum de culoare neagră, ca orice alt paznic. Şi pe deasupra, zâmbea.

— Eşti drăguţ, îi zise lui Wayne. Cum îmi stă sprânceana?

— Mai bine.

Drăguţ?

— Dar sunt luat.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, zise MeLaan, *este* cu adevărat dificil, dar nu din motivul la care te-ai referit. Ne putem hrăni cu forţa şi putem elimina excesul, ceea ce este mai convenabil să te schimbi lângă o canalizare, cum este cazul aici. Dar mai greu este să memorezi configuraţia muşchilor pe măsură ce-i digeri. Pe de o parte, asta, iar pe de altă parte, părul. Voi oamenii vă înecaţi, practic, în această materie. Din fericire, în cazul unei transformări

rapide, cum este cea de acum, pot să nu iau în seamă părul de sub haine.

— Aşadar... stai un pic, zise Wayne frecându-se pe bărbia. Vrei să spui că putem verifica dacă o persoană este sau nu kandra, uitându-ne...

— ...dacă are păr pe picioare şi pe braţe? întrebă MeLaan. Ar putea să fie valabil, dar numai dacă acel kandra a trebuit să se schimbe foarte repede.

— *Păr pe braţe,* zise Wayne. Corect. La părul de pe braţe nu m-am gândit.

— În partea aceea este cel mai greu să-ţi iasă lucrurile bine, când nu ai mai mult timp la dispoziţie, zise MeLaan. Nu putem să facem noi păr, aşa că trebuie să-l utilizăm pe-al vostru şi să plantăm fiecare fir într-un por. Câtă bătaie de cap! Mult mai greu decât să realizezi claia din cap sau mai ştiu eu ce altceva.

— MeLaan, zise Wax scotocind în buzunarul de la haină şi scoţând ceva din el. Recunoşti acest obiect?

— Nu prea am la ce să mă raportez, şefule, dar aş zice că pare o fiolă din sticlă, goală.

— Ia-o înăuntru şi stinge luminile, spuse Wax azvârlindu-i fiola în timp ce Wayne avansă un pas, ca să vadă mai bine.

Părea ceva interesant.

MeLaan se retrase, dar o clipă mai târziu deschise larg uşa. Îl înşfacă pe Wax de mantia-de-ceaţă, cu un aer impunător în ciuda faptului că acum era mai scundă decât cei doi.

— De unde o ai?

— Din tivul robei lui Bleeder, spuse Wax. Cea pe care a purtat-o ca să imite un preot.

— Este ciuperca luminiscentă, spuse MeLaan. Creşte într-un singur loc.

— Unde? întrebă Wax

— În Patria neamului kandra.

Wax părea dezamăgit.

— Ah! Deci trebuie să ne aşteptăm ca ea să să se ducă acum acolo, corect?

— Nu, răspunse MeLaan. Kandra nu mai sunt limitați în acel spațiu. Acum ne mişcăm liber în societate – avem chiar o viață proprie. Dacă vrem să ne întâlnim cu semeni de-ai noştri, îi găsim la cârciumă. Patria este un monument. Un loc sfânt. Un sanctuar al relicvelor. Faptul că ea a fost acolo de curând, purtând trupul unui om pe care l-a omorât...

MeLaan se înfioră vizibil, dându-i drumul lui Wax.

— Este dezgustător.

— Ar trebui să verific, spuse Wax. Poate că a rămas acolo.

MeLaan îşi încrucişă brațele, măsurându-l de sus până jos.

— Armonie zice că este în regulă, spuse ea. Poți intra trecând prin morminte; caută indicatorul de atium şi foloseşte ceilalți ochi ca să priveşti. Noi nu folosim această intrare prea des, dar pentru tine este probabil mai uşor aşa. Numai să nu spargi nimic, justițiarule.

— Am să mă străduiesc, spuse Wax răsucindu-se când un majordom băgă capul pe uşa dinspre hol, apoi se apropie aducând o tavă mică de argint cu o carte de vizită pe ea.

— Lord Ladrian? zise majordomul întinzându-i tava. A sosit trăsura dumneavoastră.

— Trăsura? întrebă Wayne.

De obicei, când pleca într-o urmărire Wax intra în plin mod de „zbor pe deasupra oraşului precum vulturul”. De ce i-ar trebui o trăsură?

Wax luă cartea de vizită de pe tavă, încuviință dând din din cap şi inspiră adânc.

— Mulțumesc.

Se întoarse spre Wayne şi MeLaan.

— Țineți-l în viață pe guvernator. Vă dau de veste dacă descopăr ceva.

— Ce zici că este în trăsură? întrebă Wayne.

— Imediat după ce am ajuns aici la conac, am trimis un bilet, spuse Wax. Există în oraşul acesta o persoană care ar putea avea o idee despre ce pune la cale Bleeder.

Figura lui Wax se întunecă.

Ah, desigur, îşi spuse Wayne. Îl bătu pe Wax pe umăr. Această întâlnire nu va fi plăcută.

— Cine? întrebă MeLaan, întorcându-şi privirea de la Wayne la Wax. Despre ce vorbiţi?

— Ai auzit vreodată despre un grup denumit Set?

Wax îl găsi pe unchiul său aşezat confortabil în trăsură. Fără să-l păzească nimeni. Vizitiul nici măcar nu-l întrebă pe Wax dacă era înarmat, când se opri lângă portieră. Fusese uşor să ia legătura cu unchiul; găsise enumerate în registrul întâlnirilor câteva dintre seifurile lui Edwarn, înregistrate sub nume false. După ce pusese unul sub urmărire, Wax descoperise înăuntru o scrisoare prin care i se sugera să încerce altă metodă.

Lăsase şi el o scrisoare, la rândul lui. Mai apoi apăruse alta şi îi era destinată. Niciuna nu spunea ceva folositor şi Wax înnebunise încercând să afle cum ajungeau scrisorile în acel loc. Edwarn însă părea să ştie când urma să apară una de la Wax.

Waxillium respiră adânc şi urcă în trăsură. Edwarn era un bărbat îndesat care ieşea în evidenţă prin barba tunsă milimetric, costumul care-i venea turnat şi cravata atât de îngustă, încât şedea turtită, ca un papion dezlegat după o noapte lungă. Mâinile lui Edwarn se sprijineau elegant pe capătul sculptat al unui baston, iar faţa îi era destinsă într-un zâmbet larg.

— Nepoate! zise el când Wax se aşează liniştit. Nu-ţi poţi închipui cât de bucuros am fost când am primit biletul tău cu promisiunea că nu vei încerca să mă arestezi. Atât de amuzant! Am venit imediat; simt că am fost prea distant în ultima vreme.

— Distant? Ai pus să mă omoare.

— Iar tu ai încercat să-mi răsplăteşti favorul! spuse Edwarn ciocănind cu bastonul în plafon, pentru a-i cere vizitiului să se pună în mişcare. Şi totuşi, iată-ne aşezaţi aici, amândoi în viaţă şi sănătoşi. Nu văd

niciun motiv să nu dovedim bunăvoinţă. Suntem rivali, aşa este, totuşi suntem din aceeaşi familie.

— Dumneata eşti un infractor, unchiule, zise Wax. Având în vedere ce ai făcut, nu prea simt cine ştie ce empatie filială.

Edwarn oftă scoţându-şi pipa din buzunar.

— Nu vrei măcar să încerci să fii agreabil?

— Am să mă străduiesc.

Adevărul era că Wax voia să obţină informaţii de la acest om. N-ar fi fost înţelept să şi-l facă ostil.

Continuară să călătorească în tăcere o vreme, în timp ce Edwarn îşi aprinse pipa, iar Wax se strădui să-şi organizeze gândurile. Cum să deschidă discuţia?

— O noapte periculoasă, observă Edwarn, înclinând capul în semn de salut adresat unui grup de bărbaţi şi femei pe lângă care trecură şi care, cu torţe şi lampioane în mâini, ascultau discursul unei femei urcate pe un podium făcut din cutii.

Femeia striga în ceaţă cuvinte mânioase pe care Wax nu le înţelese prea bine. A naibii rugină, grupul acesta se afla în apropierea locuinţei guvernatorului. Spera că Innate şi poliţiştii reuşeau să ţină situaţia sub control.

— Mă întreb, spuse Edwarn pufăind din pipă, dacă noaptea aceea, de demult, semăna cu asta de-acum – noaptea când s-a petrecut Sacrificiul Supravieţuitorului. Căderea regimului. Începutul lumii noi.

— Este imposibil să le consideri echivalente, spuse Wax. Domnia Lordului Legiuitor a fost marcată de teroare şi opresiune. Oamenii aceştia sunt nemulţumiţi, într-adevăr, dar nobilimea este cu totul alta acum.

— Alta? întrebă Edwarn scoţând fum pe gură în timp ce vorbea. Posibil. Dar emoţiile oamenilor sunt aceleaşi. Se pare că oricât frumoasă ar fi o cuşcă, dacă bagi omul înăuntru, începe să turbeze. O să riposteze. O să *înjure.*

— Şi mai ai pretenţia că eşti de partea omului obişnuit, spuse Wax sec.

— Nu tocmai. Eu vreau putere. Bogăţie. Influenţă. De fapt, la fel ca oamenii din echipa Supravieţuitorului.

— Aceia au fost eroi.

— Şi hoţi.

— Au fost ceea ce trebuiau să fie.

— Şi Kelsier, el însuşi? întrebă Edwarn. În anii de dinaintea marelui sacrificiu? Ce zici despre Războinicul în Ascensiune, care trăia pe stradă, jefuind nobili şi preoţi ca să aibă din ce să-şi duce viaţa?. Ai citit Cuvintele Întemeierii, nepoate? Historica vorbeşte deschis despre ambiţiile lor. Supravieţuitorul n-a dorit numai să-l înlăture pe Lordul Legiuitor; a vrut să fure bogăţiile Imperiului. A vrut să conducă lumea care s-a instaurat după căderea Lordului Legiuitor. A vrut putere. Influenţă. Bogăţie.

— Nu vreau să intrăm în această discuţie, unchiule, spuse Wax.

— Te-ai întrebat vreodată, cugetă Edwarn neluând în seamă obiecţia lui Wax, dacă tu te-ai fi putut înţelege cu ei? Dacă ai fi trăit pe vremea aceea, ce-ai fi văzut? O bandă de răufăcători? De infractori? L-ai fi legat pe Războinicul în Ascensiune şi l-ai fi aruncat în temniţă? Legea nu este sfântă, fiule. Este doar o oglindă a idealurilor celor care au avut norocul să conducă.

— Nu ştiu niciun poliţist, spuse Wax, care să creadă că legea este perfectă sau că tribunalele sunt infailibile. Dar, fir-ar să fie, nu avem altceva mai bun în acest moment şi nicio secundă nu voi accepta ideea că dumneata ai fi vreun susţinător al dreptăţii. Eşti cum nu se poate mai putred, unchiule.

— Cât de plăcut! spuse Edwarn. Asta primesc pentru că am răspuns invitaţiei tale? Insulte şi vitriol. Şi se mai întreabă unii de ce casa noastră a ajuns de râsul lumii. Am auzit că eşti invitat pe la petreceri numai ca să te vadă lumea cât eşti de ţanţoş.

— Am apelat la dumneata, spuse Wax printre dinții încleştați, pentru că am bănuiala că avem un duşman comun şi că vrei să conduci oraşul acesta. Ei bine, vreau să fii rezonabil. Am stat de vorbă cu creatura. Dacă n-o oprim, este posibil să nici nu mai existe un oraş pe care *să-l conduci.*

Edwarn nu răspunse; îşi ținea pipa în mână şi privi pe fereastra trăsurii fuioarele de ceață răscolite în întunericul de afară.

— Ce ştii? întrebă Wax pe un ton aproape rugător. Sunt convins că grupul Set a urmărit evenimentele cu interes. Încercarea ta de a mă ucide, mai înainte – spune-mi că a fost doar un joc al întâmplării. Spune-mi că nu colaborezi cu ei. Vor pune totul pe foc, unchiule. Ajută-mă să-i înfrâng.

Edwarn continuă să cugete un timp, bucurându-se de pipă.

— Îți dai seama unde ne-a adus campania ta împotriva noastră, nepoate? Întrebă el în cele din urmă. Jumătate din nobilii oraşului sunt prea înspăimântați ca să mai colaboreze cu Set, de teamă să nu apari tu la uşă şi să împuşti mamele. N-am ajuns la sapă de lemn din cauza banilor pe care ni i-ai confiscat, dar unii dintre oamenii noştri sunt foarte, foarte mânioşi din cauza lor.

— Bine, zise Wax.

— Vorbeşti aşa pentru că eşti un ignorant. zise Edward disprețuitor. Eu sunt un conservator între membrii din Set. Sunt împotriva atacului la beregată, împotriva violenței. Dar, cu cât eşti tu mai strict vrând să impui legea, cu atât este mai slabă influența pe care o pot avea eu şi cu atât mai puternice devin vocile care cer o schimbare. Cu orice preț.

— Oh, Armonie, şopti Wax, este *adevărat* că o susțineți

— Aş spune mai degrabă că reuşim să evităm distrugerea, spuse Edwarn. Personal, aş fi fericit să văd că o pui la pământ pe creatura asta. Poate că aşa ai reuşi să-i dobori pe unii dintre rivalii mei, iar eu aş

avea ocazia să propun ceva îndrăzneț pentru Set. Dar nu te voi ajuta, nepoate. Poate că așa a fost să fie.

— Cum poți să faci așa ceva? întrebă Wax. Ai să stai cu brațele încrucișate când focul va pune totul la pământ?

— Cenușa este un îngrășământ excelent, spuse Edwarn.

— Doar dacă nu se acumulează atât de multă încât să sufoce totul.

Edwarn strânse din buze până nu mai rămaseră decât o linie.

— Ești prea sigur de tine și nu vezi în perspectivă. Așa ai fost întotdeauna, de când ai fost mic. Cu toate acestea țin la tine, nepoate. Și consider un semn al afecțiunii mele faptul că n-a trebuit să te omor. Nu-mi pierd speranța că vei înțelege că nu-ți suntem dușmani. Suntem hoții și ticăloșii de azi, care într-o bună zi vor fi aclamați ca niște eroi. Bărbații și femeile care vor schimba lumea pentru că... ce spuneai?... este ceea ce trebuie să fim ca să supraviețuim.

— Și sora mea? întrebă Wax. Faptul că o ții prizonieră este parte din ceea ce ți-e necesar pentru a supraviețui?

— De fapt, da, spuse Edwarn înfruntându-i privirea. Nu am nicio îndoială că într-o bună zi voi fi nevoit s-o folosesc împotriva ta. Ucide-mă și sora tava fi ca și moartă, Waxillium.

Ciocăni din nou în plafonul trăsurii, sub scaunul vizitiului. Trăsura încetini și opri.

— Acum du-te, spuse Edwarn. Du-te să fii o marionetă și prefă-te că n-ai fi omorât toată echipa Supraviețuitorului, dacă ai fi trăit pe vremea Lordul Legiuitor. Prefă-te că te-ai dus în Ținuturile Necruțătoare ca să găsești dreptatea, nu pentru că ți-ai dat seama că viața ta în acest oraș era al naibii de *grea* pentru tine.

Rămaseră tăcuți în trăsura imobilă. Wax părea calm, dar ochii lui Edwarn priviră pe furiș tocul de pistol legat la umărul lui, ca și când s-ar fi așteptat de la Wax să tragă. Putea s-o facă. Îl putea împușca pe

omul acesta aici şi acum – îşi mai încălcase promisiunile şi înainte, în faţa unor oameni mult mai buni decât unchiul lui.

Ucide-mă şi sora ta va fi ca şi moartă...

Wax deschise uşa lovind-o cu piciorul.

— Mă duc să mă ocup de acest kandra, dar să să ştii că n-am să te uit, unchiule, într-o zi mă vei găsi în spatele tău cu pistolul la ceafă şi vei descoperi brusc şi înspăimânt că nu mai ai nimic care să-ţi ofere protecţie.

— Aştept cu nerăbdare! spuse Edwarn. Dacă ziua aceea nu va veni până vara viitoare, te invit să luăm împreună cina la Mareweather. Vom servi porc umplut, în cinstea ta.

Wax mormăi ceva, coborî din trăsură şi trânti portiera.

18

La vârsta maturităţii, Marasi îşi petrecuse mare parte din timp pregătindu-se să devină avocat, iar mama ei sperase că într-o zi va intra în politică. Marasi însă abandonase aspiraţiile politice încă din tinereţe, iar de ceva vreme renunţase şi la cele privind avocatura. Problema era că cele două profesii aveau un neajuns esenţial: erau practicate exclusiv de avocaţi şi politicieni.

În pofida acestor eforturi, acum se trezi într-o sală plină şi de unii şi de ceilalţi. Guvernatorul Innate şedea lângă şemineu, aici, în propriul birou, sprijinindu-şi un braţ pe poliţa de deasupra acestuia. În faţa lui erau rânduiţi bărbaţii şi femeile care formau personalul executiv, un grup de oameni cordiali deloc atât de ameţiţi cum arătau poliţiştii şi paznicii treziţi şi convocaţi în timpul nopţii.

Dimpotrivă, discutând despre situaţia de criză, grupul dădu o evidentă dovadă de energie. Îşi luau vorba de la unul la altul, dornici să-şi spună părerile, ca nişte copii care concurează pentru a câştiga aprobarea părinţilor. Marasi stătea lângă fereastră –

unde o pusese guvernatorul, spunându-i că va discuta cu ea mai târziu. Aşa că aştepta, asculta şi lua notițe, circumspectă. Se îndoia că l-ar fi putut recunoaşte pe kandra după exprimarea mai neobişnuită, dacă acesta s-ar fi ascuns printre ei, dar atâta timp cât i se ceruse să rămână, considera că nu avea cum altfel să-şi petreacă timpul mai bine.

— Se va stinge totul, repetă directorul salubrității publice.

Era un avocat care absolvise acelaşi program de pregătire ca şi ea, doar ca trecuseră mulți ani de-atunci. Marasi nu prea înțelegea de ce aveai nevoie de o diplomă în Drept, ca să administrezi sistemul de salubritate al unui oraş.

— Rep, iei situația prea în serios.

— Iau prea în serios un atentat la *viața* mea? întrebă Innate. Un atac în care a murit unul dintre prietenii mei de-o viață?

În încăpere se lăsă tăcerea şi directorul salubrității publice se aşează înapoi pe scaun, aprins la față. Innate îşi dăduse jos cămaşa pătată de sânge, dar Marasi era conştientă că ei toți îl văzuseră înainte de a se schimba. Considera că intenționat nu se schimbase înainte de a-l vedea ei.

— Nu vorbeam de atentat, spuse directorul salubrității. M-am referit la scandalul de-afară. Se va stinge.

— Au trecut deja la jafuri, interveni cu o remarcă ministrul comerțului, o femeie cu ochelari care îşi adusese doi asistenți pentru a lua notițe în locul ei.

Nu le oferise scaune pe care să se aşeze

— Jafuri vor exista *întotdeauna,* spuse directorul salubrității. Se mai întâmplă. Ne punem la adăpost, lăsăm să incendieze ce vor. Controlăm, mai curând, decât să înăbuşim.

— O prostie, interveni ministrul de la Educație, o femeie corpolentă care se aşezase cu picioarele ridicate lângă focul care trosnea. Acum este momentul să acționăm cu fermitate, domnule guvernator. Trebuie să le arăți rivalilor că nu eşti uşor

de speriat. Ştii bine că cei din grupul Lekal şi-au luat avânt în ultima vreme, iar scandalul cu fratele dumitale nu va face decât să le alimenteze ambiţiile. Ţine minte vorbele mele, la următoarele alegeri vor veni cu un candidat puternic împotriva dumitale. Iar acesta se va baza pe evenimentele de-acum ca să te discrediteze.

— Aşa este, spuse ministrul Afacerilor Publice. Ar putea fi ei în spatele acestei tentative de asasinat, credeţi?

Guvernatorul îi aruncă o privire lui Marasi – prima dată de la începutul şedinţei, când recunoştea că era şi ea prezentă acolo. Aflase despre MeLaan, care îi dezvăluise adevărul despre ea însăşi imediat înainte de începerea reuniunii. El o crezuse şi începuse să explice personalului executiv ce era cu acel kandra malefic. Evident că ceilalţi consideraseră totul o prostie şi, aşa cum li se întâmplă celor de teapa lor, pur şi simplu nu luaseră în seamă spusele lui.

Marasi îi susţinu privirea cu calm. Existase o perioadă când visase să participe la asemenea şedinţe. La întruniri în care se luau decizii importante, unde se făceau proiecte de legi şi se adoptau strategii politice. Acum însă se simţea frustrată de toată vorbăria. Waxillium îi transfera multe sarcini ei şi nu tocmai în felul pe care l-ar fi apreciat ea.

— Nu, nu, zise directorul salubrităţii. Nu Lekalii se află în spatele acestei situaţii. Un asasin? Ai înnebunit, Donton? Nu s-ar lăsa ei implicaţi în ceva cu un asemenea potenţial devastator.

— De acord, interveni ministrul de la Educaţiei. Aici este cineva mult mai disperat. Repet, domnule guvernator. Fermitate. Autoritate. Ai vorbit despre legea marţială? Ei bine, este o măsură minimală, aş spune. Scoate toată forţa poliţiei, zdrobeşte-i pe jefuitori, împrăştie-i pe protestatari, arată că aperi oraşul.

Începură să-şi spună părerile şi alţii, aşa că guvernatorul le ceru să facă linişte.

— Am să mă gândesc. Am să mă *gândesc.*

Vorbea pe un ton apăsat, mai apăsat decât îl auzise Marasi vreodată până atunci.

— Ieşiţi cu toţii afară. Trebuie să mă gândesc.

În momentul acela părea buimăcit. Consilierii tăcură şi, încetul cu încetul, ieşiră din birou. Marasi dădu să plece după ei fără tragere de inimă.

— Domnişoară Colms, un moment, spuse guvernatorul ducându-se la birou.

Colms îi dădu ascultare, venind în faţa biroului, în timp ce el se aşează. Innate se aplecă, dădu la o parte covorul şi scoase la lumină capacul unui mic seif pe care îl descuie, absent, cu o cheie de pe birou. Băgă mâna şi scoase sigiliul funcţiei sale, apoi se apucă de scris.

— Spune-i inspectorului-şef Aradel că are mandat pentru instaurarea legii marţiale, zise guvernatorul cu un aer obosit. Este singurul şef de poliţie care a luat legătura cu mine până acum, ceea ce găsesc că este deranjant. Îl învestesc cu autoritate executivă de lord înalt comisar, comandant al tuturor organelor de ordine, până ce trece criza. Şefii poliţiei din ceilalţi octanţi vor trebui să-i raporteze lui.

Marasi nu-i răspunse. Celorlalţi nu le va plăcea această măsură. Oficial, rivalitatea dintre secţiile de poliţie ale octanţilor era considerată amicală, dar în realitate se muşcau unii pe alţii prea mult, după părerea ei.

— Iar pentru locuitorii oraşului ce instrucţiuni aveţi? întrebă Marasi cu glas scăzut în timp ce el scria. Să acţioneze poliţiştii aşa cum propune ministrul Educaţiei?

Innate termină ce avea de scris. Ridică privirea, părând că o cântărea.

— Eşti nouă în poliţie, presupun? Verişoara... prin alianţă a Lordului Ladrian?

— Nu mi-am dat seama că v-am atras atenţia, spuse Marasi.

— Dumneata, nu. *El,* da. Blestemat personaj!

Marasi rămase tăcută, cu un sentiment de jenă sub privirea lui inchizitorială.

— Ştii, mai devreme sau mai târziu mulțimea va veni aici, spuse guvernatorul bătând cu tocul în masă. Va veni să ceară răspunsuri. Trebuie să mă adresez oamenilor, să întorc valul.

Să le vorbească, îşi spuse Marasi. *Cum a făcut mai devreme? Din discursul acela n-a reieşit niciun pic de empatie.*

Fir-ar să fie de rugină, totul se petrecuse nu mai devreme decât în după-amiaza aceea? Uitându-se la ceasul înzorzonat de pe biroul guvernatorului, văzu că era aproape ora două, aşadar, discursul avusese loc, practic, ieri. Probabil că n-ar fi trebuit să se uite la ceas; când văzu cât de târziu se făcuse, îşi aduse aminte cât era de obosită. De parcă i-ar fi bătut la uşă un creditor mânios; nu va mai putea să-l ignore mult timp.

— Spune-i lui Aradel, cugetă în continuare guvernatorul să nu-i împiedice pe oameni să se adune aici, la conac, dar să-i pedepsească pe cei ce comit jafuri în alte părți ale octantului. Să-i sperie cu tăişul sabiei. Voi avea nevoie de un grup de polițişti aici, bineînțeles, care să țină sub control mulțimea care se va aduna, dar țin neapărat să le vorbesc oamenilor. În noaptea asta vom scrie *istorie.*

— Domnule, zise Marasi. Ştiu câte ceva despre mentalitatea maselor, dacă doriți...

Cineva îl strigă pe Innate de afară, aşa că el se ridică la jumătatea frazei. Îi înmână mandatul pecetluit cu sigiliul, pe urmă ieşi să răspundă la întrebări.

Marasi se uită după el oftând. Să sperăm că Wayne şi kandra transformată în femeie vor putea să-i garanteze securitatea. S-ar fi bucurat să-l vadă pe Innate încarcerat într-o bună zi, dar moartea nu i-o dorea. Asasinarea lui ar fi distrus moralul oraşului, printre altele. Băgă mandatul în geantă, lângă pistol, apoi ieşi din cameră şi se strecură prin hol, unde mulți dintre membrii cabinetului le dădeau ordine

aghiotanților şi primeau de la personalul domestic căni cu ceai negru, fierbinte. Wayne se relaxa într-un colț, cu picioarele ridicate pe o masă, învârtind între degete un toc scump, din lemn de mahon aurit. Armonie ştie de unde îl mai furase şi pe *acela.*

Din păcate, autovehiculul ei trebuia realimentat cu combustibil, aşa că va fi nevoită să folosească alte mijloace, mai omeneşti, de a-i duce rapid mandatul lui Aradel. Îl găsi pe majordom şi îi ceru să-i cheme o trăsură.

Deşi buimăcit, acesta îi arătă că înțelesese, dând din cap.

— Va dura câteva minute bune, domnişoară, până voi reuşi să urnesc din loc un birjar. Membrii executivului au acaparat jumătate din taxiurile din oraş punându-le să ducă mesaje... într-o noapte ca asta, mai ales...

Majordomul aruncă o privire plină de înțelesuri spre uşa închisă. Afară, luminile din portic abia reuşeau să răzbată prin cețuri. Acestea se răsuceau şi dansau, cu timiditate, ai fi zis. Fuioare delicate se strecurau în vestibul, apoi dispăreau subit, precum aburii deasupra unei plite.

— Am să aştept, spuse Marasi. Mulțumesc.

Majordomul păru mulțumit de răspunsul ei; probabil că alții fuseseră mai puțin înțelegători. Când îl chemă cineva în altă parte, Marasi zăbovi în prag fără nicio treabă, cu privirea pierdută în ceață. Aura aceea portocalie de deasupra oraşului nu era normală. Acolo se aprinseseră focuri. Cu puțin noroc, flăcările nu erau decât felinarele şi torțele mulțimii, nu clădiri în flăcări.

Cum stătea acolo, îi năvăli în minte ceva ce nu putea totuşi să precizeze. Scutură din cap şi intră înapoi în casă, cu intenția vagă de a-l căuta pe Wayne, ca să afle ce credea el despre ultimele evenimente. În camera cea mare, de zi, imediat după intrare, trecu pe lângă un servitor cu aer obosit, care freca podeaua de lemn. Se vede treaba că petele de

sânge erau rezistente. Omul făcuse deja covorul sul şi îl depozitase discret lângă perete, ca să fie luat.

Marasi merse mai departe şi, renunțând să-l mai caute pe Wayne, coborî scările ce duceau la camera blindată. *Un oraş în pragul distrugerii,* îşi spuse ea când ajunse jos. *S-a mai întâmplat în trecut.*

În spațiul închis, aerul mai mirosea încă a săpunul cu care fusese spălat sângele de pe podea. Cu toate cărțile acelea pe pereți, în adăpostul gol plutea o atmosferă de calm, de studiu. Nu exista o sursă de lumină în plafon, doar lămpi cu abajururi într-un roşu-portocaliu blând. Făcu înconjurul încăperii şi trecând pe lângă pereți remarcă numeroasele volume ale Cuvintelor Întemeierii. Cărțile legate în piele păreau neatinse şi-i veni chef să o tragă afară pe prima, ca să verifice. Paginile nu fuseseră tăiate, cum se mai întâmplă câteodată la cărțile noi. Era limpede că acest volum nu fusese citit niciodată.

Cu mult timp în urmă, Supraviețuitorul împinsese oraşul pe marginea prăpastiei, apoi canalizase furia spre o rebeliune care dusese la răsturnarea unei dictaturi vechi de un mileniu. Toți elevii învățau despre evenimentele acelea, dar Marasi citise documente mai detaliate, inclusiv despre noaptea în care ajunseseră la momentul crucial. Îşi imagina că fusese o noapte foarte asemănătoare celei de acum.

Numai că, de această dată, nu fusese provocată de Supraviețuitor, ci de un ucigaş bolnav psihic.

Cu siguranță o face cu intenție, îşi spuse Marasi plimbându-se prin cameră. *Încearcă să se inspire din noaptea în care a căzut Lordul Legiuitor. Un popor în pragul insurecției. Casele nobiliare, una la gâtul alteia. Şi acum...*

Acum, un discurs. Guvernatorul va avea momentul lui de glorie în fața mulțimii şi oamenii îi vor simți vibrația, deşi nu vor şti exact de unde venea. Au învățat despre noaptea aceea încă din copilărie. Îl vor asculta şi se vor aştepta de la el să fie precum Ultimul Împărat, cel care a vorbit cu mult timp în urmă, în noaptea în care a murit Lordul Legiuitor. Ultimul

Împărat a venit la putere ca urmare a cuvintelor pe care le rostise din toată inima în noaptea aceea.

Dar guvernatorul Innate nu era Elend Venture. Departe de el.

Marasi se opri dintr-odată şi se dădu câţiva paşi înapoi. Trecuse pe lângă rafturile încastrate acordându-le prea puţină atenţie, totuşi suficientă pentru a sesiza ceva. Aici, pe raftul acesta lung, plin cu volume neatinse, se aflau alte trei cu cotorul frânt în partea de jos. De ce erau altfel acestea trei? Făceau parte dintr-o colecţie de tratate politice seci, scrise de mult de consilierul Zeilor.

Scoase unul şi începu să-l frunzărească, dar nu găsi nimic interesant. Poate că Innate se ocupase de studiu în ultima vreme. Dar... de ce erau uzate doar volumele al treilea, al patrulea şi al cincilea? Mai scoase unul şi îl deschise – iar în el găsi răspunsul. În mijlocul paginilor era scobită o ascunzătoare şi în ea se afla o cheie. Innate nu citise vechile eseuri ale lui Breeze[4]. Ci uitase, pur şi simplu, în care volum se afla cheia.

Marasi ridică cheia, apoi îşi întoarse privirea la singurul birou încăpere. Să îndrăznească?

Bineînţeles că îndrăznesc, îşi spuse ea traversând camera în foşnet fuste. Acreditarea de poliţist, plus grija pe care i-o purta Aradel guvernatorului îi furnizau temeiul legal pentru a face o percheziţie rapidă. Iar ea cunoştea legea la fel de bine ca oricine.

Ştia de asemenea că legea era supusă interpretării de către judecătorii oraşului, care aveau, majoritatea, sânge albastru şi care nu vor fi îngăduitori cu cineva care-l spiona pe guvernator. De aceea îi tremurară degetele când încercă în grabă cheia în sertarul biroului. Nu se potrivea. Se opri, pe urmă încercă să găsească vreun loc îngropat în podea, aşa cum era cel de sus, de unde scosese guvernatorul sigiliul.

---

4 Lordul Ladrian, strămoş al lui Waxillium, cunoscut în primele trei volume ca Boare. Traducătorul acestui volum a preferat să-i păstreze porecla în limba engleză (n.red.)

Într-adevăr, sub covor se găsea un seif. Răsuci cheia în broască, fiind recompensată cu un *declic.* Trase de uşa seifului şi o deschise, cercetând rapid conţinutul din priviri.

Un pistol.

Trabucuri. Nu recunoscu marca.

Un teanc de bancnote legate cu un şnur. Bani destui ca să cumperi o casă. Marasi făcu ochii mari, dar continuă să caute.

Un vraf de scrisori. Pe acestea le puse pe birou, aşteptându-se să găsească detaliile unei aventuri romantice sau ceva de acest gen. Le cercetă pe deasupra, apoi citi mai cu atenţie, pe urmă se prăbuşi pe scaunul de la birou, ducând două degete la gură.

Într-adevăr, scrisorile dădeau detalii despre relaţii – mai corect spus, despre multe dintre ele. Era o corespondenţă privată cu conducători ai caselor nobiliare din oraş. Deşi abundau în eufemisme şi perifraze, pentru ea era clar că era vorba despre corupţie.

Pe măsură ce le frunzărea, scrisoare cu scrisoare, pe Marasi o cuprinseră fiori. Textul în sine nu spunea nimic clar. *Suntem de acord că va fi acordată o anumită atenţie...* sau *Aceştia sunt termeni acceptabili în conformitate cu acordul reciproc stabilit anterior...* Dar scrisorile erau datate, şi mintea ei stabili rapid conexiuni între fiecare dintre ele şi însemnările pe care le păstra la birou. Aici era dovada. Mai citi câteva. Da, corespundea analizelor statistice pe care le făcuse şi ea. Aici erau promisiuni de favoruri politice făcute de Innate în schimbul mitei.

Din cauza limbajului confuz, probabil că nu avea de-a face cu o dovadă absolut convingătoare – dar măcar se apropia de un loc foarte fierbinte. Mai mult decât atât, Innate făcuse adnotări pe majoritatea scrisorilor, pentru a nu uita ideile importante. Iată aici una prin care probabil că se angaja să impună taxe mai mari pentru oţelul prelucrat în afara oraşului, în schimbul unei tranzacţii avantajoase prin care cineva din familia lui achiziţiona un teren. Alta, mai

recentă, se referea la un post de judecător în care Innate l-ar fi numit pe un vlăstar al familiei Hamondess, aflat la debut de carieră.

Marasi îl bănuise de corupție, dar aici era ceva flagrant – să vezi totul aşternut pe hârtie, în alb şi negru. Scotoci prin vraf. Nicio scrisoare către gruparea Lekal, principaşii lui rivali. Nici către Waxillium, constată Marasi cu uşurare – sau vreuna mai veche adresată lui Edwarn Ladrian, unchiul lui Waxillium.

Sub scrisori se afla un registru care, spera ea, putea arăta ce bani considera Innate că i se datorau, precum şi starea conturilor sale private. Dintr-o privire rapidă nu putu să-şi dea seama cu certitudine, dar păreau rezonabile.

Marasi rămase cu toate în mână, copleşită. *Rugina naibii! Oamenii au dreptate să se revolte.* Să fie aceasta cheia planului lui Bleeder? Să-l împingă pe Innate în lumina reflectoarelor şi pe urmă să-l distrugă dovedind că era corupt – şi mai mult decât atât, că fiecare familie din acest oraş era coruptă? Scoțând la lumină aceste scrisori, Marasi putea face jocul creaturii Constatarea îi făcu greață. Dacă *era* atât de corupt, nu meriat el să fie dat în vileag şi înlocuit din funcție?

Îndesă în degrabă scrisorile în geantă. Trebuia să le vadă căpitanul Aradel. Pe urmă Marasi închise şi încuie iute seiful, puse cheia la loc şi porni în sus pe scări. Nu voia s-o găsească majordomul la subsol, când va veni s-o anunțe că a sosit trăsura.

Innate va susține că fuseseră puse acolo de Bleeder, îşi spuse Marasi ajungând între timp la parter. *O să-i fie uşor s-o facă.* În plus, dacă băga de seamă absența lor, va cam şti cine le-a luat. Servitorul care tot făcea curat o văzuse pe Marasi şi când coborâse, şi când urcase înapoi.

Dar, pentru rugină şi Năruire, ea n-avea de gând să ignore, pur şi simplu, aşa ceva.

Zborul prin aerul nopții îi permise lui Wax să constate prezența distinctă a omului, marcată prin delimitări stricte. În zonele locuite erau lumini. Înțepături cât acul în întuneric, bărbați şi femei revendicându-şi dreptul asupra nopții. Luminile se întindeau ca rădăcinile de copac.

Unchiul său îl lăsase departe de locul unde ar fi vrut el să fie. Din fericire, un monedazvârlitor avea capacitatea să se descurce uşor chiar şi pe o suprafață atât de vastă precum aceea a oraşului Elendel. Cu toate acestea nu se întoarse imediat spre centru, ca să facă o vizită în Patria neamului kandra. Cuvintele unchiului îl urmăreau, ca şi mai înainte batjocura lui Bleeder. Atacau din două direcții opuse, parcă l-ar fi împuns cu ace în fiecare tâmplă.

Simțea nevoia să cumpănească, să fie singur. Spera că va reuşi astfel să desluşească semnificația acestei tevaturi. Se lăsă pe un acoperiş ce domina covorul sclipitor al luminilor întinse în fața lui. O pisică îl urmărea dintr-un ghiveci de flori, cu ochi strălucitori. Dedesubt se înşirau mai multe cârciumi, una după alta. Zgomotoase, violente. Cu siguranță era trecut de două noaptea şi cu toate acestea nu dădeau semne că s-ar linişti.

Fir-ar să fie, ura faptul că nu te puteai simț niciodată cu adevărat singur în oraş. Chiar şi în intimitatea propriei locuințe, liniştea era tulburată de traficul neîntrerupt al trăsurilor pe-afară.

Plecă dintr-un salt care sperie pisica. Se avântă pe o traiectorie în arc amplu, încercând să se îndepărteze cât mai mult şi să nu mai audă oamenii strigând beți prin nenumăratele cârciumi. Căutarea îl purtă spre răsărit, către marginea oraşului. Pe măsură ce se apropie, din ceață se ivi ceva, un fel de pilon albit al unui monstru străvechi. Podul din Est, o construcție masivă care traversa aici râul Poarta de Fier.

Pe de o parte, era uluit că omenirea putea crea ceva de asemenea proporții – o minune colosală bătută în nituri, suficient de puternică încât să poată susține

simultan trecerea autovehiculelor şi şinele de cale ferată. Pe de altă parte, ceţurile mistuiau podul, transformându-l într-o arătare scheletică. Omenirea crea şi se mândrea cu creaţiiile ei, dar prezenţa lui Armonie putea reduce totul la ridicol.

Ştia El acest lucru? Wax aterizã în vârful unuia dintre pilonii podului, clãmpãnind cu cizmele. *Ar fi putut El s-o salveze pe Lessie?*

Răspunsul era simplu. Bineînţeles că Armonie ştiuse. A crede în Zeu însemna a accepta că El sau Ea nu te va scoate din orice dificultate. Nu era o idee asupra căreia Wax să se fi oprit prea mult. Locuind în Ţinuturile Necruţătoare, el acceptase că trebuia să-şi asume anumite lucruri, pe cont propriu. Nu întotdeauna primeai ajutor. Aşa era viaţa. Trebuia să te descurci.

Acum însă, simţea ceva diferit. Vorbise cu Armonie. La naiba! Wax se afla acum în acest loc din cauza unei solicitări a Zeului Însuşi. Tocmai de aceea situaţia avea un caracter foarte personal. Zeul n-o salvase pe Lessie, nu-l prevenise pe Wax. Iar acum se aştepta ca Wax să-i răspundă neîntârziat şi să execute ceea ce-i cerea El?

Dar ce-ai vrea să faci? se luă singur la întrebări Wax, plimbându-se pe coronamentul semeţ al podului. Să *laşi oraşul să ardă? Să-i permiţi lui Bleeder să ucidă în continuare?*

Bineînţeles că nu putea face aşa ceva. Armonie ştia şi acest lucru. Îl apucase pe Wax de beregată.

Eşti acolo? întrebă Wax expediind gândul în afară. *Armonie?*

Duse mâna la ureche înainte de a-şi aduce aminte că îşi scosese cercelul. De nevoie, într-adevăr, dar în momentul acela era bucuros că nu-l avea. Că nu-i permitea Zeului să-i citească mintea, pentru că gândurile lui nu erau dintre cele mai pioase.

Wax se plimba prin ceaţă, când auzi oprindu-se un automobil dedesubt. Bleeder se juca cu el. Îi simţea degetele strecurându-se în el, sfredelindu-i craniul, înfăşurându-i-se în jurul minţii. Vedea exact ce voia

ea să facă şi cu toate acestea nu putea alunga întrebările pe care i le punea.

Wax opri la un capăt în vârful podului. De aici se zărea până la marginea oraşului, unde luminile cedau locul întunericului de la sat. În spate, oraşul era o mare de lumini strălucitoare, mii şi mii de lumini, dar cablurile electrice nu trecuseră dincolo de pod. La periferia oraşului Elendel luminile se stingeau. Ultimele, câteva, atârnau de pod, parcă ar fi fost nişte faruri holbându-se în imensitatea întunecată a mării.

Tânjea după întunecimea aceea. Să se arunce în ea, să scape de toată responsabilitatea – să nu se mai frământe pentru sutele de mii de oameni pe care nici nu-i cunoştea, şi să se întoarcă la aceia puțini pe care-i putea ajuta.

Libertate. Libertatea pentru Wax nu însemna absența responsabilității. Nu avea nicio îndoială că dacă ar fi plecat din nou, ar fi devenit tot om al legii. Nu, libertatea nu însemna lipsa responsabilității – ci capacitatea de a face ceea ce era corect, fără a fi nevoit să te întrebi dacă nu cumva acelaşi lucru este totodată greşit.

Nu avea de gând să plece, nu cu adevărat. Totuşi rămase o vreme cu privirea pierdută în întuneric, încercând să se uite dincolo de oameni, de suburbiile întunecoase, şi să găsească din nou simplitatea. Fir-ar să fie de rugină! Ar fi dat orice ca să poată oferi la grămadă politicienii, jocurile şi secretele în schimbul unui criminal cinstit, care l-ar provoca în plină stradă.

Laşule!

Era propriul său gând. Nu-i venea de la Armonie sau de la Bleeder. Ceea ce-l făcea cu atât mai mult să-l resimtă ca pe un pumn în abdomen, pentru că ştia că exprima un adevăr. Wax inspiră adânc şi se ridică din nou în picioare, purtându-şi poverile pe umeri, întoarse spatele întunericului şi plecă de pe pod cu un salt, făcând din nou împingeri prin noapte. Venise aici pentru un moment de uşurare, să stea să reflecteze.

Se dovedi că nu-i plăcea unde-l duceau propriile gânduri.

19

Oricât de mult ar fi apreciat Wayne tratrataţiile sofisticate pe care le oferea guvernatorul, trebuia să recunoască faptul că nu avea niciun pic de înţelegere pentru situaţia acestuia. Până la urmă, numai de aceea avea rost să existe cineva care poartă răspunderea – cum era guvernatorul –, ca să ştie oamenii pe cine să ucidă.

De aceea existau şi alegerile, nu-i aşa? Innate ajunsese în această funcţie de răspundere şi dădea ordine în stânga şi în dreapta, dar când asasinii se plictisiseră, nu se duseseră să-l răpească pe vânzătorul de peşte de la colţul străzii. Se duse la cel care purta răspunderea. Trebuie să acceptăm atât aspectele pozitive, cât şi pe cele negative, aşa trebuie să fie. Pe de altă parte, te delectezi cu dulciuri extravagante în orice moment al zile. Pe de altă parte, s-ar putea să te întâlneşti cu asasinul la toaletă. Aşa e viaţa, n-avem ce-i face.

Iar Innate, individul acesta, el părea a *căuta cu lumânarea* să-i întâlnească pe Ochi-de-Fier. Nu fugi la ţară când *ştii* că te urmăreşte un super-allomant psihopat, care îşi schimbă forma? Da. Innate înţelegea că era o ţintă, în timp ce Wayne se ţinea după el – luând tava din mâna servitoarei care încerca să se retragă cu fursecurile nemâncate –, guvernatorul se opri în pragul încăperii în care se afla biroul lui.

— Am nevoie de câteva minute să mă gândesc, să-mi pregătesc observaţiile, le spuse el lui Wayne şi celorlalte gărzi de corp. Mulţumesc.

— Dar, domnule! interveni MeLaan, nu poţi intra acolo singur. Noi trebuie să te protejăm!

— Ce puteţi face oricare dintre voi, spuse Innate, împotriva cuiva care se deplasează cu viteza

fulgerului? Nu putem decât să ne asumăm riscul, sperând că poliţiştii îi vor face faţă acestei... creaturi.

— Nu cred..., începu MeLaan, dar fu întreruptă de gestul guvernatorului, care închise uşa, lăsând-o în hol împreună cu mai multe gărzi.

Wayne îşi dădu ochii peste cap, apoi se rezemă de perete.

— Voi, li se adresă el celorlalţi doi, duceţi-vă să supravegheaţi fereastra camerei pe dinafară, aţi priceput? Noi ramânem aici.

Cei doi indivizi se foiră, părând că aveau de obiectat, pe urmă însă ieşiră tiptil din încăpere. *Mă întreb,* îşi zise Wayne aşezându-se pe podea lângă uşă, *dacă se gândescsă-şi reevalueze perspectivele de carieră. Ce altceva pot să facă, din moment ce toţi ceilalţi păzesc un guvernator deja mort...*

— Voi muritorii, spuse MeLaan, arătând cu mâna spre uşă, puteţi fi surprinzător de nepăsători cu viaţa voastră cu durată limitată.

— Mda, zise Wayne. Probabil că nu urmăreşte decât să mă bage pe mine în bucluc.

— Cum ai spus?

MeLaan părea amuzată.

— Lăsându-se omorât?

— Bineînţeles, zise Wayne. Ceva mai devreme, idiotul mi-a interzis să particip la petrecerea lui extravagantă, iar după aceea s-a descotorosit de mine. A reuşit să mi-o facă. O să ajungă să fie asasinat şi mă lasă pe mine să-i explic lui Wax în ce fel. „Îmi pare rău, amice. L-am lăsat pe politicianul tău preferat să fie spintecat." Iar Wax o să mă săpunească pe mine, deşi nu va fi greşeala mea.

MeLaan se aşează pe jos vizavi de el, zâmbind.

— Asta s-a întâmplat cu calul lui?

— De ce trebuie să mai aduci subiectul în discuţie? întrebă Wayne, foindu-se în căutarea unei poziţii mai comode şi trăgându-şi pălăria pe ochi. Acolo *chiar* n-am avut nicio vină. Şi eu am fost avariat când a avut loc întâmplarea.

— Avariat?

— Da, zise Wayne, adică m-au făcut să înjur şi să beau ca un ticălos.

Se lăsă pe spate cu urechile la pândă, cu ochii închişi. Servitorii mişunau prin clădire. Mesagerii îşi vedeau de drum. Nişte tipi importanți dezbăteau puncte de vedere într-o cameră mai încolo.

Toată lumea vorbea. Toată lumea trebuia să vorbească. Oamenii nu puteau doar să gândească ceva, trebuiau şi să *explice* ce gândeau. La fel era şi Wayne. Până la urmă, făcea şi el parte tot dintre oameni.

Ucigaşul acela, kandra, era şi el om. Vorbise cu Wax. *A fost nevoit* să vorbească.

Probabil că Wax o să-l prindă. El obişnuia să facă lucruri de acest fel, lucruri imposibile de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare.

Pentru eventualitatea că n-ar fi reuşit totuşi, Wayne continua să asculte. Poți spune multe despre oameni după felul cum vorbesc. Le puteai citi trecutul, educația, aspirațiile – totul în cuvintele pe care le foloseau. Iar kandra acela... mai devreme sau mai târziu va avea o scăpare şi va folosi un cuvânt greşit. Un cuvânt care-l va trăda, precum tipul care bea lapte în mijlocul cârciumii pline de scandalagii.

Inițial nu auzi nimic, deşi, fapt cu totul ciudat, *observă* că MeLaan şuşotea ceva pentru ea însăşi. Când ascultă mai atent, constată că-şi modula vocea, făcând-o mai profundă – dar feminină în acelaşi timp. Repeta singură câteva cuvinte.

— Ar fi fost doiar, remarcă Wayne cu ochii încă închişi.

— Hm? făcu MeLaan.

— Oasele tale, spuse Wayne. Femeia cu care eşti îmbrăcată acum. Doiar. Din al Doilea Octant. Crescută la periferie.

— De unde ştii? întrebă MeLaan.

— Am auzit-o înjurând când încercam s-o ajut, spuse Wayne simțindu-se cuprins de regret.

Femeia nu-şi făcea decât datoria, încerca să împiedice uciderea oamenilor.

Îşi mai face datoria şi acum, îşi spuse el întredeschizând un ochi şi uitându-se la MeLaan. *Cel puțin, oasele ei şi-o fac.* În cazul în care el ar avea de ales, dacă el ar muri în timp ce s-ar strădui să facă ceva important, ar prefera ca oasele lui să se ridice şi să vadă că treaba a fost dusă până la capăt cu bine. La naiba, cu prieteni printre kandra, s-ar putea s-o sâcâie mult şi bine pe Steris, chiar şi după moarte.

— Aşa? întrebă MeLaan. Octantul al Doilea, ceva de crescător de agave?

— Frumos, spuse Wayne. Lasă suspendat sfârşitul propozițiilor, mai redu din intensitate. Bagă-n voce un pic de accent de doiar.

— E mai bine aşa?

— Da, zise Wayne ridicându-se în capul oaselor. Destul de bine.

— TenSoon ar fi mândru, zise MeLaan. Când e nevoie, pot să nimeresc corect un accent dificil.

— Dificil? se miră Wayne. Accentul unui doiar?

— Plus al cultivatorului de agave.

— Combinație banală, zise Wayne. Eu a trebuit să imit odată un individ crescut pe coasta de nord-vest din părinți surzi, care vorbea numai când şi când, şi care s-a alăturat pe urmă fundamentaliştilor terrisieni de sus, din munți.

MeLaan se încruntă, căci o servitoare dădu buzna ducând în brațe nişte lenjerie. Unii dintre membrii executivului rămâneau acolo peste noapte, atât cât mai era din ea, şi trebuiau pregătite camerele de oaspeți.

— Nu ştiu dacă aş putea să fac aşa ceva, spuse MeLaan vorbind rar în mod deliberat, cu un uşor accent din Terris şi cu o mulțime de cuvinte neclare. Dar e nostim oricum.

— Ha! exclamă Wayne adoptând accentul, care era de fapt mai ciuntit decât îi reuşise lui MeLaan. E bine, dar îl exagerezi un pic. Dacă te cresc părinți surzi, nu înseamnă că eşti idiot. El doar vedea lumea dintr-o perspectivă diferită, înțelegi?

— Nu-i rău, spuse MeLaan.

Următoarea servitoare care trecu le aruncă o privire fioroasă, pentru că trebui să păşească prin hol cu băgare de seamă, sărind peste picioarele lor întinse.

— E mai bine când am şi pălărie, zise Wayne

— ... pălărie?

— Sigur, confirmă Wayne. Pălăria îți ascunde creierul, te ajută să gândeşti ca ultimul care a purtat-o. Vrei să cunoşti un individ? Pune-ți pălăria lui pe cap.

— Ți-a spus cineva până acum că eşti surprinzător de înțelept? întrebă MeLaan.

— Tot timpul, fir-ar să fie!

— Nişte idioți. Nu eşti înțelept, îi joci pe degete. Şi o faci intenționat.

MeLaan zâmbi larg.

— Îmi place grozav, adăugă ea.

Wayne îşi trase pălăria pe ochi, zâmbind, şi se lăsă din nou pe spate.

— Dar cu pălăriile să ştii că nu mint. Sunt foarte folositoare.

— Bineînțeles, spuse MeLaan. La fel ca oasele.

Wayne se uită la ea cu un ochi întredeschis.

— Se întâmplă... să te preocupe? Faptul că ştii că s-ar putea să trăieşti o veşnicie?

— Să mă preocupe? De ce m-ar preocupa? Nemurirea este al dracului de convenabilă.

— Nu sunt sigur, zise Wayne. Mie mi se pare că ar fi bine să *termini* la un moment dat, înțelegi? E ca şi cum... ca şi cum ai alerga într-o cursă şi n-ai şti unde se termină, totuşi ai avea o idee. Şi n-ar trebui decât să ajungi până acolo. Eu pot s-o fac, cred. Dar tu nu, pentru tine nu există capăt.

— Vorbeşti de parcă chiar *ai vrea* să mori.

— Într-o zi, spuse Wayne. Nu-i aşa? Poate ar trebui să intru în politică.

MeLaan scutură din cap, cu un aer uimit.

— Poate ar fi descurajator, recunoscu ea ceva mai târziu, să te gândeşti la eternitate aşa cum o vede,

probabil, Armonie. Ori de câte ori mă plictisesc, pot să trăiesc o nouă viață.

— Să-ți pui o pălărie nouă, zise Wayne. Să te transformi în altcineva.

— Să fac o schimbare. Să fiu îndrăzneață, după ce am fost timidă. Să fiu grosolană, după ce am fost plină de respect. Astfel, viața devine interesantă, dinamică.

Se opri.

— Şi mai e ceva. Noi *putem* muri, dacă vrem.

— Cum, aşa, pur şi simplu?

— Cam da, zise MeLaan. Nu ştiu dacă ai citit relatările. Oricum, în privința acestui subiect nu sunt farte clare, dar aproape de sfârşitul Războiului Cenuşii, Năruire a încercat să-i preia el pe kandra. Să-i controleze nemijlocit. Ei bine, TenSoon şi ceilalți cu funcții de responsabilite erau cu *adevarat* îngroziți de acest lucru. Aşa că ei au făcut un plan şi l-am discutat între noi. Şi cam la un secol după Catacendre, am găsit o cale de a ne pune capăt vieții. Este nevoie de puțină concentrare, dar intrăm într-o spirală din care... sfârşim.

— Interesant, zise Wayne dând aprobator din cap. Are foarte multă logică. Să ai întotdeauna în cap un plan de evadare. Ah, da, şi a-urile tale sunt încă incorecte; le-ai preluat cu accentul tău propriu. Nu sunt nazalizate destul. Mai estompează-le, dacă vrei să vorbeşti ca un doiar adevărat.

MeLaan îşi semeți capul.

— Eşti îmbibat de alcool.

— Noo, zise Wayne. Azi n-am luat decât câteva înghițituri.

Duse mâna la buzunar să verifice bidonul.

— Hai să zicem... un pic mai mult de-atât.

— Nu, eu am vrut să spun...

Wayne îi adresă un zâmbet şi ea se opri, apoi zâmbi la rândul ei. O salută ducând degetele la pălărie, apoi închise ochii şi continuă să asculte. Curând după aceea, MeLaan se ridică în picioare şi începu să se

plimbe încoace şi încolo pe hol, iar el o auzi repetând pentru sine sunetul *a*.

Wayne rămase destul de mult timp să asculte, nesesizând nimic anormal, deşi era aproape sigur că tipul acela, directorul salubrității, mințea cu privire la studiile lui. Individul nu urmase niciodată o universitate – sau dacă se înscrisese, nu rămăsese acolo destul ca să prindă cuvintele corecte. Pe când cugeta astfel, Wayne auzi ceva venind din față. O voce, slabă, dar de netăgăduit.

Se ridică repede în picioare, făcând-o pe MeLaan să tresară.

— Tre' să mă car, zise el. Nu-l scăpa din ochi pe idiot!

— Dar...

— Vin repede, spuse Wayne apucându-şi pălăria şi luând-o la fugă pe hol, cu haina după moda din Ținuturile necruțătoare fluturând pe lângă el.

Dispăru rapid după colț şi se repezi spre partea din față a casei.

— A zis că trebuie să-l aduc aici, îi spunea femeia majordomului. Aşa că l-am adus. Era ceva uşor de făcut – trebuia doar puțin modificat. Nu merita să mă trezească...

Se întoarse spre el. O femeie plină de viață, minunată, construită ca un gard sănătos din Ținuturile Necruțătoare – suficient de înaltă, subțire, dar totodată puternică. Avea un păr negru, pe care i-l compara uneori cu acela al unui ponei – nici nu era drept să se supere din acest motiv, mai ales că-l ținea în coadă. Purta pantaloni, deoarece fustele erau o prostie, şi era încălțată cu cizme, ca să poată să mai tragă câte-un picior.

Lumea putea să se ducă pe copcă, dar văzând-o pe ea, Wayne uită de toate. Zâmbi cu gura până la urechi.

Îi răspunse încruntându-se cum numai ea ştia s-o facă şi numai pentru el. Aşa îşi dădea el seama că femeii îi păsa. În felul acesta şi pentru că atunci când

trăgea în el, țintea numai în locuri care nu-l dureau prea tare.

— Ea-i cu mine, zise Wayne venind în fugă.

— Sunt pe dracu', zise Ranette, dar îl lăsă s-o ducă de lângă majordom.

— Şi ne mai întrebăm, comentă în urma lor majordomul, cum de e amenințată viața Domniei Sale, când orice şobolan nenorocit din oraş e lăsat să țopăie şi...

Rămase cu vorbele în aer, căci Ranette se răsuci cu pistolul în mână. Wayne o prinse de braț la timp, împiedicând-o să tragă.

— Şobolan nenorocit? mormăi ea.

— Când ai făcut baie ultima dată? întrebă Wayne.

Pe urmă, tresări.

— Aşa... eram doar curios.

— Armele habar n-au că eu put, Wayne. Am treburi de făcut. Şi nu-mi place să primesc porunci.

Scutură în mână un săculeț de pânză. În urma lor, majordomul se îngălbenise tot.

Wayne o aduse în camera de zi. Femeia nu emana niciun miros dezagreabil, în ciuda propriilor afirmații – mirosea a grăsime şi a praf de puşcă. Mirosuri decente. Parfumurile lui Ranette.

— Ce-i aici? întrebă Wayne smulgând săculețul de îndată ce nu mai puteau fi văzuți.

— Ce mi-a cerut Wax să fac, spuse Ranette. Cine a fost omorât acolo?

Arătă cu mâna spre uşa secretă, încă deschisă, care ducea la camera blindată. Crima îi reținea întotdeauna atenția, măcar pentru faptul că voia să vadă cadavrele şi să aprecieze cât de bine muşcaseră gloanțele din carne.

Wayne scoase din săculeț un obiect mic, rostogolindu-l în palmă.

Un glonț.

Mâna începu să-i tremure.

— Oh, pentru numele lui Armonie, zise Ranette, smulgându-i glonțul din mână înainte de a apuca el să-l scape pe jos. Nu-i armă, idiotule.

— E o parte dintr-o armă, zise Wayne, băgând mâna în buzunar şi respirând adânc.

Era în stare să țină în mână un glonț. Făcea asta mereu pentru Wax. Tremurul încetă. Totuşi, ceva nu era în regulă cu glonțul acela.

— Atunci, dacă ți-aş da o aşchie de lemn şi ți-aş spune că a făcut odată parte din mânerul unei puşti, tot aşa te-ai pierde cu cu firea?

— N-am habar, zise Wayne. Crezi că ştiu cum funcționează creierul meu?

— Cred că afirmația e fără logică, măcar într-o privință, zise Ranette. Poate două.

Îndesă glonțul la loc în săculeț.

— Wax e pe-aici?

— Nu, a plecat. Face pe detectivul.

— Atunci trebuie să-l iei tu, zise ea întinzându-i săculețul. În bilet a subliniat că este important. Jumătate din cantitatea de praf, aşa cum a cerut, glonț cu putere mare de străpungere, făcut să nu zdrobească.

Era capabil să țină în mână un glonț, îl luă, apoi îl vârî imediat în haină. Vezi?

— Aşadar, vrei să bei ceva? zise el. Ştii, cât oraşul mai e un loc sigur. Sau poate înainte de a fi sigur? Nu mă deranjează deloc dacă cârciuma ia foc un pic, în timp ce noi şedem la o băută.

— Ştii că mai degrabă mi-aş trage un glonte, Wayne, zise ea oftând. Şi dacă mă gândesc bine, Misra m-ar împuşca dacă – din întâmplare – aş merge cu tine.

Wayne se încruntă. Nu era nici pe departe replica otrăvită pe care o primea în mod normal de la ea.

— Care-i treaba? întrebă el.

Ea dădu din cap uitându-se în spate, la uşă.

— E de rău, Wayne. Oamenii-s încă pe străzi, se adună în cete, strigă. Am mai văzut aşa mulțimi şi până acum, în Ținuturile Necruțătoare. De obicei, chiar înainte să fie vreunul spânzurat, după lege sau nu. Erau oraşe de cinci sute de locuitori. Dar ce se

întâmplă când sunt *cinci milioane* care încep să reacționeze așa...

— Probabil revenim la Lumea de Cenușă, zise Wayne. Ce vremuri pot fi mai bune de-atât, ca să-ți mărturisești, în fine, îndelung răsplătita dragoste pentru un anume bărbat arătos, căruia nu-i pasă deloc dacă miroși ca interiorul unui butoi de sulf?

Ea îi aruncă din nou o privire fioroasă. El rânji. Totuși ea nu băgă un glonț în el. Și nici nu-i trase un pumn. Fir-ar să fie! Chiar *era* de rău.

— Începe să se adune, zise Ranette cu gândul în altă parte. Strigă lozinci despre guvernator.

— Trebuie să văd ce este, se hotărî Wayne.

Dacă guvernatorul n-avea de gând să-i dea drumul înăuntru, ca să-l vegheze îndeaproape, poate reușea să afle din mijlocul mulțimii câte ceva despre planurile lui Bleeder.

— Du-te înapoi acasă, încuie ușile și ține-ți pistoalele la îndemână.

Faptul că ea nu manifestă nici cea mai mică obiecție față de ordinul lui era grăitor, și Wayne ieși cu pași mari afară, pierzându-se în cețuri.

Aradel se uită la mandatul guvernatorului ca la ultima dorință și testamentul unui prea-iubit membru al familiei sale: deopotrivă cu reverență și evident disconfort.

— Mă numește lord înalt comisar, spuse Aradel. A naibii să fie de rugină, dar eu nu sunt lord.

Ridică ochii la Reddi și ceilalți locotenenți.

— Domnule, zise Reddi, poate că numirea vă aduce și un titlu.

— Guvernatorul nu poate conferi titluri nobiliare, zise Marasi. Un titlu nou trebuie ratificat de un consiliu format din cel puțin jumătate din numărul caselor importante din oraș.

Își mușcă limba imediat ce rosti cuvintele. Nu avusese intenția de a contrazice.

Pe Aradel nu părea să-l deranjeze. Împături cu grijă mandatul și îl strecură în buzunarul de la veston.

Marasi îl găsise adunând un efectiv considerabil în faţa sediului, pregătindu-se să-i liniştească pe manifestanţii nemulţumiţi să să tragă clopotele poliţiei pentru a-i anunţa pe locuitorii din vecinătate că patrula cineva în noaptea aceea. Prin ceţuri răsunau zgomote fantomatice. Strigăte îndepărtate. Un zăngănit. Ţipete. Părea că se dezlănţuise iadul în jurul lor, învăluit într-un linţoliu de întuneric şi ceaţă.

— Domnule, spuse Marasi. Guvernatorul a zis că vrea să faci două lucruri. Mai întâi să trimiţi un detaşament care să înăbuşe prin forţă revolta din oraş. Apoi să aduci o trupă mai mică să-l păzească pe el, pentru că se pregăteşte să se adreseze oamenilor adunaţi la conacul lui. De-acolo nu trebuie să-i alungi pe protestatari, dar în celelalte locuri din oraş... domnule, te sfătuieşte să fii mână forte. Foarte ferm.

— Idioţii, asta merită, spuse locotenentul Mereline, o femeie cu păr blond, scurt.

— Nu-i nevoie de o baie de sânge, doamnă locotenent, zise Aradel. Îmi amintesc că aveai obiceiul să-i înjuri cu regularitate pe cei din familia Hasting, chiar dumneata.

— Nu înseamnă că dau foc oraşului, spuse Mereline. Dacă cei din casele de rang înalt sunt nişte nenorociţi, nu înseamnă că şi noi suntem la fel. Domnule.

— Ei bine, conacul pare un centru suficient de bun din care să ne desfăşurăm acţiunile, zise Aradel. Chip, tu şi mesagerii daţi fuga la ceilalţi inspectori-şefi şi spuneţi-le că-i aştept la conacul guvernatorului împreună cu toţi ofiţerii lor. Vom coordona de-acolo închiderea oraşului. Voi ceilalţi, să dublăm timpul în felul acesta. Dacă înălţimea Sa doreşte să li se adreseze oamenilor, vreau o barieră zdravănă, *lată,* de trupe de poliţie, postată între el şi alegătorii lui, m-aţi înţeles?

Grupul se puse rapid în mişcare, primii porniră cei care trebuiau să tragă clopotele, apoi se împrăştiară mesagerii – unul se lansă în văzduh; Chip era unul

dintre monedazvârlitori. Ceilalți polițiști plecară în marș. Un marș nu prea regulat – doar nu erau soldați –, totuși nu mai puțin hotărât.

— Domnule, zise Marasi ducându-se repede la Aradel, trebuie să-ți mai spun ceva, dacă ai un mic răgaz.

— Este important? întrebă Aradel oprindu-se în coasta grupului.

— Foarte.

Reddi își drese glasul în spatele lor.

— Poate ar fi bine să staţi de vorbă cât vă deplasați spre conac, domnule. Dacă guvernatorul intenționează într-adevăr să se adreseze mulțimii...

— Da, spuse Aradel. Innate m-a numit pe nepusă masă înalt lord înalt comisar; ceea ce mă neliniștește, pentru că nu știu ce alt fel de acțiuni impulsive ar mai putea face în noaptea asta. Să vorbim în timp ce ne deplasăm, Colms. Reddi, scoate-i și pe ceilalți polițiști, cât poți de repede. Eu plec la conac, nu te mai aștept.

Marasi dădu din cap aprobator. Lucrurile pe care le avea ea de discutat le putea comunica cel mai bine în spațiul izolat al unei trăsuri.

Doar că...

Idiotul, își spuse ea văzându-l pe Aradel alergând spre câțiva cai cu însemnele poliției, pe care un caporal îi prinse de hățuri. Trăsura la care visase ea porni la drum înaintea lor cu echipamente, cel mai probabil. Reddi rânji la ea prosteşte.

Marasi oftă. Aşteptase cu nerăbdare o desfăşurare cu toată eticheta în seara aceea. Eh, nu-i nimic. Se duse și preluă un harnaşament.

Aradel urcase deja în şa. Îi aruncă o privire, apoi duse o mână la cap.

— Oh, desigur. Nu m-am gândit...

Marasi se aruncă în şa, aşezându-se pe fusta care i se ridică penibil într-un ghem între picioare, dezgolindu-i-le cu generozitate.

— Mă gândesc, remarcă Marasi, că uniformele de poliție pentru femei ar putea fi croite să fie mult mai practice.

— Păi... fă un raport, doamnă locotenent Colms.

Aruncă o privire spre trăsura care se îndepărta.

— Dacă vrei...

— Domnule, zise Marasi, dacă nu mă înşel, oraşul ia *foc.* Ce-ai zice să discutăm despre modestia feminină cu altă ocazie?

— Sigur.

Dădu din cap aprobator si porniră în boncănit de potcoave, urmați de doi caporali înarmați cu puşti, pe care le țineau într-o teacă prinsă de şa. Cei patru cai depăşiră curând grupul mai mare al polițiştilor şi chiar trăsura, pierzându-se în ceață.

Marasi era bucuroasă că se făcuse întuneric, pentru că-i ascundea roşeața din obraji. Se consola amintindu-şi expresia uluită a lui Reddi, care fusese sincer şocat de cutezanța ei.

Ei bine, de ce n-ar trebui să-şi arate picioarele? Precedente istorice şi simplul simț practic cereau ca femeilor să li se permită accesul la toate profesiile. Ce lord ar fi refuzat prezența în garda personală a unei femei-brutal sau creatoare-de-sânge numai pentru că era dotată cu sâni? Ce structură din poliție ar fi ratat ocazia de a angaja cât mai multe femei cositoriene sau monedazvârlitoare? Ce bancă nu ar profita de şansa angajării unei terrisiene posesoare de cu-pruminți?

Problema erau aşteptările: femeile-polițist trebuiau să fie în acelaşi timp modele de comportament feminin. O relicvă din timpuri demult apuse, readusă în actualitate de discursurile rostite de Lady Allrianne Ladrian[5] imediat după Catacendre. Se păstrase această aşteptare stupidă de a stărui să rămâi feminină şi atunci când te afli la serviciu. Un standard dublu, dificil de atins. Uneori n-o deranja pe Marasi. *Iubea* rochiile şi părul frumos şi îi plăcea să

5 Vezi *Fântâna Înălțării,* cap. 21 (n.red.)

rezolve situațiile mai curând cu o vorbă bine cumpănită, decât cu un pumnul în figură. Pentru ea era perfect justificat să fii în acelaşi timp feminină şi să lucrezi în poliție. Oare bărbații trebuia şi ei să fie atenți cum îşi manifestau calitățile specifice, făcându-şi totodată treaba la locul de muncă?

Fiecare problemă socială la timpul ei, pe rând, Marasi, se admonestă ea singură, continuându-şi deplasarea călare, alături de Aradel. Îşi va cumpăra totuşi nişte afurisiți de pantaloni. Era atât de frig când mergeai cu calul!

— Ştii bine să călăreşti, îi strigă Aradel când mai încetini puțin, după galopul care-i duse departe de ceilalți.

El mergea în frunte, deschizând drumul pe podul de peste canal şi traversând al Treilea Octant chiar prin mijloc pentru a intra într-al Doilea.

— M-am antrenat mult, spuse Marasi.

— Nu e ceva prea obişnuit la oraş în vremurile noastre, observă Aradel. O pasiune?

— S-ar putea spune şi aşa, răspunse Marasi şi se îmbujoră amintindu-şi cum, fetiță fiind, o fascinau Ținuturile Necruțătoare, oamenii legii şi poveştile cu allomantul Jak.

Când prietenele ei – cunoştințele, fie – primeau cadou rochițe pentru ziua de naştere, ea cerea o haină şi pălăria specifică Ținuturilor Necruțătoare.

Curată nebunie, desigur. I-a trecut complet când a mai crescut.

— Ce voiai să-mi spui? îi strigă Aradel.

— Am putea încetini o clipă?

El încuviință înclinând capul şi se conformă, lăsând caii să înainteze la pas. Marasi deschise sacul pe care şi-l aruncase pe umăr şi îi înmână scrisorile lui Aradel. Nu-şi dăduse prea bine seama cât de nerăbdătoare fusese să le dea altcuiva, astfel încât responsabilitatea pe care o reprezentau să nu-i aparțină numai ei.

Aradel le preluă.

— Ce este aici? întrebă el linişti t.

— Îți amintești că mi-ai spus să dau târcoale prin casa guvernatorului, dacă se iveşte ocazia?

— Îmi amintesc că ți-am spus – extrem de circumspect – să-ți ții ochii deschişi, doamnă locotenent.

— Aşa am făcut, domnule. Mi-am ținut şi mâinile deschise. Pentru *eventualitatea* că mi-ar cădea în ele ceva condamnabil.

— Pentru numele lui Armonie! Ce-ai descoperit?

— Scrisori, zise Marasi, de la Innate către diverşi, doamne şi lorzi din oraş, prin care aranjează cumpărarea unor favoruri politice şi anularea legislației care nu le convine. Domnule, sunt adnotate cu scrisul lui şi se potrivesc evenimentelor suspecte cărora le-am păstrat eu evidența, din timpul mandatului său de guvernator. Pe drum aducându-ți numirea, le-am parcurs şi sunt convinsă că Innate este la fel de corupt ca şi fratele lui.

Aradel nu lăsă să se vadă niciun fel de reacție, nici de surpriză, nici de indignare. Continuă să înainteze cu calul, strângând scrisorile în mână, cu privirea la drum.

— Domnule? i se adresă Marasi în cele din urmă.

— Mă pui într-o situație dificilă, doamnă locotenent.

— Domnule. Aş zice că guvernatorul te pune, nu eu.

— Le-ai obținut legal?

— Depinde, zise Marasi, de felul în care ar interpreta tribunalul autoritatea dumitale de a face cercetări atunci când există suspiciuni rezonabile de fapte rele şi dacă a fost justificat sau nu să încuviințezi să acționez.

— Cu alte cuvinte, le-ai furat.

— Da, domnule.

Aradel ascunse scrisorile.

— Nu înseamnă că n-ar trebui să-l apărăm, domnule, continuă Marasi. Până când tribunalul nu-l declară vinovat, el rămâne conducătorul de drept al acestui oraş. Aici nu suntem în Ținuturile

Necruțătoare, unde poți să vii şi să împuşti pe oricine, iar motivarea să o publici mai târziu.

— Simplul fapt că simți nevoia să faci această precizare, zise Aradel, arată că ai stat prea mult pe lângă prietenul dumitale monedazvârlător, Colms. Nu mă gândesc cum să evit să-mi fac datoria. Mă gândesc doar la mulțimea aceea de oameni şi revolta lor. Ei au *dreptate.* Sunt *într-adevăr* jefuiți de sistem. Pentru numele lui Năruire... ar fi trebuit să fim mai buni de-atât. Ce-ar zice Lordul Născut-din-Ceață dacă ne-ar vedea acum?

— Bănuiesc, răspunse Marasi, că ne-ar spune să acționăm într-un fel sau altul.

Aradel dădu scurt din cap. Pentru că el nu mai făcu niciun alt comentariu, Marasi dădu pinteni calului şi se lansă în galop, iar lordul înalt comisar o urmă.

Pentru respectarea tradiției, Câmpul Renaşterii trebuia să arate azi exact la fel ca în ziua în care, cu mult timp în urmă omenirea se strecurase afară din pântecul de piatră creat de Armonie. Deşi oraşul se întinsese treptat în zina înconjurătoare, acest inel central de iarbă moale şi coline blânde rămăsese neatins, ca un monument în memoria timpurilor apuse.

Flori albastre mângâiau poalele mantiei de ceață a lui Wax care se plimba cu paşi mari pe terenul elastic. Tradiția care spunea că locul nu se schimbase era o pură prostie. Cu siguranță că ieşind la lumina zilei, Breeze şi Hammond nu găsiseră un gazon tuns la milimetru, şi nici flori care creşteau în rânduri ordonate. Oare oamenii care vorbeau de tradiție nu luau în seamă băncile şi aleile? Clădirile? Cu siguranță că Armonie nu lăsase *toalete* pe pajişte, pentru confortul vizitatorilor.

Cea mai înaltă colină era dominată în partea ei centrală de clădirea jumătate muzeu şi jumătate mausoleu care adăpostea mormântul Ultimului Împărat şi pe cel al Războinicului în Ascensiune. Deasupra se ridicau giganticele lor statui, dominând

zona. Apropiindu-se, Wax se miră să vadă felinare pe construcția mai scundă, revărsând o mare de lumini peste iarbă şi flori. La uşă stăteau de strajă doi polițişti.

— Fă cale întoarsă fără scandal, îi strigă unul dintre ei lui Wax în timp ce se apropia.

Wax ignoră ordinul, ieşi cu paşi mari din ceață şi se apropie de polițişti.

— Presupun că îngrijitorii v-au chemat în ajutor, nu-i aşa? Cei doi polițişti îl studiară sumar, pe urmă îl salutară lispiți de entuziasm. Îl ştiau după reputație, deşi oamenii aceştia purtau însemnele Primului Octant. El nu fusese prea des în circumscripția lor, dar cine altul s-ar fi plimbat noaptea îmbrăcat cu mantie-de-ceață, purtând pistolul prins de coapsă?

— Se tem de jefuitori, preciza unul dintre polițişti, un tip scund şi gras, care-şi lăsase barba să crească doar pe lângă gură. Hmm, domnule.

— Bine fac, zise Wax şi trecu pe lângă ei, intrând în mausoleu.

— Ah, domnule? strigă unul dintre polițişti. Ne-au spus ne-au spus să nu lăsăm... Domnule?

Wax închise uşa împingând-o în timp ce polițiştii începură să se certe, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-l lase înăuntru sau nu. Îşi roti privirea prin holul de la intrare, pe picturile murale înfățişându-i pe Inițiatori. Hammond, Lodrul Născut-din-Ceață, Lady Truth, strămoşul lui Wax, Edgar Ladrian. Corpolent şi mulțumit de sine, era înfățişat în portret cu o carafă de vin în mână. Întotdeauna arătase ca o persoană care-i provoca lui Wax pofta să-i tragă un pumn în nas de la bun început. Tipul care, cu siguranță, se făcea vinovat *de ceva.*

Wax ignoră vitrinele cu diferite vestigii din Lumea de Cenuşă şi nu intră în încăperea care adăpostea locul de veci al lui Vin, Războinicul în Ascensiune şi pe cel al soțului ei, totuşi ridică arma în direcția lor, rotindu-i butucul în semn de salut. Era o tradiție în Ținuturile Necruțătoare să-i respecți pe cei căzuți.

— Ce-i asta?

O femeie cu ochii înroşiţi ieşi dintr-o încăpere învecinată, aparent mica locuinţă a îngrijitorului.

— Nu trebuie să fie lăsat nimeni să intre!

— O inspecţie de rutină, zise Wax trecând pe lângă ea fără s-o bage în seamă.

— De rutină? În toiul nopţii?

— S-a cerut ajutorul poliţiei, zise Wax. Aşa scrie la regulament, când se cere pază de la circumscripţie, noi trebuie să facem o inspecţie ca să ne asigurăm că nu faci contrabandă.

— Contrabandă? întrebă femeia. Aici este mormântul Iniţiatorilor!

— Eu nu-mi fac decât treaba, zise Wax. Dacă vrei, poţi să te adresezi superiorilor mei, care sunt afară.

Femeia ieşi valvârtej pe uşa principală, într-un acces de furie, în timp ce Wax se îndreptă spre o încăpere de mci dimensiuni, în care nu existau nici relicve, nici plăcuţe fel de fel. Aici nu era decât o gaură în pământ.

Era un puţ împrejmuit cu o balustradă, ca să-i ferească pe copiii curioşi de riscul de a cădea înăuntru. Exista şi o scară dar Wax aruncă un tub gol de cartuş şi sări, lăsându-se să cadă liber pe o scurtă porţiune, înainte de a-şi reduce viteza pentru a ateriza pe piatra întunecată, alunecoasă, de la bază.

Câteva felinare se balansau atârnate de plafon, precum picăturile de melasă. Împinse într-un întrerupător din apropiere făcând luminile să pâlpâie în caverna uriaşă. Mai fusese în vizită pe-aici în copilărie; fiecare profesor îşi aducea în vizită copiii de care răspundea şi înţelesese că aşa se întâmpla frecvent şi în şcolile publice. Senzaţia însă era diferită acum, când stătea singur în încăperea vastă, scundă. Niciun turist gălăgios care să tulbure liniştea sau să alunge fantomele trecutului. Percepea mult mai clar susurul apei venit de undeva de la distanţă, unde curgea un râu. Se presupunea că unele părţi ale cavernei fuseseră cândva inundate. Îşi amintea doar

vag că în timpul vizitei trecute făcută aici i se explicase de ce alte părți rămăseseră uscate.

Înainta în cavernă încercând să-şi închipuie cum trebuie să fi fost să te adăposteşti într-un loc ca acesta în timp ce afară lumea dispărea, întrebându-te dacă-ți vei petrece tot restul bietei tale vieți captiv în beznă. Îşi plimbă degetele peste pereții de piatră, trecând de un colț şi apoi de încă unul. Locul era amplu şi deschis, dar pe părțile laterale se deschideau mai multe încăperi mai mici, de forma unui bulb. Cele mai multe făceau parte din muzeu şi conțineau plăci cu citate din învățăturile Inițiatorilor gravate în metal. Altele găzduiau descrieri ale perioadei de reconstruire a lumii sau diverse relicve, reproduceri ale Orchestrei lui Armonie şi Orchestrelor de Doliu.

O sală întreagă era dedicată Cuvintelor Întemeietoare, cărților, învățăturilor, cunoştințelor şi sfintei consemnări a lui Armonie despre evenimentele din Lumea de Cenuşă. Altă sală conținea volume ale altor Inițiatori, unele dintre ele considerate canon sfânt de către o sectă sau alta – în timp ce altele, precum Docksithium, erau considerate apocrife. Wax încercase cândva să citească documentul. Paginile cu drept de autor fuseseră mai interesante.

Zăbovi mai mult într-o sală dedicată Supraviețuitorului, în care se aflau o sută de înfățişări diferite ale acestuia, realizate de diverşi artişti, unii contemporani, alții străvechi. Aceste „apariții" postume în fața oamenilor în zilele de sfârşit stârneau o fascinație permanentă, deşi Armonie însuşi le atribuise Nrmuritorilor-fără-Chip.

Ecourile unor voci îl mânară pe Wax mai departe. Probabil că Wayne i-ar trage un perdaf usturător pentru că-i ducea pe bieții oameni în eroare, în loc să le spună simplu cu ce se ocupa. Desigur, Wayne îi convinsese probabil că era Lordul Legiuitor şi îi pusese pe urmă să-i pregătească cina. Aşa că încercă să nu se lase influențat prea mult de balanța morală a lui Wayne.

Wax luă la rând camerele dedicate fiecărui metal, până ce ajunse la semnul atiumului. Încăperea de mici dimensiuni prezenta documente şi supoziții legate de acest metal mitologic. Wax nu avu timp să le citească, în schimb, urmă calea liniilor albastre pe care i le arăta vederea de oțel. Duceau toate către un perete lateral pe care era fixat un obiect decorativ din din lemn; reuşi să arunce o privire în spatele acestuia şi, împingând în levierul pe care-l descoperi acolo, întredeschise o uşă şi dădu la iveală o altă cavernă.

Wax se strecură înăuntru, desprinse din cârligul de pe perete o lampă cu ulei şi închise uşa, apoi se lăsă în genunchi în întunericul negru precum catranul, bâjbâind după chibriturile din centura cu pistolul. Când izbuti să le scoată, mârâitul unei voci străpunse întunecimea.

— Te aşteptam.

20

Wax rămase complet nemişcat în întuneric. Arse oțel, căutând îndrumare în focul mângâietor dinăuntrul său. Liniile albastre se îndreptau numai către spate, spre uşa secretă şi cuiele din pereți. Altceva nu mai exista, nimic.

În afară de... Să fi desluşit totuşi ceva vag? Două linii foarte subțiri precum pânza de păianjen. Incendie metalul, forțându-l. Împingând. Liniile tremurară în întuneric. Pe urmă dispărură.

Wax scoase revolverul Sterrion şi îl îndreptă spre coridor, în partea opusă liniilor, apoi trase trei focuri unul după altul. Aprinderea prafului de puşcă ilumina încăperea ca un fulger, iar el aținti cealaltă armă spre liniile albastre şi sursa sunetului.

În acele străfulgerări desluşi în întuneric ceva ghemuit în apropiere. Nu era ființă umană, avea ochi de bestie şi dinți de un alb desăvârşit. *Fir-ar să fie de rugină şi năruire!* Cu degetele asudate pe pistol, Wax se îndepărtă de lucrul acela, retrăgându-se cu spatele, gata să împuşte în orice clipă.

Nu apăsă pe trăgaci. Nu împuşcai ceva doar pentru că ți s-a adresat.

— Eşti unul dintre aceia nervoşi, mormăi vocea.

— Cine eşti? *Ce eşti?*

— Aprinde lampa, muritorule, spuse vocea. Şi încuie uşa aceea. Hai s-o ştergem de-aici, până nu vine cineva să vadă ce-i cu împuşcăturile.

Wax îşi luă un repaus, cât să-şi tragă sufletul şi să-şi liniştească nervii, dar în cele din urmă strecură pistolul înapoi în tocul lui. Orice o fi fost, lucrul acela l-ar fi putut ataca, în loc să stea de vorbă cu el. Însemna că nu voia să-l omoare.

Aprinse micul felinar, dar când îl ridică, creatura se depărtase deja pe coridor şi nu mai era decât o umbră. Încă speriat, Wax trase zăvoarele pe care le găsi pe perete, blocând pe dinăuntru uşa ascunsă.

— Vino, îi spuse vocea.

— Eşti una dintre acele făpturi, şopti Wax ridicând lampa şi urmând silueta care umbla pe patru picioare. Eşti un kandra.

— Da.

Wax alergă să-l prindă din urmă, lampa permiţându-i în cele din urmă să-l vadă mai clar pe însoțitorul său. Un ogar, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată, o culoare gri-tărcat. Pielea îi aducea aminte de cețuri.

— Am citit despre tine, spuse Wax.

— Palpitant, mormăi kandra. Sunt nemaipomenit de fericit că Sazed m-a pomenit în cărticica lui, aşa încât oamenii pot acum să înjure folosind numele meu.

— Fac ei... aşa ceva?

— Da.

Ogarul scoase un mârâit surd, din fundul gâtului.

— Mai există şi... jucării de pluş.

— Ah, da, zise Wax. Jucăriile din Elendel care-şi mişcă mâinile şi picioarele. Le-am văzut.

Mârâitul răsună mai tare, speriindu-l din nou pe Wax. Nu ştia câte dintre legendele despre această

făptură erau adevărate, dar dacă numai un mic procent era, tot...

— Aşadar, zise Wax. Păzitorule! Mă aşteptai?

— S-a decis, zise kandra, că nu este înțelept să lăsăm o ființă umană să bântuie de una singură prin cavernele acestea. Am venit eu. Ceilalți sunt ocupați.

— O vânează pe Bleeder?

— O contracarează, spuse kandra conducându-l într-o intersecție de unde o apucă la dreapta,

Pentru scurtă vreme, umblară fără să mai zică nimic, apoi Wax îşi drese glasul.

— Hm... dacă nu te deranjează, poți să-mi explici ce-ai vrut să spui?

Câinele oftă, un sunet neliniştitor. Un câine care vorbeşte era lucru ciudat, dar oftatul suna teribil de *omenesc.*

— În prezent nu vorbesc prea mult, spuse kandra. M-am dezobişnuit, se pare. Paalm încearcă să aprindă flacăra unei răzmerițe, folosind abilități pe care şi le-a însuşit chiar de la Lordul Legiuitor. Dar este singură în acest demers. Pe noi ceilalți ne disprețuieşte şi de aceea ne şi subestimează, în egală măsură. Şi noi suntem în stare să facem ceea ce face ea, să imităm oameni, să apărem pe străzi. Pentru fiecare „preot" cu care a comis o atrocitate, vom trimite diseară zeci dintre noi care să propovăduiască moderația şi pacea, îndemnându-i pe oameni să nu dea crezare zvonurilor.

— Înțelept, spuse Wax.

Nu se gândise ce făceau ceilalți kandra, presupusese vag doar că o urmăreau pe Bleeder. Ceea ce spunea el acum avea sens. Se putea folosi de acest lucru în vreun fel, în investigația lui?

Pe măsură ce înaintau în adâncul cavernei, Wax remarcă o substanță albă acumulată pe stânci, sursa reziduurilor de pulbere pe care le găsise pe îmbrăcămintea lui Bleeder. Dacă stingea lampa, ar fi putut probabil să vadă că strălucea. Poate că nici n-ar mai fi avut nevoie de lampă, dar gândindu-se la

cât de multă piatră îl înconjura – separându-l de ceața din exterior –, nu-i veni s-o stingă.

Rețeaua de tuneluri era mult mai vastă decât îşi imaginase. Crezuse că acest loc era doar o cavernă sub mormânt – dar nu era deloc aşa. Când refăcuse lumea, Armonie strânsese laolaltă mai multe refugii folosite de oameni, amplasându-le într-o singură zonă, acum numită Elendel. Cât de mult se întindeau aceste tuneluri pe sub oraş? Trecu pe lângă mai multe care fuseseră inundate; ce diferență exista între acestea şi cele care rămăseseră uscate?

Străbătând coridoarele ajunseră la deschiderea unei alte caverne de mari dimensiuni. Wax ridică lampa ca să arunce o privire, apoi încremeni. În loc de alte stânci naturale, denivelate, în lumină apărură plăci prăfuite şi stâlpi, o podea distrusă pe alocuri. Iar dincolo de ele se afla ceva ce părea a fi o *colibă,* nici mai mult, nici mai puțin.

— TenSoon? întrebă el în timp ce kandra îşi continuă drumul.

— Vino, muritorule!

— Aceea este...

— Da. Mulți oameni s-au ascuns în beciurile de la Kredik Shaw, palatul Lordului Legiuitor. Sazed l-a adus aici, ca pe toate celelalte caverne ale refugiaților.

Wax nu se putea urni mai departe, privea uluit cum istoria – nu, mai precis, *mitologia* – se trezea la viață. Palatul Lordului Legiuitor. Locuri prin care umblaseră Supraviețuitorul şi cei ce îş urmaseră.

Fir-ar să fie... *Fântâna înălțării* ar fi trebuit să fie şi ea pe-aici.

— Muritorule, insistă kandra. Vreau neapărat să vezi ceva. Vino!

Altă dată, îşi spuse Wax, îndepărtându-se de intrarea dispărutului palat Kredik Shaw şi urmându-l pe TenSoon.

— MeLaan spune că voi, cei din neamul kandra, nu veniți aici prea des. De ce nu? Nu aici este casa voastră?

— Este un loc sacru, spuse ogarul. Da, este o casă, dar este totodată o închisoare – sau mai ales o închisoare. Sub Lordul Legiuitor aveam nevoie de locul acesta pentru libertate, ca să putem fi noi înşine. În lumea de afară eram sub controlul oamenilor, deveniserăm sclavii lor.

Amarnică soartă, îşi spuse Wax. Deşi trecuseră sute de ani, aceste creaturi sufereau încă pentru ce li se întâmplase în trecut. Dădeau ele vina pe oameni? Şi Bleeder făcea acelaşi lucru?

— Noi venim aici, spuse TenSoon, când ne cuprinde amărăciunea. De obicei fiecare vine singur şi nu prea des. Acum există cluburi la suprafaţă şi putem socializa acolo, unde avem posibilitatea să fim aşa cum suntem. Cămin. Vieţi. Generaţiile mai noi nu calcă aproape niciodată în locul acesta. Preferă să trăiască viaţa pe care o au acum, şi nu doresc să-şi aducă aminte de trecut. Presupun că şi eu sunt la fel, deşi din motive diferite.

Wax dădu din cap arătându-i că înţelegea şi merse mai departe alături de kandra, pătrunzând mai adânc în întortocheatele tuneluri ale Patriei. Trecură pe lângă o mulţime de încăperi, unele adăpostind ciudăţenii, de exemplu nişte coşuri în două dintre ele şi câteva oase împrăştiate pe jos.

În Ţinuturile Necruţătoare, Wax avusese parte de numeroase tuneluri, dar majoritatea erau un fel de mine săpate de oameni. Cavernele acestea erau cu totul altceva. Galeriile de mină miroseau a praf şi a pulberi, în timp ce locul acesta părea a fi viu. Mirosea a apă şi a ciuperci. A răbdare.

Erau bolovănoase şi totuşi fără asperităţi, precum ceara acumulată sub o lumânare îndelung aprinsă. Pământ sfânt. Tot restul lumii, din câte ştia el, fusese complet refăcut în perioada Catacendre. Dar aceste caverne se întindeau înapoi în eternitate, străvechi precum memoria umanităţii. Şi dincolo de ea.

În cele din urmă ajunseră la o încăpere ce nu părea să aibă vreo legătură cu organismele vii, cum se întâmpla cu celelalte. Să fi fost ea modelată, în vreun

fel, de intervenția unui kandra? În pragul ei, TenSoon se așează pe labele din spate. Lumina lămpii lui Wax se reflecta în solul bulbos, dar lipsit de asperități, în care erau săpate mai multe puțuri. La nu mai mult de un metru în partea opusă se vedeau un fel de găuri, făcute parcă de explozii într-o irațională căutare de metale prin Ținuturile Necruțătoare.

Wax aruncă o privire spre TenSoon.

— Am trecut pe-aici venind să mă întâlnesc cu tine, spuse kandra cu vocea lui mormăită, pe jumătate umană. Ceva nu mi-a mirosit bine.

Simțise un miros? Wax nu sesiza niciun miros neobișnuit. Intră în încăpere, apoi remarcă ceva. Unul dintre puțurile mai mici era plin. Cu ce, cu foi de hârtie? Da, chiar așa. Îngenunchind la marginea puțului, se miră să descopere în el sute de foi de hârtie, ferfenițite pe o margine ca și când ar fi fost rupte dintr-o carte. Erau acoperite de un scris mărunt, versuri numerotate. Cuvintele Întemeierii. Peste scriitura propriu-zisă, cineva făcuse niște mâzgăleli cu cerneală roșu-maronie.

Sânge, își spuse Wax. *Acesta este sânge.*

Lăsă lampa jos, se aplecă și ridică o pagină. Cartea a optzecea, versurile douăzeci și șapte până la cincizeci. Versuri despre năzuința lui Armonie de a căuta Adevărul.

Cineva de teapa lui Bleeder scrisese pe deasupra cuvintelor: *Minciuni, minciuni, minciuni.*

Wax scoase la lumină și alte foi. Majoritatea aveau scris pe undeva, un cuvânt, o afirmație, dar multe erau doar mâzgălite cu sânge. Wax simțea că ceva nu era în regulă cu aceste pagini, ceea ce făcea să i se zbată ochiul. Dar nu putea spune ce.

Am fost acolo, scria pe una dintre ele. *Nimeni,* pe alta. *A fost* pe încă una. Se apucă să le înșiruie pe jos. TenSoon – de care aproape că uitase – adulmecă din prag.

Wax se uită în spate.

— Pe astea le-ai văzut?

— Da, zise TenSoon.

— Ce zici de ele?

— Eu... n-am zăbovit prea mult, spuse kandra, apoi îşi întoarse privirea. Nu stau mult în camera asta, muritorule. Nu prea îmi place.

Această cameră... lui Wax îi îngheţă sângele în vine. Să fi fost temniţa în care fusese aruncat TenSoon, închis fără a avea formă, aşteptând să fie executat?

La naiba cu rugina! Wax şedea în genunchi în locul în care fusese decisă soarta lumii.

Se întinse după mai multe foi. Bleeder părea să fi sfâşiat toate volumele din Cuvintele Întemeierii – versiunea neprescurtată. O ediţie veche, totodată, dacă judecăm după faptul că era scrisă de mână, şi nu tipărită.

— Ai cunoscut-o, nu-i aşa? întrebă Wax. Pe Vin, Războinicul în Ascensiune?

— Da, am cunoscut-o, spuse TenSoon cu voce stinsă. Când mi se apropia sfârşitul, o oră întreagă am zăcut lipsit de ţepuşă, aşa că amintirile mi s-au estompat. Dar cea mai mare parte a amintirilor şterse proveneau din perioada imediat premergătoare prăbuşirii mele. Majoritatea amintirilor legate de ea sunt vii.

Wax ezită, cu un maldăr de foi în mână.

— Cum era? Ce fel de om, vreau să spun.

— Era puternică şi în acelaşi timp vulnerabilă, vorbi TenSoon în şoaptă. A fost ultimul meu stăpân şi cel mai bun. Avea un fel special de a se dedica în tot ce făcea. În luptă, ea era tăişul. În dragoste, era sărutul. În această privinţă era mult mai... umană decât oricine altcineva.

Wax încuviinţă dând din cap, fără să-şi dea seama, înconjurându-se de paginile pe care le aşeza în teancuri, după cum aveau înscrisuri sau nu. Pe cele care purtau amprente le punea într-un teanc separat. Poate vor fi utile. Cel mai probabil, nu. Doar Bleeder era capabilă să-şi schimbe forma, nu-i aşa?

În cele din urmă, TenSoon se apropie de el.

— Par să spună ceva, zise TenSoon inspctând hârtiile, dacă le pui una lângă alta.

— Mda, zise Wax nemulțumit.

— Ce nu-ți convine?

— Este prea mult, spuse Wax arătând cu mâna spre ele. Prea alambicat, prea senzațional. De ce să fi scris ea pe o grămadă de hârtii, pentru ca după aceea să le sfâşie şi să le abandoneze aici?

— Pentru că este nebună.

— Nu, zise Wax. Nu în felul acesta. Ceea ce a făcut arată că a cântărit mult înainte, că a urmărit un scop anume. Poate că *motivele* sunt ale unui nebun, dar *metodele* dovedesc preocupare şi atenție.

Cum putea explica mai bine? Acest caz îi punea instinctele în conflict unul cu altul.

Încercă din nou.

— Când cineva lasă în urma lui ceva de genul acesta, nu poate însemna decât două lucruri. Fie că este neglijent, fie că s-a străduit prea mult. Ea nu este neglijentă, dar nu cred nici că încearcă să fie vicleană, ademenindu-ne prin indicii şi jucându-se se cu noi. Când am stat de vorbă cu ea...

— Ai *vorbit* cu Paalm? întrebă TenSoon ciulind urechile. Când?

— Un pic mai devreme astă-seară, spuse Wax. Avea aerul că regreta ceva. Susținea că nu glumeşte, dar totul părea un joc. O mie de pagini aruncate la gunoi, care pot fi însă puse cap la cap astfel încât să alcătuiască un indiciu?

Wax dădu din cap cu îndoială.

— Nu mă păcăleşte. O fi ea nebună, dar trebuie să fi ştiut că alți kandra le vor găsi până la urmă.

— Foarte bine, zise TenSoon aşezându-se din nou pe labele din spate. Dar cu tine cine a vorbit, *ea însăşi,* sau imitația?

— Ea. Nu e ciudat? Exact aşa faci şi tu acum, iar MeLaan nici ea nu pare să joace vreun rol anume.

— Noi nu suntem Paalm, spuse TenSoon. De când o ştiu, a interpretat diferite roluri. Cu ani în urmă, şi

eu am făcut la fel. Dacă nu imitam pe cineva, noi habar nu aveam cine eram.

Wax se uită peste hârtii. *Libertate,* scria de-a curmezişul uneia dintre ele. *Vei căpăta libertate indiferent dacă...,* era scris pe alta, doar o jumătate de gând.

— Cum a fost ea? întrebă Wax. Cine *este* ea, Păstrătorule?

— Dificil de spus, zise TenSoon. Paalm a fost un kandra preferat al Lordului Legiuitor, sclavul voinței lui şi cel prin care țineam legătura cu el. A tratat cu indiferență evenimentele premergătoare sfârşitului Lumii de Cenuşă; a dispărut, nu s-a mai întors în Patrie. Am presupus că murise, dar a reapărut printre supraviețuitori. Chiar şi atunci, s-a separat de noi, deşi a fost în slujba lui Armonie, ca noi toți. Până când... nimic. Absență.

— Libertate, spuse Wax bătând cu degetul într-o foaie de hârtie. A vorbit cu mine despre libertate. La ce se referă?

— Nu ştiu, răspunse TenSoon, mormăind şi mai puternic decât până atunci. A trădat tot ce reprezentăm noi. Pe de altă parte, şi eu am făcut acelaşi lucru. Aşa că poate ne potrivim, ea şi cu mine. Doi dintre cei mai bătrâni monştrei rămaşi pe planetă, acum când Secunzii au ales să se elibereze, punându-şi capăt zilelor.

— Libertate..., murmură Wax. Suntem manipulați de cineva... Mi-a lăsat un bilet în locuința guvernatorului. A smuls limba unui politician ca să-l împiedice să mai mintă şi a omorât un preot prin ochi, ca să-l facă să nu mai privească. Să nu mai vadă. Pentru cine? Pentru ce?

A fost un kandra al Lordului Legiuitor, s-a mişcat şi a jucat după bunul lui plac. Şi pe urmă... Slujitoarea lui Armonie. A trăit răsunându-i în cap vocea acestuia, permanent, conştientă că Zeul putea prelua controlul asupra ei. Cum este să simți aşa ceva?

Te poate împinge să-ți scoți o țepuşă? Ai încerca să aduci libertate pentru toți? Călăuzit greşit, în nebunia ta, conştient că lumea are nevoie să fie salvată?

Wax se ridică în picioare cu mişcări greoaie.

— Totul are legătură cu Armonie.

— Ce spui, justițiarule?

— Încearcă să-l doboare pe Zeu, nici mai mult, nici mai puțin.

— Este o nebunie.

— Da, spuse Wax întorcându-se spre kandra. Este. Începu să se plimbe în sus şi în jos prin încăperea strâmtă.

— Vorbeşte cu Armonie şi află ceva pentru mine. Prima dată, Bleeder a plecat pentru că Armonie a vrut la un moment dat să preia controlul asupra ei? Asta este ceea ce a pus-o în mişcare?

O clipă de tăcere.

— Da, răspunse TenSoon. Armonie zice că n-a încercat să exercite un control direct asupra ei, dar este adevărat că a împins-o foarte mult spre ceva ce ea nu voia să facă.

— Ea a insistat foarte mult pe ideea aceasta: că oamenii sunt controlați.

Pentru numele lui Armonie... ea a fost Tan cel Sângeros? A purtat ea trupul lui, încă de pe vremea aceea? A fost ea acolo când am împuşcat-o pe Lessie?

— Pentru ea, toți sunt marionetele lui Armonie – în ochi ei, politicienii sunt gura Lui. De aceea vrea să dea jos guvernul. Religia? Ochii lui Armonie, ca să poată supraveghea poporul. Face tot ce poate ca să-l submineze, instigând cultele la conflict.

— Da..., admise TenSoon. Într-un fel, am putea interpreta că e o continuare a Primei învoieli. Serveşte-l pe Lordul Legiuitor. Doboară forța pe care s-a străduit el s-o înfrângă. Armonie reprezintă jumătate din toate acestea.

— Şi eu ce rol am în acest ansamblu? continuă Wax, urmărindu-l pe TenSoon doar parțial. De ce eu? De ce atâta atenție pentru...

Nu, întrebarea era greşită.

Ce va face ea în continuare? Ochi, limbă... urechi, poate? *Închipuieşte-ţi că ea este cu un pas înaintea ta,* îşi spuse Wax. *Pregăteşte-te pentru ce poate fi mai rău.*

Se uită din nou la foile de hârtie de pe jos. Voia să-l mănânce pe Wax din calea ei. Un puzzle cu multe piese? Era o pierdere de timp, o demenţă. Rupsese aceste pagini nu ca să-l provoace pe el, ci ca să-l ţină cât mai mult departe de investigaţie, iar ea să poată duce la îndeplinire următoarea etapă a planului. Îl *ademenise* aici cu ajutorul pulberii de pe rochie. De aceea o păstrase pe ea.

— Ştie, zise Wax încetişor. Ştie ce ai de gând să faci, TenSoon. Ştie ce *ai făcut.*

Se simţi cuprins de un fior întâlnind privirea neomenească de kandra.

— A stabilit în planul ei că vei trimite mai mulţi kandra pentru a încerca să câştigi din nou inimile şi minţile oamenilor. Asta te face vulnerabil. Următorul ei pas va fi să te distrugă.

★

Wayne se plimba de la un foc de tabără la altul. Într-unul se desenau în plină vâlvătaie picioare de mese şi scaune, Linii drepte aducând cu membrele de cadavre arse pe rug. Ceţurile nu se apropiau de focuri, deşi în întunericul nopţii fumul era o bună imitaţie a lor. Deghizat atât de veridic în cerşetor, nu îţi dădeai seama ce era de fapt, decât dacă te apropiai suficient de mult încât să-i simţi respiraţia.

Wayne se aplecă peste unul dintre focuri ca să-şi aprindă trabucul, deşi va trebui să-şi vindece pielea de pe braţ, pentru că se arse. Simţi deopotrivă mirosul de păr pârlit şi pe acela de flacără. Mobila lăcuită nu ardea prea bine. Dar îi plăcea să simtă dogoarea, îl făcea să se simtă viu.

Încetase să-şi mai umple metalminţile, sperând că avea suficiente rezerve de sănătate pentru ceea ce urma. Nu-şi putea permite să fie slab sau să se simtă rău. Nu, având în vedere tot ce se întâmpla acum.

Se dădu înapoi, la distanță de flăcări, şi îşi potrivi trabucul între dinți. Era din acela şmecher, din proviziile ascunse ale guvernatorului. Wayne trase adânc în piept înainte de a-şi aduce aminte că nu putea să sufere chestiile acestea ruginite. Ah, pagubă-n ciuperci. Nu dăduse nimic de mare valoare în schimbul trabucului. Doar una dintre furculițele lui Wax.

În piață se adunase o mulțime uriaşă, cum el nu mai văzuse niciodată. Oamenii se înghesuiau la lumina focului ca un cârd de corbi atraşi de un stârv. Wayne se duse spre marginea mulțimii şi dărui trabucul unei femei de acolo. O lăsă stând în picioare, uimită, iar el se pierdu în aglomerație.

Când înghesuiala era atât de mare, nu puteai să te mişti *printre* oameni, ci *odată cu* ei. Trebuia să te înveşmântezi cu mulțimea ca şi cum ar fi fost o haină, confortabilă si strâmtă, apoi să laşi materialul să-ți arate direcția. Wayne se mişca atunci când se mişcau toți şi, când ajungea în anumite puncte, striga, rostea cuvintele exact atât de neclar cât era necesar. Când cineva îl înghionti, răspunse şi el dând un cot amical şi astfel, peste puțin timp, ajunse aproape în față. Aici, deasupra tuturor, un individ îmbrăcat în pantaloni, fără cămaşă, se cățărase pe statuia unei fântâni, agățându-se de spada Supraviețuitorului pentru a-şi menține echilibrul şi arătând mulțimii celălalt pumn ridicat.

— Ne jefuiesc până nu ne mai rămâne nimic! strigă bărbatul.

Da, asta e adevărat, îşi spuse Wayne strigând la unison cu mulțimea.

— Ne cer să muncim ore nesfârşite în fiecare zi şi pe urmă, când nu le mai convine lor, ne dau papucii pur şi simplu, nici că le pasă dacă murim de foame.

Da, aşa fac, se gândi Wayne, blestemând şi țipând laolaltă cu mulțimea.

— Îşi fac favoruri unii altora, mugi mulțimea. Pe noi ne storc de puteri, iar ei se adună la petreceri extravagante!

Am fost la petreceri din astea, se gândi Wayne. *Bune sandvişurile.*

— Ar fi înghiţit Supravieţuitorul aşa ceva?

Probabil că nu, recunoscu Wayne. În timp ce mulţimea tălăzuia în jurul lui, Wayne îşi strânse braţele la piept şi rămase pe gânduri. Bineînţeles, să pui la pământ pe unul care îşi schimbă forma, care ucide oameni, era important şi aşa mai departe, dar fir-ar să fie de *ruginã,* nu părea un moment potrivit să te amesteci acum printre nobili şi sticleţi. Ascultând discursul acestui om, îi venea să se spânzure de unul singur, ceea ce era tulburător pentru că, în general, el nu avea porniri sinucigaşe decât la prima oră.

Când era pe punctul să se întoarcă şi să pornească înapoi spre conac, ca să discute cu MeLaan despre toate acestea, se produse schimbare. Pe statuie se caţără un personaj nou: un bărbat ceva mai bătrân, chel, cu mijlocul mai împlinit, dar într-un fel prietenos. Purta o robă înzorzonată care se evaza în partea de jos ca o mantie-de-ceaţă. Un preot al Bisericii Supravieţuitorului?

Bătrânul ridică o mână cerând să se facă linişte şi individul care strigase până atunci înclină capul în semn de recunoaştere, dându-se la o parte. Sub portretul gigantic al Supravieţuitorului, cuvântul preotului său avea să fie auzit. Wayne simţi o frământare interioară, ca şi când stomacul lui tocmai ar fi descoperit că i se dăduse drept hrană o grămadă de mere putrede. Religia îi producea nelinişti. Pentru că le cerea oamenilor să facă lucruri pe care altfel ei nu le-ar fi făcut.

— Am venit către voi, spuse preotul vorbind în noapte, cu înţelegere şi simpatie. Dar vă implor, nu invocaţi numele Supravieţuitorului când comiteţi jafuri şi distrugeri. Există mijloace de a răspunde prin luptă şi mă voi alătura vouă în acest scop, dar nu trăim în vremurile tiraniei Lordului Legiuitor. Aveţi posibilitatea să vă faceţi auzită vocea. Puteţi trimite avocaţi să vă reprezinte în faţa guvernului.

În mulțime se făcu liniște. Câțiva bărbați strigară spunând lucrurilor pe nume, precizând întocmai ce i-ar fi fpcut guvernatorului, dar majoritatea oamenilor nu mai spuseră nimic.

— Supraviețuitorul a spus că ar trebui să zâmbim, pledă preotul. A spus că n-ar trebui să lăsăm supărările să ne doboare, oricât de grea ar deveni viața.

Starea de spirit a mulțimii se schimba. Nu mai striga, dar şovăia. Wayne se relaxă. Ei bine, poate că religia era totuşi bună şi ea la altceva, nu numai pentru veşminte caragioase şi pălării neobişnuite. Dacă preotul reuşea să disperseze mulțimea, Wayne avea de gând să-i facă cinste, aşa va face. Iar să iei de băut pentru preoți era nemaipomenit, pentru că aceştia aveau obiceiul să nu-şi termine porția, aşa că te alegeai tu cu două.

Stai puțin! De ce se strecura individul acela cu bretele, cel care vorbise mai înainte – în spatele preotului? Ridicând mâna ca şi cum...

Nu! strigă Wayne repezindu-se prin mulțime înspre fântână.

Opri timpul, ceea ce produse oarecare confuzie printre oamenii din jur şi nu ajută prea mult. Tot ce reuşi să obțină a fost să rămână pe loc neajutorat, conştient că preotul se afla prea departe pentru a putea fi salvat. Individul cu bretele se afla imediat în spatele blândului bătrân, cu mâna ridicată, cu pumnalul scânteind în lumina flăcărilor.

Numai că acela nu era un pumnal. Era *un ac.*

Wayne aruncă bula de viteză. Acul coborî înfigându-i-se preotului în spate. Bărbatul cu fața rotundă zvâcni în sus şi pe urmă carnea începu să i se topească. Deveni translucidă, ochii îi ieşiră din orbite, iar oasele de cristal de dedesubt scânteiară la lumina focurilor aprinse în aer liber.

— Priviți! spuse bărbatul cu pieptul gol. Vedeți ce v-au trimis ca să încerce să vă oprească? Nemuritorii-fără-Chip sunt în slujba nobilimii! Acesta nu era un preot, era unul dintre favoriții lor. Vor să

credeți că sunteți liberi, că democrația lor funcționează şi pentru voi, dar nu sunteți împresurați decât de minciuni!

Wayne rămase cu gura căscată, căci preotul – nu, kandra – se străduia să stea drept şi să vorbească, ceea ce îi înrăutățea starea. Protestatarii strigau, devenind din nou din ce în ce mai violenți, cu excepția celor din apropierea lui Wayne. Care erau în continuare derutați, neînțelegând de ce pentru ei timpul stătuse în loc.

O femeie îmbrăcată într-o haină murdară îl cerceta cu privirea.

— Hei, nu eşti tu individul acela din Ținuturile Necruțătoare?

Wayne făcu o grimasă, trăgându-se îndărăt. Liderul urcat pe fântână îl zări şi îşi întrerupse diatriba. Arătă cu degetul direct spre Wayne.

— Unul dintre ei este aici! strigă el. Ei trimit polițişti în mijlocul nostru! Ei sunt peste tot, vă controlează!

Practic toată mulțimea se întoarse să se uite la Wayne.

La naiba!

21

— Ploaie de cenuşă! spuse TenSoon gonind împreună cu Wax prin tunelurile din Patria neamului kandra. I-am spus lui Armonie să le transmită semenilor mei. Vom înceta imediat să ne mai implicăm, dar după cum spune El, s-ar putea să fie deja prea târziu.

Wax dădu din cap cu înțelegere, ținând felinarul în mână şi răsuflând greu din cauza efortului.

— Noi suntem urechile lui Armonie, mormăi TenSoon. Ceea ce se potriveşte cu obsesia ei, nu-i aşa? Ascultăm, ne mişcăm printre voi, îi raportăm Zeului. Iar ea va încerca să-L asurzească.

Wax încuviință dând din nou din cap.

— Este total lipsit de sens! remarcă TenSoon. Nu-l poate opri pe Armonie, în pofida a tot ce se întâmplă, este ca un copil care aruncă cu pietre într-un *munte,* încercând să-l mute astfel din loc.

— Aşa este, zise Wax opintindu-se să escaladeze un morman de resturi.

Era clar că unele părţi din Patria neamului kandra avuseseră de suferit în malaxorul prin care trecuse pământul în Catacendre. Ziduri prăbuşite atunci zăcuseră ulterior zdrobite în locul acesta vreme de sute de ani.

— Ea nu încearcă să-l omoare propriu-zis pe Zeu. Nu vrea decât să-i elibereze pe oameni de El, în felul ei nefiresc.

— Să-i elibereze? se miră TenSoon.

O clipă, nu mai zise nimic.

— Emoţia. Despre asta este vorba, nu-i aşa? Vin i-a eliberat pe kolosşi făcându-i să trăiască emoţii puternice. În acest fel a găsit calea de acces spre sufletele lor, a reuşit să-i elibereze de sub controlul altcuiva şi să-i ia chiar ea în stăpânire.

— Aşa spun poveştile străvechi, răspunse Wax. Este bine că avem o confirmare.

— Oamenii nu sunt fiinţe hemalurgice, cum sunt kolosşii. Emoţiile puternice nu-i vor „elibera" de Armonie.

— Ba da, cu siguranţă, zise Wax. Cel puţin în ochii lui Bleeder. Dacă eşti cuprins de mânie, nu te mai supui planurilor minuţioase ale lui Armonie. Nu te mai controlezi. Bleeder va împinge oraşul într-o stare de haos total, încercând nebuneşte să-l elibereze.

— Pentru numele lui Năruire! mormăi TenSoon. Cred că te las în urmă, justiţiarule. Trebuie să ajung de îndată la semenii mei şi să discut cu ei despre ceea ce se petrece.

— În regulă, zise Wax. Aş putea totuşi să ţin mai bine drumul, dacă aş...

Pe coridor răsună un urlet strident, atât de lugubru încât Wax rămase ţintuit locului. Scoase pistolul „Răzbunare" şi ridică felinarul cu mâna

cealaltă. Primului urlet i se asociară şi altele într-o cacofonie teribilă, în care fiecare sunet distona cu celelalte.

TenSoon se lăsă la pământ, mârâind după ce urletele se stinseră.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Wax.

— N-am mai auzit niciodată ceva asemănător, muritorule.

— Dar nu ai peste o mie de ani?

— Cam aşa ceva, răspunse TenSoon.

— Pentru numele tuturor zeilor! exclamă Wax. Altă ieşire?

Kandra o zbughi din loc, conducându-l înapoi pe calea pe care veniseră. Urletele reîncepură, mai puternice. Tunelurile înguste şi pietrele denivelate deveniră dintr-o dată şi mai apăsătoare.

Wax alerga şi, în pofida bravadei de mai înainte, constată că îi venea foarte greu să țină pasul cu TenSoon. Rocile din jur nu conțineau metale, cel puțin nu în formă pură, în care să fi putut el să împingă. De parcă nu ar fi fost îndeajuns, tunelurile şerpuiau şi coteau prea mult pentru o împingere pe distanță lungă.

Aşa că era nevoit să alerge, strângând felinarul cu degetele transpirate, cu urechile la pândă, în timp ce în spatele lor situația părea să devină tot mai fierbinte. Preocupat cum era, a fost cât pe ce să dea peste TenSoon, prinzându-l din urmă când acesta încremeni în mijlocul tunelului.

— Ce este? întrebă Wax abia mai putând să respire.

— Înainte nu miroase bine, zise TenSoon. Ne aşteaptă.

— Grozav, spuse Wax. Cine ne aşteaptă?

— Miros ca oamenii, spuse TenSoon.

În spate răsunară alte urlete.

— Cei care urlă, întrebă Wax, sunt *oameni?*

—Vino, îl îndemnă TenSoon, răsucindu-se şi pornind să să se cațere anevoios, zgâriind stâncile cu ghearele.

Wax se luă după el.

— Altă ieşire? întrebă el din nou.

TenSoon nu răspunse, continuă să înainteze prin caverne mici, pe după colțuri, prin tuneluri. Se opriră la o intersecție şi, în timp ce TenSoon evalua opțiunile, Wax îşi pipăi nervos pistolul. Ar fi putut să jure că vedea ceva mişcându-se în galeria din care tocmai ieşiseră, cea în care TenSoon susținea că zărise o ambuscadă.

— TenSoon..., zise el agitat.

— Pe-aici, îi arătă kandra zbughind-o din loc.

Wax îl urmă apucând-o pe un tunel şi mai lung. Perfect. Rămase intenționat mai în urmă, ridicând lanterna şi încercând să vadă mai bine ce anume îi urmărea.

Lumina se reflectă în ochi ascunşi în beznă. Figuri ghemuite sprijinite pe patru membre, cu mişcări evident neomeneşti. Wax dădu drumul unui tub de cartuş şi îi făcu vânt cu piciorul într-o fisură din stâncă. Împinse, azvârlindu-se mai departe pe coridor, ca să-l ajungă pe TenSoon şi ateriză chiar înainte de o cotitură a coridorului, de care trecură apoi în mare viteză.

— *Nu* sunt oameni, zise Wax. Nu pe de-a-ntregul.

— Hemalurgie, zise TenSoon. Este ceva teribil. Paalm... A mers mai departe decât am crezut. Nu numai că omoară. Năruie.

— Mai au puțin şi ne prind, spuse Wax ținând strâns arma şi felinarul. Cum ieşim de-aici?

— Nu ieşim, răspunse TenSoon, trăgându-se într-o parte şi intrând într-o mică încăpere. Luptăm.

Wax îl urmă, dar se opri în prag, cu arma pregătită. Mai trecuseră pe lângă camera aceasta sau pe lângă alta asemănătoare. Era plină de coşuri – şi uitându-se acum la ele, îşi dădu seama că acelea erau oase de mici dimensiuni.

Creaturile care îi vânau începuseră să schelălăie, se auzea cum se cațără pe stânci – le auzea respirația întretăiată – pe măsură ce se apropiau.

Înăuntru, în încăpere, TenSoon se transformă.

Se întâmplă dintr-odată, pielea de pe kandra năpârli, desprinzându-se de pe oasele de câine şi căzu la pământ ca lăturile aruncate din găleată în spatele bucătăriei. Muşchii şi pielea se izbiră de unul dintre coşuri, răsturnând oasele. MeLaan spusese că TenSoon era extrem de rapid, dar cuvântul nu reuşea să descrie viteza cu care absorbi TenSoon oasele. Pe părţile laterale ale corpului îi crescură braţe, apoi el se ridică în sus şi dedesubt îi crescură picioare, puternice ca cele ale unui luptător. O ţeastă îi apăru ca o bulă formată din melasă, se umplu de muşchi care se întinseră pe oase, în timp ce o falcă se aşeză la locul ei.

În câteva clipe, în mijlocul camerei stătea o siluetă scundă, dar robustă. Faţa cu pielea şi muşchii întinşi îi amintea lui Wax de un koloss, dar braţele erau ca nişte ciocane, iar pieptul de supererou. Era gol, dar lipsit de orice fel de organe genitale.

Wax se uită în urmă pe coridor şi ridică pistolul, asudat. Creaturile se apropiau târându-se. Din întuneric apăreau capete, feţe care îngemănau trăsături umane cu ceva mai canin. Numără cinci în total. Creaturile nu mai erau bipede, dar mai aveau încă trăsături umane care le stânjeneau – degete prea lungi, mâini cu degetul mare opozabil. Articulaţiile le îndoiau membrele în direcţie greşită de la coate şi genunchi, iar ochii... ochii erau stinşi. Negri şi atât.

— Ce v-a făcut Bleeder? le întrebă Wax cu glas şoptit.

Creaturile nu răspunseră. Fie nu erau în stare să gândească şi nu puteau să vorbească, fie nu le interesa nici una, nici alta. Wax trase un foc în sus, cu o vagă speranţă că zgomotul le va speria alungându-le, că le va trimite în fuga mare înapoi în noapte.

Dar spera mai mult că nenorocitele vor rămâne, oferindu-i ocazia să le stârpească.

Împuşcătura reverberă în tunel, dar bestiile nici nu se clintiră. Dimpotrivă, se repeziră înainte, cuprinse de frenezie. Wax îl ridică pe „Răzbunare” şi-l descarcă

în primele creaturi, țintind în craniu. Străfulgerările focurilor de armă iluminară tunelul. Deşi gloanțele muşcară din carne expunând fâşii de muşchi însângerați, nicio creatură nu fu doborâtă.

Wax se retrase cu spatele în încăpere, îl vârî pe „Răzbunare" la locul lui în toc şi aşează felinarul pe o ieşitură.

— Le-a fost îngroşat craniul, îi strigă el lui TenSoon scoțând revolverul Sterrion.

Kandra trecu pe lângă el, sprinten şi puternic deopotrivă. Wax avu senzația că-i auzea muşchii încordându-se, strângându-i-se pe sub piele. Când intră prima creatură, TenSoon îl pocni în cap din lateral, țintuind-o de perete cu un singur braț. Apoi se dădu înapoi şi ridică piciorul ca s-o *zdrobească* de stânci.

Celelalte săriră pe TenSoon, punându-l la pământ, muşcându-i din carne. El o înşfacă pe una, o smulse ținând-o de picioarele din spate şi o azvârli cât colo. Wax trase țintind ochii.

— Au fost create în aşa fel încât să-ți poată rezista, mormăi TenSoon de pe jos, unde continua să se lupte cu una dintre creaturi, în timp ce celelalte îl sfâşiau.

— Fugi! Armele tale moderne nu sunt de niciun ajutor aici, Justițiarule!

Pe dracu nu sunt, îşi spuse Wax, abandonând revolverul Sterion şi ducând mâna la tocul cel mare de la brâu, de unde scoase puşca cu țeava scurtă. Apucă şi o mână de cartuşe, pe care le azvârli pe jos producând un zgomot ca de ploaie. Apoi atacă cu toată forța, pocnind în plină figură primul monstru care se apropie de el. Acesta se dădu îndărăt, apoi urlă – dezvelind mai multe rânduri de dinți neregulați.

Wax îi băgă puşca pe gât şi trase.

Fragmente din făptură colorară pereții şi când căzu – zbătând din membre – răsturnă câteva coşuri din care se revărsară oasele pe jos. Moartea uneia dintre creaturi le atrase atenția celorlalte, care îl abandonară pe TenSoon şi se repeziră la Wax.

Cum era şi firesc, Wax prefera pistolul. Era un fel de prelungire a atenţiei, o armă de precizie – la fel ca bănuţii ce se aruncau pe vremuri, când vegetaţia nu avea culoarea verde. Sufletul unui monedazvârlitor, voinţa lui, silită să de manifeste.

O puşcă era cu totul altceva; nu reprezenta o prelungire a atenţiei sau a voinţei, dar reuşea *într-adevăr* să-i exprime foarte bine mânia.

Wax strigă, izbind una dintre bestii cu puşca peste cap şi împingând în ţeavă, imprimând mişcării un elan nemaipomenit. Lovitura azvârli creatura într-o parte, pe când Wax se învârti şi apăsând pe trăgaci, zdrobi piciorul alteia, îi desprinse o bucată din umăr şi o trimise cu faţa la pământ.

Sări peste următoarea care se repezise la el, împingând într-un cartuş căzut la pământ ca să se ridice deasupra. Îi trase bestiei un glonţ în spate, luând-o prin surprindere, apoi îşi spori greutatea şi ateriză în cârca ei.

Creatura se zbătu şi se zvârcoli sub el, în timp ce alta îi sări la gât. Sporindu-şi şi mai mult greutatea, o împuşcă în cap, apoi împinse în glonţ. Pentru că Wax era extrem de greu – ceea ce îi consuma metalmintea într-un ritm de-a dreptul furibund – glonţul nu se opri în craniu, la fel ca celelalte, ci sfărâmă osul făcând creierul piftie.

Wax dădu la o parte cadavrul care se prăbuşise alături şi repezi arma în sus, în capul ultimei besti care se năpustea asupra lui. O răsturnă întorcând-o cu burta spre el. Trase de trei ori, consumând toate cartuşele din puşcă. Burta era moale, aşa cum sperase. Creatura căzu.

Se opri o clipă să-şi tragă sufletul, respirând adânc, epuizat de frenezia luptei. Lângă el, TenSoon se rostogoli pe o parte în timp ce rănile din braţe şi coaste i se închideau. omorâse una dintre făpturi despicând-o în două. Se uita la Wax cu ochi mari. Faţa lui plină de sânge era la fel de hidoasă ca a victimelor cu care tocmai luptaseră.

TenSoon se ridică în picioare, contemplând carnagiul. Felinarul continua să ardă liniştit, împrăştiind lumină peste oasele răspândite pe podea şi peste rămăşiţele a ceea ce fusese cândva uman – ce oribil –, iar acum nu făcea decât să palpite când şi când. Wax simţi că-l cuprindea greaţa. Le spunea „creaturi”, dar fuseseră oameni. TenSoon avea dreptate. Ceea ce făcuse Bleeder aici era mult mai grav decât crimele pe care le comisese.

— Va trebui să-l întreb pe Armonie, spuse TenSoon, dacă ucigând astăzi l-am dezamăgit.

Vocea lui suna la fel de mormăit ca mai înainte, când se întrupase în ogar.

— De ce crezi că i-ar păsa? întrebă Wax încă simţindu-se rău. Pe mine mă foloseşte tot timpul ca să ucidă.

— Tu reprezinţi Năruirea lui, spuse TenSoon. Prin mine Dăinuieşte.

Wax rămase tăcut în mijlocul morţilor şi muribunzilor; lăsă puşca în jos, încercând să-şi înăbuşe senzaţia bruscă de indignare, de care fusese cuprins. Numai atât era el pentru Armonie? Un ucigaş? Un distrugător?

— Cu toate acestea, începu TenSoon păşind cu băgare de seamă prin încăpere şi exprimându-se de parcă nu şi-ar fi dat seama că era pe punctul de a profera o insultă. Nu cred că pe Armonia îl va deranja ce-am făcut. Aceste biete suflete...

Îngenunchie şi împunse unul dintre trupurile ucise de Wax. TenSoon dădu peste o piesă de metal, argintie şi lungă cât un deget. Avea o culoare roşie sau acela era sânge?

Folosind privirea de oţel constată că deşi ţepuşa se vedea, linia era mai puţin strălucitoare decât ar fi trebuit să fie. hemalurgie.

— O ţepuşă, zise TenSoon răsucind-o în mână. Dacă ar mai fi fost încă una, Armonie ar fi reuşit să le controleze pe bestiile astea. Cum se poate ca o singură ţepuţă să determine o asemenea schimbare?

Este un nivel de hemalurgie pe care eu nu-l înțeleg, justițiarule.

Wax dădu din cap verificând în ce stare se aflau creaturile. Nu-l preocupa să vadă dacă mai reprezentau vreo amenințare, ci să se asigure că nu abandonau vreuna aici, să moară în agonie. Găsi o femelă încă în viață, paralizată de glonțul înfipt în spate. Se uita la el cu ochi de om şi totuşi ne-pământeni, întunecați. Indiferent ce li se întâmpla oamenilor, ar fi trebuit să-şi poată păstra ochii.

Wax puse puşca la ochiul femeii şi trase, timițându-i glonțul până în creier. Pe urmă strânse ochii el însuşi, vrând să rostească... ce? O rugăciune către Armonie? Armonie nu-i ajutase pe oamenii aceştia.

Am făcut ceva ca să le vin în ajutor... Cuvintele ajunseră la el şoptite, din trecut. O amintire de când îi vorbise Armonie ultima dată. *Te-am trimis pe tine.*

Wax nu era sigur că atât era suficient de această dată.

— Promite-mi că ai să te ocupi ca aceşti oameni să fie îngropați, spuse Wax.

— Aşa voi face, spuse TenSoon când din depărtare străbătu un urlet. Mai vin şi alții. Ne luptăm aici sau fugim?

— Ştii cum putem să ieşim afară? întrebă Wax reîncărcându-şi puşca.

— Posibil. Nu printr-o metodă obişinită, dar poate exista o cale.

— Să mergem atunci, zise Wax. Aceasta este încă o diversiune, TenSoon. Creaturile s-au luat după noi doar când am ieşit din cealaltă încăpere.

TenSoon dădu din cap aprobator, apoi se lăsă la pământ ca să absoarbă din nou oasele de ogar. Îşi reluă forma inițială în numai câteva secunde, cu excepția părului. Acesta începu să crească din piele când TenSoon se îndrepta spre uşă, acoperindu-l valuri-valuri, pe măsură ce corpul de kandra îl aranja şi-l elimina.

Wax ridică felinarul şi îşi luară tălpăşiţa, cu TenSoon deschizând calea.

— Uitaţi-l că fuge pe-acolo, băieţi! strigă Wayne arătând cu degetul în întuneric. L-am văzut pe ticălosul de sticlete chiar în faţă. Voi luaţi-o pe-acolo, iar eu mă duc pe partea ailaltă, să-l prindem la mijloc, aşa vom face!

Micul grup de bărbaţi care îl însoţea – înarmaţi cu chei fixe şi mături – se împărţi în două, într-un amestec amorf de chiote vesele, scuipat şi răzbunare. Wayne îi tot îndemna să purceadă, el luând-o între timp la fugă şi dispărând în direcţia opusă. În cele din urmă încetini, rămânând în fine singur şi dând din cap. Nu erau băieţi răi, în ciuda faptului că, dacă-şi puneau toţi mintea laolaltă, nu adunau mai mult de o cărămidă.

Wayne învârti în mână bastonul de duel, dădu roată luând-o pe o alee şi reapăru lângă locuinţa guvernatorului. Nu se duse prin faţă – acolo se adunau din ce în ce mai mulţi oameni furioşi, iar unii l-ar fi putut recunoaşte după cele întâmplate mai înainte. Purta pe cap o şapcă de vânzător de ziare, iar pe cealaltă o abandonase vârâtă într-un tufiş de pe drum. Nicio pagubă; îi plăcea şapca nouă destul de mult, dar de altă parte se simţea de parcă ar fi fost dezbrăcat – rămăsese fără aliaj fuzibil. Secătuit complet.

Nu era bine. Nu mai putea opri timpul, doar dacă ar mai fi avut Wax o fiolă de rezervă, pe care să i-o dea lui. Tipul avea mereu câte una la el.

Wayne se strecură pe lângă clădire, cu intenţia de a se duce la uşa din spate, sperând că paznicii de-acolo îl vor lăsa să intre. Pierduse timp, mult prea mult timp, până ce reuşise să scape de mulţime. Îl bântuia încă imaginea acelui biet kandra care se stinsese în faţa tuturor.

Fir-ar să fie de rugină! Nu era sigur cui ar fi trebuit să-i ţină partea, dar măcar el nu se preocupa să distrugă oameni ca să strângă public. În plus,

deocamdată prefera să se situeze mai curând de partea celor care nu țineau cu tot dinadinsul să-l omoare pe el.

Mergând, îşi azvârli în gură o bilă de gumă de mestecat. Împresurat de cețuri învolburate, cu conacul ridicându-se în fața lui ca o cocoaşă de stâncă din Ținuturile Necruțătoare, scăldat într-o lumină albă, avu o ezitare. O voce răzbătu plutind înaintea lui.

Accentul era greşit. Doar *puțin* greşit, dar profund în semnificație.

Şi dintr-odată îşi dădu seama al cui rol încerca Bleeder să-l joace.

Urletele răsunau mult în urma lui Wax, dar îl obseda mai ceva decât atunci când îl urmăriseră pentru prima dată, pentru că acum ştia de unde proveneau. Dacă supraviețuia, va trebui să se asigure că se va ocupa cineva să facă ceva pentru creaturile acestea.

TenSoon deschidea calea prin meandrele Patriei şi în cele din urmă ajunseră la un perete plin de crăpături. Wax ridică felinarul, să-l vadă mai bine. Ogarul de lângă el avea o piele pleşuvă pe alocuri.

— Ei bine? zise Wax cercetând fundătura în care ajunseseră.

— Am stat cu ochii pe locul acesta, zise TenSoon. Este fisurat de mult şi crăpăturile par să se fi lărgit cu timpul. Dacă se deschid cu totul, vor da la iveală o altă intrare în Patrie, iar noi dorim să le ținem sub observație pe fiecare dintre ele.

Wax pipăi crăpăturile din peretele de stâncă. I se păru că trece aerul prin ele şi sesiză un iz de ceva mai... putred. Mai asemănător oraşului pe care îl cunoştea. Familiar şi în acelaşi timp dezgustător.

Apelă la metalminte sporindu-şi greutatea, apoi se opinti cu umărul în zid. Era o metodă complicată pentru că nu acumulase şi forță, ci doar capacitatea de a-şi mişca mai bine membrele şi de a-şi activa muşchii mari. Căpătă în acest fel mai drgrabă

agilitate, pentru că ceea ce trebuia să facă era să forțeze să împingă peretele şi în acelaşi timp să *cadă* deasupra lui.

În final realiză pârghia potrivită reuşind să străpungă zidul prin piatra care se fisură cu un trosnet. Găsi o cale de a pătrunde printr-o ruptură îngustă cât o crestătură de canion din Ținuturile Necruțătoare. Pereții erau şlefuiți de la apă şi alunecoşi, dar noduroşi, la fel ca în multe alte locuri de pe acest tărâm subpământean.

— Acum ce facem? întrebă Wax.

— Urcăm, muritorule, spuse TenSoon.

Se transformă din nou, lepădând oasele şi părul, devenind un ansamblu de muşchi. Aici, în spațiile acestea înguste, era un avantaj. TenSoon se putea împinge în ambii pereți alunecând pe crăpătură în sus, umplând găurile şi fisurile cu corpul lui, apoi folosindu-şi muşchii ca să se propulseze în sus. În jurul oaselor de ogar se formase un sac asemănător unui stomac, permițându-i să le tragă după el. Era grotesc, dar fascinant. Wax avea în fața ochilor starea naturală a unui kandra, o colecție de muşchi, ca un nămol, care se transforma din când în când într-un om.

Desigur, îşi spuse Wax începând să se cațăre şi el, *eu ce sunt, dacă nu doar o grămadă de carne şi sânge, care se ridică pe două picioare şi începe să umble?*

Urcuşul era dificil, mai ales din cauza felinarului, deşi îl ajuta foarte mult faptul că îşi micşorase greutatea. În foarte scurt timp auzi creaturile ajungând dedesubt, urlând şi apucându-să escaladeze. Inima începu să-i bată mai tare, dar făpturile nu păreau a avea prea mult spor la cățărat. Wax continuă să urce centimetru cu centimetru până când – în graba de a găsi un lăcaş de care să se prindă cu mâna – se încurcă de felinar şi îl scăpă.

Acesta se ciocni de pietre zăngănind şi în cele din urmă se făcu țăndări ajungând jos. Lumina se stinse.

În momentul acela, Wax îşi dădu seama că era îngropat în subteran, atârnat de stânci în beznă.

Pereții păreau să se strângă, iar dedesubt urlau monştri contorsionați, dornici să-i soarbă sângele. Panica îl lăsă fără aer.

Pe urmă însă, ochii i se obişnuiră cu întunericul şi o lumină albăstruie, palidă, îi dezvălui împrejurimile. Nu era prins în capcană. Deasupra lui exista o cale de ieşire. O vedea prin luciul ciupercilor albastre întinse pe pereți, care răspândeau în jur o lumină blândă.

— Armonie a avut grijă să se întindă ciupercile aici, spuse vocea lui TenSoon de deasupra. A vrut să se asigure că nicio persoană nu mai rămâne vreodată blocată prin locurile astea.

Wax se străduia din toate puterile să continue cu urcuşul. Recunoştea acum unde se afla, după ceea ce ştia din poveşti. Găurile din pereți, de care se agăța cu mâinile, fuseseră cândva pline cu cristale, iar în mijlocul acestora se aflaseră geodele ce conțineau un grăunte din metalul pierdut. Legendarul atium.

Urca prin Puțurile din Hathsin, nici mai mult, nici mai puțin.

— Calm, justițiarule, spuse TenSoon de deasupra. Urcă mai departe.

Auzise respirația lui Wax întețindu-se? Wax se linişti şi continuă să urce. Locul nu mai era o închisoare. Nu mai tăia şi nu mai rănea, aşa cum făcuse cu brațele Supraviețuitorului. Urcuşul era chiar uşor, pentru că existau găurile acelea. Sunetele de dedesubt se diminuaseră.

În cele din urmă ieşi din crevasă într-un tunel construit de mâna omului. Unul dintre canalele oraşului, crăpătura din urma lui nu mai era decât o fisură în stâncă şi nu lăsa să se ghicească nimic din originea ei străveche. Wax se cutremură trăgând în piept duhoarea canalului, bucuros însă că era liber. Masa informă care era TenSoon avu un spasm, după care se transformă din nou în ogar.

— Înțeleg de ce ar dori Paalm să-mi distragă atenția şi să mă împiedice să-mi feresc semenii de capcana ei, spuse el. Ceea ce s-a întâmplat acolo jos nu mi-a

fost însă destinat mie, ci ție, muritorule. Ce încerca ea să te oprească să faci?

Wax tăcu, dar nu se putea gândi decât la un singur răspuns. După ce termina cu neamul kandra, planul ei intra în etapa finală. Trebuia să-i împingă pe locuitorii urbei la rebeliune, să-i elibereze aşa cum înțelegea ea, trimițându-i ca o hoardă plină de mânie şi ură să distrugă oraşul Elendel.

Guvernatorul intenționa să se adreseze locuitorilor Oraşului. Bleeder nu reuşise deocamdată să-l ucidă şi Wax bănuia de ce.

Pentru că voia să aibă spectatori când îl omora.

PARTEA A TREIA

22

Ceața părea să fi luat foc peste noapte, precum norii în fața soarelui. Wax apăru din mijlocul ei aterizând cu o bufnitură pe treptele ce urcau la conacul guvernatorului, luând paznicii prin surprindere. Polițiști mai degrabă, judecând după uniformă, nu paznici obișnuiți. În regulă. În ultima vreme nu prea mai aveau oameni. Wax se ridică în picioare, se întoarse și aruncă o privire mulțimii adunate în fața conacului. Polițiștii înarmați formau un baraj penibil între oameni și clădire. În apropierea lui, muncitorii construiau o platformă peste trepte. Aradel îi supraveghea, deși, după figura lui acră, îți dădeai seama că intenția guvernatorului nu-i era pe plac.

Wax gândea la fel. Să te adresezi mulțimii însemna să i te predai lui Bleeder pe tavă. Înhăță un polițist:

— Presupun că n-a mai avut loc niciun atentat la viața guvenatorului, nu-i așa?

— Nu, domnule, răspunse polițistul. Acum este la dânsul în birou, domnule.

Wax înclină din cap arătându-i că înțelesese și dădu buzna înăuntru, târând după el franjuri de ceață. Se îndreptă direct spre partea din spate a casei fiind interceptat pe hol de Marasi, care îl prinse de braț.

— Sânge de koloss, rosti ea parola pe care i-o spusese el, ca să-i arate că nu era un kandra.

— Vară pe timp de noapte, răspunse la rândul lui Wax, precizându-şi identitatea. Trebuie să faci ceva în legătură cu mulțimea aceea, Marasi. Vor devasta oraşul.

— Ne ocupăm de problemă. L-ai văzut pe Wayne?

— Nu. De ce?

— MeLaan zice că a ieşit să se uite la protestatari. A trecut de atunci mai bine de o jumătate de oră. Şi nu l-a mai văzut nimeni.

— Apare el, spuse Wax. Trebuie să stau de vorbă cu guvernatorul.

Marasi încuviință din cap, dar rămase agățată de brațul lui ducându-se împreună spre birou.

— Wax, zise ea încetişor, este corupt. *Cu adevărat* corupt. Am găsit dovezi.

Wax trase adânc aer în piept.

— Hai să trecem de noaptea aceasta. Pe urmă ne vom ocupa şi de acest lucru.

— Aşa mă gândesc şi eu, spuse Marasi, dar cred că Bleeder vrea să ne pună într-o situație dificilă – cred că vrea să ne forțeze mâna, ca să-l lăsăm pe guvernator să moară.

— Aşa ceva nu se va întâmpla, spuse Wax. Îl vom preda tribunalului, dar nu mulțimii dezlănțuite. Ai verificat ce face sora ta?

— Nu, spuse Marasi. Deşi am avut de gând.

— Verifică, spuse Wax. De tatăl tău mă interesez eu, după ce vorbesc cu guvernatorul. Nu vreau să-l vedem pe niciunul dintre ei luat ostatic pe neaşteptate.

— Numai să nu mă ceară pe mine la schimb, zise Marasi strâmbându-se. MeLaan s-a transpus în corpul pazniciului cu brațul prins în eşarfă. Este furioasă pe guvernator, pentru că refuză s-o primească şi pe ea ca pe oricare altul. Mă duc să văd dacă pot da de Wayne; nu m-ar mira să-l găsesc în primele rânduri ale mulțimii.

Îi dădu drumul la braț şi se îndreptă spre ieşire.

— Marasi, strigă Wax după ea.

— Hm?

— Uniforma, spuse el. Îți vine bine. Nu ştiu dacă am avut ocazia să-ți spun.

Marasi se îmbujoră – aşa cum îi *stătea în fire,* până la urmă – înainte de a-şi continua drumul. Wax se răsuci şi traversă holul cu paşi mari, îndreptându-se *spre* uşa de la biroul guvernatorului. În faţa lui se aflau MeLaan şi încă trei gărzi de corp.

— Nimeni nu are voie să intre, justiţiarule, i se adresă unul dintre paznici pe un ton agasat. De o oră stă înăuntru şi scrie discursul. Nu va...

Wax trecu pe lângă ei şi încercă uşa, care era încuiată. Dinăuntru se auzea vocea lui Innate, care îşi revizuia discursul. Wax îşi spori greutatea şi se propti în uşă deschizând-o prin allomanţie, sfărâmând tocul. În picioare înăuntru, Innate ţinea în mână un teanc de hârtii şi patrula dintr-un capăt în celălalt vorbind. Rămase cu un picior suspendat în aer, apoi se întoarse spre Wax vizibil relaxat.

— Ai fi putut să baţi la uşă, spuse guvernatorul.

— Iar dumneata ai fi putut să ignori ciocănitul, spuse Wax intrând şi trântind uşa în urmă.

Bineînţeles că nu se mai închise bine, după ce fusese izbită de Wax.

— Dumneata ce crezi că faci, Innate? Ai fi putut fi ucis aici în birou, fără nici cel mai mic zgomot, singur şi lipsit de ajutor.

— Şi ei ce ar fi putut să facă? întrebă Innate azvârlind hârtiile pe birou.

Se apropie, apoi vorbi pe un ton mai blând.

— Şoaptă de vânt.

— Aburi de băutură, îi răspunse Wax făcând schimb de parole.

Era adevăratul Innate.

— A fost un gest foarte temerar să-ți laşi gărzile de corp afară, încuindu-te înăuntru. Ar fi luptat pentru dumneata, te-ar fi apărat. Data trecută am reuşit s-o punem pe fugă.

— *Dumneata* ai reuşit, spuse Innate revenind la birou şi adunând din nou hârtiile. Ceilalţi n-au fost în stare de nimic. Nici măcar bietul Drim.

Începu din nou să se plimbe dintr-o parte într-alta, citind pentru sine însuşi cuvintele discursului şi exersând unde să pună accentele.

Simțindu-se concediat, Wax se înfurie. Pe acest om luptau ei să-l protejeze? Wax se duse la fereastră. În mod surprinzător era deschisă, lăsând fuioarele de ceață să intre. Nu aveau mult de înaintat. Auzise tot felul de legende despre cețuri care umpluseră încăperi, dar se întâmpla foarte rar.

Se aplecă pe fereastră scrutând întunericul, trăgând cu urechea la discursul lui Innate. Era provocator şi trăda nepăsare. Innate pretindea că ştie problemele oamenilor, dar vorbea despre ei numindu-i țărani.

Va înrăutăți situația. *Exact ce voia ea,* îşi spuse Wax. *Voia să elibereze oraşul scăpându-l de Armonie şi în acest scop să amplifice furia oamenilor.*

Bleeder ştia ce va spune Innate. *Bineînțeles* că ştia. Îi manipulase pe oameni în tot acest răstimp. Fiecare indiciu descoperit de Wax până în acel moment fusese plantat special pentru el. Şi el ce făcuse? Oprise discursul lui Innate? Dar dacă asta era ceea ce voia ea?

Bătea cu degetul în pervazul ferestrei. Poc! Poc!

Plici!

Se uită în jos, apoi clipi uimit. O bucată de gumă gata mestecată zăcea lipită acolo. Wax îşi ridică degetul şi – uitându-se la el – începu să înțeleagă unele lucruri. Ceva ce trecuse cu vederea. Bleeder pusese la cale toate acestea de la bun început.

Suspiciunile lui Wax porneau de la faptul că Bleeder voise să-l avertizeze, imitând în acest scop figura lui Tan cel Sângeros. Fusese un complot conştient din partea ei, un fel de a da startul festivalului. Totul se desfăşura conform programării stabilite de ea.

Bleeder avusese totul pregătit încă dinainte de seara aceasta. Pusese totul la cale din timp. Mult mai demult decât crezuse el.

Aşadar, care era cea mai bună ascunzătoare?

Rugina naibii!

Wax duse mâna la pistol şi se răsuci pe călcâie.

Se trezi faţă în faţă cu guvernatorul Innate care scosese o armă de la brâu şi o ţinea îndreptată spre el.

— Fir-ar să fie, Wax, spuse guvernatorul. Câteva minute în plus şi aş fi reuşit. Vezi prea departe, întotdeauna vezi *un pic* prea departe.

Wax încremeni cu mâna pe armă. Întâlni privirea guvernatorului şi şuieră calm.

— Ai ştiut parola, şopti el, bineînţeles că ai ştiut-o. Ţi-am dat-o eu. Când l-ai omorât? De când este condus oraşul de un impostor?

— De multişor.

— Nu guvernatorul a fost ţinta ta. Tu ţinteşti mai sus de atât. Ar fi trebuit să prevăd. Dar Drim... Se afla în adăpost când ai intrat tu. De aceea l-ai omorât? Nu. El trebuie să fi ştiut că plecaseşi.

— A ştiut tot timpul, spuse Bleeder. A fost omul meu. Dar în seara asta, l-am omorât din cauza ta, Wax. Tu ai tras în mine...

— Ai purtat hainele guvernatorului pe sub mantie, spuse Wax. Fir-ar să fie de rugină! Te umplusem de sânge. Deci îţi trebuia o justificare pentru că guvernatorul era plin de sânge, o scuză să-ţi poţi scoate cămaşa şi bandaja o rană.

Ea continua să ţină arma îndreptată spre el, fără să se mişte. Simţurile lui allomantice nu semnalau prezenţa armei. Aluminiu. Bleeder era pregătită, bineînţeles. Dar părea s-o frământe ceva. Nu voia să-l ucidă. Niciodată nu intenţionase să-l omoare, dintr-un anume motiv.

Aşa că Wax strigă după ajutor.

Era riscant, dar nimic nu se termină cu bine, niciodată, dacă te supui persoanei care te ţintuieşte cu o armă. Aşa cum se aşteptase, Bleeder nu trase când uşa se deschise cu o izbitură.

Wax scoase arma şi trase în Bleeder, ca să-i distragă atenţia; între timp scotocind la brâu după ultimul ac dat de MeLaan.

Gărzile de corp întoarseră armele spre Wax şi începuträ să tragă.

Idiotule, îşi spuse el sărind să se adăpostească după biroul guvernatorului. Bineînțeles că asta urmau să facă.

— Stați aşa! strigă el. Guvernatorul a fost doborât. Nu...

Bleeder seceră gărzile. Deşi se rostogoli sub birou, Wax îi auzi totuşi strigând uimiți când guvernatorul lor – aşa cum îl ştiau ei – trase ca să-i omoare. Wax tresări, înjurând. Avea pe conştiință morții aceia.

— Presupun că în curând restul polițiştilor vor veni peste noi, spuse Bleeder. Încă nu sunt liberi. Nici tu nu eşti, oricât de mult am încercat...

Wax trase cu ochiul pe deasupra biroului, apoi se ghemui la loc văzând că Bleeder întorsese arma în direcția lui. Fața guvernatorului era schimonosită, o mască de mânie şi frustrare.

— De ce n-ai putut să-mi mai acorzi puțin timp? întrebă ea. Eram atât de aproape! Acum trebuie să-ți iau viața, să pretind că ai fost un kandra şi să te învinovățesc de ucidera paznicilor mei. În felul acesta mă mai pot încă adresa mulțimii, îi mai pot elibera...

Dar nu veni spre el. Părea supărată în continuare. Ar fi mai bine să profite de situație.

— MeLaan, fugi! strigă Wax, apoi împinse în cuiele din podea, țâşnind în sus.

Unul dintre trupurile de la picioarele lui Beeder se agăță de ea.

Wax împinse într-un perete şi se precipită spre Bleeder. Ea mormăi, plesnindu-l peste mână când aterizä şi făcând să-i sară acul. S-o ia naiba de rugină, Bleeder era într-adevăr *puternică.* Când Wax se aplecă după ac, Bleeder îi trase un picor lui MeLaan, azvârlind-o cât colo.

Conturul i se estompă. Când Wax încercă să pună mâna pe ac, Bleeder îl smulse, se învârti şi îl înfipse în umărul lui MeLaan. Făcu totul cât ai clipi.

Pe urmă se clătină şi se opri. Părea ameţită de atâta mişcare. Rezerva ei de metalminte se epuizase în cele din urmă.

Wax scoase arma şi trase din poziţia în care se afla, cu spatele la podea. Gloanţele îi zgâriară pielea lui Bleeder, dar numai atât. Lângă el, forma lui MeLaan se dezintegra – faţa i se zbârci şi pielea îi deveni transparentă.

Întins în continuare la pământ, Wax rămase cu arma aţintită spre Bleeder, a cărei piele începea să se refacă de pe urma rănilor. Se holbară îndelung unul la altul, înainte ca un tropăit de cizme în holul de intrare să-i smulgă lui Bleeder o înjurătură, făcând-o să se repeadă la fereastră. Wax apucă celălalt pistol şi se luă după ea, dar se aruncă la pământ, căci afară răsunară împuşcături.

Aşteptă un moment, apoi ridică privirea, dar n-o zări în ceţurile învolburate. Trase o înjurătură, rotindu-şi braţul din încheietură. Rugina naibii! Rana de glonţ pe care o căpătase ceva mai devreme în aceeaşi seară sângera din nou şi durerea revenea. Crezuse că înghiţise suficiente calmante ca s-o ţină la distanţă.

— Eşti bine? o întrebă el pe MeLaan, care reuşise să se ridice în capul oaselor.

— Da, răspunse ea, deşi cuvântul îi ieşi deformat din cauza feţei dezintegrate. I-am pus mai demult să-mi facă aşa ceva ca să văd cum rezist. În câteva minute îmi revin.

— Mulţumesc că m-ai salvat, spuse Wax cercetând suspicios încăperea cu privirea de oţel, în căutarea unor compartimente secrete.

Linii tremurate înspre dulap. S-ar putea să fie atât de norocos? Se repezi la el şi-l deschise iute.

Wayne – legat fedeleş şi cu căluş la gură – se rostogoli afară, prăbuşindu-se pe podea cu o bufnitură. Era viu, slavă lui Armonie! Wax îngenunche, suspină uşurat şi-i scoase căluşul.

Wayne arăta de parcă ar fi fost înjunghiat în picior, metalminţile îi fuseseră golite, ca să nu se poată vindeca, dar era în viaţă.

— Wax! spuse Wayne. Guvernatorul. Banditul îl pronunţă pe „a” la fel ca MeLaan!

— Ştiu, spuse Wax. Ai avut noroc. Probabil că a vrut să-şi însuşească abilităţile tale de născut-din-metal cu ajutorul ţepuşelor, altfel te-ar fi ucis fără să clipească. De ce n-ai prevenit pe nimeni?

— Aveam de gând, dar trebuia să verific mai întâi. M-am apropiat prea mult de fereastră, iar ea a venit după mine imediat. Mi-a tras una în cap, mi-a furat metalminţile cât ai clipi, m-a luat în cârcă. După aceea m-a târât aici, fără cel mai mai mic zgomot. Ai pus mâna pe ea?

— Nu, spuse Wax chinuindu-se să-i desfacă legăturile lui Wayne. A fugit.

Afară răsunară focuri de armă.

— Şi tu nu te-ai luat după ea?

— Trebuia să văd ce-i cu tine mai întâi.

— N-am nimic, spuse Wayne. Lasă legăturile şi bagă mâna în buzunar.

Wax pipăi buzunarul lui Wayne şi scoase din el un săculeţ.

— De la Ranette, zise Wayne.

Wax extrase din el un singur cartuş. Când îl ridică, un grup de poliţişti nervoşi, conduşi de Marasi, dădu buzna în încăpere.

Nou-veniţii cerură explicaţii. Wax îi lăsă să-l interogheze pe Wayne şi se puse din nou pe cercetat valurile de ceaţă.

23

Precum un glonţ în plină noapte, Wax străpungea ceţurile cu toată viteza, răscolindu-le. Devenise din vânat vânător, deşi această tranziţie îi luase prea mult timp. Mai întâi se avântă în sus ca să prindă o imagine de ansamblu asupra zonei. Mulţimea ce

înconjura conacul guvernatorului era din ce în ce mai densă. Vocifera. Cerea o schimbare sau poate numai sânge.

O va înfrânge pe Bleeder numai pentru a constata ulterior că ea izbutise să distrugă oraşul?

Pentru moment nu se putea gândi la acest lucru. Căuta, în schimb, semne, indicii, un şir de întâmplări. Nimeni nu putea trece, nici măcar noaptea, fără să lase o urmă. Posibil prea slabă ca s-o perceapă el, dar trebuia să existe.

Acolo. Un grup de oameni care *se retrăgeau* de la conac, în loc să se înghesuie către el. Wax aterizã într-un vârtej, cu mantia de ceaţă fluturând. Erau în grădina conacului, în vecinătatea unui şopron uriaş al muncitorilor. Wax studie mişcarea oamenilor care plecau.

Focul de armă de acum câteva clipe, îşi spuse el. Nu *era menit* să *ucidă pe cineva, ci să risipească mulţimea.* Bleeder îşi epuizase viteza feruchimică şi acum voia să scape cu orice preţ, de aceea trăsese în aer, ca să dea la o parte grupul celor adunaţi acolo. Ascultând cu atenţie, Wax auzi strigăte de derută, unii pretinzând că poliţiştii deschiseseră focul asupra mulţimii. Alţii că îl văzuseră chiar pe guvernator fugind, încercând să scape de la conac.

Wax încarcă pistolul „Răzbunare" cu glonţul unic trimis de Ranette, introducându-l într-unul dintre lăcaşurile speciale la care putea avea acces rapid, la nevoie. Pe urmă crăpă uşa şopronului, ghemuindu-se lângă intrare, ca să nu i se vadă chipul. În noaptea aceasta cetţurile erau luminate de strălucirea puternică a torţelor, care nu pătrundea însă şi în şopronul întunecos. Wax scrută umbrele şi în cele din urmă zări ceva.

Un os? Da, şi înfăşurată peste el, o pânză. Ridică de jos o cravată, o cămaşă albă cu nasturi... Îmbrăcămintea guvernatorului. Bleeder ascunsese încă un cadavru aici şi venise în fugă să se întrupeze în el. Cât de rapidă era? MeLaan spunea că Bleeder se

putea schimba mai repede decât ea, dar că nimeni nu era la fel de iute ca TenSoon.

Pentru el toate acestea nu însemnau mare lucru. MeLaan avusese nevoie de mai multe minute, TenSoon de câteva secunde. Cu „Răzbunare” lipit de tâmplă, Wax se strecură pe uşă. Dacă ar fi surprins-o pe Bleeder în plin proces de transformare...

— Încă te mai pot elibera, şopti o voce în întunericul dinăuntru. Poate că oraşul l-am pierdut, dar eu n-am venit aici pentru ei. Nu de la început. Am venit pentru tine.

— De ce pentru mine? întrebă Wax scrutând furios întunericul, ţinându-l pe „Răzbunare” atât de strâns, încât îi transpiraseră palmele. La naiba, creaturo, de ce *pentru mine?*

— L-am lăsat surd, şopti Bleeder. I-am tăiat limba, i-am străpuns ochii, dar tot mai poate acţiona. Tu reprezinţi mâinile lui, Waxillium Ladrian. O fi el surd, orb şi mut... dar cu ajutorul tău îşi poate încă mişca pionii.

— Eu sunt propriul meu stăpân, Bleeder, zise Wax, identificând în cele din urmă ceea ce credea a fi silueta ei, ghemuită în partea din spate a şopronului prăfuit, dincolo de un rastel cu lopeţi. Poate că-l slujesc pe Armonie, dar dacă o fac este din proprie voinţă.

— Ah, şopti ea. Ştii, Wax, de când te cultivă? De când te momeşte, te duce de nas? Ştii că el te-a trimis să te călească în Ţinuturile Necruţătoare, ca să te poată retrage când te vei fi maturizat corespunzător, aşa cum se tăbăceşte pielea...

Wax îl ridică pe „Răzbunare”, dar o latură a şopronului explodă împrăştiind aşchii de lemn pe tot gazonul. Wax încercă s-o prindă în cătarea armei, dar nu trase şi Bleeder reuşi să iasă. Trebuia să fie foarte atent cu glonţul. Ranette îi trimisese unul singur, iar în această luptă numai el conta.

Bleeder dispăru în întuneric, lansându-se în aer. Spargerea peretelui fusese un indiciu, dar aceasta era confirmarea. Metalmintea ei, epuizată de cantitatea

de viteză pe care o depozitase, nu-i mai era acum de niciun folos. O lăsase pe pământ, lângă oasele guvernatorului, ea devenind în schimb monedazvârlitor.

Wax se luă după ea, împingând în aceleaşi cuie, propulsându-se spre cer. Înțelegea de ce alesese Bleeder să devină monedazvârlitor; împingerea în oțel îți dădea o mare capacitate de manevră şi viteză, deci, în mod logic, şi cea mai bună şansă de a scăpa.

Aici era o problemă, desigur.

Oțelul era domeniul *lui.*

Maldărul de oase de pe podea dovedea că mai era cel puțin o persoană care petrecuse o noapte mai rea decât a lui Wayne.

Împinse grămada cu piciorul, strâmbându-se de durere din cauza rănii. Un inconvenient ruginit, asta era. Trebui să se sprijine de perete.

Se uită la Marasi.

— Nu mă dumiresc, spuse el, dacă guvernatorul era deja mort, înseamnă că noi ne-am făcut treaba fie mizerabil, fie extraordinar de bine.

Marasi îi răspunse îngenunchind lângă cadavru.

— Cum poți să spui *altceva* decât că nu ne-am făcut-o deloc?

— Vezi tu, în momentul în care a murit el, nu noi eram cei care aveau sarcina să-l țină în viață, spuse Wayne ridicând din umeri. Probabil că ori de câte ori dau peste un cadavru şi nu sunt *eu* vinovat de moartea acelui om, mă simt mai uşurat.

MeLaan se plimba prin încăpere, întrupată în continuare în gardă de corp – deşi acum vorbea cu propria-i voce.

— Situația se înrăutățeşte, zise ea. Ar trebui să nu mai zăbovim mult şi să ne întoarcem la conac.

Marasi stătea în continuare în genunchi, lângă oasele luminate de felinarul lui Wayne. Mâinile îl mai furnicau încă de cât fuseseră de strânse, iar picioarele îl înțepau ceva de speriat. Ruginitul de kandra. Ştiuse exact ce avea de făcut ca să-l

neutralizeze: o creştere explozivă a vitezei, picioarele legate, căluşul la gură, metalminţile furate – toate acestea fără să conteze absolut deloc cât de repede îşi putea reveni după ce fusese legat.

Desigur, când îl târâse în încăpere, îi controlase probabil mâinile căutând gumă de mestecat.

— Guvernatorul este mort, şopti Marasi.

— Mda, răspunse Wayne, dacă-ţi scoate cineva scheletul, cam asta păţeşti.

— Ce înseamnă acest lucru ? întrebă Marasi privind spre partea laterală a şopronului, în direcţia în care îl văzuse pe Wax fugind.

— Ei bine, înseamnă că el n-o să mai ajungă la lecţiile de step...

— Wayne?

— Poftim?

— Tacă-ţi gura!

— Gata, coniţă.

Marasi închise ochii şi Wayne se rezemă de perete privind mulţimea de-afară. Oameni mânioşi, aşteptând să li se adreseze guvernatorul. Cuvântarea care ar fi trebuit să pună capăt întregii situaţii.

— Bleeder intenţiona să-i înfurie, spuse MeLaan. Am auzit o parte din discursul lui. N-am putea încerca să-i dispersăm?

— Nu, zise Marasi ridicându-se în picioare. Putem face altceva mai bun.

Se întoarse spre MeLaan, apoi împinse cu piciorul craniul guvernatorului.

— De cât timp ai nevoie ca să-l poţi imita?

— Nu i-am digerat cadavrul – şi nu tresări aşa, nu este vina mea că oamenii sunt comestibili. Dacă te ajută să-ţi spun, aveţi un gust oribil, chiar dacă aţi ajuns la o vârstă potrivită. Mă rog, va fi greu, în orice caz. TenSoon se pricepe destul de bine să recreeze chipul plecând de la craniu, dar eu am mult mai puţin antrenament în acest sens.

Wayne nu zise nimic. Era capabil să-şi ţină gura, la nevoie. Chiar dacă ştia bancuri pe care *ardea* să le spună.

— Suntem şi noi aici, te putem ajuta să obții ceea ce-ți trebuie, îi spuse Marasi lui MeLaan. Şi, în plus, va fi întuneric. Nu va trebui să o induci în eroare pe mama lui Innate, ci numai o mulțime de oameni agitați, din care cei mai mulți nu l-au văzut niciodată de aproape.

MeLaan îşi încrucişă brațele la piept, inspectând rămăşițele.

— Bine. Dacă crezi că poți inventa ce-aş putea să spun, ca să linişti mulțimea, o s-o fac.

Wayne rămase nemişcat, cu fălcile încleştate. *Fără glume despre... ei bine, despre ceea ce este limpede.* În plus, tocmai aflase ceva mult mai rău. Ceva ce *nu* putea fi luat în râs.

Marasi se uită la el, apoi se încruntă.

— Wayne, ce s-a întâmplat?

El se aşează jos, dând din cap.

— Wayne? insistă Marasi ridicându-se în picioare, vădit îngrijorată, N-am vrut să te reped. Numai că...

— Nu mă deranjează ce-ai zis, spuse Wayne.

— Atunci, despre ce-i vorba?

— Ei bine, spuse el uitându-se la MeLaan. Întotdeauna am presupus, să ştii... că oamenii au un gust *minunat.*

— Deloc, zise MeLaan.

— Îmi răneşti stima de sine, spuse Wayne. Poate că eu sunt altfel. Vrei să guşti un pic din brațul meu? O să crească la loc, cel puțin după ce aflăm ce-a făcut monstrul acela cu metalminţile mele...

Marasi oftă din rărunchi.

—MeLaan, ocupă-te de oasele acelea. Eu trebuie să scriu discursul de la capăt...

24

Era limpede că Bleeder avea experiență cu oțelul. Ştia să împingă folosindu-se de zăvoarele sau felinarele întâlnite în cale. Ştia să coboare înainte de a împinge într-un autovehicul parcat pentru a prinde

viteză deplasându-se în lateral, nu în sus. Era îndemânatică.

Dar Wax era mult mai experimentat. Se ținu după ea ca o umbră, rămânând în urmă doar cu o jumătate de salt. Simțea în mişcările ei din ce în ce mai multă disperare, după cum ardea oțelul străduindu-se să împingă până la o limită la care el să n-o mai poată ajunge.

La început o lăsă, încercând să o facă să-şi epuizeze oțelul. Ricoşau dintr-o parte într-alta prin oraş, două curente în mijlocul cețurilor, făcând salturi peste drumurile înțesate de răsculați furioşi, trecând peste cartiere ale clasei de mijloc cu obloanele trase şi luminile stinse, peste terenurile nobilimii – cu oamenii de pază postați la porți în stare de alertă, aşteptând să se sfârşească noaptea aceasta de coşmar.

Pe măsură ce zburau, Wax se convingea că nu Bleeder fusese Marksman. Purtase ea una dintre măştile lui mai înainte – şi părea să facă acelaşi lucru şi acum, judecând după privirea scurtă pe care o aruncă în urmă trecând pe lângă o clădire ce ardea în noapte –, dar făcuse acest lucru ca să-l uimească pe el şi să-l zăpăcească. În fuga lui, Marks căutase spații închise, încercând să creeze o ambuscadă. Ea rămânea în spații deschise, ca şi când s-ar fi temut de interioare. Nu fugea înspre zgârie-nori, nu căuta aglomerația din mahalale. În schimb de la conacul guvernatorului o luă direct spre est, spre libertatea pe care o asigura periferia oraşului.

Acolo nu se găsea prea mult metal, ceea ce ei îi va îngreuna fuga – dar va anula şi o parte din avantajele lui. Wax nu putea îngădui aşa ceva.

Când trecură pe lângă un tren de noapte, Wax îşi dublă eforturile. Anticipă că de la tren ea va vira spre un cartier industrial şi devie în lateral la rândul lui, câştigând câteva secunde. Când ea sări peste o locuință improvizată şi incendie o clădire – răzvrătiții aflați în trecere aruncară de jos cu pietre după ea. Wax se strecură printre aceasta şi construcția de

alături, ieşind pe partea cealaltă cu un viraj de mare precizie. Trecu prin fumul fierbinte şi îşi făcu apariţia, cu arma gata de tragere, exact când ea cobora dintr-un arc mult mai graţios.

Beneficie astfel de înjurătura pe care i-o adresă Bleeder când dădu cu ochii de el. Făptura se avântă pe o stradă, folosindu-se de fiecare felinar pentru a împinge, sporindu-şi viteza. Făcea acest lucru cu mare dibăcie, dar Wax avea un avantaj. Îşi micşoră greutatea, depozitând-o în metalminte. Ca întotdeauna, chiar dacă schimbarea era minimă, efectul consta în creşterea vitezei. Dacă-şi micşora greutatea aflându-se în mişcare, primea un mic impuls de acceleraţie. Nu ştia de ce se întâmpla aşa.

Într-o cursă de urmărire cum era aceasta, în care împingeau în fiecare stâlp ieşit în cale, un mic avantaj de acest fel era important. Fiecare colţ tăiat, fiecare abordare corectă a unui arc de cerc, valorificarea fiecărui spor de viteză obţinut la zbor după o scurtă aterizare, toate laolaltă îl trimiteau mai aproape de ea. Până când ajunseră la marginea oraşului şi, întorcând capul, ea constată că Wax era gata s-o apuce de picior.

Scoase un ţipăt, o feminină exclamaţie de surprindere. Devie în lateral, traversă râul şi reuşi să coboare pe partea carosabilă a Podului de Est, agăţându-se de unul dintre cablurile de sprijin.

Wax aterizâ lin în faţa ei, cu pistolul pregătit.

— Nu poţi fugi de mine, Bleeder. Lasă-mă să-ţi scot ţepuşa şi să te iau prizonieră. Poate că ceilalţi vor găsi într-o zi o modalitate de a-ţi vindeca nebunia.

— Ca să ajung sclavă din nou, şopti ea din spatele măştii vopsite în roşu şi alb. Tu ţi-ai pune cătuşe de bunăvoie?

— Dacă aş fi comis faptele oribile pe care le-ai comis tu, atunci da. Aş cere să fiu reţinut.

— Dar Zeul pe care-l slujeşti? Armonie când îşi va accepta *propriile* pedepse? Oamenii pe care-i lasă să moară. Oamenii pe care i-a dus la moarte.

Wax ridică arma, dar Bleeder ţâşni în sus.

Wax se luă cu arma după ea, dar ea sărea înainte şi înapoi printre grinzile masive din structura podului, iar el nu trase, în schimb, se ridică printr-o împingere, avântându-se în sus – cu mantia fluturând – până ce ajunse în vârful unuia dintre turnurile de suspensie ale podului. Bleeder îl aştepta acolo, pe platoul de deasupra, îmbrăcată cum era în cămaşă şi pantaloni roşii, cu o capă lejeră fluturându-i în jur.

Bleeder îşi scoase masca.

Purta chipul lui Lessie.

Marasi nu le spuse adevărul despre Innate celorlalți polițiști, nici măcar lui Aradel. Ce le-ar fi putut spune? „Îmi pare rău, dar omul căruia i-am asigurat protecția era de fapt un criminal?" „Ah, şi oraşul era condus de un kandra nebun, cine ştie de cât timp?" Va face curând un raport, de îndată ce va şti cum să le explice, dar deocamdată nu avea timp. Trebuia să salveze oraşul

Se simți cuprinsă de vinovăție, cum stătea lângă podiumul fragil din fața treptelor, uitându-se la căpitanul Aradel când acesta trecu pe lângă ea. Lordul înalt comisar părea bolnav. Situația penibilă în care îl pusese ea, spunându-i despre guvernator că probabil era corupt, îl tulbura profund.

În apropiere, MeLaan urcă pe platformă ca să se adreseze mulțimii. Deşi ea era nemulțumită de defecte, după părerea lui Marasi imitația guvernatorului îi ieşise excelent.

Peste mulțime se lăsă tăcerea. Marasi se încruntă. O impuseseră cumva oamenii lui Aradel? Nu... polițiştii se înşiruiseră unul lângă altul între oameni şi conac, dar nu făceau nimic să-i potolească.

Ce ciudat! Deşi mai răsuna câte o batjocură ici şi colo, majoritatea oamenilor nu mai scoteau niciun cuvânt – priveau prin ceața ce părea să se subțieze după ce fuseseră aprinse luminile de jur împrejurul piațetei din fața conacului. Rebelii de până acum voiau într-adevăr să audă ce avea de spus guvernatorul. Ei bine, de ce n-ar fi *vrut?*

Marasi le simțea starea de spirit, curiozitate ostilă. Dar simțea şi calmul. Discursul lui MeLaan va avea efect. Totul era în regulă. De ce îşi făcuse atâtea griji mai înainte? Era...

Fir-ar să fie de rugină! Cineva exercita domolire asupra ei.

Dintr-odată deveni atentă, brusc tensionată. Se pricepea la mulțimi. Studiase dinamica maselor. Era specialitatea ei – şi îşi dădea uşor seama că aici ceva nu era în regulă. Cine exercita domolirea? De ce? Cum?

Suit, îşi spuse ea. Waxillium spusese că era implicat Set. Unchiul lui avea acces la allomanți şi era înclinat să facă tot posibilul pentru ca planurile lui Bleeder să fie aduse la îndeplinire. Nu conta ce scrisese Marasi şi urma să spună MeLaan; când oamenii lui Suit vor descoperi că „guvernatorul" se abătea de la text, vor ațâța mulțimea.

Dintr-odată extrem de agitată, Marasi nu ascultă începutul discursului lui MeLaan. Avea cum să ajungă la Aradel? Nu, pentru că el se afla pe nenorocita aceea de scenă, lângă MeLaan. Wayne, cu un aer curajos în ciuda rănii care-l chinuia, se ținea pe lângă cei doi, gata să le sară în ajutor dacă intervenea ceva.

Marasi trebuia să se mişte repede şi fără mare gălăgie, ca să nu atragă atenția grupului Set. Îl zări pe Reddi la baza scării, supraveghind mulțimea cu brațele încrucişate. Marasi se luptă să ajungă până la el şi îl apucă de braț.

— Reddi, spuse ea. Undeva prin mulțime, se află un domolitor.

— Ce? întrebă el neatent, aruncându-i o privire. Hmm?

— Un domolitor, spuse Marasi. Cel care ne controlează emoțiile. Probabil că stă la pândă şi un ațâțător, gata să agite mulțimea de îndată ce s-a terminat discursul.

— Nu fi stupidă! zise Reddi căscând. Totul este în regulă, doamnă locotenent.

— Reddi, zise ea strângându-l mai tare de braț.Cum te simți?

— Bine.

— Nu eşti supărat pe mine? spuse ea. Nu eşti supărat că am ocupat postul în locul tău? Nu eşti gelos deloc?

El îi aruncă o căutătură fioroasă, apoi îşi semeți capul şuierând încetişor.

— Fir-ar să fie, aşa este. De obicei te urăsc, dar acum nu simt decât că nu prea-mi placi. Se joacă cineva cu emoțiile mele.

Reddi avu o ezitare.

— Nu vreau să te ofensez.

— Nu pot să simt nicio ofensă, spuse Marasi. Nu reuşesc să simt nicio emoție puternică şi nimic presant. Dar, Reddi, *trebuie* să-i oprim.

— Aduc o grupă de soldați, spuse el. Dar cum îi vom găsi? Ar putea fi oriunde.

— Nu, spuse Marasi cercetând din priviri mulțimea.

Descoperi o trăsură parcată discret pe o alee îngustă de pe cealaltă parte a pieței guvernatorului.

— Nu oriunde. Nu vor dori să se amestece cu mulțimea pe care intenționează s-o transforme într-o gloată de ucigaşi. Pericolul ar fi prea mare. Vino cu mine!

25

Când văzu chipul lui Lessie, Wax scoase un sunet gutural, primitiv, un fel de mârâit. Geamătul unui bărbat lovit direct în stomac cu un pumn bine țintit. Îndreptase pistolul spre Bleeder, dar mâna îi tremură şi vederea i se înceţoşă.

Nu este ea. Nu este ea.

— Iar cu armele, spuse Bleeder cu blândețe.

Rugina naibii! Era vocea lui Lessie.

— Te bazezi prea mult pe ele, Wax. Eşti un monedazvârlitor. De câte ori trebuie să subliniez acest lucru?

— I-ai deshumat cadavrul? întrebă Wax cu o voce rugătoare.

Nu mai reuşea să vadă bine.

— Eşti un monstru. I-ai scos *cadavrul* la suprafață?

— Regret că am fost nevoită să fac aşa ceva, spuse Les... Bleeder. Dar emoțiile puternice sunt cele care ne eliberează de el, Wax. Nu există altă cale.

Bleeder se uită la pistol cu dispreț. Bineînțeles că asta făcea. Doar era un kandra. El nu trebuia să uite. Arma nu însemna nimic pentru ea.

Lessie... de câte ori visase că îi auzea din nou vocea? Vărsase lacrimi arzând de dorința de a-i mărturisi pentru o ultimă oară că o iubea. Să-i explice ce gol lăsase în el moartea ei, ca o rană deschisă, provocată de glonț.

Să-i ceară iertare.

Armonie. Nu pot să o împuşc a doua oară.

Era adevărat, Bleeder gândise mai bine decât el.

— Mi-a fost teamă să folosesc trupul lui Tan, spuse Lessie făcând un pas spre el. Mi-a fost teamă că vei înțelege cine sunt eu cu adevărat.

— *Nu* eşti Lessie.

Ea se strâmbă.

— Da, cred că aşa e. N-am fost niciodată Lessie. Am fost întotdeauna Paalm, o kandra. Dar am vrut să fiu Lessie. Contează asta în vreun fel?

Fir-ar să fie de rugină... se comporta ca Lessie până în cele mai mici amănunte. MeLaan spusese că era talentată, dar ceea ce vedea el era foarte real, *atât de uşor de crezut!* Lăsă arma în jos, plin de nostalgie. Ar fi dorit...

Armonie? imploră el.

Dar Wax nu purta cercelul.

Marasi şi Reddi porniră pe ocolite, înconjurând un bloc înainte de a ajunge în spatele trăsurii suspecte. Nu reuşiră să adune o forță atât de mare cum ar fi dorit ea – nu numai pentru că se temeau să nu le observe domolitorul mişcarea, dar pe Reddi îl

îngrijora şi riscul de a lăsa prea puțini oameni să supravegheze mulțimea.

Vocea lui MeLaan răsuna în difuzoare, auzindu-se chiar şi atunci când Marasi şi cei unsprezece bărbați ca care o însoțeau se postară în capătul opus al aleii pe care se afla trăsura. Cât mai dura până ce Set avea să observe că au fost păcăliți? Probabil că nu prea mult. Marasi păstrase intact începutul, pentru că discursul să nu difere *prea mult* de al lui Innati, dar acesta avea să se schimbe cât de curând.

Reddi îşi scoase casca de polițist – casca îi turtea părul lui Marasi, o greutate incomodă –, apoi dădu aprobator din cap înspre ceilalți, în întuneric. Acum că îşi scosese casca cu aluminiu în căptuşeală, simțea acțiunea domolitorului mult mai puternic decât în mijlocul mulțimii. Sursa ei era trăsura.

Îşi puse casca la loc. Nu aveau în circumscripție decât o jumătate de duzină de căşti, donate toate de Waxillium. Cu autoritatea ce-i mai rămăsese, Reddi stabilise cine urma să le poarte. Îşi fixă casca pe cap, apoi duse mâna spre coapsă şi scoase un baston de duel gros, asemănător unei baghete de dirijor, cu un bulb în capăt. La fel făcură şi ceilalți. Niciun schimb de focuri nu putea avea loc atât de aproape de o mulțime formată din civili.

— Intrăm rapid şi fără zgomot, le şopi Reddi celor din echipă. Să ne ajute Armonie să nu aibă un monedazvârlitor printre ei. Țineți-vă căştile pe cap. Nu vreau să cădeți niciunul victimă puterii de manipulare a domolitorului.

Marasi ridică din sprânceană. Domolitorul nu putea controla oameni, deşi mulți făceau această confuzie. Cuvintele Întemeierii menționau vag că prin allomanție erau controlate neamurile kandra şi koloss, dar nu slujea la nimic, numai că Marasi ştia acum că acest lucru era posibil doar pentru cine deținea țepuşe hemalurgice.

— Colms, spuse Reddi vorbind tot cu voce scăzută, rămâi în spate. Tu nu eşti agent de teren. Nu vreau să

fii rănită sau, şi mai rău, să încurci toată operațiunea.

— Cum doreşti, răspunse ea.

Reddi începu să numere cu glas scăzut. Când ajunse la zece, se repeziră cu toții pe aleea învăluită în ceață. Marasi se ținu în spate, mergând cu mâinile încrucişate la spate. Aproape imediat ce intrară pe alee, polițiştii se opriră pe loc. Un grup de bărbați îmbrăcați în negru apăru pe o uşă ce dădea în alee, blocând accesul spre mica trăsură.

Lui Marasi începu să-i bubuie inima când văzu cele două grupuri cercetându-se unul pe celălalt, față în față. Măcar era o dovadă că avusese dreptate în privința trăsurii. Câțiva nou-veniți erau înarmați cu puşti, dar un ordin lătrat de unul dintre cei îmbrăcați în negru îi făcu să le ascundă.

Nu vor să *abată atenția mulțimii de la discurs,* îşi spuse Marasi. *Încă mai cred că ceea ce spune guvernatorul corespunde planului lor.*

Ambelor părți le convenea să țină conflictul sub tăcere. Cele două grupări rămaseră în aşteptare, încordate, până când Reddi făcu un semn cu bastonul de duel.

Atunci grupurile se năpustiră unul asupra celuilalt.

Bleeder se apropie de Wax prin ceață. În vârful platformei de pe turnul podului părea să nu mai existe nimic. Se aflau, parcă, pe o mică insulă de oțel în mijlocul mării. Erau împresurați de cenuşiu, cu întunericul atotcuprinzător deasupra.

— Poate că ar fi trebuit să vin la tine, spuse vocea lui Lessie. Să-ți cer să mă ajuți cu planul meu. Dar el urmăreşte. *Întotdeauna* urmăreşte. Mă bucur că ți-ai scos cercelul. Măcar cuvintele mele au însemnat ceva pentru tine.

— Încetează, şopti Wax. Te rog.

— Ce să încetez? întrebă Lessie la numai câțiva centimetri distanță de el. Să nu mai merg? Să nu mai

vorbesc? Să nu te mai iubesc? Aş fi avut o viaţă mult mai uşoară, dacă aş fi putut face toate *acestea.*

Wax o prinse cu mâna, ţinând-o de gât, atingându-i obrazul cu degetul mare. Ea îi întâlni privirea şi citi în ea milă.

— Poate că n-am venit la tine dintr-un motiv care nu avea nicio legătură cu Armonie, spuse ea. Ştiam că astfel te voi răni. Îmi pare rău.

Nu, îşi spuse Wax.

— Va trebui să fac ceva cu tine, spuse ea. Să te ţin cumva la adăpost, dar să te scot din joc. Poate voi fi nevoită să te rănesc, Wax. Pentru binele tău.

Nu, este ireal.

— Încă nu ştiu ce să fac cu Wayne, continuă ea. Nu mi-a venit să-l ucid, prostul de el. Te-a urmat aici, ca să te ajute în oraş. Pentru asta ţin la el. Dar încă îi aparţine lui Armonie, aşa că poate-ar fi mai bine să moară, decât să fie cum este acum.

Wax o împinse, ridicându-l din nou pe „Răzbunare". Dar arma îi sări din mână – împinsă de Bleeder. Se rostogoli în ceaţă.

Wax mormăi izbind-o pe Bleeder cu umărul, încercând să-i facă vânt de pe turn. Dar când lovi, ea îl prinse de braţ, dezechilibrându-se amândoi.

Căzură, iar ea îşi ridică puşca de aluminiu şi îl împuşcă în picior.

Wax ţipă în cădere de pe turn, se prăbuşi prin ceţuri. împinse frenetic în podul de dedesubt şi îşi micşoră viteza, dar când se izbi de pământ, piciorul cedă şi Wax urlă, sprijinindu-se pe un singur genunchi.

Pistolul. Găseşte pistolul!

Arma căzuse undeva prin preajmă. Fir-ar să fie! Mai funcţiona după ce căzuse de la o asemenea înălţime? N-o auzise izbindu-se de pământ. Să fi înseninat că a căzut în apă?

Bleeder ateriză alături, izbindu-se zdravăn. Se răsuci imediat spre el, în lumina stridentă aruncată de becurile electrice pe tablierul podului. Autovehicule şi trăsuri nu se vedeau, iar în spatele ei, deasupra

oraşului, atârna un puternic câmp luminos. O lumină violentă, roşie, de parcă cețurile ar fi luat foc.

În afara oraşului văzu întuneric şi pace. Dar înăuntru, Elendel ardea.

Marasi se strecură pe marginea câmpului de bătaie.

Era un câmp de bătaie foarte *mic,* era adevărat, dar ferocitatea conflictului o uluia. Pentru prima oară simți că înțelegea cum fusese viața în timpul Războiului Cenuşii, cu secole în urmă.

Fără îndoială, războaiele de atunci fuseseră pregătite mai temeinic, mai îndelung premeditate. Nu semănau de fel cu învălmăşeala aceasta de figuri care îşi trag pumni, îşi rup oasele, înjură şi-i calcă în picioare pe cei căzuți la pământ. Îi venea rău privindu-i, o cuprindea neliniştea. Bărbații aceia erau colegii ei şi luptau cu disperare să răzbească prin hoarda lui Set. Toată noaptea fuseseră nevoiți să stea şi să se uite cum se descompunea oraşul în jurul lor, cum situația devenea din ce în ce mai proastă, iar ei erau neputincioşi.

Aici însă se puteau bate şi se aruncaseră în luptă cu toate puterile, sfărâmând țeste, azvârlind cât colo duşmani, opintindu-se pe aleea murdară şi întunecată, în efortul de a ajunge la trăsură. Din fericire, în trupele lui Set părea a nu se afla niciun monedazvârlitor sau braț-de-fludor.

Oamenii ei erau în continuare copleşiți numeric şi, oricât ar fi fost de hotărâți, nu reuşeau să avanseze prea mult. Dincolo de alee mulțimea devenea tot mai agitată. Discursul ținut de kandra ajunsese la cuvintele scrise de Marasi, promiteau reformă socială, legislație pentru reducerea programului de lucru şi îmbunătățirea condițiilor din fabrici. Din păcate însă, ceea ce auzea Marasi din vocea reverberată trăda disperare. Suna fals, lipsit de autenticitate.

MeLaan nu avea nicio vină. Spusese că nu avusese destul timp să pregătească imitația aşa cum ar fi trebuit şi, în primul rând, nici nu era specialitatea ei.

Nenorocită rugină! Mulțimea începuse să strige, să înjure minciunile guvernatorului. Vocea lui MeLaan se poticni. Să fi fost acesta aţâtătorul care împingea mulțimea spre dezordine? Sau oamenii erau atât de mânioşi, încât treceau peste allomanție?

Oricare ar fi fost situația, Marasi nu putea simți decât disperare, pentru că oamenii ei luptau şi cădeau, în timp ce mulțimea se mobiliza pentru o adevărată rebeliune. Înaintă pe alee sperând că, dacă va ajunge la trăsură, va reuşi să schimbe starea lucrurilor. Din păcate, aleea era prea îngustă şi combatanții o umpleau până la refuz. Jumătătate din oamenii ei erau la pământ. Cei care continuau să lupte arătau ca nişte strigoi, se foiau şi se unduiau prin cețuri. Umbre încercând să distrugă alte umbre.

Nimeni, din nicio parte, nu părea să-i acorde ei vreo atenție. Era normal, în cea mai mare parte a vieții, tatăl ei ar fi vrut-o dispărută. Cei din înalta societate se pricepeau de minune să pretindă că ea nici nu exista. Până şi Waxillium părea să uite uneori că era şi ea pe-aici.

Ei bine, fie! Trase adânc aer în piept şi se amestecă în mijlocul bătăliei. Apropiindu-se de doi bărbați care se pocneau. se băgă între ei ca şi când ar fi încercat să-i ajute – apoi se azvârli într-o parte de parcă ar fi fost lovită. Reuşea să se prefacă bine, i se păru ei.

Îl auzi pe Reddi folosindu-i numele într-o înjurătură undeva pe alee, dar nimeni nu veni s-o salveze. Încercau cu toții, cu multă asiduitate, să se omoare unul pe altul, aşa că Marasi se strecură mai departe târându-se prin umbră, până ajunse la trăsură.

Acolo dădu peste două gărzi. Ei, asta-i! Trebuia să treacă de ele. Dar cum?

Se uită în urmă, spre locul unde se desfăşura lupta. Se deplasaseră ceva mai departe pe alee, iar polițiştii fuseseră forțați să se retragă, în fața numărului mai mare al celorlalți. Erau probabil suficient de departe încât Marasi să încerce un act cu desăvârşire disperat.

Se folosi de allomanție.

Pentru o clipă, creă o bulă de viteză în care se incluse pe sine şi pe cele două gărzi. Apoi stinse metalele imediat. În afara bulei trecuseră abia câteva secunde.

Impactul producea în continuare vibrații. Cețurile păreau să zumzăie din cauza vitezei din jurul lor, iar combatanții se împleticeau în mişcări. Cele două gărzi priviră în jur speriate. Marasi se prefăcu a fi un cadavru, cât putu mai bine.

Apoi aplică din nou allomanția.

— Pentru numele lui Năruire! exclamă una dintre gărzile de corp. Ai văzut?

— Se află Născuți-din-Metal printre ei, spuse celălalt.

Amândoi păreau extrem de nervoşi.

Marasi le aplică încă un şoc de distorsionare a timpului. Cei doi schimbară câteva replici dure, aprinse; apoi ciocăniră la uşa trăsurii şi discutară prin fereastră. Marasi rămase în aşteptare, asudând, cu nervii întinşi la maximum. Oamenii ei nu mai dispuneau de prea mult timp...

Cele două gărzi fugiră pe alee, părăsind trăsura pentru a-i avertiza pe combatanți să se ferească de Născuții-din-Metal. Marasi se ridică în picioare, se strecură pe cealaltă parte a trăsurii care nu avea vizitiu, deschise uşa, sări înăuntru şi se aşeză.

Pe banchetă se afla o femeie mică şi corpolentă, înveşmântată în trei straturi de mătăsuri. Aşezat alături, un bărbat o ținea de încheietura mâinii, cu ochii închişi; purta un costum foarte elegant, modern. Pistolul îndreptat de Marasi spre ei era, prin comparație, destul de banal. Şi foarte funcțional.

Femeia făcu ochii mari, întrerupându-şi concentrarea ca să se uite la Marasi cu oroare. Îl înghionti pe bărbat, care deschise şi el ochii, surprins. Un domolitor şi un aţâţător, ar fi zis Marasi.

— Eu am o teorie, li se adresă Marasi, aş zice că o doamnă nu are niciodată nevoie să recurgă la ceva

atât de barbar precum violența, ca să-şi atingă scopurile. Nu eşti de acord?

Cei doi încuviințară pe loc, dând din cap.

— Da, chiar aşa, spuse Marasi. O doamnă adevărată foloseşte în schimb amenințarea cu violența. Este mai civilizat aşa.

Ridică arma.

— Opriți-i pe acei cap-de-fludor de pe alee să-i mai bată pe oamenii mei. Pe urmă stăm de vorbă despre ce facem cu mulțimea.

— Încetează, Wax! țipă Bleeder. Nu-i mai da ascultare!

Uite-l! „Răzbunare!" Zări pistolul lângă Bleeder, ieşea dintr-o rigolă de pe marginea drumului.

Wax se duse după el şchiopătând, rostogolindu-se peste brațul rănit, folosind o împingere prin care reuşi să ajungă mai departe. Bleeder îşi îndreptă arma spre el, fără să tragă. Poate că undeva în străfundul ei, creatura îşi însuşise sentimentele corpului în care se întrupase. Poate că nu mai reuşea să facă diferența între minte şi chip.

Wax trase afară pistolul „Răzbunare".

— Te rog, şopti Bleeder. Ascultă-mă!

— Greşeşti în ceea ce mă priveşte, spuse Wax învârtind butucul armei, pipăind trăgaciul, cu speranța că arma încă mai funcționa.

Se uită la Bleeder şi o luă în cătare. Reamintindu-şi imagini din trecut, o văzu pe Lessie. Stomacul i se strânse din nou.

— Unde greşesc? întrebă Bleeder.

Fir-ar să fie, plângea.

— Eu nu sunt mâinile lui Armonie, şopti Wax. Sunt sabia Lui.

Şi trase.

Bleeder nu se feri. De ce ar fi făcut-o? Armele abia dacă-i creau o mică neplăcere. Glonțul o nimeri drept în frunte. Deşi capul i se balansă spre spate în urma impactului, ea nu căzu, se mişcă doar puțin.

Se uită fix la el, în timp ce un firicel de sânge i se prelinse pe lângă nas, spre buze. Pe urmă făcu ochii mari.

Puşca îi căzu dintre degetele tremurânde.

Suntem mai slabi decât alte creaturi hemalurgice, spusese MeLaan. Wax se forţă să se ridice în picioare, agăţându-se de parapetul podului ca să se sprijine. *Numai două ţepuşe şi putem fi înfrânţi.*

— Nu! ţipă Bleeder căzând în genunchi. Nu!

O ţepuşă îi permitea să fie înţeleaptă. Iar a doua – înfiptă în mintea ei sub forma glonţului făurit din cercelul lui Wax – îi dădu lui Armonie posibilitatea să recapete controlul asupra ei.

26

Marasi o târî pe femeia-Domolitor după ea, ţinând-o de guler cu o mână, iar în cealaltă ducând arma. Erau însoţite de Reddi, cam jumulit, care privea nemulţumit mulţimea. Restul oamenilor capturaţi îi lăsaseră în grija celorlalţi poliţişti şi Marasi se ruga lui Armonie să nu-şi fi forţat astfel destinul.

— Opreşte-i, şuieră Marasi adresându-i-se femeii când ajunseră în apropierea gloatei care azvârlea cu diverse obiecte în scenă.

Biata MeLaan se străduia plină de bravură să-şi continue discursul, din ce în ce mai suspicioasă că nu o asculta nimeni.

— Mă străduiesc! se vaită domolitoarea. Mi-ar fi probabil mai uşor dacă nu m-ai *strânge* aşa de tare de gât!

— Ocupă-te să-i domoleşti şi taci! spuse Reddi ridicând bastonul de duel.

— Nu pot să le controlez minţile, prostule! spuse domolitoarea. Iar să mă loveşti n-ar sluji la nimic. Când voi putea vorbi cu avocatul meu? N-am încălcat nicio lege. Nu făceam decât să urmăresc cu interes evoluţia evenimentelor.

Marasi nu luă în seamă răspunsul morocănos al lui Reddi, preferând să se concentreze asupra

mulțimii. MeLaan stătea în fața ei, iluminată din spate de becuri electrice, iar din față de focurile aprinse în aer liber. Mânia gloatei, un foc străvechi, în contrast cu sterilitatea lumii noi.

— Ar trebui să fiți recunoscători! striga MeLaan în fața mulțimii. Am venit personal să vă vorbesc!

Cuvinte nepotrivite, își spuse Marasi. Supărarea o făcea să se abată de la ce scrisese ea.

— Vă ascult! strigă MeLaan peste capetele din mulțime. Dar trebuie să ascultați la rândul vostru, criminalilor!

Exact aşa ar fi vorbit şi el. Exagera, poate? MeLaan juca un *rol.* Era guvernatorul, rolul pe care i-l atribuiese Marasi. Kandra dădea impresia că a lăsat forma să-i dicteze reacțiile. La naiba... nu era vorba că nu se descurca. Se descurca foarte bine – reuşea să fie Innate. Din păcate, Innate nu izbutise niciodată să se apropie de oameni.

— În regulă, zise MeLaan gesticulând cu mâna. Dați foc oraşului! Să vedem cum o să vă simțiți mâine-dimineață, când nu veți mai avea un cămin în care să vă duceți traiul.

Marasi închise ochii şi gemu. Fir-ar să fie, era tare obosită. Cât se făcuse de târziu, oare?

Mulțimea devenea din ce în ce mai violentă. Era timpul să-i ia pe MeLaan şi Wayne şi să plece. Dăduseră chix. Fusese un risc de la început, îşi doriseră imposibilul. Oamenii fuseseră însetați de sânge. Şi...

Un nou val de batjocuri izbucni din mulțime. Marasi deschise ochii, cutremurându-se. Se afla la marginea dinspre sud a mulțimii, lângă unul dintre focuri şi suficient deaproape în față pentru a-l putea vedea pe inspectorul-şef Aradel, care apăruse lângă MeLaan. Probabil că urma să-l ducă pe „guvernator” la adăpost.

Dar nu, Aradel îşi scoase pistolul şi *îl îndreptă spre guvernator.*

La început, Marasi rămase cu gura căscată. Pe urmă se răsuci spre domolitor.

— Liniştește-i! porunci ea. În clipa asta. Fă tot ce eşti în stare. Fă-o şi-ți garantez imunitatea pentru ce ai comis în seara asta.

Femeia se uită insistent la Marasi, dând la iveală o şiretenie ce dezmințea scâncetele de mai devreme. Părea să cântărească oferta.

— Îți promit, spuse Marasi, pe spada Supraviețuitorului.

Femeia încuviință dând din cap şi un val mătură mulțimea – o linişte neaşteptată. Nu-i reduse la tăcere deplină, dar când vorbi Aradel, vocea lui se auzi cu toată limpezimea.

— Replar Innate, spuse Aradel. În numele poporului din acest oraş şi cu autoritatea funcției mele de lord înalt comisar, te arestez pentru corupție nelimitată, valorificare în scop personal a resurselor oraşului şi încălcarea jurămintelor de funcționar public.

O linişte deplină se lăsă peste mulțimea încremenită.

— Ce idiotenie..., începu MeLaan.

— Stânga-mprejur, le ordonă Aradel polițiştilor.

Se uită jos, la polițiştii din subordinea sa.

— *Stânga-mprejur!*

Şirul subțire de soldați se întoarse fără tragere de inimă cu fața la el şi cu spatele la mulțime.

— Ce naiba *face?* întrebă Reddi.

— Ceva deosebit de inteligent, spuse Marasi.

Aradel privi pe deasupra oamenilor, cu arma îndreptată în continuare spre guvernator.

— În această seară, guvernatorul însuşi a decretat că oraşul intră sub incidența legii marțiale. Aceasta înseamnă că Poliția preia controlul, sub conducerea lui. Din păcate guvernatorul se dovedeşte a fi un ticălos mincinos.

Câteva strigăte de aprobare răsunară şovăitor din mijlocul mulțimii.

— Nu mai deține puterea, spuse Aradel. Din câte-mi pot da eu seama, *voi* aveți puterea. Dacă aşa veți dori, în această seară, poliția va fi cu voi. Acum,

aţi venit aici ca să porniţi o rebeliune. Ascultaţi! Nu mai ţipaţi. Nu voi tolera nicio revoltă nici jafurile. Dacă daţi foc oraşului, am să mă lupt cu voi până la ultima suflare. M-aţi auzit? Noi nu suntem o *gloată.*

— Atunci, ce suntem? strigă cineva şi mai mulţi i se alăturară.

— Suntem locuitorii oraşului Elendel şi ne-am săturat să fim conduşi de o hoardă de şobolani, strigă Aradel. Am dovedit că cel puţin şapte lorzi din mari case nobiliare sunt corupţi. Intenţionez să-i arestez pe toţi. În această seară.

Aradel avu o ezitare, apoi vorbi mai apăsat, cu voce răsunătoare, amplificată de pâlniile amplasate în faţa scenei.

— Aş putea să mă sprijin pe armată, dacă aşa doriţi.

În timp ce mulţimea urla exprimându-şi aprobarea, Aradel o predă pe MeLaan în mâinile unor caporali care aşteptau în apropiere. Aceştia păreau total uimiţi. În realitate, Aradel însuşi arăta uşor copleşit de ceea ce tocmai făcuse.

— Pură Dăinuire, înjură Reddi cu glas scăzut, privind mulţimea superexcitată. Gloata va trece la linşaj.

— Nu, zise Marasi. N-o va face.

— De ce eşti atât de sigură?

— Pentru că râul este mai uşor de dirijat, decât de oprit, Reddi, spuse Marasi.

Poate că avea să fie bine aşa. Nu-şi făcea mari speranţe că-l va putea împiedica pe Aradel să-i aresteze pe lorzii şi doamnele acelea, dar în privinţa guvernatorului... Având scrisorile şi dacă MeLaan juca rolul în continuare... Da, s-ar putea *să iasă bine,* până la urmă...

Îi dădu drumul femeii-Domolitor.

— Eşti liberă; şterge-o de-aici. Şi spune-i lui Suit că poate l-ar interesa să-şi ia o vacanţă prelungită, având în vedere ceea ce urmează.

Wax traversă podul şchiopătând. Viaţa îl învăţase să nu subestimeze niciodată un duşman pe care credea că l-a doborât. Ţinându-şi cu o mână piciorul din care pierdea sânge, cu cealaltă menţinu arma îndreptată spre figura care se zbătea, până când reuşi să-i smulgă puşca. Pe urmă se lăsă pe genunchiul sănătos şi o întoarse pe partea cealaltă, ca să se asigure că nu ascunde altă armă dedesubt. Constată că îi curgeau lacrimi, amestecându-se cu picăturile de sânge ce i se prelingeau din rana făcută de glonţ.

— A intrat din nou în capul meu, Wax, şopti ea tremurând. Oh, *Năruire,* a pătruns în capul meu. Pune stăpânire pe mine. Refuz să mă întorc la el.

— Sst! spuse Wax extrăgându-i al doilea pistol dintr-o parte şi aruncându-l la distanţă. Este în regulă.

— Nu, strigă ea, prinzându-l de mână. Nu este. Nu-i voi aparţine din nou! La sfârşit, *voi fi eu însămi!*

Bleeder începu să tremure şi mai tare, trupul zbătându-i-se cu mişcări sacadate în timp ce se ţinea de braţul lui. Wax se încruntă, iar ea rămase cu gâtul întins, întâlnindu-i privirea, plângând şi cutremurându-se. Zvârcolindu-se.

— Ce faci? vru el să afle.

— Mor. Aşa am decis! Nu vom cădea încă o dată. Am găsit o cale de ieşire.

Bleeder nu reuşi să-i mai susţină privirea, se prăbuşi pe spate, în spasme. Ochii i se dilatară rapid, pielea începu să-i tremure pe oase.

Wax privea îngrozit. O apucă de braţ. Nu avea puls. Murea, *într-adevăr.* Se omora.

O putea el opri?

De ce ar face-o? Era autoarea multor omoruri. Era un sfârşit potrivit pentru ea. Adevărul era că o înţelegea. Mai bine o lăsa să meargă pe drumul acesta, decât să sufere sub controlul lui Armonie. Ezitând, dar simţind că nu prea mai avea nimic de făcut pentru această sărmană făptură, o ridică în braţe şi o ţinu strâns. Măcar să moară în braţele cuiva. Se simţea revoltat să facă aşa ceva, mai ales

după toate isprăvile ei. Dar, la naiba, aşa *trebuia* să fie.

Bleeder întoarse faţa spre el tremurând în continuare şi expresia i se îmblânzi, zâmbea cu buzele însângerate.

— Eşti... eşti surprinzător ca... măgarul care dansează, domnule Cravată...

Wax deveni sobru.

— Unde ai auzit tu cuvintele acestea? De unde le ştii?

— Cred că te-am iubit încă din ziua aceea, spuse ea. Un gardian al legii, angajat cu simbrie. Atât de ridicol, dar atât de... onest. N-ai încercat să mă menajezi, dar păreai foarte dornic să impresionezi... Un lord care ştia ce vrea.

— Cine ţi-a povestit ce s-a întâmplat în ziua aceea, Bleeder? întrebă Wax. Cine...

— Întreabă-l pe Armonie, spuse ea, tremurând mai tare. Întreabă-l, Wax! întreabă-l de ce a trimis un kandara să te urmărească, cu foarte mulţi ani în urmă. *Întreabă-l* dacă a ştiut că voi ajunge să te iubesc!

— Nu...

— El ne-a manipulat, chiar şi atunci! şopti ea. Eu am refuzat. N-am vrut să te împing să te întorci în Elendel! Te simţeai bine acolo. N-am vrut să te aduc înapoi, ca să devii pionul lui...

— Lessie?

Pentru numele lui Armonie, *era* ea.

Era *ea.*

— Întreabă-l... Wax, spuse ea. Întreabă-l... de ce.. dacă ştie totul... te-a lăsat să mă omori.

Rămase nemişcată.

— Lessie? strigă Wax. Lessie!

Murise. Acolo, în braţele lui. Îi privi îndelung trupul, îşi păstrase forma. Forma ei. O strânse în braţe scoţând un urlet stins, venit din adâncul fiinţei lui, un strigăt sălbatic ce reverberă în noapte.

Păru să împingă cetţurile înapoi.

O oră mai târziu era încă îngenuncheat în acelaşi loc, ţinând-o în braţe, când o siluetă se profila în ceaţă şi se apropie mergând în patru picioare. TenSoon, kandra, păzitorul Războinicului în Ascensiune, se apropia păşind smerit, cu trupul lui de ogar, plecat.

Wax rămase cu ochii pierduţi în ceţurile mişcătoare, ţinând cadavrul în braţe, sperând cu toată fiinţa sa că propria căldură îi va ţine cald.

— Spune-mi, zise Wax cu voce stinsă şi răguşită de atâta strigat. *Spune-mi,* kandra.

— Ţi-a fost trimisă demult, zise TenSoon, aşezându-se pe labele din spate. Femeia pe care ai cunoscut-o sub numele de Lessie a fost tot timpul unul dintre noi.

Nu...

— Armonie îşi făcea griji pentru tine cât ai fost în Ţinuturile Necruţătoare, justiţiarule, spuse TenSoon. Voia să fii păzit de cineva. Paalm dovedise dorinţa de a trece peste prohibiţiile pe care noi, ceilalţi, le consideram sacrosancte. Spera că voi doi veţi fi buni unul pentru celălalt.

— De ce nu mi-ai spus? izbucni Wax, cu pumnii încleştaţi.

Ură. Nu credea să mai fi simţit vreodată atâta *ură* ca în acel moment.

— Mi s-a interzis, spuse TenSoon. MeLaan n-a ştiut; iar mie mi s-a spus abia acum câteva zile. Armonie a apreciat că s-ar întâmpla un dezastru dacă ţi s-ar fi spus pe cine vânai.

— Iar acesta *nu este* un dezastru, kandra?

TenSoon se uită în altă parte. Şedeau pe un pod pustiu, luminile electrice scobeau buzunare în ceaţă şi o femeie zăcea moartă în braţele lui Wax.

— Eu am omorât-o, şopti Wax strângând din ochi. Am omorât-o *a doua oară.*

EPILOG

Wax şedea însingurat într-o încăpere plină de oameni. Făcuseră tot ce le stătuse în putere să-l aline. Un foc cald în cămin, o lumină blândă pe masa de lângă el, pentru că Steris îi cunoştea preferința pentru flacără în detrimentul curentului electric. Ziarele zăceau neatinse, făcute sul lângă ceaşca de ceai, care se răcise de mult.

Stăteau de vorbă şi sărbătoreau, în frunte cu Lordul Harms, care râdea şi protesta susținând că el nu jucase decât un rol neînsemnat în tot ce se întâmplase. Evitaseră un dezastru. Un nou guvernator – primul din istorie care nu avea sânge nobil. Chiar şi Lordul Născut-din-Ceață, cu mult timp în urmă, fusese doar parțial nobil. Ultimul împărat fusese nobil pur, iar Supraviețuitorul numai pe jumătate. Cu toții oameni mari – toată lumea era de acord cu asta –, meritau numai laude.

Dar Claude Aradel nu era deloc de spiță nobilă. Nu avea nici picătură de sânge nobil în el. Participanții la petrecere se felicitau reciproc pentru gândirea progresistă care-i făcea să vorbească pozitiv despre cineva născut din popor.

Wax rămăsese cu privirea pironită în flăcări, mângâindu-şi barba nerasă de mai multe zile. Vorbea când era întrebat, dar în cea mai mare parte a timpului era lăsat în pace. Era devastat, le spunea Steris celorlalți. Ori de câte ori putea, îi ținea la distanță de el, spunându-le – pentru că întrebau, în mod inevitabil – că ei doi deciseseră împreună să

amâne nunta, pentru ca Wax să-şi poată lua o scurtă vacanță de refacere.

Când petrecerea era în toi, apăru Wayne în cârje, şchiopătând. Nu se putea vindeca dacă nu-şi făcea depozite mai mari de sănătate – şi nu putea să-şi facă depozitele până nu i se vindeca rana, altfel nu obținea rezultatul scontat. Deocamdată, trebuia să suporte fragilitatea corpului său, la fel ca orice persoană normală.

Suntem cu toții teribil de fragili, dacă stai să te gândeşti, îşi spuse Wax. *Dacă un singur lucru, cât de mic, nu merge bine,* s-a *terminat.*

— Hei, amice, zise Wayne aşezându-se pe scăunelul de la picioarele lui Wax. Vrei să ştii cât de al naibii de genial sunt?

— Dă-i drumul, şopti Wax.

Wayne se aplecă spre el şi desfăcu brațele într-un gest dramatic.

— Am de gând să-i îmbăt *pe toți.*

Oamenii continuau să stea de vorbă. Polițişti, cei mai mulți dintre ei. Câțiva aliați politici de-ai lui Wax. El alesese să facă afaceri numai cu oamenii de bună reputație din oraş, de aceea curățenia pe care se hotărâse s-o facă Aradel nu afectase şi casa lui. Ceea ce era considerat a fi o victorie politică enormă.

— Înțelegi tu, am un plan, zise el bătându-se cu degetul în cap. Oamenii din oraşul ăsta au probleme. Indivizii care lucrează în fabrici cred că dacă ar avea mai mult timp liber asta le-ar rezolva nemulțumirile, dar trebuie să aibă ce face cu timpul acela. Iar eu am o idee. Rezolv eu totul.

— Pentru numele lui Armonie, Wayne, zise Wax. Doar n-ai de gând să otrăveşti tot oraşul, nu-i aşa?

— Nuu, zise Wayne. Cel puțin, nu trupurile.

Zâmbi cu gura până la urechi.

— Ai să vezi. Va ține. Va fi *nemaipomenit.*

Dădu să se ridice şi se împiedică, gata-gata să cadă. Îşi privi surprins piciorul, ca şi când ar fi uitat de rană. Pe urmă dădu din cap, luă cârja şi se ridică în picioare.

Odată aflat pe picioare, avu o ezitare, dar se aplecă.

— O să treacă, amice, spuse el. Tata mi-a spus odată: „Fiule, să treci prin viață cu capul sus.” Așa că, dacă lucrurile merg prost, dai cu capul de zid până ce-ți crapi buzele și ai să te simți mai bine. La mine funcționează. Cel puțin, așa cred. Nu-mi mai aduc prea bine aminte, fiindcă am avut prea multe răni la cap.

Wayne zâmbi. Wax rămase cu privirea pierdută în flăcări. Wayne redeveni serios.

— Ar fi vrut de la tine s-o oprești, să știi, zise Wayne cu glas scăzut. Dacă ar fi putut să stea de vorbă cu tine, să judece limpede, ți-ar fi cerut să-i iei viața. Așa cum aș fi vrut și eu. Așa cum ai fi vrut și tu, dacă ți-ai fi pierdut cuprul. Ai făcut ce trebuie, amice. Și ai făcut-o bine.

Îi arătă lui Wax mâna strânsă pumn și dădu aprobator din cap, apoi plecă sărind într-un picior, apropiindu-se de o tânără cu păr lung, de aur. O adolescentă? Wax n-o recunoscu.

— Te știu de undeva, nu-i așa? spuse Wayne. Ești fiica lui Remmingtel Tarcsel? Ăla de-a inventat becul electric?

Fata făcu o față lungă.

— Îl cunoști?

Îl apucă pe Wayne de braț.

— Îl cunoști pe tatăl meu?

— Bineînțeles! spuse Wayne. A fost jefuit, pot să zic. Un geniu. Umblă vorba că și tu ești la fel de deșteaptă. Aparatul acela pe care l-ai făcut ca să întărească vocea e interesant.

Fata se uită lung la Wayne, pe urmă se trase mai aproape de el.

— Acela nu este decât începutul. Și l-au pus cu toții prin case. Nu vezi? S-a răspândit peste tot.

— Ce? întrebă Wayne.

— Curentul electric, zise fata. Iar eu voi fi prima care-l va folosi.

— Ce zici..., spuse Wayne. Ai nevoie de bani?

— Dacă am...

Îl trase pe Wayne după ea printre invitați, înflăcărată, vorbind atât de repede încât Wax nu-i putea urmări cuvintele.

Nici nu prea-l interesau. Se holba la foc.

Musafirii erau prea politicoşi pentru a-i da de înțeles că strica petrecerea cu indiferența lui. Clotilde trecu pe lângă el, schimbându-i cana de ceai rece cu unul cald. Lui Wax îi păsa atât de puțin, încât nu l-ar fi deranjat nici dacă fotoliul acela confortabil ar fi fost o bancă dură de lemn. Nu-l simțea nici pe el, nici căldura focului, nici bucuria victoriei.

Cum puteai să auzi bâzâitul albinei în mijlocul tunetelor?

În cele din urmă, invitații îşi găsiră scuze să plece, când cheful fără veselie se sfârşi. Unii îşi luară rămas-bun de la el. Alții, nu. Pe la jumătatea agoniei previzibile a petrecerii, Marasi se aşează pe scăunelul de la picioarele lui. Era îmbrăcată în uniforma de polițist. Cam ciudat pentru o petrecere, deşi, dacă se gândea mai bine, bărbații din poliție aşa apăreau mereu.

Marasi îi luă cana de ceai, bău din ea, apoi aşeză altceva pe masă în locul ei. Ochii lui Wax alunecară o clipă spre obiect. O țepuşă mică, de lungimea unui deget, făcută dintr-un metal de culoare argintie, cu puncte roşii, ca nişte pete de rugină.

— Este una dintre țepuşele pe care le-a folosit ea, Waxillium, spuse Marasi cu blândețe. MeLaan m-a pus să ți-o arăt.

Wax închise ochii. Credeau că el voia să *vadă* aşa ceva?

— Waxillium, spuse Marasi. Nu putem identifica acest metal. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Cu siguranță, nu este una dintre țepuşele cu care a început. Ceea ce înseamnă că şi le-a scos pe amândouă şi şi-a înfipt în locul lor una dintre acestea? De unde le-a luat? Cine i le-a dat?

— Nu mă interesează, şopti el deschizând ochii.

Marasi tăcu

— Wax...

— El a trimis-o la mine, Marasi. El a trimis un *kandra* să mă *seducă.*

— Nu, spuse Marasi ferm. A trimis pe cineva să te păzească şi să aibă grijă de tine în Ţinuturile Necruţătoare. Am vorbit cu TenSoon. Seducţia a fost ideea ei. Şi a ta, presupun.

— Armonie a ştiut, spuse Wax cu voce răguşită. A înţeles ce urma să se întâmple.

— Poate că nu.

— Atunci ce fel de Zeu este El? La ce *serveşte* un Zeu ca El, Marasi? Te rog să-mi răspunzi.

Marasi se foi, pe urmă oftă şi luă înapoi ţepuşa. Ridicându-se, lăsă să cadă pe masă altceva. Un mic cercel, cât un buton, cu pivotul îndoit.

Wax nu se uită la el. Lăsă cercelul acolo unde se afla, în timp ce Marasi îşi luă rămas-bun şi plecă de la petrecere. Veniră şi alţii la el, îi transmiseră încurajări binevoitoare, de felul celor pe care ai vrea să le scrii pe o carte poştală. El dădea din cap, dar nu asculta.

★

Plecând de la petrecerea de la conacul Ladrian, în drum spre casă Marasi se opri la secţia de poliţie, cu intenţia de a-şi lua cartea de hemalurgie a Lordului Născut-din-Ceaţă, pe care o încuiase în sertar. În birouri era întuneric şi linişte – un contrast total faţă de nopţile din urmă. Deşi câţiva poliţişti ieşiseră în patrulare, majoritatea primiseră permisii. Nu mai erau la birou decât aceia care supravegheau celulele de detenţie. De aceea, Marasi era surprinsă să vadă lumină în fundul sălii principale. Intră şi se rezemă de tocul uşii, uitându-se în cabinetul lui Aradel, care scosese un teanc de hârtii şi lucra la ele la lumina lumânării.

— Îmi vine greu să cred, spuse Marasi, că guvernatorul nu are altceva mai bun de făcut în prima lui zi de muncă în această calitate, decât să scrie rapoarte despre deprecierea echipamentelor. Nu că m-ar deranja. Dar le ignori... de când?

Aradel făcu o figură pleoştită.

— Nu sunt guvernator. Nu unul adevărat.

— Titlul de „guvernator interimar” conține cuvântul „guvernator”, domnule.

— Luna viitoare, după audierile propriu-zise, vor vota pe altcineva.

— Sincer, domnule, mă îndoiesc.

Trânti o pagină în vârful teancului, semnată şi ştampilată, apoi rămase cu ochii pironiți pe ea. Într-un final îşi trecu mâna prin păr.

— Oh, Dăinuire. Ce-am făcut? Şi de ce naiba nu m-ați oprit niciunul dintre voi?

Marasi zâmbi.

— Nu prea ne-ați oferit ocazia, domnule.

— Voi dispărea, spuse el. Voi refuza numirea. Voi...

Ridică privirea la ea, apoi oftă.

— Nu voi fi fericit cu această funcție, Colms.

— Cei care au fost fericiți să joace acest rol, domnule, par să-şi fi epuizat resursele. Aştept cu nerăbdare să văd ce urmează mai departe. Dumneata ai schimbat lumea.

— N-am avut această intenție.

— Nu contează, spuse Marasi privind într-o parte, pentru că se mişca cineva prin biroul întunecat, apropiindu-se.

Alt polițist care venea să recupereze munca nefăcută?

— Oh, nu.

Guvernatorul Innate se apropie de uşă, cu o curea în mână.

— Ştie vreunul dintre voi cum se leagă asta? întrebă fostul guvernator cu vocea lui MeLaan.

— O curea nu se leagă, kandra, spuse Aradel. Se încheie cu o cataramă.

— Nu, nu, spuse MeLaan strângând cureaua. Vreau să zic, dacă faci un laț. Oamenii vorbesc mereu despre deținuți care se spânzură în celule, dar a naibii să fiu dacă-mi dau seama cum. Am atârnat aşa vreo zece minute şi sunt sigură că nici cel mai fragil

muritor n-ar putea sfârşi în felul acesta. Greşesc undeva.

Ridică privirea spre cei doi şi se încruntă văzându-le figurile uluite.

— Ce este?

— Să te *spânzuri?* bolborosi Marasi recăpătându-şi glasul într-un târziu. Dar eşti principalul nostru martor!

— Voi chiar credeți, spuse sec MeLaan, că Armonie mă va lăsa să trec printr-un proces şi să depun marturie falsă despre oameni pe care nici măcar nu-i cunosc? Ar fi o bătaie de joc la adresa justiției, dragilor.

— Nu, zise Marasi. Avem scrisori. Cunoaştem adevărul.

— Chiar aşa? întrebă MeLaan strângând din nou cureaua. Sunteți siguri că nu Paalm a contrafăcut scrisorile acelea sau Innate însuşi înainte de a-l omorî ea? Ştiți dacă lorzii aceia şi doamnele şi-au dus planurile până la capăt şi dacă nu s-au retras? Ştiți dacă n-au discutat doar despre posibilități?

— Avem cazuri solide, sfinte nemuritor, spuse Aradel. Locotenentul Colms şi-a făcut treaba. Suntem aproape siguri că totul este adevărat.

— Atunci, convingeți-i pe judecător şi pe juraţi, zise MeLaan ridicând indiferentă din umeri. Noi nu facem astfel de lucruri. Oamenii trebuie să poată avea încredere în justiție; oi fi eu o mulțime de lucruri, dar *nu voi fi* cea care stabileşte un precedent în neamul kandra, de a minți pentru ca cineva să fie condamnat, chiar dacă sunteți „aproape siguri” că aveți dovezi solide.

Marasi îşi încrucişă braţele la piept, scrâşnind din dinți. Aradel îi aruncă o privire întrebătoare.

— Fără ea vor reuşi să scape, spuse Marasi. Nu-i vom putea ține în închisoare. Se vor dezlănțui asupra oraşului din nou.

Marasi oftă.

— Dar... La naiba! Probabil că are dreptate, domnule. Mi-aş fi dat şi eu seama, dacă m-aş fi gândit

mai bine. Nu putem falsifica dovezi, oricât de dreaptă ar fi cauza noastră.

El încuviință.

— Oricum nu-i țineam la închisoare, Colms. Au prea multă putere, chiar şi acum. Vor găsi o cale de a scăpa de condamnare, dând vina pe subordonați.

Se rezemă de spătarul scaunului.

— Vor obține din nou funcția de guvernator, dacă nu se găseşte cineva să facă ceva în acest sens. Fir-ar să fie! Musai să merg până la capăt, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, domnule, spuse Marasi.

— Ei bine, măcar pot să-mi eliberez biroul de hârtii, pentru început, spuse el aplecând-se în față, plin de hotărâre. Sugestii pentru cine ar putea să-mi ia locul ca inspector-şef?

— Reddi, zise Marasi.

— Te urăşte.

— Asta nu înseamnă că va fi un sticlete prost, zise Marasi. Atâta vreme cât este cineva care să-l țină sub lupă, după cum spui dumneata. Pot să fac eu acest lucru. Cred că se va ridica la înălțimea aşteptărilor.

Aradel dădu din cap aprobator, apoi ridică o mână înspre MeLaan. Ea îi azvârli cureaua, iar el o legă ca pe un şireang.

— Partea asta ți-o pui în jurul gâtului, Înălțimea Ta, zise el. Îți faci nişte vânătăi pe gât, ca să arate bine, în forma literei V. Ştii cum să imiți pe cineva care a murit strangulat?

— Mda, zise MeLaan. Din păcate...

— Vin să tai cureaua şi să te dau jos peste cincisprezece minute, spuse Aradel. Va trebui să-l duci de nas pe legist.

— Nicio problemă, spuse MeLaan. Pot să respir printr-un sistem din trahee, în loc de plămâni. La măsuri să fie ars cadavrul la crematoriu, pune-mi o fereastră la dispoziție şi mă voi strecura afară lăsând oasele în urmă, pe care să le puteți arde. Curat şi fără urme.

— În regulă, spuse Aradel, cu aerul unui om bolnav.

MeLaan îşi luă rămas-bun, revenind în celulă. Marasi i se alătură, după ce îi adresă lui Aradel un salut pe care acesta nu-l văzu.

— Dar de ieşit, cum ai ieşit? întrebă Marasi ajungând-o din urmă pe MeLaan.

— Mi-am băgat degetul în lacăt, spuse MeLaan, nu mi-am topit pielea, am împins un pic înăuntru. Este uluitor câte poți să faci dacă nu eşti constrâns de forma unui corp normal.

Merseră împreună până unde începea aripa în care era arestul poliției. Marasi nu avea de gând să întrebe cum reuşise MeLaan să treacă de pază. Spera că cei doi polițişti de serviciu nu fuseseră răniți.

— Armonie ştie, nu-i aşa? întrebă Marasi când MeLaan zăbovi în fața uşii. Dacă oamenii aceştia sunt vinovați sau nu?

— Ştie.

— Atunci, poți să-l întrebi dacă este corect să ajungă la închisoare sau nu. Dacă El spune da, atunci putem merge până la capăt. Aş accepta decizia Zeului în această problemă, ca să am conştiința curată.

— Tot ar fi o încălcare a regulilor noastre, spuse MeLaan. Iar Armonie ar refuza probabil să vorbească.

— De ce? întrebă Marasi. Îți dai seama ce au însemnat toate acestea pentru Waxillium, nu-i aşa?

— Va trece peste ele.

— Dar n-ar trebui să se confrunte cu aşa ceva.

— Şi ce-ai vrea tu să facă Armonie, *femeie?* Să ne dea *El* toate răspunsurile? Să ne ducă de nas, aşa cum jura Paalm că a făcut? Să ne transforme pe toți în pioni pe o tablă de joc, pentru amuzamentul propriu?

Marasi făcu un pas înapoi. N-o mai auzise niciodată pe MeLaan vorbind pe un asemenea ton.

— Sau poate vrei exact pe dos? se răți MeLaan. Să ne lase în pace cu totul? Să nu intervină deloc?

— Nu, eu...

— Îți imaginezi cam cum trebuie să fie? Să ştii că orice ai face, pe unii îi vei ajuta, iar pe alții îi vei răni?

Azi salvezi viaţa unui om, iar mai târziu în viaţă el răspândeşte o boală care omoară un copil. Armonie face ce poate El mai bine – tot *posibilul,* ca la carte. Da, l-a rănit pe Wax. L-a rănit rău. Dar a pus durerea acolo unde a ştiut că poate fi suportată.

Marasi se înroşi, apoi – supărată pe ea însăşi – scotoci în geantă şi scoase la iveală o ţepuşă neobişnuită.

— Şi asta?

— Nu este un metal cunoscut.

— Aşa a spus şi TenSoon. Dar Armonie...

— Nu este un metal pe care îl cunoaşte *Armonie,* spuse MeLaan.

Pe Marasi o trecură fiori reci.

— Atunci... nu este al Lui? Nu este din domeniul Lui cum spun legendele despre atium şi lerasium?

— Nu, zise MeLaan. Este din altă parte. Ea a folosit ţepuşele acestea ciudate ca să fure puteri, altele decât acelea cu care suntem noi familiarizaţi. Poate că de aceea a reuşit să fure allomanţie şi feruchimie şi să le folosească, în timp ce noi ceilalţi nu putem. În orice caz, tu nu te-ai întrebat nicidată de ce nu putea Armonie s-o vadă pe Bleeder? Nu-i putea lua urma, nu putea prevedea ce avea să facă? Ce ar putea să-l oprească pe un zeu, Marasi Colms? Ai vreo idee?

— Alt zeu, şopti Marasi.

— Felicitări, zise MeLaan dechizând uşa. Ai găsit o dovadă care pe noi de umple de groază. Mai gândeşte-te la ce ţi-am spus, înainte de a-l acuza pe Armonie de ceva – sau pe kandra. Iar acum, te rog să mă scuzi, mă duc să încerc să mă spânzur ca la carte.

Se strecură înăuntru şi închise uşa în urma ei.

Alt zeu, îşi spuse Marasi, rămasă pe întuneric. Nu Armonie, nu Năruire, nu Dăinuire.

Se uită la mica ţepuşă din mâna ei şi în minte îi veni un nume pe care îl auzise anul trecut, rostit de Miles O-Sută-de-Vieţi pe patul de moarte. Numele unui zeu din vechime. Marasi îşi aminti neîncrezătoare numele, afectată mai ales de felul în care interacţionase ea cu Ochi-de-Fier.

Acum însă era hotărâtă să sape în catastife şi să găsească răspunsurile.

Cine sau ce era *Trell?*

Probabil că încăperea se scufundase în linişte cu mult înainte de a-şi da Wax seama că rămăsese singur. Focul mai avea puțin până să se stingă. Ar trebui să facă ceva cu el.

Nu făcu.

Veni Steris şi puse încă un buştean în vatră, apoi scormoni tăciunii. Aşadar, nu fusese singur. Puse vătraiul lângă şemineu, apoi se uită la el. Wax aşteptă ca ea să zică ceva.

Nu zise nimic, în schimb, trase repede scăunelul până lângă fotoliul lui. Se aşeză, cu picioarele încrucişate strâns, cu mâinile în poală.

Rămaseră amândoi acolo fără să zică nimic şi, într-un târziu, ea îşi aşeză mâna peste mâna lui. Focul i se păruse lui Wax rece, aerul înghețat, dar mâna ei era caldă.

În cele din urmă, îşi lăsă capul pe umărul ei şi plânse.

ARS ARCANUM

Scurt tabel de referinţă privind metalele

Simbol	Metal	Putere Allomantică	Putere Feruchimică
	Fier	Trage de sursele de metal din apropiere	Depozitează greutate fizică
	Oțel	Împinge în sursele de metal din apropire	Depozitează viteză fizică
	Cositor	Intensifică simțurile	Depozitează simțuri
	Fludor	Intensifică abilitățile fizice	Depozitează forță fizică
	Zinc	Provoacă (Aţâţă) emoțiile	Depozitează viteză mentală
	Alamă	Calmează (Domoleşte) emoțiile	Depozitează căldură
	Cupru	Ascunde pulsațiile Allomantice	Depozitează amintiri
	Bronz	Permite auzirea pulsațiilor Allomantice	Depozitează conştientizări
	Cadmiu	Încetineşte timpul	Depozitează respirație
	Aliaj fuzibil	Accelerează timpul	Depozitează energie
	Aur	Dezvăluie sinele trecut	Depozitează sănătate
	Electrum	Dezvăluie viitorul	Depozitează hotărâre
	Crom	Şterge rezervele Allomantice ale țintei	Depozitează noroc
	Nicrosil	Creşte arderea Allomantică a țintei	Depozitează învestitură
	Aluminiu	Şterge rezervele Allomantice interne	Depozitează identitate

Listă de Metale

ALAMĂ: Cețurienii domolitori ard alamă pentru a domoli (reduce) emoțiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcționat peste o zonă întreagă, iar domolitorul se poate concentra asupra emoțiilor specifice. Arzătorii suflet-de-foc pot depozita căldură într-o metalminte de alamă, răcindu-se pe ei înşişi în timp ce depozitează în mod activ. Ulterior, pot să deschidă metalmintea, pentru a se încălzi.

ALIAJ FUZIBIL: Cețurienii alunecători ard aliaj fuzibil pentru a comprima timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai rapid în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se mişte într-un ritm glacial din punctul de vedere al alunecătorului. Arzătorii asimilatori pot depozita hrana şi caloriile într-o metalminte din aliaj fuzibil; pot să mănânce cantități mari de alimente în timpul depozitării active, fără să se simtă plini sau să ia în greutate, şi apoi pot merge fără a simți nevoia de a mânca atâta timp cât îşi deschid metalmintea. O altă metalminte, din aliaj fuzibil, poate fi utilizată pentru a regla în mod similar aportul de fluide.

ALUMINIU: Un cețurian care arde aluminiu metabolizează instantaneu toate metalele fără a mai produce un alt efect, ştergând toate rezervele allomantice. Cețurienii care pot arde aluminiu sunt numiți zbârnâitori de aluminium datorită ineficienței acestei abilități de una singură. Arzătorii sine adevărat îşi pot depozita simțul spiritual al identității într-o metalminte de aluminiu. Aceasta este o artă despre care rar se vorbeşte în afara comunităților Terris şi, chiar şi în rândul lor, nu este încă bine înțeleasă. Aluminiul în sine şi câteva din aliajele sale sunt inerte din punct de vedere allomant; ele nu pot fi împinse sau trase şi pot fi folosite pentru a proteja un individ de allomanție emoțională.

AUR: Cețurienii augur ard aur pentru a avea o viziune a unui sine trecut sau cum ar fi devenit dacă ar fi făcut alegeri diferite în trecut. Arzătorii creatori-de-sânge pot depozita sănătatea într-o metalminte de aur, reducându-şi sănătatea timp ce depozitează în mod activ, şi o pot accesa ulterior pentru a se vindeca rapid sau pentru ase vindeca dincolo de abilitățile obişnuite ale corpului.

BRONZ: Cețurienii căutători ard alamă pentru a „auzi" pulsațiile emanate de alți allomanți care ard metale, Diferite metale produc diferite impulsuri. Arzătorii santinelă pot depozita starea de conştientizare într-o metalminte de bronz, creându-şi o stare de somnolență în timp ce depozitează în mod activ. Ei pot să deschidă metalmintea mai târziu pentru a-şi reduce somnolența sau pentru a-şi intensifica gradul de conştientizare.

CADMIU: Cețurienii pulsatori ard cadmiu pentru a întinde timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai încet în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se mişte cu o viteză neclară din punct de vedere al pulsatorului. Arzătorii suflători pot stoca respirația în interiorul unei metalminți de cadmiu; în timpul depozitării active trebuie să se hiperventileze, astfel încât corpurile lor să primească suficient aer. Respirația poate fi recuperată ulterior, eliminând sau reducând nevoia de a respira folosind plămânii, în timp ce îşi deschid metalmintea. De asemenea, ei pot să îşi oxigeneze foarte mult sângele.

COSITOR: Cețurienii cositorieni care ard cositor îşi cresc sensibilitatea celor cinci simțuri. Toate sunt crescute în acelaşi timp. Arzătorii îmblânzitori-de-vânt pot stoca sensibilitatea unuia dintre cele cinci simțuri într-o metalminte de cositor; o metalminte de cositor diferită trebuie folosită pentru fiecare simț. În timpul depozitării, sensibilitatea lor în acest sens este redusă, iar atunci când metalmintea este deschisă, acest simț este intensificat.

CROM: Ceţurienii paraziţi care ard crom în timp ce ating un alt allomant vor şterge rezervele metalice ale allomantului. Arzătorii rotitori pot depozita noroc într-o metalminte de crom, făcându-se ghinionişti în timpul depozitării active şi pot să o deschidă mai târziu pentru a-şi creşte norocul.

CUPRU: Ceţurienii nor-de-cupru (cum ar fi fumegătorii) ard cupru pentru a crea un nor invizibil în jurul lor, care ascunde allomanţii din apropiere de a fi detectaţi de către un căutător şi care protejează indivizii din apropiere de efectele allomanţiei emoţionale. Arzătorii arhivişti pot depozita amintiri într-o metalminte de cupru (cupruminte); amintirea dispare din capul lor cât timp este depozitată şi poate fi recuperată ulterior cu o aducere aminte perfectă.

DURALUMINIU: Un ceţurian care arde duraluminiu distruge instantaneu prin ardere orice alte metale arse în acelaşi timp, eliberând o explozie enormă a puterii acelor metale. Ceţurienii care pot arde duraluminiu sunt numiţi zbârnâitori de duraluminiu datorită ineficienţei acestei capacităţi de una singură. Arzătorii conectori pot depozita conexiune spirituală într-o metalminte de duraluminiu, reducând conştientizarea şi prietenia lor cu alţii în timpul depozitării active şi o pot deschide ulterior pentru a forma rapid relaţii de încredere cu ceilalţi.

ELECTRUM: Ceţurienii oracol ard electrum pentru a vedea o viziune a posibilelor căi pe care le-ar putea lua viitorul lor. Acest lucru este de obicei limitat la câteva secunde. Arzătorii apogeului pot stoca hotărârea într-o metalminte de electrum, intrând într-o stare deprimată în timpul depozitării active şi pot să o acceseze ulterior pentru a intra într-o etapă frenetică.

FIER: Ceţurienii deviatori care ard fier pot trage de sursele de metal din apropiere. Tragerile trebuie să fie îndreptate direct spre centrul de greutate al deviatorului. Arzătorii separatori pot depozita greutatea fizică într-o metalminte de fier,

reducându-şi greutatea lor propriu-zisă în timp ce depozitează şi pot să o deschidă ulterior pentru a-şi creşte greutatea propriu-zisă.

FLUDOR: Cețurienii braț-de-fludor (numiți şi brutali) ard fludor pentru a-şi creşte puterea fizică, viteza şi durabilitatea, consolidându-şi, în acelaşi timp, capacitatea corpului de a se vindeca. Cețurienii brutali pot stoca puterea fizică într-o metalminte de cositor, reducându-şi puterea în timp ce depozitează în mod activ şi o pot deschide ulterior pentru a-şi creşte puterea.

NICROSIL: Cețurienii nicrodetonatori care ard nicrosil în timp ce ating un alt allomant vor epuiza instantaneu prin ardere orice metale arse de acel allomant, eliberând o explozie enormă (şi poate neaşteptată) a puterii acelor metale în interiorul acelui allomant. Arzătorii Călăuzitori-de-Suflet pot stoca învestitură într-o metalminte de nicrosil. Aceasta este o putere despre care ştiu foarte puțini; într-adevăr, sunt sigur că oamenii din Terris nu ştiu cu adevărat ce fac atunci când folosesc aceste puteri.

OȚEL: Arzătorii monedazvârlitori care ard oțel pot împinge în surse de metal din apropiere. Împingerile trebuie direcționate departe de centrul de greutate al monedazvârlitorului. Cețurienii alergători-de-oțel pot depozita viteză fizică într-o metalminte de oțel, încetinind-o în timp ce depozitează în mod activ şi pot să o deschidă ulterior pentru a-şi creşte viteza.

ZINC: Cețurienii ațâțători ard zinc pentru a revolta (ațâța) emoțiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcționat peste o zonă largă, iar ațâțătorul se poate concentra pe emoții specifice. Arzătorii incandescenți pot depozita viteza mentală într-o metalminte de zinc, slăbindu-şi capacitatea de a gândi şi raționa în timp ce depozitează în mod activ, şi pot să o deschidă ulterior pentru a gândi şi a raționa mai rapid.

Despre cele trei Arte Metalice

Pe Scadrial, există trei manifestări principale ale învestiturii. La nivel local, acestea sunt denumite „Arte Metalice”, dar mai există şi alte denumiri pentru ele.

Allomanţia este cea mai comună dintre cele trei. Este o artă „încărcată pozitiv”, conform terminologiei mele – ceea ce înseamnă că practicantul atrage putere dintr-o sursă externă. Corpul o filtrează apoi în diverse forme (Descătuşarea efectivă a puterii nu este aleasă de practicant, ci este scrisă de mână în ADN-ul Spiritual). Cheia pentru a atrage această putere vine sub forma unor tipuri diferite de metale, fiind necesare nişte compoziţii specifice. Deşi în acest proces se consumă metal, puterea în sine nu vine, de fapt, din metal. S-ar putea spune că metalul este un catalizator, că începe o învestitură şi o ţine în mişcare.

În realitate, acest lucru nu este cu mult diferit de învestiturile bazate pe formă pe care le găsim pe Sel, unde forma specifică este cheia – cu toate acestea, aici, interacţiunile sunt mai limitate. Totuşi, nu se poate nega forţa brută a allomanţiei. Este instinctivă şi intuitivă pentru practicant, spre deosebire de necesitatea de foarte mult studiu şi exactitate, aşa cum se găsesc în învestiturile bazate pe formă de pe Sel.

Allomanţia este brutală, nefinisată şi puternică. Există şaisprezece metale de bază care funcţionează, deşi alte două – numite, pe plan local, „metalele lui Dumnezeu” – pot fi folosite în aliaj pentru a realiza un set complet diferit de şaisprezece derivate de la fiecare. Cu toate că aceste „metale ale lui Dumnezeu” nu mai sunt disponibile în mod uzual, celelalte metale nu sunt utilizate pe scară largă.

Feruchimia este şi în acest moment cunoscută şi folosită pe Scadrial. Într-adevăr, aţi putea spune că este mai prezentă astăzi decât a fost în multe epoci trecute, când a fost limitată la Terrisul îndepărtat sau ascunsă vederii de către păstrători.

Feruchimia este o artă neutră, ceea ce înseamnă că puterea nu este nici câştigată, nici pierdută. De asemenea, această artă necesită metal ca un punct central, dar în loc să fie consumat, metalul acționează ca un mijlocitor prin care abilitățile pe care practicantul le deține în interior sunt pendulate prin timp. Învestiți metalul acela într-o singură zi, retrageți puterea în altă zi. Este o artă completă, cu unele prelungiri în lumea fizică, unele în cea cognitivă şi unele chiar şi în cea spirituală. Ultimele puteri sunt experimentate din plin de către comunitatea Terris şi nu se vorbeşte despre ele cu cei din afară.

Ar trebui remarcat faptul că încrucişarea feruchimiştilor cu populația generală a diluat puterea din anumite puncte de vedere. Acum este un lucru obişnuit ca oamenii să se nască cu acces la doar una dintre cele şaisprezece abilități feruchimice. Se presupune că, dacă ar putea fi făcute metalminți din aliaje cu metalele lui Dumnezeu, ar putea fi descoperite şi alte abilități.

Hemalurgia este foarte cunoscută în lumea modernă de pe Scadrial. Secretele sale au fost ținute aproape de către cei care au supraviețuit renaşterii lumii lor, iar acum singurii practicanți cunoscuți ai acesteia sunt kandra, care (în cea mai mare parte) îl servesc pe Armonie.

Hemalurgia este o artă „încărcată negativ". O parte din putere este pierdută pe parcursul practicării ei. Deşi, de-a lungul istoriei, mulți au ponegrit-o ca pe o artă „diabolică", niciuna dintre învestituri nu este, de fapt, diabolică. În esență hemalurgia se ocupă cu îndepărtarea abilităților – sau atributelor – de la o persoană şi acordarea lor unei alte persoane. Această artă se preocupă, în principal, de lucruri din tărâmul Spiritual şi este de cel mai mare interes pentru mine. Dacă una dintre aceste trei arte este de mare interes pentru Cosmere, hemalurgia este acea artă. Cred că există posibilități extraordinare pentru utilizarea ei.

Combina**ţ**ii

Pe Scandrial, este posibil să te naşti cu abilităţi de a folosi deopotrivă Allomanţia şi Feruchimia. Este un aspect care mă interesează în mod deosebit de la o vreme încoace, deoarece din combinarea diferitelor tipuri de învestituri rezultă efecte ciudate. Este suficient să ne uităm la ce s-a întâmplat pe Roshar unde au apărut asemenea fenomene – două puteri combinate dau ceva echivalent unei reacţii chimice. În loc să obţii ceea ce ai introdus, rezultă ceva nou.

Pe Scandrial, cei înzestraţi din naştere cu o putere allomantică şi una feruchimică se numesc născuţi-binar. Efectele sunt în această situaţie mai subtile decât în cazul combinaţiilor care se produc pe Roshar, dar sunt convins că din fiecare combinaţie iese ceva unic. Nu numai două puteri, să spunem, ci două puteri... plus un efect. Sunt necesare studii suplimentare în această direcţie.

MULŢUMIRI

Acest volum are un trecut oarecum neobişnuit, pentru că am scris o treime din el în timp ce lucram şi la o altă carte. (Aşteptam să-mi parvină observaţiile editoriale şi cred că era vorba despre cartea *Roata timpului*.)

Când am reluat scriitura îmi formasem deja o viziune despre încă o trilogie, avându-i ca eroi pe Wax, Wayne şi Marasi – aşa că prima treime a avut nevoie de retuşuri serioase pentru a se adapta ultimelor două treimi şi ele în curs de a fi scrise. M-am bazat în mare măsură pe viziunea excepţională a editorului meu, Moshe Feder, pe agentul meu, Jashua Bilmes şi pe asistentul meu editorial, foarte promptul Peter Ahlstrom. Mulţumiri deosebite editorului meu din Marea Britanie, Simon Spanton.

Mai mult decât atât, grupul meu de susţinători în ale scrisului a fost – ca întotdeauna – nepreţuit. Fac parte din el Emily Sanderson, Karen şi Peter Ahlstrom, Darci şi Eric James Stone, Alan Layton, Ben „te rog scrie-mi numele corect de această dată" Olsen, Danielle Olsen, Kathleen Dorsey Sanderson, Kaylynn ZoBell, Ethan şi Isaac Skarstedt, Kara şi Isaac Stewart.

Am organizat o lectură preliminară şi câteva persoane vigilente au venit cu unele comentarii excelente. Acestea au fost: Jory Phillips, Joel Phillips, Bob Kluttz, Alice Arneson, Trae Cooper, Gary Singer, Lyndsey Luther, Brian T. Hill, Jakob Remick, Eric James Stone, Bao Pham, Aubree Pham, Steve Godecke, Kristina Kugler, Ben Olsen, Samuel Lund,

Megan Kanne, Nate Hatfield, Layne Garrett, Kim Garrett, Eric Lake, Karen Alstrorn, Isaac Skarstedt, Darel Stone, Isaac Stewart, Kalyani Poluri, Josh Walker, Donald Mustard III, Cory Aitchison şi Christi Jacobsen.

De-a lungul anilor am trăit o satisfacție deosebită văzând cum se dezvoltă piesele de artă vizuală asociate romanelor mele. Întotdeauna mi-am dorit să includ cu mult mai multă măiestrie artistică decât este uzual – practic, tot ce pot obține mai bun. Trei artişti au făcut acest lucru posibil în cazul acestui volum. Chris McGrath a realizat coperta şi ador felul în care a surprins personajele. Bunul meu prieten şi acum director artistic deplin, Isaac Stewart, a desenat hărțile şi simbolurile şi a elaborat totodată excelenta paginație a ziarului. Ilustrațiile din ziar îi aparțin permanent excepționalului Ben McSweeney.

La JABberwocky, agenția mea, adresez mulțumiri lui Eddie Schneider, Sam Morgan, Krystynei Lopez şi Kristei Atkinson. Din Marea Britanie, John Berlyne de la Zeno Agency merită aplauzele dumneavoastră.

De la Tor Books, multe mulțumiri pentru Tom Doherty, Linda Quinton, Marco Palmieri, Karl Gold, Diana Pho, Nathan Weaver, Edward Allen şi Rafal Gibek. Ingrid Powell a făcut corectura. Editarea a fost realizată de Terry McGarry, iar audiobookul i se datorează cititorului meu preferat, Michael Kramer. Alți specialişti care au contribuit la realizarea formatului audio al cărții şi merită să primească mulțumiri sunt Robert Allen, Samantha Edelson şi Mitali Dave. În volumul de față Adam Horne, noul meu secretar, îşi vede prima oară numele menționat într-o carte. Felicitări, Adam!

În fine, mulțumiri uriaşe familiei mele, ca întotdeauna. O soție minunată şi trei băieței care încă nu înțeleg de ce cărțile pe care le scrie tati au aşa de puține poze.

Cuprins

Prolog 5
Partea întâi 24
Partea a doua 73
Partea a treia 358
Epilog 391
Ars Arcanum 402
Mulțumiri 410